A R B A T E L F I L O T H E A N U

A R B A T E O L O G I E

Se dedică tuturor Învăţătorilor Divini care ne-au luminat Calea de a lungul timpului, dar mai ales celui care astăzi ne ghidează prin bezna acestor vremuri apocaliptice, atît pe noi, discipolii săi direcţi, cît şi întreaga umanitate, înspre Zorii unei Epoci mai luminoase, mai blînde şi armonioase şi fără de care, noi oamenii, am fi avut de suferit încercări cu mult mai cumplite decît cele prin care am trecut deja !

Numele său este Gregorian Bivolaru, iar acest omagiu este doar o modestă recunoaştere şi apreciere a sacrificiului imens pe care acest Mare Învăţător Divin l-a realizat pentru întreaga umanitate !

Fie ca el să rămînă alături de noi în lumea noastră pînă cînd oculta malefică va fi cu totul anihilată, iar autorul acestor rînduri va trăi permanent şi cît mai intens Iubirea Divină !

Motto :

“ Întotdeauna, când cineva te jigneşte sau te răneşte sufleteşte, priveşte-l plin de transfigurare, consideră-l învăţătorul tainic şi binevoitor care-ţi arată, prin lecţia potrivită, calea eliberării spirituale şi consideră că merită tot respectul din partea ta. “

Gregorian Bivolaru

Oricît de bun prieten îţi este cineva, el tot te va răni din cînd în cînd, iar tu trebuie să-l ierţi pentru asta şi să continui a-i fi prieten fără resentimente !

S i m p l ă c o i n c i d e n ţ ă ?

În 1994 i-am scris un bilet Mentorului nostru spiritual, rugîndu-l să-mi dea un nume iniţiatic, deoarece volumul meu de proze scurte < **Într-acolo, inima mea** > se afla într-o editură de mai bine de 10 ani, spre publicare, iar eu presupuneam că unul din motivele pentru care nu se tipăreşte ar putea fi numele sub care semnam pe atunci şi care mie nu-mi plăcea deloc.

Răspunsul lui a fost un DA , urmat de numele meu actual, fără să-mi ofere alte explicaţii despre proveniența sau semnificaţia acelui nume, care la început nu m-a încîntat prea tare, dar încetul cu încetul m-am obişnuit cu el.

Mi-a trebuit cam o lună de zile pînă să mă dumiresc ce înseamnă **filo** şi **theos**, adică **iubitor de Dumnezeu**, dar despre **arbatel**, n-am găsit nici o referinţă nicăieri.Am fost la Grieg de două ori , întrebîndu-l despre semnificaţia acestui nume şi de fiecare dată răspunsul a fost acelaşi : „Mai tîrziu... “

Sigur că nu asta era semnificaţia numelui, ci mai tîrziu avea să-mi dezvăluie acea informaţie.

Prin 2005, cred, un coleg de curs mi-a semnalat că în **Dicţionarul de alchimie** se găseşte ceea ce mă interesa şi după ce mi l-a împrumutat, am luat de acolo semnificaţia lui **arbatel,** care provine din persanul **arabah-t-el** şi semnifică : “ **vehicolul magiei sau carul arab cu roţi (!) cu care sufletul, ajutat de îngerii chemaţi, putea urca prin sferele cereşti şi pe căile sefirotice pînă la Dumnezeu Tatăl.”**

Prin 2008 am cautat pe internet şi astfel am aflat că în 1575 un italian a publicat o carte cu titlul **Arbatelul magiei**, fără a o semna.

Să fie oare o simplă coincidenţă sau, după cum trag eu cu presupusul, cel de atunci şi eu de acum sîntem unul şi acelaşi suflet în două corpuri diferite ?

Cititorul trebuie să ştie că titlul sub care sînt reunite aceste texte este un pic jucăuş, dar şi uşor parodic la adresa modului pompos în care unii autori scorţoşi îşi intitulează Opera Omnia !

Am inserat şi unele creaţii literare pentru variaţie, ba e posibil să adaug şi cîteva poezii, dar pînă să fie tipărit acest volum, am timp să mă decid dacă va fi o idee bună au ba.

În final, această **Pildă a Deşteptătorului** .

Un om adormise buştean nu departe de un rîu plin cu jivine tîrîtoare hămesite de foame.Un trecător milos s-a urcat repede în copacul cel mai apropiat şi a prins a-l scutura zdravăn.Alt trecător, după ce l-a privit nedumerit o vreme pe cel din copac, l-a întrebat de ce procedează în acest mod bizar ?

Primul trecător a răspuns că în acest fel stîrneşte vîntul care va aduce furtuna, care adună norii, care aduc ploaia şi tunetele, care devin un uragan devastator, care cutremură pămîntul şi poate că atunci omul de pe malul rîului se va trezi !

“ Dar nu era mai simplu să-l tragic uşurel de mînecă ? ” întrebă al doilea trecător.

„ Păi,tu crezi că trezeşti un om adormit buştean doar strigîndu-i la urechi că AU VENIT REPTILELE SĂ-L SFÎŞIE ? “

Prea gingaşo,

Un fluture aproape alb a intrat nu se ştie cum, nu se ştie cînd, în camera mea.Stă atîrnat de uşa întredeschisă, sub un prosop multicolor.Oare cu ce se hrănesc fluturii ?...Nu cumva cu admiraţia noastră ?...

Fluturele acesta ar putea fi sufletul meu sau al tău, atîrnat de o uşă , între două lumi, dar el nu pare a şti că uşa este întredeschisă şi că oricînd ar putea să zboare în acea altă lume, despre care îmi place să cred că este mai mirifică decît aripile curcubeului care anunţă Zorii unei Epoci Divine...

Fluturele acesta aproape alb, ca sufletul tău ori ca sufletul meu, stă imobil de nu ştiu cînd...Iată, acum a mişcat uşor aripioarele, tocmai cînd mă pregăteam să fac presupunerea că, poate , a intrat într-o profundă meditaţie ! Şi preumblîndu-mi ochii - eu,cel care crede că observă un fluture sau invers (!) - îmi pare că decelez un spaţiu gol în această cameră cu mochetă roşie, dar nu sînt prea sigur dacă spaţiul gol aparţine camerei roşii ori inimii mele; a fluturelui care sînt în aşteptarea fluturelui care eşti...

Între două lumi, atîrnat de o uşă întredeschisă, sufletul meu nu pare a şti că oricînd poate zbura în lumea gingaşă a sufletului tău...sau poate că el ştie aceasta şi multe altele, însă menestrelul nu le tălmăceşte pe măsură...Şi întrucît se spune că orice aşa zisă întîmplare este expresia unei necesităţi tainice...ce mesaj să transmită oare acest fluture care meditează pe o uşă întredeschisă între două lumi ?

Mai apoi, fluturele a plecat undeva în lumea lui...Nu cumva fluturele acela reprezintă partea conştientă a fiinţei noastre, care va fi ajuns la un fel de **prag**, cînd lumea exterioară ne interesează prea puţin, dar nu sîntem încă suficient de pregătiţi să facem saltul definitiv în lumea interioară ?...

Presupun că după ce vom face acel Mare Salt, vom trece de la stadiul de fluture, la cel de Curcubeu !... Îmi place să mă închipui un Curcubeu zburînd glorios peste deşertul şi întunericimile dintre cele două lumi, sau oriunde există ele, spre acea lume a Iubirii, a Bucuriei şi a Splendorii Divine care sălăşluieşte în adîncul nostru, al tuturor !...

Iată, aşadar, acest Curcubeu care sînt eu, încă ar mai fi încîntat să-şi sporească strălucirea cu frumuseţea Curcubeului care eşti TU !

Rigidităţi mentale

Îmi amintesc să fi cunoscut ceva mai bine în decursul anilor doi bărbaţi care nu-mi plăceau.La primul, fiind din zodia Fecioarei, nu-mi plăcea dogmatismul ortodox împins pînă la fanatism, la al doilea, din zodia Taur, anume rigidităţi în atitudinea lui faţă de ceilalţi.Au existat şi alte fiinţe din zodii de Pămînt la care percepeam ceva care nu era în regulă şi mi-a trebuit mult timp pînă să aflu principiul oglindirii: *exteriorul reflectă interiorul*, pentru ca apoi să corelez această lege cu neplăcerile mele vizavi de celelalte fiinţe umane.Unele minţi sînt atît de opace, încît le este extrem de dificil să realizeze chiar şi cele mai evidente corelaţii inteligente, şi dacă spun că mintea mea nu face excepţie, unii vor zice că iar încep să mă denigrez în gura mare !

Aşadar, tîrziu am început să înţeleg că *nu ne plac la ceilalţi tocmai propriile noastre defecte* şi aceasta este modalitatea Divinului de a ne face *conştienţi de acele defecte*.Trebuie neapărat precizat că pînă şi această aşa zisă *înţelegere are mai multe trepte de profunzime* : una este *înţelegerea mentală* şi cu totul altceva este *înţelegerea din inimă !*

Rigidităţile de orice fel sînt caracteristice îndeosebi zodiilor de Pămînt (Taur, Fecioară, Capricorn) sau la fiinţele umane care au Ascendentul în aceste zodii, însă rigiditatea apare şi la celelalte zodii, desigur.Revenind la neplăcerile mele, sigur că pînă la urmă am priceput că rigiditatea pe care n-o agream la alţii se manifesta şi la mine, dar mulţi ani la rînd am tot *căutat să înţeleg la ce anume eram rigid.* Astăzi am mai făcut un pas spre limpezire, fiindcă într-o discuţie cu Doamna Învăţătoare (ale cărei percepţii subtile, după cum am spus şi în alte articole, sînt extrem de precise şi nuanţate în majoritatea covîrşitoare a cazurilor), de la care aş fi vrut să aflu care sînt rigidităţile mele la modul *foarte concret* !

Dat fiind că eu mi-s Geamăn, a spus Doamna, la mine rigidităţile se manifestă preponderent în plan mental, adică al ideilor.Apoi a adăugat : „ *Am să-ţi spun cum am perceput rigiditatea la mine astă vară...Este ca o energie subtilă în plan mental care se opune la ceva ce vine din exterior...La tine opunerea apare faţă de anumite*

tehnici yoghine, pe care tu spui că nu le aplici, pentru că n-ai simţit nimic cînd le-ai făcut...Dar şi tu simţi cîte ceva, chiar dacă nu simţi ca Doamna Florica Steva ...Tu nu trebuie să te compari cu ***niminea*** *!...Şi acesta a fost doar un exemplu, pentru că mai deţii şi alte rigidităţi”*.

Cum fiecare centru de forţă se reflectă în ceilalţi centri de forţă, sigur că centrul mental este reflectat la nivelul centrului Vital, cel Sexual, cel Volitiv, cel Afectiv şi centrul Purităţii, a mai spus Doamna Învăţătoare.Rigiditatea apare diferit pe ceilalţi centri de forţă. Opunerea la ceea ce ne parvine din lumea exterioară este modulată specific de fiecare centru de forţă în parte, dar trebuie subliniat că rigiditatea este doar una dintre multiplele dizarmonii ale fiinţelor umane.

Ci căutînd să trec cuvintele Doamnei prin filtrul minţii mele nu din cale afară de inteligentă, rigiditatea la nivelul centrului de forţă vital (muladhara) presupun că se referă la gîndurile sau construcţiile mentale care generează nesiguranţă şi temeri; altfel spus, simptomul *căderii drobului de sare* ori panicarea din pricini ridicole.

Rigiditatea mentală reflectată prin intermediul centrului sexual (swadhisthana) ar putea fi (alături de închistările şi prejudecăţile bizare pe care cei mai mulţi dintre noi pămîntenii din Epoca Întunericului le avem faţă de cei sau cele care nu ne plac din varii motive), una din pricinile pentru care mintea noastră îşi justifică închiderea erotică, argumentînd ceva de genul că nu-mi place *ăla* pentru că are burtă şi chelie, sau nu-mi place *aia* că e prea slabă ori prea grasă ! Dar fiind vorba strict de rigiditate, exemple mai clare ar fi oponenţa unor oameni faţă de anumite posturi amoroase socotite imorale sau rigiditatea faţă de practica sistematică a continenţei sexuale.

Rigiditatea la nivelul centrului de forţă al Voinţei (manipura), cred că se manifestă prin lipsa spontanietăţii şi a umorului !

Rigidităţile mentale reflectate prin Centrul Afectiv (anahata), trebuie că vizează argumentele pe care ni le aducem nouă înşine ca să ne justificăm închiderea afectivă faţă de fiinţele care par a fi interesate de o relaţie de cuplu cu noi, altfel spus, la respingerea iubirii de la ceilalţi din motive cu totul *neserioase, cum ar fi condiţia socială inferioară, lipsa averii* sau lipsa studiilor superioare !

La nivelul Centrului Purităţii (vishudha) probabil că rigiditatea se manifestă prin *strîmbarea din nas* vizavi de moralitatea celorlalţi... altfel spus, starea de rezervă suspicioasă faţă de orice altă morală străină modului nostru de a fi şi nu mă refer la intoleranţă, care în acest context ar fi manifestarea *în exces* a criticismului.

Sigur că lucrurile sînt mult mai nuanţate şi subtile decît le-am prezentat aici.De altfel nici nu cred că acele nuanţe şi subtilităţi pot fi transpuse în cuvinte, decît la modul vag sau aluziv, însă fiecare cititor poate îmbunătăţi exemplele date.Una dintre nuanţări este de a decela diferenţa dintre rigiditate şi închistare mentală, în care prima sugerează lipsa flexibilităţii sau maleabilităţii faţă de noi provocări, iar cea din urmă arată închiderea, ba chiar cimentarea în atitudini interioare retrograde, sclerozate, necooperante.

În ultimă instanţă, poate că rigidităţile mentale sînt mai vizibile atunci cînd ne opunem sfaturilor sau sugestiilor benefice venite de la alţii, fie pentru că n-avem încredere în competenţa acelor persoane, fie că nu credem în eficienţa acelor sugestii ; sfaturi pe care nu le punem în practică tocmai din pricina acestor rigidităţi, din motive care nici nouă nu ne sînt prea clare, dar atitudinea ar putea fi definită prin cuvintele „ *las' că ştiu eu mai bine ce să fac* ! ” Adică auto-suficienţă, atunci cînd nu este vorba pur şi simplu de lene sau comoditate! Şi mă refer la sugestii care nu vizează problemele noastre foarte seriose, ci la aspecte mai puţin grave, fiindcă dacă nu ascultăm sfaturile competente în probleme mai grave sau foarte grave, nu se mai numeşte rigiditate mentală, ci obtuzitate, prostie sau reavoinţă !

Erori care ne alunecă la vale

Iată cîteva dintre erorile care ne fac să regresăm spiritual pe unii dintre noi, mai slabi sau mai nevolnici, mai puţin fermi sau mai leneşi şi comozi, cu puţină aspiraţie spirituală ori prea obtuzi şi închistaţi, care ne complacem în larvalitate şi rezonanţe demoniace. Lista nu este nici pe departe exhaustivă, iar scopul acestei enumerări se doreşte a fi spre conştientizare cît mai profundă a propriilor neajunsuri pentru remedieri urgente, fiindcă nu degeaba se spune că tot păţitu-i priceput !

1.Prima eroare este să ne angrenăm în relaţii amoroase cu fiinţe care nu ne iubesc ! Aici se impune reamintirea unui citat biblic celebru : *unde dragoste nu e, nimic nu e* ! Iar autorul acestor rînduri plusează, adăugînd : *unde dragoste nu e, iadul este* !

2. Dacă NU primim răspunsul clar la consacrare, nu realizăm acţiunea pe care intenţionam, mai ales fuziunile erotice, fiindcă pericolul pierderii energiei sexuale este foarte mare !

3. Dacă fiinţa iubită nu permite să i se facă preludiul amoros pentru dinamizare erotică, ne oprim.Cel puţin aşa ar fi de dorit, dar cîţi bărbaţi au puterea asta ?

4. Dacă cealaltă fiinţă nu vrea să facă dragoste, nu mai insistăm, mai ales dacă iubirea ei pentru noi este palidă ca un chinez pe năsălie !

5.În timpul fuziunii amoroase, se recomandă bărbaţilor să se folocalizeze mai mult pe iubirea pe care o simt, *dacă o simt*, decît pe plăcerea erotică, fiindcă astfel vor controla mai bine energia sexuală (sfat valabil mai ales pentru mine, ca şi următorul !).

6.Dacă am luat anumite hotărîri, ele trebuie duse la bun sfîrşit, indiferent cît ne este de greu, mai ales dacă acele hotărîri s-au consacrat Divinului.

7. O altă eroare, mai bine zis un cumul de erori se află în NERESPECTAREA ETAPELOR OBLIGATORII PENTRU REUŞITA ORICĂREI FUZIUNI AMOROASE, DACĂ ŞI NUMAI DACĂ EXISTĂ IUBIRE RECIPROCĂ ÎN CADRUL ACELUI CUPLU, care sînt : *consacrarea* fuziunii amoroase lui

Dumnezeu Tatăl sau uneia din cele 10 Mari Puteri Cosmice, *transfigurarea* reciprocă a ambilor iubiţi, *preludiul* realizat de către bărbat iubitei, *ludiul* cu integrarea posturilor amoroase pe centrii de forţă, *post ludiul, meditaţia de sublimare* a energiilor sexuale în centrii de forţă superiori, *starea de recunoştinţă* şi *efectul de avalanşă*, prin separarea celor doi iubiţi la o distanţă cît mai mare pentru minim 8 de ore, dacă e posibil.

TOATE ACESTE ETAPE SÎNT STRINGENT NECESARE PENTRU ELEVAREA SPIRITUALĂ INDIVIDUALĂ A TUTUROR CELOR CARE VOR SĂ PROGRESEZE LA TOATE NIVELELE, DAR ŞI PENTRU ELEVAREA SPIRITUALĂ PLANETARĂ ÎN ANSAMBLU !

Ghidul spiritual al şcolii de yoga MISA a insistat de foarte multe ori pe respectarea acestor etape şi dintr-un alt motiv, poate cel mai important dintre toate, care vizează scoaterea fuziunii amoroase din mocirla vulgară şi degradantă pentru specia umană în care a decăzut datorită predominanţei forţelor satanice şi demoniace de pe această planetă în Epoca Întunericului, altfel spus SACRALIZAREA ACTULUI AMOROS pentru cît mai multe fiinţe umane !

Nerespectarea repetată a acestor etape, duce la alunecări de teren cîştigat prin practica spirituală sau derapări de pe calea cea dreaptă cînd nu ne aşteptăm ! Adică, facem doi paşi înainte şi trei înapoi, iar dacă aşa se joacă hora pe la noi, nu la fel ar trebui sa fie cu evoluţia spirituală !

Unii dintre cititori sau unele dintre cititoare e posibil să găsească aceste sugestii ca fiind deja arhicunoscute, însă aceste mesaje le trimit şi cîtorva persoane care nu sînt la cursul de yoga, pe de o parte, iar pe de altă parte, chiar şi cursanţii yoga nu respectă întotdeauna şi întocmai etapele mai sus enumerate, iar personul meu, după cum era de aşteptat, nu face excepţie din nefericire pentru el !

Despre ultima etapă – *avalanşa* - Doamna Învăţătoare a făcut anumite precizări cu totul inedite pentru mine : ea susţine că dacă separarea celor doi iubiţi, *după* ce s-au respectat toate etapele mai sus enunţate, se face la o distanţă cît mai mare, atunci aurele celor doi iubiţi se dilată proporţional cu distanţa dintre ei, devenind o singură aură, pe care am s-o numesc aura cuplului, şi ceea ce este cu adevărat uimitor şi minunat vine la sfîrşit, anume că toate fiinţele umane care sînt cuprinse în aura cuplului imens expansionată, se purifică pe durata a 24 de ore de la

realizarea fuziunii amoroase, *datorită sublimării energiilor erotice pe centrii superiori de forţă* de către cei doi iubiţi !

Înţelegînd cu adevărat acest aspect, este cu atît mai regretabil, ba chiar de ne permis să mai pierdem energia sexuală cei dintre noi care încă nu şi-au desăvîşit continenţa amoroasă !

Din onestitate, mă simt obligat să fac totuşi o precizare valabilă la mulţi bărbaţi, fie ei cursanţi yoga sau necursanţi.Una din cauzele cele mai profunde ale incontinenţei este că persoana în cauză nu-şi doreşte cu TOATĂ FIINŢA SĂ FIE CONTINENTĂ SEXUAL PERFECT ! Este un amestec de tendinţe inferioare pudrate cu intenţii de auto-control ale energiei doar de la nivelul minţii conştiente, nu însă şi din profunzimea inimii, fie pentru că fiinţa respectivă n-a asimilat corect beneficiile continenţei, fie din cauza dorinţelor grosiere prea puternice de descărcare a potenţialului sexual, şi nu mă refer la cei care n-au auzit de continenţă, (ceea ce este o scuză rezonabilă), ci mai ales în cazul celor care sînt cursanţi yoga ! O altă cauză este pur şi simplu plictiseala datorată absenţei trăirilor elevate în timpul jocului amoros, dar nu mai intru în alte detalii.Evident, mai există multe alte erori mai mici sau mai mari, printre care şi aceea de a da sfaturi altora pe care noi înşine nu le punem în practică !

De gustibus…

Chestia cu " gusturile care nu se discută " este una dintre cele mai mincinoase afirmaţii din ultimii 2000 de ani, cînd tot timpul şi toţi oamenii discută exact despre gusturile fiecăruia în parte !...

Fraza în latină sună : " de gustibus non disputandum " şi sensul ei este că despre gusturi nu poţi şi nu trebuie să ai dispute; ele nu trebuie să fie pricina unor dispute sau certuri...Acum, dispute sau certuri nu TREBUIE SĂ AVEM DESPRE NICI O PRICINĂ, ORICARE AR FI EA, dar pentru că sîntem în Kali yuga, Epoca Prostiei Umane Generalizate şi pentru că avem nivelul de constiinţă al unor copii de creşă (cei mai mulţi dintre noi), afirmaţie făcută de însuşi Dumnezeu Tatăl în " Conversaţii cu Dumnezeu ", atunci nu numai că avem dispute, ci şi violenţă atroce...şi multe alte nenorociri pe această planetă !...

Şi nu trebuie să avem dispute despre gusturi, pentru că, în general vorbind, fiecare criteriu de apreciere este unic şi strict personal, aşadar nu prea ai cum stabili întîietatea unuia asupra altuia...Cu toate acestea, sînt o mulţime de domenii în care se fac clasamente ale gusturilor, începînd cu moda marilor case de modă, unde se cheltuiesc sume exorbitante pe nişte zdrenţe penibile cu aerul că se face o treabă foarte serioasă, ba chiar teribil de importantă !... Continuînd cu topurile muzicale, cinematografice şi de oricare natură ar fi ele, topuri care reflectă în cea mai mare parte gusturile celor mulţi şi LIPSIŢI DE GUST !...

Pentru că dacă iei drept criteriu estetic esenţial gusturile mulţimii de pretutindeni, gusturile majoritare, atunci ni se oferă un tablou sumbru al omenirii, dar despre acest aspect nu merită să vorbesc mai mult , întrucît orice om de bun simţ şi inteligent înţelege la ce mă refer...

Despre gusturi nu trebuie să avem dispute, dar e de dorit SĂ LE DISCUTĂM, pentru că ele trebuie rafinate cu ajutorul unor criterii estetice general umane şi profunde, mult mai profunde decît ce se face în actuala anti-civilizaţie de tip

masonic, unde, precum se vede, toate valorile sînt inversate INTENŢIONAT !...Şi cum să afli, cum să-ţi dai seama, cum să conştientizezi tu, oricine ai fi tu, că gusturile tale sînt gregare sau aiurite sau că gusturile tale arată un nivel de conştiinţă şi conştienţă deloc rafinat ?...Doar discutînd despre ele , adică exact pe dos de ce se afirmă în foarte populara şi des întrebuinţata propoziţie că " gusturile nu se discută " !

Cît despre criteriile estetice profunde şi general umane, ele merită o discuţie separată, însă chiar dacă le-ar cunoaşte toată lumea, ele tot n-ar fi aplicate, din simplul motiv că pentru a avea gusturi rafinate, omenirea ar trebui să-şi rafineze nivelul de conştiinţă, iar pentru asta ar trebui... să trecem în Satya yuga, Epoca Adevarului Divin sau Epoca de Aur (cum o numeau vechii greci)...trecere care implică o condiţie SINE QUA NON , anume orientatea majorităţii oamenilor către valorile autentice, valori Divine...pe care nu le mai enumar aici, fiindcă se ştiu !

În concluzie, e de dorit să discutăm despre gusturi, mai cu seamă cu cei care au atins un nivel de cunoaştere şi realizare interioară mult superior nouă...asta dacă vrem să evoluăm spiritual, în caz contrar, cînd nu sîntem interesaţi de o evoluţie spirituală conştientă, ci numai de acumulări materiale ori experienţe sexuale fără iubire sau doar de acapararea puterii asupra altor fiinţe umane, cînd avem impresia că sîntem bine aşa cum sîntem şi ne simţim bine în larvaritatea noastră – pe care evident că n-o percepem în acest mod ! - cînd NICI MĂCAR O SECUNDĂ NU PUNEM LA ÎNDOIALĂ NIVELUL NOSTRU JALNIC DE CONŞTIINŢĂ, PENTRU CĂ ÎI VEDEM PE TOŢI CEILALŢI ASEMENEA NOUĂ, atunci desigur că orgoliul nostru îşi este lui însuşi prea-destul şi n-avem nevoie să ne dea nimeni lecţii de ce şi cum trebuie să facem " aia sau cealaltă " !...

Partea bună este că, la fel ca tot ce există în Creaţia Divină, nici Prostia umană nu este eternă !...Doar supărătoare pentru unii sau chiar dureroasă prin efectele ei dezastruoase !

Gică doare

Multă vreme mi-am detestat prenumele, trupul beteag şi viaţa plină de suferinţe şi frustrări, în care singura bucurie a fost lectura cărţilor bune. Am cochetat ani de-a rîndul, pînă la 32, cu idea sinuciderii şi dacă nu am pus-o în aplicare, s-a datorat în principal curiozităţii imense de nativ în zodia Gemenilor.

Voiam să ştiu: după nenorocirea asta ce mai urmează, dar după frustrarea cealaltă ce o să mai fie?... şi tot aşa ani în şir. Cînd am aflat de Legea acţiunii şi reacţiunii sau Legea Karmei, am înţeles că eu singur eram vinovat şi răspunzător de toate limitările pe care le trăiam zilnic!...

Nu ştiu ce va fi însemnînd pentru altcineva sau cum receptează altul aceste două silabe: gi-că… E posibil să nu aibă nici un ecou la altul, dar pentru mine semnifică inconştienţă, superficialitate şi stupiditate. Un amic mă lua chiar în băşcălie, apelîndu-mă ghiţisor… N-aş fi avut nimic împotrivă dacă părinţii m-ar fi botezat gheorghe, dar tocmai gică... hm!...

Acum toate acestea au din ce în ce mai puţină importanţă… După ce Maestrul mi-a dat un pseudonim spiritual (care nu mi-a plăcut iniţial, dar apoi a devenit nume official), caut să mă detaşez *complet*, ba chiar să iubesc prenumele, corpul beteag şi propria-mi viaţă lipsită de prea multe bucurii, care, deşi nu mai conţine suferinţe foarte mari, e încă departe de a fi ceea ce mi-ar plăcea să fie.

Fiindcă e uşor să iubeşti un nume frumos, un corp armonios sau o viaţă plină de împliniri sufleteşti, dar să iubeşti un nume stupid, un corp infirm şi o viaţă plictisitoare, este nu numai un test foarte greu de trecut, ci şi – în cazul reuşitei – o realizare mai presus de toate neajunsurile mai sus enumerate sau oricare altele.

Înţeleptul spune că Iubirea purifică fiinţa noastră, caz în care, dacă iubirea noastră pentru ceea ce nu ne place este din ce în ce mai profundă şi constantă, se transformă totul, se transfigurează totul.Şi nume şi corp şi viaţă!... Fie că este vorba de corpul tău sau a altei fiinţe apropiate ţie sufleteşte.

Cu totul alta este vibraţia celui care iubeşte la modul divin!... acea iubire sfinţeşte tot ceea ce anterior era detestat… nu se mai pune problema atunci că nu-ţi place ceva, pentru că dacă ai ajuns să iubeşti un nume, un corp sau o existenţă indezirabilă, mai rămîn foarte puţine – dacă mai rămîne ceva – pe care să nu le poţi alchimiza prin divina iubire.

Trebuie totuşi amintit că de la intenţie, la realizare, e un drum lung şi anevoios, pe care fiecare dintre noi îl străbate în ritmul propriu, mai repede sau mai încet, în funcţie de karma sau de străduinţele lui în direcţia progresului spiritual.

Trebuie doar să vrem...Şi dacă vrem...putem !

Angajament

Pentru o relaţie de cuplu armonioasă.

1.Dacă cei doi iubiţi cad de acord împreună să pună mereu pe primul loc evoluţia lor spirituală şi autodepăşirea propriilor limite.

2.Dacă cei doi manifestă mai mereu iubire unul faţă de celălalt, umilinţă unul faţă de celălalt, respect reciproc, într-ajutorare, sinceritate unul faţă de celălalt şi transfigurare cît mai des posibil.

3.Dacă cei doi iubiţi angrenaţi în relaţia de cuplu acceptă umili şi pe cît posibil cu inima deschisă eventualele observaţii critice ale celeilalte părţi, atunci cînd situaţia o cere, cu intenţia evidentă de a nu ignora sau cocoloşi rezonanţele negative ale celuilalt.

4.Dacă ambii iubiţi acceptă să-şi amplifice calităţile specifice.În cazul bărbatului – masculinitatea şi continenţa sexuală, blîndeţea , răbdarea şi alte calităţi care îl propulsează înspre starea de VIRA, iar în cazul femeii – feminitatea, senzualitatea, gingăşia, fermitatea, fixarea minţii înspre scopuri elevate, spirituale şi toate celelalte calităţi necesare amplificării stării de Shakti în fiinţa ei.

5.Dacă ambii iubiţi îşi controlează stările inferioare, oricare ar fie ele, cum ar fi gelozia, posesivitatea, ataşamentul şi orice alte otrăvuri mai mult sau mai puţin evidente la începutul relaţiei lor, dar care mai tîrziu ar putea să pună în pericol continuitatea relaţiei.Aici se face referire la mînie, frustrare sau orice alt resentiment care s-ar putea manifesta la unul din cei doi sau la ambii , în cazul a nu contează ce situaţii conflictuale, dispute, neînţelegeri, etc.

6.Dacă amîndoi cad de acord să discute deschis orice neînţelegere sau greşită interpretare a unor cuvinte, gesturi, acţiuni ale lor IMEDIAT ce timpul

disponibil o permite, astfel încît să se evite ca amplificarea acelei neînţelegeri să devină prilej de zavistie, adică gîlceavă sau prilej de dizarmonii mai mult sau mai puţin periculoase pentru supravieţuirea relaţiei de cuplu.

7.Dacă amîndoi manifestă înţelegere şi toleranţă faţă de posibilele greşeli ale celeilalte părţi, dar totodată cel sau cea care greşeşte trebuie să aibă în vedere că este stringent necesar să-şi sublimeze energiile inferioare, fiindcă repetiţia prea îndelungă a unui mod de comportament dizarmonios pune în pericol relaţia de cuplu şi continuitatea ei.

8.Dacă una dintre fiinţele angrenate în relaţia cuplu polar opus, nu respectă în mod repetat sau chiar ostentativ unul din punctele mai sus enumerate, fie din reavoinţă, fie din opacitate sau pentru a-i crea celuilalt cu bună ştiinţă trăiri neplăcute, din răzbunare sau din cine mai ştie ce motiv demoniac , atunci cel care este neîndreptăţit în mod repetat, are permisiunea să întrerupă relaţia de cuplu, fie temporar, fie definitiv.

9.Dacă unul din cei doi angrenaţi în relaţia de cuplu rămîne mult în urmă sub aspectul autodepăşirii, din lene, inerţie, opacitate, neînţelegere şi continuă să manifeste un comportament dizarmonios din motive meschine, pentru a-l controla pe celălalt sau pentru a se răzbuna, fiindcă se consideră neîndreptăţit(ă), ori pentru că are aşteptări nerealiste de la partener(ă), atunci cel care este mai lucid şi care şi-a < făcut temele> , în sensul că a respectat mai mereu toate sau aproape toate punctele mai sus enumerate, are dreptul să pună punct relaţiei de cuplu, mai cu seamă dacă iubirea unuia sau altuia s-a evaporat !

10.Întreruperea relaţiei de cuplu, parţial sau definitiv, se va face doar prin acordul părţilor implicate, după ce în prealabil şi-au adus la cunoştinţă unul altuia cauza sau cauzele care fac imposibil de continuat acea relaţie.Primul şi cel mai important motiv care duce la întreruperea unei relaţii de cuplu este dispariţia iubirii la unul sau la ambii parteneri.Totuşi, despărţirea e de dorit să fie amibiabilă, iar cei doi să rămînă prieteni buni pentru restul vieţii lor.În cazul în care la unul dintre ei persistă unele resentimente, acela sau aceea trebuie să ştie că a picat la o probă spirituală majoră, fiindcă scopul oricărei relaţii de cuplu nu este să acaparăm cît mai mult din fiinţa celuilalt, pentru satisfacerea unor

tendinţe egoiste proprii, ci este acela de a evolua spiritual, asimilînd de la partener(ă) calităţile care ne sînt necesare, pe de o parte, şi susţinîndu-ne reciproc la vreme de răstrişte, pe de altă parte.

11.În acest contract- angajament, ambii iubiţi au drepturi egale, deşi la nivel psihologic, dacă unul are mai multă experienţă de viaţă, se înţelege oarecum implicit că acela sau aceea, va conduce relaţia de cuplu spre împlinirea punctelor enumerate mai sus, cu care celălalt sau cealaltă a fost de acord în prealabil.Nu se pune aici problema ca cel cu mai multă experienţă să caute a-şi domina partenerul sau partenera de dragul obţinerii unor avantaje egoiste şi meschine sau din orgoliu, fiindcă atunci nu respectă punctul doi al contractului şi pune în pericol continuitatea relaţiei.Altfel spus, orice nerespectare a unuia din punctele mai sus enumerate, fie din uitare, fie din reavoinţă, atrage după sine posibilitatea întreruperii relaţiei de cuplu, în mod definitiv şi irevocabil.

12. A continua o relaţie de cuplu după ce a dispărut iubirea la unul dintre cei angrenaţi în respecitva relaţie sau după ce n-a fost respectat unul ori mai multe puncte din cele enumerate mai sus, din varii motive, în mod repetat de-a lungul timpului, înseamnă că ambii parteneri au uitat scopul pentru care au intrat în acea relaţie şi, în consecinţă, au ratat şansa unei transformări spirituale accelerate.

Prezentul angajament poate fi îmbunătăţit ulterior de părţile implicate oricît de mult doresc, în deplin acord reciproc, dar fără a se face compromisuri care subminează scopul principal al acestui angajament, anume Evoluţia Spirituală cît mai conştientă în cuplu polar opus.

ÎN CĂUTAREA FRUMUSEŢII

Atunci cînd ies în oraş cu o treabă oarecare, caut cu aviditate frumuseţea, fie în natură, fie - cel mai adesea – pe chipul fetelor tinere şi dacă găsesc acele chipuri tinere şi frumoase, le privesc îndelung, poate puţin prea insistent, voind să asimilez, să mă îmbăiez literalmente, cît mai mult cu nuanţa particulară, proprie şi unică pentru fiecare trup frumos în parte, pînă reuşesc să conştientizez – dacă reuşesc – în ce constă particularitatea acelei frumuseţi sau ce anume percep la nivel auric de la acea fiinţă, prin intermediul acelei fiinţe; altfel spus, cu ce aspect macrocosmic mă pune în rezonanţă fiinţa în cauză.

Într-o zi m-am întrebat de ce nu caut frumuseţea la persoanele vîrstnice?...

De undeva dinlăuntrul meu, a venit un răspuns plin de impetuozitate, atît de categoric, încît părea să se impună ca o axiomă, deşi nu ştiu dacă este chiar aşa. Deci sub rezerva că e posibil să mă înşel, voi spune ce am simţit atunci şi care s-ar putea să nu mai fie valabil mai tîrziu.

Persoanele mai în vîrstă şi mă refer la cele avînd peste 40 de ani, au două trăsături definitorii cît se poate de evidente, în majoritatea cazurilor – cu mici excepţii, desigur.

Prima este datorată pierderii mai mici sau mai mari a potenţialului energetic în ansamblu, fie că este vorba de vitalitate sau energie creatoare, ori ambele. Se poate observa cu ochiul liber că fiinţele de peste 40 de ani sînt palide, şterse, decrepite (cu mici excepţii, am spus deja!). Şi întrucît, după cîte am înţeles,

acest potenţial energetic, vital şi sexual, este limitat, pierderea lui devine irecuperabilă. Altfel spus , te ramoleşti pe zi ce trece.

Cea de-a doua trăsătură a persoanelor de peste 40 de ani este închistarea, ba mai degrabă în cele mai multe cazuri aş spune sclerozarea lor în anume forme de judecată, prejudecăţi, preconcepţii, atît de adînc înrădăcinate, încît este foarte greu, dacă nu imposibil să le mai urneşti dintr-ale lor. Ele lasă de înţeles că ştiu mai bine ce şi cum să facă în aproape orice situaţie şi nu care cumva să le înveţi tu pe ele cum să acţioneze în cutare şi cutare situaţie, că se descurcă ele mai bine, mai ales dacă tu eşti mai tînăr decît ele. Cum am precizat deja de două ori, sînt şi excepţii rarisime! Ori această închistare, această sclerozare în atitudini pre-concepute urîţeşte chipurile, întunecă sufletele vîrstnicilor în suficientă măsură ca sa nu atragă mai mult de o privire fugară din partea celor mai mulţi dintre noi.

Cu totul altfel, la polul opus adică, stau lucrurile cu fiinţele tinere. Ele atrag, pe de o parte, datorită energiei debordante cel mai adesea – cu excepţiile de rigoare, desigur – iar pe de altă parte, întrucît tinereţea lor dezvăluie un cîmp cumva nelimitat de potenţialităţi. Că datorită educaţiei profund nocive de sorginte masonică şi a egregorului specific fiecărui grup, cei mai mulţi dintre tinerii actuali vor sfîrşi într-o anchiloză sau scleroză multiplă în prejudecăţi şi închistări, este altceva şi la momentul contemplării acelor chipuri e doar un potenţial pericol, ce nu afectează prospeţimea acelei frumuseţi sau oricare ar fi atributul pozitiv transmis de fiinţa admirată. Mai la urmă, nu trebuie să omitem că fie ele tinere sau mai puţin tinere, fiinţele umane sînt frumoase doar în măsura în care rezonează cu gîndurile şi trăirile elevate, înălţătoare, sublime şi că suferinţa, frustrările, negativitatea sînt cele care ne urîţesc chipurile în principal,

astfel încît nu e de mirare că un trup, care n-a fost prea înzestrat de la natură cu o frumuseţe deosebită, să ne transmită ceva cu totul remarcabil, dacă rezonează prin gîndurile, cuvintele şi acţiunile sale cu nivelele înălţătoare ale MANIFESTĂRII DIVINE.

"Ca pasărea zboară grijile şi mîhnirile peste capul tău – nu poţi să le schimbi. Dar să nu-şi construiască cuibul în părul tau, asta poţi evita", spune un proverb chinez străvechi. Dacă s-ar cunoaşte de majoritatea omenirii că există entităţi malefice care provoacă intenţionat stările noastre negative pentru simplul motiv că aceasta este hrana lor, atunci poate că cei mai mulţi dintre noi ar fi mai atenţi în a-şi controla negativitatea şi a o sublima apoi în trăiri sau energii cît mai elevate. În acest fel simplu şi foarte economicos, trupurile noastre ar păstra tinereţea şi prospeţimea mult mai mult decît o fac în acest sfîrşit de EPOCĂ A ÎNTUNERICULUI.

Dar cîţi dintre semenii noştri au bunăvoinţa sau sanşa de a citi astfel de îndemnuri ? Puţini. Şi mai puţini vor avea maturitatea necesară să le pună în practică, duşi de valul general al vulgarităţii şi ignoranţei tot mai copleşitoare la nivel de individ, naţiune şi umanitate în ansamblu. Pe viitor însă, toate acestea nu vor mai fi.

A iubi, iubind, iubirea

Unul din aforismele Ghidului nostru spiritual sună cam aşa : *Femeia care iubeşte un singur bărbat, este femeie.Cea care iubeşte simultan doi bărbaţi este o shakti, iar femeia care iubeşte trei bărbaţi simultan sau mai mulţi, este o zeiţă în devenire* !

Pe această planetă fiinţează probabil nu foarte multe femei trezite afectiv şi prin trezire afectivă subînţeleg capacitatea de a iubi doi sau mai mulţi bărbaţi *simultan* ! A iubi un singur bărbat - ca femeie, sau o singură femeie - ca bărbat, nu este doar banal, ci mai degrabă s-a dovedit a fi amprenta unei epoci limitatoare şi întunecată sub multiple aspecte, în afară de cel spiritual.E de prisos să dau alte exemple, fiindcă se ştiu, dar pentru că nu-mi propun în acest articol să mă lupt cu morile de vînt ale prejudecăţilor oamenilor obişnuiţi, care consideră că e normal să iubeşti doar un om odată, iar în rarele situaţii în care cineva a iubit mai multe fiinţe simultan, fie anturajul, fie tocmai fiinţa în cauză s-a culpabilizat pînă la a-şi otrăvi la figurat sau la propriu viaţa.Aici făceam trimitere la cea de a şaptea poruncă biblică, fiindcă în viziunea oamenilor gregari, a iubi mai mult de o singură persoană, înseamnă preacurvie !

Deci pentru a evita discuţii inutile în contradictoriu cu niscai persoane închistate şi obtuze, am să punctez răspunsul pe care Dumnezeu I l-a transmis unei femei, în contextul misiunii Ghidului nostru spiritual. Citez :

“ Ca Maestru tantric, I-am dat una dintre cele mai dificile misiuni, să facă astfel încît lumina divină să pătrundă conştient în această manifestare, de pe planeta voastră. Şi asta cum? Prin trezirea şi purificarea releelor divine, care sunt femeile. Nu degeaba se spune că: Atunci cînd femeilor li se acordă cinstea cuvenită, zeii sunt slăviţi ! “

Aşadar, cum în vremile întunecate oamenii abia dacă erau capabili să iubească o singură fiinţă de sex opus, (iar mulţi dintre ei nici atît !), fapt ce li se părea a fi *normal*, iată că Epoca de Aur care va să vie nu peste mult timp are alte cerinţe şi una dintre ele este să iubim *simultan* mai mult de două-trei fiinţe de sex opus ;

aceasta doar ca o tranziţie spre *iubirea necondiţionată a tuturor semenilor noştri*, fie ei tereştri, intra-tereştri sau extra-tereştri !

Că femeile vor juca rolul principal în epoca viitoare, se ştie deja, iar prin articole de acest gen li se aminteşte unora dintre ele sau li se detaliază altora care nu ştiau încă acest fapt esenţial, anume că prin iubirea oferită necondiţionat cît mai multor bărbaţi, ele vor contribui nu doar la susţinerea subtilă afectivă necesară, care va purifica ambianţa aurică planetară de violenţa bărbaţilor din Kali yuga, ci mai mult de atît, vor ajuta de o manieră aş zice decisivă la vindecarea umanităţii de egoism, vanitate, orgoliu, fudulie, închistare sau traume emoţionale şi toate celelalte tare ale epocii prostiei în care cei mai mulţi dintre noi încă se lăfăie cu totală inconştienţă !

Precum îşi poate da seama orice om cu mintea şi inima deschisă, ideea acestui articol nu este doar o găselniţă SF, ci chiar o realitate, pe care unele fiinţe deja o trăiesc în viaţa de zi cu zi. Sper ca măcar unele dintre aspirantele la starea de Shakti să urmeze această sugestie, dacă au înzestrările necesare şi deschiderea afectivă, pe lîngă bunăvoinţa de a se transforma pe ele însele, fiindcă mai există şi cazuri ciudate de femei care nu sînt interesate aproape deloc de auto-desăvîrşire, şi mă refer la cursante yoga, desigur !

Mai apoi, aceasta este *dharma* lor, *menirea* femeilor din Satya yuga, fie că vor, fie că nu vor să înţeleagă deocamdată acest fapt. De bună seamă că informaţiile de acest gen, dat fiind că nu sînt răspîndite precum manifestele partidului care a fost la putere în anii de răstriştre, pe toate uliţele şi gardurile comunale, vor pătrunde mai greu în subconştientul colectiv, iar pînă să dea roadele scontate, probabil va mai trece oarece vreme, dar asta nu înseamnă că nu merită să fie aplicate în practică chiar de pe acum de un număr tot mai mare de fiinţe umane care sînt deja deschise afectiv şi erotic.

Una din legile principale ale Creaţiei, numită Legea Folosinţei, redată pentru prima dată de Marele Model Divin care a fost şi este Iisus Christos, sună astfel : Celui care are, i se va mai da, iar celui care nu are, i se va lua chiar şi ce are ! Deci celor care au deschidere afectivă, talente de orice fel sau orice alte înzestrări benefice, li se va mai da, fiindcă se branşează prin rezonanţă la rezervoarele nesfîrşite de energie din macrocosmos; dacă fiinţele în cauză vor folosi acele

talente şi înzestrări înspre bucuria semenilor, ci nu-şi vor ascunde comorile ca avarii în tainiţe de nimeni ştiute, căci de vor proceda în acest mod prostesc, sfidînd legea Folosinţei, atunci li se va lua chiar şi ceea ce au deja !

În temeiul Legii Folosinţei, cei sau cele care manifestă multă iubire şi bunătate, datorită declanşării poceselor de Rezonanţă, li se mai dă şi astfel vor avea şi mai multă iubire şi bunătate, iar cei sau cele care nu au, li se va lua chiar şi ce au ! Aceasta este valabil şi în cazul dinamizării erotice sau a oricăror înzestrări binefăcătoare pentru noi şi pentru semenii noştri.

Legea Folosinţei are drept corolar Legea Responsabilităţii, a cărei definiţie succintă parvine tot de la Iisus : "Aceluia căruia i s-a dat mult, i se va cere mult şi cui i s-a încredinţat foarte mult, i se va cere mai mult." Orice dar divin care ne este acordat presupune implicit o anume responsabilitate.De ce unele fiinţe umane aflate pe o cale spirituală autentică nu-şi folosesc înzestrările primite înspre bucuria proprie şi a celor apropiaţi, eschivîndu-se mereu de la legea responsabilităţii, este o enigmă pe care nu mă simt în stare să o descifrez, dincolo de prejudecăţi şi anumite intruziuni malefice care obstrucţionează minţile celor în cauză de o manieră mai mult decît evidentă.

Se zice că totul este *karma*, altfel spus, *consecinţa unor acţiuni trecute*, dar se mai ştie că există şi *liber arbitru* care poate şi trebuie să contrabalanseze karma nefavorabilă ! Dacă facem minime eforturi în această direcţie !

Dumnezeu se odihnea

Doamna Învăţătoare relatează :

„La 12 martie 2011, l-am perceput pe Ghidul spiritual ca pe o mamă foarte iubitoare şi ocrotitoare faţă de copiii ei, atentă la nevoile lor, atentă să-i educe şi să-i crească aşa cum trebuie.Apoi au urmat mai multe stări : dinamism, fermitate, tenacitate, atenţie, vigilenţă – stări pe care e necesar să le manifestăm în aceste vremuri foarte tulburi în care sîntem greu încercaţi.

Toate stările pe care le avem pentru cei dragi nouă, de iubire, dăruire, bunătate, trebuie să le consacrăm, să le dăruim lui Dumnezeu Tatăl.Stările mai sus enumerate au durat mai mult, activîndu-se la maximum, apoi brusc am simţit că am ajuns la capăt, că totul se terminase cu bine.După aceea m-am simţit ca fiind Duhul Sfînt plutind în nemărginirea lui Dumnezeu.Am fost martoră la Marea Resorbţie a acestei Zile a lui Brahma, Maha Pralaya, în Transcendenţă.

Fiinţa mea a fost inundată de o fericire extraordinar de intensă cauzată de faptul că eram acolo şi vedeam ceea ce mi se arăta.Existau o multitudine de universuri care erau absorbite rînd pe rînd în Transcendenţă.Fericirea era determinată îndeosebi de percepţia că toate universurile erau din iubire şi absorbţia lor se realiza într-o armonie perfectă.Nu pot descrie în cuvinte mai clar şi nu am grade de comparaţie pentru acea fericire extraordinară !

Am trecut şi eu dincolo, fiind doar conştiinţă, fără trup sau formă, iar Dincolo, ooo, Doamne ! – o altă minunăţie ! Dincolo Dumnezeu se odihnea ! Am trăit starea de singurătate tainică a lui Dumnezeu, apoi am fost martoră la planul pe care El îl făcea pentru o Creaţie nouă, o nouă Zi a lui Brahma.

Aşa cum pentru construirea unei case se adună arhitecţi, constructori, aşa Dumnezeu se ocupa în mod foarte amănunţit, matematic, ca totul să fie perfect în noua Creaţie.După meditaţie eram foarte expansionată, simţind o stare de foarte mare fericire, detaşare şi iubire, încît îmi venea să îmbrăţişez pe toată lumea, dar am îmbrăţişat doar cîteva iubite ! ”

Comentariul scribului :

Pe lîngă faptul că mi-a plăcut foarte mult această relatare, ca mai toate celelalte ale Doamnei mele Învăţătoare, adaug că imediat după aceea n-am ştiut la ce se refereau acele multiple universuri care se resorbeau în Transcendenţă şi întrebîndu-l pe instructorul meu de curs, am aflat că acelea sînt universurile paralele sau bhuvanas, despre care shivaismul afirmă că ar fi 108 la număr.Subiectul Universurilor paralele pentru mine este un mister profund, cvasi-necunoscut şi din acest motiv cu totul fascinant, aşa că dacă cineva cunoaşte mai multe despre el, să-mi spună şi mie !

Mai apoi, Dumnezeu care se odihnea mie mi-a sugerat imaginea Lui întins pe spate cu mîinile sub cap şi picioarele apropiate de corp aşezate unul peste altul, cu privirea pironită în Cerul transcendeţei, punînd la cale următoarea zi a lui Brahma ! E doar o imagine care mă amuză, pentru că în mod evident Dumnezeu n-are corp de nici un fel, nici formă în Transcendenţă, fiind pură conştiinţă, pură existenţă, pură beatitudine, după cum spun textele sacre.

Dar principalul comentariu al scribului vizează un alt aspect.Există la cursul nostru de yoga atît cursanţi, cît şi instructori care aşteaptă neapărat ca relatările în mod evident excepţionale să fie validate de Ghdul nostru spiritual, altfel acele relatări fie nu sînt crezute ca autentice, fie nu sînt făcute cunoscute de către instructori altor cursanţi! Din perspectiva scribului acestor rînduri, această atitudine este cel puţin bizară, ca să nu spun mai mult, întrucît majoritatea cursanţilor mai mari de anul 3-4 deţin suficientă sensibilitate şi intuiţie ca să simtă instantaneu dacă o relatare este sau nu autentică ! Dacă Ghidul spiritual ar trebui să trimită cîte un bilet de autentificare pentru fiecare relatare, sau hai să zicem chiar şi numai pentru jumătate din relatările pe care le primeşte, ar trebui să-şi ocupe timpul doar cu bilete de aprobare ! Pe de altă parte, dacă o persoană care a trimis mai multe relatări excepţionale de-a lungul timpului şi nu a primit nici un răspuns de autentificare din partea Ghidului spiritual, înseamnă că există nişte motive acolo, şi unul dintre ele ar putea fi chiar evitarea amplificării orgoliului spiritual la trăitorul în cauză.Vor mai fi fiind şi alte motive, pe care foarte probabil cei sau cele aflate în această situaţie le intuiesc deja sau chiar li s-au transmis telepatic în vreo meditaţie, dar nu le mai împărtăşesc şi altora.

În final adaug trăirea Doamnei mele Învăţătoare avută în ultima meditaţie de pe 2.01.2012 în care s-a raportat la Ghidul spiritual, pe care l-a simţit cum ne adună

pe noi toţi care am realizat acea meditaţie, aşa cum adună cloşca puii sub aripile sale înainte de venirea furtunii, infuzînd în aurele noastre o energie de întărire pentru a face faţă la încercările foarte-foarte mari ce va să vie în acest an pentru noi toţi, şi dacă în momentele acelea grele ne vom gîndi la Dumnezeu sau la Ghidul spiritual, atunci vom fi ajutaţi şi susţinuţi să trecem cu bine acele teste cu mult mai serioase decît tot ce a fost înainte !

Vă urez tuturor şi mie totodată, să avem vigilenţa şi discenămîntul de a sesiza *la timp* că sîntem testaţi pentru a invoca ajutorul divin *înainte de a fi prea tîrziu, adică înainte de a suferi daune mai mult sau mai puţin grave* !

A N O T I M P U R I L E V I S Ă R I I

Cum Esenţa noastră este Beatitudinea, iar Sufletul nostru parcă ar fi rotunjimea unui Curcubeu în spaţiile vaste ale încîntării , tot astfel şi tăcerea întinderilor necuprinse de gînduri ne cheamă şi ne îndeamnă spre înlăuntru...Eu nu ştiu nimic despre tine , ci doar o sumă de gînduri tropăind alandala cînd nu trebuie, precum o herghelie de cai nestăpînită de mîna omului peste văi şi printre dealuri.Parcă aş vrea şi parcă nu mi-ar păsa dacă te apropii de mine cu dragoste tresăltînd dimineaţa şi seara, pentru că în cursul zilei mintea îţi este ocupată cu alte trebi, care de care mai prioritare.Eu chiar nu ştiu nimic despre tine, dar mi-am facut oarece impresii de-a lungul vremii despre cum ar trebui să fii ca să-mi vindeci rănile pe care tot tu mi le-ai produs prin intermediul uneia sau alteia.

Vezi,prea- gingaşo, cînd privim întîmplările vieţii de la înălţimea ochilor noştri aproape orbi, vedem o parte de neîmpliniri şi vise în desfăşurare, o parte de frustrări şi nedumeriri, precum şi multe, multe fragmente din învăţături pe jumătate înţelese şi pe nici un sfert aplicate...Dar cînd privim mai de sus, nu de la catedra trufiilor pămîntene, ci din amvomul sensurilor adînci ale inimii, parcă ni se dezvăluie sacralitatea fiecărui gest, a fiecărui cuvînt, a fiecărei fapte bune pe care am împlinit-o de-a lungul drumului. Să te caut pe tine prin toate ungherele minţii, prin toate capcanele egoului şi întortochierile dezolării, a fost un efort disperat adeseori, plictisitor cîteodată, frustrant mai mereu şi doar foarte rar m-a încîntat acest joc pe care aş putea să-l categorisesc în multe feluri, dar acum te voi surprinde poate spunîndu-ţi că îmi pare a avea un anume tîlc, să-i zicem metafizic, de n-o fi prea pretenţios acest termen aici.

Dar toate acestea s-au simţit de la nivelul pămîntului, pentru că în vise am trăit altfel.Parcă mă uitam de sus şi vedeam o mulţime de gesturi pe care aici, în această lume, le-aş fi plasat în cutia banalului cel mai anost, dar din perspectiva celor de sus, aceleaşi gesturi, cum ar fi seceratul sau prepararea hranei sau culesul fructelor, ca să nu mai spun dragostea trupească, arătau de parcă ar fi

fost, ar fi fiind sau ar trebui să fie nu doar pentru ochii noştri aproape orbi, ci pentru inimile noastre ceva de-a dreptul sfînt, dacă poţi să crezi cu mintea ceea ce inima oricum ştie că este înzecit de adevărat !

Să-mi atingi mîna într-un gest care aparent a fost întîmplător în chiar prima zi sau în a treia minută cînd ne-am văzut sau ne-am revăzut în viaţa aceasta, a fost ca şi cum m-ai fi acceptat să te admir ori ai fi acceptat omagiul pe care încîntarea mea ţi-l împărtăşea pe muţeşte, cu toate că imediat după aceea am şi exprimat în cuvinte această încîntare.Nu e de ici, de colea să-ţi încînte sufletul cineva, mai ales într-o zi de nelinişte cumva jenată de ea însăşi.Sau, cum spune poetul :

“ Nu e ploaie

care să nu dea viaţă

florilor

pe coastă sau în vale.”

Şi ar fi o exagerare din partea mea să spun că acel gest ar fi produs altceva decît o oarecare plăcere, nu ieşită din comun, dar acum cînd scriu despre toate acestea, vreau să-ţi arăt şi altă perspectivă.Dacă ne privim din Înalturi, sîntem proiecţiile a două principii polar opuse, şi cu toate că e posibil ca pe tine să te lase complet rece fiinţa mea, iar mie să-mi dispară încîntarea peste cîteva zile din varii motive, vreau să-ţi spun că dacă vei reuşi fie şi pentru puţină vreme să simţi sacralitatea unor gesturi mărunte,mă refer la simţirea autentică, nu autosugestia cum că parcă ai simţit ceva, atunci vei fi înţeles de ce îngerii îşi dau atîta osteneală cu noi spre a ne salva pe noi de noi înşine !

Eu nu ştiu nimic despre tine, pentru că dincolo de aparenţa unui trup de femeie tînără şi încîntătoare , eşti ceva ca o esenţă a sufletului meu, atîta cît pot să simt acum, în etapa în care mă aflu,o esenţă care s-ar proiecta în afara mea şi sub forma ta , dar şi sub alte forme, dacă fiinţa ta mi se va refuza spre adorare.

Şi delfinii se sărută, nu-i aşa ?

" Cum e cu putinţă să crezi că o femeie de 28 de ani se poate opri la tine, un bărbat de 54 de ani, din noianul de bărbaţi existent pe Pămînt ?... nu ar fi cazul să fii iubit de o femeie potrivită vîrstei tale ?... " m-a întrebat o tînără. Deoarece cele mai multe dintre tinerele femei frumoase gîndesc cam în aceşti termeni, mă văd obigat să fac unele precizări pe care doresc să LE CITIŢI PÎNĂ LA CAPĂT CU MARE ATENŢIE SPRE A FI SIGURE CĂ LE-AŢI ÎNŢELES CORECT !

Motivele pentru care bărbaţii de 5o şi ceva de ani, încă potenţi sexual, preferă femeile tinere şi frumoase, sînt în general cunoscute, dar se pare că nu de toate tinerele. Le reamintesc pe două dintre ele : Primul nu este doar frumuseţea fizică în sine, care îi entuziasmează pe cei mai vîrstnici bărbaţi, ci impactul energetic, care, în cadrul unui cuplu amoros cu iubire şi transfigurare reciprocă (şi cu deplină continenţă sexuală !), vitalizează sau revigorează ambii iubiţi, dar mai mult pe cel mai în vîrstă, fără ca aici să fie vorba de vampirism energetic !

Cel de-al doilea motiv ţine oarecum de INTENŢIA bărbatului .Dacă acesta are o natură grosieră, primitivă, tînăra va fi pentru el doar un trofeu sexual, alaturi de alte trofee materiale şi cazurile de acest gen sînt cel mai des cunoscute şi mediatizate în acest sfîrşit de Epocă a Prostiei Umane Generalizate - Kali yuga sau Epoca Întunericului ! Dar dacă bărbatul are o natură ceva mai elevată, adică la el principiile spirituale sînt puse pe primul loc, fiind preocupat în mod preponderent de evoluţia sa spirituală, atunci dorinţa sa de a se însoţi de o frumoasă şi tînără femeie - în cazul în care îi permite karma sa ! - are o INTENŢIE constructivă, pozitivă, acel bărbat voind să împărtăşească tinerei din experienţa sa, din cunoasterea sa - atîta cît este, pentru că nu este totuşi desăvîrşit nici el !...

Pentru că o femeie tînără este mai receptivă, mai maleabilă la noi învăţături, LA MODUL GENERAL, DAR NU ÎN TOATE CAZURILE , decît femeile mai în vîrstă, fapt valabil şi la bărbaţi, desigur...Deci, în cazul unor cupluri cu diferenţă de vîrstă destul de mare între ei, ambii sînt cîştigaţi, unul oferind efervescenţa tinereţii, celălalt experienţa şi cunoaşterea şi orientarea benefică (dacă el sau ea este orientat(ă) astfel); dacă se iubesc cu adevarat, în caz contrar e vorba de o

mezalianţă bazată pe alte interese şi nu intră în subiectul discuţiei noastre....Ceea ce urmează a spune mai departe nu are intenţia de a critica sau jigni pe cineva anume, ci sînt doar observaţii de bun simţ, vizibile pentru mai toţi cei sănătoşi la minte.

Se ştie că cel mai adesea - cu rare excepţii - tinereţea e dublată de inconştienţă şi superficialitate, iar în cazul femeilor frumoase, la ele găsim un imens orgoliu, împletit cu un soi de autonarcisism ...foarte păgubos, ca să mă exprim eufemistic ! Ele cred că dacă sînt frumoase, totul li se cuvine - cu EXCEPŢIILE DE RIGOARE ! - ele nemaitrebuind să depună nici un efort în direcţia evoluţiei lor spirituale...Ele aşteaptă să fie lăudate zilnic, mîngîiate zilnic, adulate zilnic, complimentate zilnic DAR NUMAI DE CEI CARE LE PLAC LOR SAU DE LA CARE AU DE OBŢINUT VREUN FOLOS OARECARE !

Oricine nu intră în aceste două categorii este privit cu ostilitate sau indiferenţă sau este mustrat şi trimis să-şi caute o persoană de vîrsta lui...sau varii reacţii de non-acceptare. Li s-a implementat de-a lungul timpului de către forţele anti-divine acestor tinere frumoase şi superficiale ideea că trebuie să-şi vîndă trupul cît mai scump, ca atare, unele dintre ele cred că numai dacă primesc bani sau alte avantaje materiale, pot fi "iubitele" unor bărbaţi mai în vîrstă....Orice alt motiv nu există pentru aceste sărmane creaturi oarbe !...Deci,cele mai multe femei tinere şi foarte frumoase, îşi închipuie că le fac bărbaţilor vîrstnici o mare favoare dacă le devin iubite sau fie şi numai dacă îi bagă în seamă cu o privire sau un zîmbet condescendent...însă asta e o dovadă de mare naivitate, de copilărie în unele situaţii, iar în cele mai multe cazuri este doar consecinţa oligofreniei de care suferă acele fiinţe (oligo=puţin, frenos=minte).

Fiindcă trebuie să le reamintim acestor fiinţe care judecă atît de superficial că frumuseţea lor durează între 5 şi 10 ani, rareori mai mult, că acea frumuseţe dispare de obicei după cîteva kilograme în plus, iar dacă se mai adaugă şi fumatul sau alte dependenţe penibile, nici n-apucă 5 ani de fuduleală pe strasse (stradă) !...Dacă tinerele foarte frumoase nu se îngrijesc să-şi cultive calitaţi sufleteşti perene (de durată),cum ar fi :

BUNĂTATEA, ALTRUISMUL, AFECTIVITATEA, GINGĂŞIA, BLÎNDEŢEA, RĂBDAREA, ONESTITATEA, COMPASIUNEA, DETAŞAREA, DISCERNĂMÎNTUL, ÎNŢELEPCIUNEA etc.

atunci vor părăsi această lume aproape la fel de oarbe cum au venit aici !

Bărbatul are de asimilat de la femeie unele calitaţi specifice acesteia, ca gingăşia, blîndeţea, afectivitatea, dăruirea etc., iar femeia are de asimilat de la bărbat în primul rînd FIXAREA MINŢII, dar şi orientarea către scopuri superioare (dacă barbatul este el însuşi orientat astfel), de natură divină, altminteri, cele mai multe dintre femei, (în primul rînd datorită subconştientului colectiv, adică programării subconştiente în decursul miilor de ani), sînt preocupate doar de fleacuri, de fleacuri şi iar fleacuri (LA MODUL GENERAL, REPET !).

Femeile tinere şi foarte frumoase au fost folosite în Epoca de Maximă decădere Spirituală care se va sfirşi prin 2012, mai mult drept păpuşi sexuale pentru cei avuţi sau sus puşi, situaţie degradantă care va înceta curind !... (Vezi, de pildă, că internetul este suprapopulat de femei frumoase care se prostituiază şi apoi întreabă-te dacă pentru acest scop penibil le-a dat Dumnezeu acele corpuri superbe ?...)

Dupa 2012 sau 2020, încetul cu încetul femeile se vor trezi din această letargie spirituală cu ajutorul lui Dumnezeu (şi a unor barbati mai vîrstnici (!) care ei înşişi sînt treziţi spiritual) .În conluzie, dacă Mama Divină se va milostivi de mine şi va trimite CU IUBIRE, ÎNŢELEGERE ŞI SENSIBILITATE, o asemenea tînără spre mine, acea tînără trebuie să ştie că simpla ei frumuseţe nu e nici pe departe suficientă spre a împlini un bărbat, ori spre a-l mulţumi, că mai trebuie să posede şi alte calităţi sufleteşti sau măcar să dorească să-şi trezească acele calităţi minunate pe care le avem cu toţii… potenţial. După cum ştie aproape fiecare dintre noi, în orice relaţie de cuplu, DĂRUIM ŞI PRIMIM ceva anume, dar cele mai multe dintre femeile frumoase prea aşteaptă DOAR să primească !...De aici se dezvoltă gradat în mintea femeilor frumoase tendinţa spre manipularea bărbaţilor şi folosirea acestora în scopuri egoiste şi meschine, care tendinţă va fi apoi, într-o viaţă viitoare, foarte scump plătită !... Adică într-o altă viaţă vor trebui să sufere imens pentru a se bucura de prezenţa unui bărbat afectuos în viaţa lor sau alte neajunsuri legate de interacţiunea cu sexul opus, pe care nu are rost să le enumăr

aici, întrucît orice femeie care în actuala existenţă nu beneficiază de un corp frumos, le ştie mai bine ca mine.

În speranţa că aceste rînduri vor fi de folos cuiva, mă opresc aici, urîndu-vă vouă , femeilor foarte frumoase, să vă dinamizaţi şi aspectul mental într-un mod cît mai armonios.Cum trebuie să faceţi asta ?...Printre altele, citind cărţi variate şi însoţindu-vă cu bărbaţi inteligenţi, oricare ar fi vîrsta lor !..

Aproape departe

Îmi plac depărtările.Ca atunci cînd mergem cu trenul şi vedem peisajul muntos întrezărit la orizont.Cînd privim de pe creasta unei înălţimi oarecare, deal sau munte, spre valea înverzită şi putem distinge unele amănunte pitoreşti.Cînd eşti departe de mine şi această depărtare naşte sentimentul de DOR pe care abia aştept să-l ostoiesc ţinîndu-te în braţe, sărutîndu-te cu multă gingăşie, dacă nu de-a dreptul frenezie, dar şi mai bine şi mai bine şi mai bine ar fi dacă m-ai iubi, dacă m-ai dori şi tu !

Pentru că în momentul de faţă eşti atît de departe de mine, încît singurul aspect suportabil al acestei situaţii este doar speranţa că odată şi odată, care cel mai probabil va fi în următoarea existenţă, vei fi alături de mine, vei fi foarte aproape de mine !

Chiar mai mult decît depărtările, îmi plac apropierile dintre sufletul meu şi sufletul tău, dintre trupul meu şi trupul tău, dintre năzuinţele mele şi aşteptările tale.Să te ţin în braţe cînd mi-e tare dor de tine, să-ţi mîngîi trupul, să te sărut cu pasiunea a două guri flămînde, constituie cîteva din puţinele plăceri accesibile acestei lumi, la care eu încă nu am avut acces.

Dacă ar fi s-o spunem pe aia directă, nu am nici o şansă la inima ta, pentru că nici trupul meu, nici alte calităţi shivaice nu mă îndreptăţesc să mă aştept că aş putea fi iubit şi dorit de tine în această încarnare ! Totuşi îţi scriu aceste rînduri doar ca să ştii că îmi eşti atît de dragă şi te admir atît de mult, încît dorul de tine se revarsă precum ploaia peste un pămînt uscat sau precum valurile pe o plajă pustie sau ca lumina înţelegerii peste întunericul din inima celor rătăciţi de prea multă vreme !

Nici karma favorabilă, nici înzestrările fiinţei mele, fie ele fizice sau sufleteşti, nu mă îndreptăţesc la împlinirea afectivă şi cu atît mai puţin erotică între noi doi, dar dă-mi voie să-ţi spun cît de dragă îmi eşti şi cu cîtă pasiune te-aş iubi, dacă aş fi binevenit în inima ta ! Şi îţi scriu toate acestea ca şi cum posibilitatea împlinirii dorinţei mele s-ar afla undeva în apropiere, atît de aproape încît doar luarea la cunoştinţă de către tine a acestei situaţii mai lipseşte pentru ca tu să mi te dăruieşti plină de iubire şi dorinţă ! Sigur că aceasta nu se va petrece prea curînd, ba chiar

cel mai probabil niciodată, dar speranţa e mai frumoasă decît disperarea, aşa cum apropierea sufletească este mai plăcută decît indiferenţa.

Citind aceste mărturisiri, vei fi plăcut surprinsă, iar la proxima întîlnire îmi vei zîmbi drăgălaş şi cam asta va fi tot ce voi primi de la tine pînă la următoarea încarnare ! Ar trebui poate să fac pe fiinţa elevată foarte spiritual şi să mă ascund sub fraze aburitoare cum că toate acestea sînt adresate de fapt Sublimei Mahashakti sau Eternului Feminin, cea care se manifestă în toate femeile şi cel mai probabil că aşa stau lucrurile în profunzime, numai că acum mă gîndesc cu osebire la tine în speranţa că reacţia ta îmi va ALINA *cumva* dorul de tine !

Eternul feminin şi profund misterios ! Scriu această propoziţie foarte răsuflată prin banalitatea ei deoarece sînt şi voi fi mereu uimit de cauza sau cauzele cu totul şi cu totul misterioase pentru care voi ne fascinaţi pe noi şi bănuiesc că şi reciproc, noi vă fascinăm pe voi femeile, deşi eu cred că mai degrabă voi ne fascinaţi mai mult pe noi decît invers !

Sigur că sînt şi excepţii, anume femei şi bărbaţi care n-au fascinat pe nimeni în această încarnare, dar acestea sînt limitări karmice ale căror cauze precise nu le ştiu decît îngerii sau ghizii spirituali pe deplin îndumnezeiţi.Una dintre aceste excepţii este fiinţa mea pentru tine sau pentru oricare altă femeie pe care am iubit-o intens în această viaţă.E şi asta o experienţă de care sufletul meu avea nevoie întru evoluţie tot mai înaltă şi aceasta o spun spre consolarea celor care se află în aceeaşi situaţie ca mine, nu pentru a mă da grande de Bahlui...

Desigur că esenţa simţirii oricărui îndrăgostit nu se poate pune în cuvinte, dar e posibil să fie sugerată printr-un gest sau o privire, dacă i se permite o apropiere suficient de mare încît acel gest să poată fi realizat, iar acea privire să poată fi vizibilă celei căreia îi este adresată.

Cum această apropiere nu este posibilă între mine şi tine, îmi rămîn doar cuvintele prin care să creez o punte peste singurătatea care ne separă - şi mă refer la propria-mi singurătate – o punte peste aproape departele care se interpune între mine şi tine, fără speranţa vreunei uniri într-un timp previzibil minţii mele actuale, dar cu impetuozitatea unui gheizer a cărui natură este să irumpă năvalnic către misterul mereu fascinant al Eternului feminin !

Poate că natura mea intrinsecă, numită shivaică de către iniţiaţi, este să iubesc mereu şi mereu, tot mai năvalnic, tot mai frenetic acest Etern Feminin care se manifestă atît de seducător şi în tine, ca o compensaţie faţă de alte etape ale vieţii mele cînd n-am iubit mai deloc, faţă de alte vieţi cînd am manifestat exact opusul iubirii, şi însăşi această iubire mă umanizează, mă scutură şi mă treieră, vorba lui Kahlil Gibran, pînă mă alchimizează complet.Poate că aşa este şi acum sînt capabil să mă supun acestui proces de înnobilare fără să mai crîcnesc, deoarece Divinul ştie ce face, întotdeauna, cu fiecare dintre noi, fără nici o îndoială.Trebuie doar să avem răbdare şi perseverenţa de a ne îndrepta cît mai hotărîţi înspre El !

În final trebuie să ştii că mi-e tare dor de iubirea unei femei, mai precis a uneia care mă fascinează, aşa cum eşti tu !...Mi-e atît de dor, cel puţin în anumite momente, încît mă întreb dacă nu cumva m-am prostit de-a binelea şi în loc să aspir la îndumnezeire, îmi doresc lucruri atît de lumeşti, ca acela de a face dragoste cu tine multe ore în şir, dacă aş fi iubit şi dorit de tine !

Da, cred că am decăzut, sau mai bine zis, n-am evoluat mai deloc în aceşti douăzeci şi unu de ani de cînd mă aflu pe această Cale iniţiatică, dacă şi acum, după atîţia ani, tot îmi doresc să iubesc şi să fiu iubit de o femeie frumoasă, sensibilă, afectuoasă şi senzuală ca tine !

Încearcă să-ţi imaginezi ce gust, ce savoare ar avea două picături de iubire provenite de la două fiinţe de sex opus care se iubesc şi se doresc reciproc, care picături au fost recoltate după mult timp de separare între cei doi iubiţi, şi atunci vei avea o înţelegere fie şi aproximativă a bucuriei pe care aş trăi-o eu, cel mai mereu respins, în eventualitatea că Graţia Eternului Feminin s-ar manifesta prin tine pentru mine !

Dar nu e posibil să-ţi imaginezi aşa ceva, decît cel mult în cîteva procente infime, însă dacă aş trăi realmente o asemenea bucurie, atunci aurora boreală ar fi vizibilă chiar şi pe cerul inimii tale şi a mele, măcar pentru cîteva minute, iar întregul Univers ar zîmbi sub forma unui curcubeu dublu ca un omagiu adus sufletelor noastre unite, dacă nu chiar astăzi, atunci într-un viitor oarecare, pe care îl aştept de mult-multă vreme !...

Acum tu eşti femeia viselor mele, mai tîrziu devii Sufletul meu Cel Viu pe deplin trezit, pentru că în ultimă instanţă Femeia şi Sufletul se vor contopi într-o

singură realitate, singura Realitate Eternă care este Sinele Divin al tuturor, spre care aspiră mai mult sau mai puţin conştient toate fiinţele din întreaga Creaţie Divină !

Dar pînă la acel departe aproape, vrei tu să mă însoţeşti pe această porţiune de drum către Acela, numit Supremul Creator al tuturor celor văzute şi nevăzute ?

Te rog, încă nu-mi spune răspunsul pe care îl prevăd ... mai lasă-mă să visez puţin la ce-ar fi, dacă s-ar împlini !

Între indolenţă şi aspiraţie

Ideea acestui text a pornit de la vizionarea filmului *Gardienii destinului*, al cărui titlu foarte inspirat în limba română redă mai plastic tematica tratată, decît *Biroul de ajustări*, cum arată originalul, care sună ca anexa unui atelier de metrologie.Filmul vorbeşte despre un bărbat căruia planul iniţial al destinului său nu-i permitea să formeze o relaţie de cuplu cu o anumită femeie, ci fiecare dintre ei trebuia să se realizeze în plan social şi profesional; el fiind destinat să devină senator şi chiar preşedinte de stat, iar ea mare dansatoare de balet.

Trec rapid peste vulgarizarea pe care scenaristul şi regizorul filmului o aduce rolului ierarhiilor angelice de veghetori ai tuturor destinelor umane, vulgarizare şi depreciere întreprinsă adeseori de vesticii masoni, care ajustează tot ce poate fi ajustat în conformitate cu interesele lor macabre, începînd cu istoria, continuînd cu toate poveştile tendenţioase din mass-media şi terminînd cu religia, dar subiectul e prea vast şi nu face obiectul acestui articol.

Eroul filmului pare să accepte inevitabilul o vreme, pînă o regăseşte pe aleasa inimii sale, după care va lupta împotriva destinului spre a fi împreună cu ea şi reuşeşte, aş zice mai degrabă pentru că aşa e în filmele americane, decît că aşa ar fi în realitatea cotidiană a vieţilor celor oropsiţi şi copleşiţi de o soarta crudă ori nedreaptă.

Morala filmului : „ Cei mai mulţi oameni îşi trăisc viaţa urmînd calea stabilită, prea speriaţi ca să urmeze o alta, dar ocazional (!) apar oameni ca voi – eroii filmului – şi depăşesc toate obstacolele care li s-au pus în drum.Oameni care îşi dau seama că **liberul arbitru e un dar pe care nu vor şti niciodată cum să-l folosească, pînă nu se bat pentru el** ! ”

Ideea subliniată din pasajul anterior merită toate paralele sau timpul folosit pentru vizionarea acestui film (care, ca valoare, mi s-a părut a fi mediocru) şi pentru a i se vedea şi mai mult valoarea acestei idei, voi mai adăuga cîteva consideraţii premergătoare.

Nu ştiu sau nu-mi amintesc cum va fi fost omenirea în epocile anterioare lui Kali yuga, dar ceea ce pot să observ direct ori indirect este că în Epoca

Întunericului umanitatea alege preponderent Calea Raţiunii, la modul general vorbind, şi mai puţin Calea Inimii.Multe vieţi la rînd, cei mai mulţi dintre noi am urmat regulile societăţii în care am convieţuit, ale familiei sau clanului din care am făcut parte.În corpuri de femei a trebuit să ascultăm de părinţi şi mai ales de taţi, iar ca bărbaţi, eram obligaţi să ascultăm fie de tată, fie de vreun şef oarecare.Ne-au trebuit multe suferinţe, unele chiar cumplite, pentru a învăţa încetul cu încetul să ne ascultăm Vocea Inimii, iar cei dintre noi care sînt suficient de atenţi şi lucizi, observă că şi în zilele noastre milionane de alţi oameni sînt puşi în faţa acestei alegeri dintre Raţiune şi Simţire, pentru că acele suflete sînt relativ tinere, adică nu au prea multe vieţi încarnate în planul fizic la activ.

Învăţarea acestei lecţii este un prag important de trecut pentru a atinge maturitatea afectivă.Îmi cer iertare faţă de cititorii sau cititoarele care deja au atins maturitatea afectivă, că îi plictisesc cu idei arhi-cunoscute, dar trebuie să se ştie că mă adresez mai cu seamă cîtorva fiinţe care nu se află la nivelul lor, fiinţe pentru care important este serviciul, cariera sau nu mai ştiu ce hoby-uri mărunte, în dauna sentimentelor.Fiinţe nu doar imature, ci şi incapabile să se deschidă afectiv sau care sînt atît de blocate în atitudini dogmatice, încît nici nu le trece prin minte să caute şi alte modalităţi de a fiinţa, iar dacă le văd la alţii, le condamnă mai mult sau mai puţin vehement din pricina propriilor limitări.

Aceasta este doar o faţetă a problemelor noastre, pentru că cealaltă faţetă o constituie indolenţa, delăsarea, lenea, nepăsarea, inerţia, adică ceea ce yoghinii numesc aspectul tamasic al comportamentului nostru şi mă refer la cei mulţi, nu la cei puţini dintre noi.

Se ştie din literatura ezoterică faptul că motorul încarnării în lumile fizice este dorinţa şi mă refer la entităţile care nu şi-au transcens egoul, pentru că mai există şi entităţi foarte evoluate spiritual care se încarnează spre într-ajutorarea semenilor noştri.Aşadar ne încarnăm cu un plan destul de clar conturat în subconştientul nostru, dar pe cîte intuiesc în momentul de faţă, acel plan destinic al fiecăruia dintre noi nu este legat *de ce anume devenim* sub aspect social sau profesional, cît *cum ne comportăm* în timp ce urmărim un ţel sau altul.

Am cunoscut o persoană care şi-a dorit imens de mult să devină cîntăreaţă de operă şi a reuşit, refuzînd cu o încăpăţinare taurină implicarea într-o relaţie

amoroasă cu bărbatul pe care îl iubea şi acea iubire nu era ca focul de paie ca să poată fi stins dintr-o suflare, fiindcă după propria-i mărturie, îi venea să urle de dorul lui, dar n-a dat curs impulsurilor inimii nu doar din cauza că îşi periclita cariera, ci şi de teama că îşi strica reputaţia.Asta însemna că dacă ar fi fost văzută cu acel bărbat, lumea ar fi socotit-o o femeie uşuratică.Sigur că în comportamentul oamenilor intră mai multe şi ascunse cauze decît cele ce ni se aduc la cunoştinţă, deci n-aş vrea să redau o imagine prea simplistă a acelei persoane numai de dragul de a susţine teza unui articol, însă cazul cunoştinţei mele are similitudini măcar parţiale cu eroii filmului *Gardienii destinului*.

Drept să spun, nu sînt sigur dacă acolo sus, în Ceruri, ni se arată toate obstacolele sau provocările destinului nostru.Tind să cred că avem cunoştinţă de direcţiile cele mai imporatante ale vieţii noastre, iar cele secundare fie sînt analizate mai puţin, fie acelea ţin de anume alegeri nu prea inspirate pe care le facem odată încarnaţi în lumea fizică.Vreau să spun că ţelurile principale par să fie atinse de cei mai mulţi dintre noi şi mă refer la cele socio-profesionale, deoarece e firesc ca energia dorinţei să nu se disipeze pînă nu este atins acel ţel.Dar dacă pentru majoritea oamenilor profesia şi cariera ţin de sfera ambiţiei, la alţii acestea aparţin pasiunii, cum era cazul cîntereţei mai sus pomenite.Oamenii care îşi pot manifesta pasiunile ca profesie simt o anume împlinire sufletească, fiind feriţi de golul lăuntric trăit de eroul filmului mai sus pomenit.

Nu intru în alte amănunte, ci mai spun că activarea centrilor de forţă superiori ai fiinţei conferă SENS vieţii noastre, în primul rînd Iubirea, care nu doar este cauza primă creatoare a tuturor celor văzute şi nevăzute, ci şi oceanul în care ne scăldăm clipă de clipă, chiar dacă unii dintre noi sînt atît de contractaţi, blocaţi sau impuri, încît simt doar teamă sau indiferenţă în loc de iubire.

Sigur că ţelul final al oricărei creaturi îl constituie uniunea mistică şi eternă cu Creatorul, într-o perfect conştientă şi beatifică îmbrăţişare, însă pentru cei mai mulţi oameni de astăzi această aserţiune este doar o informaţie oarecare, pe care o vor uita îndată ce li se va aduce la cunoştinţă, din motive pe care nu le mai detaliez acum.Pînă la realizarea Ţelului Suprem al îndumnezeirii perfecte, entitatea are de parcurs cu paşi mai mici sau mai mari porţiunea de drum stabilită pentru fiecare încarnare în parte, spre asimilarea unor lecţii, eliminarea unor limite, satisfacerea unor dorinţe, ambiţii sau pasiuni, pînă devenim destul de elevaţi spirituali ca să ne

împlinim **sensul** vieţii ! Iar *sensul vieţii* nu poate exista în afara graniţelor iubirii ! Iubirea pe care o simţim pentru iubit sau iubită, copii sau părinţi este doar o palidă reflexie a iubirii pe care o vom simţi faţă de Creatorul nostru Celest..

Se spune în popor totuşi că destinul sau viitorul nu e bătut în cuie, deci între ceea ce *trebuia* să suportăm ca o consecinţă a acţiunilor noastre trecute, care constituie *pre-destinarea* noastră, pe de o parte, şi ceea ce *am putea obţine,* dacă am şti să ne folosim liberul arbitru în mod înţelept şi eficient, există diferenţa dintre omul gregar şi cel superior, între mirean şi iniţiat sau dintre omul delăsător şi cel perseverent.

Nedumerirea vine de acolo că nu înţeleg oscilaţiile foarte derutante ale stărilor, cel puţin în cazul meu, dar nu numai, oscilaţii între hărnicie şi seriozitate privind practica spirituală, urmate de perioade mai lungi ori mai scurte în care lipsa de chef sau lipsa aspiraţei spirituale mă paralizează parcă într-o tîndăleală penibilă.Cărui fapt se datorează această oscilaţie indezirabilă ?

Anumite tendinţe inferioare subconştiente, ar fi răspunsul, iar învăţătorii noştri ne îndeamnă să perseverăm mai ales în perioadele în care n-avem chef de practică spirituală, amintindu-ne pentru ce ne aflăm pe Calea spirituală sau de ce e necesar să ne angrenăm cît mai ferm energia voinţei în scopul auto-depăşirii. Iar dacă nimeni şi nimic nu ne poate mobiliza deocamdată în practica spirituală, ar trebui căutată o modalitate de a păcăli mentalul, fie vizionînd un film emoţionant, fie fuzionînd amoros, dacă avem cu cine, unde şi cu ce, fie făcînd o plimbare în natură.

Morala filmului cum că liberul arbitru e un dar pe care nu vom şti cum să-l folosim, dacă nu ne zbatem pentru a-l utiliza în bine, întru creşterea noastră spirituală, ar putea fi un imbold suficient pentru unii dintre noi, iar cînd acest îndemn îşi va pierde forţa de impulsionare, va trebui să găsim alte modalităţi de a merge înainte ori să cerem sfatul cuiva mai avansat ca noi, adică orice, orice pentru a-L căuta şi a-L descoperi pe Dumnezeu din noi înşine !

Fiindcă un lucru e cert : *merită* să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a depăşi limitările destinului şi ale fiinţei noastre !

La umbra fetelor în floare

O colegă îmi povestea mai zilele trecute despre iubitul ei. Îmi spunea că i-a vorbit atît de frumos înainte şi după fuziunea amoroasă, încît odată ajunsă acasă a plîns pe durata a două ore, de recunoştinţă faţă de Shiva (Principiul Masculin Macrocosmic).Auzind doar această secvenţă prima dată, mie mi-a venit să lăcrimez (dar m-am abţinut, de vreme ce vorbeam la telefon !), pentru că în ziua anterioară acestei discuţii avusesem parte de o reacţie exact pe dos. Şi chiar în timp ce colega deşira începutul poveştii mai sus pomenite, eu mă gîndeam că dacă le-aş fi vorbit tot timpul frumos femeilor pe care le-am iubit, poate n-aş fi avut parte de experienţe dezagreabile cu unele dintre ele.

Prezint în mod intenţionat această paralelă dintre cele două situaţii, nu ca un prilej de alte lamentări, ci pentru a supune atenţiei altora o dilemă, iar dacă n-aş fi menţionat şi opusul comportamentului care a emoţionat-o pe acea colegă, nu s-ar fi înţeles de ce mie mi-au dat lacrimile cînd mi-a spus povestea ei. Dilema sună astfel : cum este mai bine să ne comportăm noi cei care încă nu ne-am transcens egoul cu fiinţele care se manifestă dezagreabil în mod repetat ?...Le atragem atenţia sau le complimentăm ca şi cum ele ar fi fiinţe desăvîrşite ?...Ştiu că DACĂ AM FIINŢA la nivelul sufletului trezit, energia acelei stări ar imprima o anume vibraţie tonalităţii noastre, care nu va mai determina reacţii malefice, dar dacă nu ne aflăm la acel nivel, desigur că fiecare va reacţiona după cum îl duce mintea şi tendinţele subconştiente.

Recomandarea teoriei yoghine este TRANSFIGURAREA fiinţei iubite, numai că viaţa de zi cu zi ne supune la încercări care de care mai stresante şi frustrante, din care pricină unii dintre noi îşi pierd controlul mai repede şi scapă vorbe pe care mai apoi le regretă.Ca în parabola tatălui care i-a cerut fiului să bată mai multe cuie într-o uşă dezafectată şi apoi să scoată acele cuie, iar la întrebarea copilului de ce a fost necesară acea acţiune contradictorie, i s-a răspuns că şi vorbele noastre sînt asemenea cuielor, doar că cei mai mulţi dintre noi nu sîntem conştienţi că lasă urme mai mult sau mai puţin dureroase - ori invers - în sufletele semenilor noştri.

Mai apoi este foarte lesnicios să transfigurezi o fiinţă care se manifestă armonios mai mereu şi foarte dificil să transfigurezi pe cineva care se manifestă taman pe dos în majoritatea situaţiilor.Ştiu că la nivele superioare de conştiinţă, adică de la nivelul îngerilor în sus, transfigurarea chiar şi a fiinţelor decăzute este floare la ureche, pentru că ei percep esenţa, ci nu aparenţa noastră.Pe cînd oamenii obişnuiţi care trăiesc la umbra egoului, percep în majoritatea cazurilor egourile celorlalţi oameni cu care interacţionează, din care pricină se comportă necontrolat în situaţii stresante.

Transfigurarea începe de la o calitate pe care o manifestă fiinţa respectivă şi se continuă înfrumuseţarea acelei persoane cu alte şi alte calităţi, cam aşa cum am picta culoarea roz înlocuind alte culori terne sau neplăcute, adică văzînd opusul defectelor pe care fiinţa respectivă le manifestă într-un context dat.E simplu de spus, numai că în practică nu doar se dovedeşte a fi dificil de aplicat în situaţii stresante, cînd cei doi sînt foarte nervoşi, ci se mai pune o întrebare foarte presantă : cum şi cînd îşi conştientizează fiinţa de lîngă noi limitele egoului, dacă am aplica în practică metoda complimentelor fără de sfîrşit ?

Colega pomenită la începutul acestui articol este cu adevărat o fiinţă lucidă, care chiar îşi cunoaşte cît se poate de bine limitele egoului propriu, de aceea comportamentul admirabil al iubitului ei era asemenea seminţelor aruncate într-un pămînt fertil, fără impurităţi de tot felul, respectiv fără filtre distorsionante.Ei nu i s-au urcat la cap acele complimente, tehuind-o la minte precum aburii alcoolului pe beţivi, ci le-a primit cu maximă recunoştinţă pentru că ştia în adîncul fiinţei sale că îşi depăşise anumite limitări şi acele complimente veneau direct de la Shiva prin gura iubitului ei ca o confirmare a depăşirii limitelor proprii.

Pe cînd în cazul altor fiinţe mai tinere şi insuficient de lucide, îmi pare că metoda complimentelor fără de sfîrşit este foarte riscantă, fiind posibil să creeze în mintea acelor persoane o imagine de sine complet fantasmagorică.La urmă, dar nu în cele din urmă ca importanţă, aproape întotdeauna destinul va scoate în calea fiinţelor excesiv complimentate o persoană care le va atrage atenţia mai mult sau mai puţin politicos asupra defectelor proprii, care e posibil să se înmulţească şi mai tare între timp, dacă nu vor fi fost conştientizate din vreme.

Analizîndu-mă pe mine însumi cu luciditate, este posibil ca tocmai persoana mea să fi jucat acest rol ingrat în cazul majorităţii femeilor pe care le-am cunoscut sau le-am iubit în această viaţă, dat fiind faptul că anumite tendinţe ale caracterului mă predispun în mod natural spre o asemenea acţiune.Rol ingrat care de bună seamă mă face să fiu ocolit de cele mai multe dintre fiinţele de sex opus şi pe care mă străduiesc în ultima vreme să-l fac mai prietenos sau îngurgitabil, prin articolele scrise.Nu ştiu dacă am reuşit/ voi reuşi aceasta, însă măcar semnalez şi altor minţi dilema mea, într-o primă etapă spre conştientizare, iar într-o altă etapă, întru rezolvare.

Titlul acestui articol este preluat de la Marcel Proust, ca fiind volumul doi al celebrei cărţi *În căutarea timpului pierdut,* care pe mine m-a plictisit în cea mai mare parte, drept pentru care nici nu l-am terminat de citit pînă la capăt.Aşadar, la umbra fetelor în floare, e un pericol foarte mare dacă toţi bărbaţii le laudă prea tare şi mai mereu.Fiindcă puţine sînt acelea care se interoghează asemenea Înţeleptului de la Arunachala :

- Cine sînt eu ?...Cine sînt eu ?

Cele mai multe te întreabă :

- Dar cine eşti tu să-mi dai mie lecţii ?!...Ce, tu ţi-ai rezolvat toate problemele şi ai trecut la ale mele ca să nu te plictiseşti ???...

În final precizez că este de mii de ori mai recomandabil limbajul transfigurator adresat mai cu seamă fiinţelor care îl merită, decît modul gregar de interacţiune în care oamenii aruncă unii asupra altora reproşuri peste reproşuri la cea mai mică atenţionare asupra vreunui neajuns în comportamentul unuia dintre ei, limbaj transfigurator care este un minunat prilej de înmulţire.La început eu mă bucur să constat una sau mai multe calităţi ale tale, apoi tu te vei bucura să auzi aprecierile mele şi mai ales te va bucura sinceritatea mea, nu doar precizia observaţiei, iar în final cele două bucurii reunite vor fi mai mult decît simpla însumare a celor două energii, care se vor răsfrînge din nou asupra noastră, sporind şi mai mult încîntarea iniţială !

Aceasta cred că este metoda corectă şi cea mai eficientă înspre deschiderea sufletească a oamenilor, care ar merita pusă în practică mai ales în situaţii tensionate, dacă ne amintim de ea la timp !

Vorba dulce mult aduce, iar cea acră nu e sacră ! zice un proverb îmbunătăţit ad-hoc.

Ceea ce poate n-a reieşit prea clar din text este că şi tinerele fete trebuie să-şi transfigureze şi complimenteze iubiţii, nu doar să aştepte a fi complimentate mereu (fie că merită sau nu merită acele complimente), din motivele enunţate mai sus.Încîntarea este bine venită, oricare ar fi uşa prin care intră în sufletele noastre, cu atît mai mult venind de la fiinţa iubită !

Cuvinte de întărire

Posibil să nu redau chiar corect unele amănunte, dar îmi amintesc esenţialul.

Se povesteşte că undeva, cîndva, a trăit un rege al cărui fecior era cam prost sau prea neascultător.După mai multe abateri, unele dintre ele chiar grave, regele l-a ameninţat că dacă mai greşeşte încă o dată, va arunca în el pietroiul aflat în apropierea lui.Feciorul, ca orice tolomac din zilele noastre, a greşit din nou, nu doar pentru că la atîta îl ducea mintea, dar e posibil să-l fi pus la încercare pe tatăl său spre a vedea dacă el se va ţine de cuvînt, doar se ştie că prostia este adeseori însoţită de cea mai parşivă viclenie !

Pus în atare situaţie fără ieşire - fiindcă în acele vremuri de demult regii îşi respectau pomisiunile - suveranul a avut o idee pe care nu mă sfiesc a o categorisi decît drept genială, de nu va fi fost inspirat de niscai entităţi angelice, ceea ce nu diminuează cu nimic genialitatea ideii !

A poruncit unor slujitori să fărîmiţeze ditamai pietroiul pînă l-au făcut praf şi pulbere şi acea pulbere a aruncat-o spre feciorul obraznic !

Aici se încheie povestea aceasta plină de tîlc şi urmează corelaţia mea.

Cînd îţi va fi sufletul îngreunat de povara păcatelor, greşelilor sau karmei negative prea mari pentru a le putea duce singur(ă), păcate şi greşeli ce seamănă cu pietroiul din povestea de mai sus... sau cînd eşti tentat(ă) să te auto-denigrezi, să te critici, să te faci arşice pentru neajunsurile fiinţei tale, aminteşte-ţi geniala idee a acelui rege şi aplic-o în practică urgent ! Asta înseamnă că dacă nu te afli pe o cale spirituală autentică, adică eşti un simplu mirean - cum ar spune creştinii - să te rogi îndelung, din inimă - ci nu doar din vîrful buzelor - la Dumnezeu şi dacă acea rugăciune va fi rostită chiar din inimă, atunci ajutorul Divinului va fi sigur şi

neîntîrziat , dar dacă rugăciunea va fi în dorul lelii ori al bădiei, şi ajutorul va fi cam la fel.

Pentru cei care se află însă pe o cale spirituală autentică, anume din acelea care cer discipolilor o practică perseverentă zilnică, ei trebuie să înţeleagă că tocmai acea practică zilnică reprezintă fîrămiţarea pietroiului karmic, chiar dacă unii dintre ei - cum este cazul meu, dar nu numai al meu - nu vor fi simţit nimic deosebit în timpul practicii propriu-zise.

Cum eu aparţin castei inferioare la nivel spiritual, numită paria, în sensul că am avut un acces destul de limitat la trăirile înalt spirituale, pot spune din proprie experienţă că este foarte – foarte greu să avansezi pe Cale cu ditamai pietroiul în spate ! Durerea, suferinţa şi frustrarea resimţite mai mereu din pricina acelei enorme greutăţi purtate în spate, m-a împiedicat să mă bucur de viaţă şi aceasta se vrea doar o simplă observaţie asupra situaţiei, ci nu o plîngere de milă spre a atrage compasiunea voastră.

Exemplul cel mai simplu este participarea mea la spirale, unde resimt de cele mai multe ori doar durerea de a sta într-un picior, durerile de spate, dar şi durerile piciorului infirm, pe care mă sprijin parţial, din cauza unei tije metalice pe care o simt în călcîi după aproximativ jumătate de oră de sprijinit pe acel picior.Şi totuşi merg la acele spirale pentru a fărîmiţa acel pietroi karmic care m-a adus în această situaţie nefericită ! În plus, urmăresc să-mi fac cele vreo cinci ore de practică spirituală zilnică, tot în ideea fărîmiţării acelei karme grele, chiar dacă au fost situaţii cînd lenea sau descurajarea m-au copleşit şi pentru una sau mai multe luni, practica mea zilnică s-a redus la o oră-două, sau mai puţin.

Apoi îmi amintesc că mai multe vipuri aflate în imediata apropiere a Maestrului nostru, care aveau potenţialităţi extraordinare, şi nu doar poteţialităţi, ci chiar stări spirituale de excepţie, au abandonat Calea şi Maestrul, acaparate de mirajul Iluziei, al banilor sau cine ştie căror alte avantaje efemere, pentru a deveni CE, în final ?

Nu e intenţia mea să judec, ci să îmbărbătez prin comparaţie. Unele persoane care aveau < cărţi de joc > mult mai bune decît mine, au abandonat jocul, păcăliţi

sau amăgiţi de alte avantaje, pe cînd eu şi alţii ca mine, continuăm să mergem pe Cale, chiar dacă numai tîrîş uneori, măcar spre a fărîmiţa pietroiul de nemernicii, fărîmiţare care va uşura povara inevitabil, fiindcă o parte va fi luată de vînt, o parte se va scurge printre crăpăturile regretelor şi căinţelor, iar altă parte va putea fi înghiţită ca pe pulberea plantelor cu ajutorul cîtorva guri de apă curată, spre transmutare şi sublimarea energiilor inferioare în energii superioare.

Deci din proprie experienţă spun că punînd în practică teoria primită la acest curs, atît cît putem şi cum putem, chiar se simte o vizibilă uşurare după o vreme, deşi pînă la stările de samadhi e posibil să fie încă multă cale de parcurs, pentru codaşi. Dar aşa cum îmi spunea Maestrul ca răspuns la unele întrebări, pe fondul exasperării că nu mai apare nimic bun în viaţa mea: „ Cînd se arde karma negativă, apare transformarea."

Şi ca imboldul să fie şi mai puternic, mi-a redat deviza lui Nansen : „ Dacă ai reuşit, continuă – dacă n-ai reuşit, continuă !"

Ce altceva mai bun avem de făcut ?

Abandonul înseamnă renunţarea la speranţa de mai bine, iar lipsa speranţei înseamnă moartea sufletului sau îndobitocirea întregii fiinţe. Că unii au ales deja această variantă nefericită, este treaba lor, greşeala sau inconştienţa lor, dar tu nu trebuie să mergi pe acest drum care duce în prăpastie, pentru simplul motiv că ai mai fost acolo !

Şi acel < tu> căruia mă adresez aici este < eu însumi>, oricare ar fi chipul care mi-ar apărea în faţa ochilor sau oricare ar fi obrajii pe care ar şiroi lacrimile disperării sau neputinţei ori ale descurajării.

Să ne amintim mereu că nu există reuşită fără efort şi nici victorie fără sacrificii ! A şti şi a face, este temelia oricărei împliniri, pe cînd a şti şi a nu face este dovada celei mai regretabile prostii !

Deci ce alegi, iar dacă alegerile tale sînt greşite şi acum, atunci te întreabă pînă cînd vei continua să alegi anapoda ?

Tu, oricine vei fi tu, semeni cu mine măcar într-o privinţă, aceea că nu poţi să trăieşti la nesfîrşit în întuneric, iar lipsa iubirii din inima ta şi înspre inima ta înseamnă întuneric, lipsa bucuriei, a bunătăţii, a recunoştinţei faţă de Divin, dar şi faţă de oamenii care ne învaţă în felul lor lecţiile de care avem nevoie spre auto-perfecţionare; lipsa încrederii în noi înşine şi multe alte lipsuri pe care fiecare le poate adăuga acestei liste, înseamnă întuneric, care se traduce prin trăirea unor sentimente opacizante de tristeţe, frustrare, furie, descurajare şi toate celelalte numite <sentimente negative>.

Pentru fiecare vine o vreme cînd îşi spune sieşi : DESTUL !

Destul cu suferinţa şi întunericul ! Vreau Lumină, Bucurie, Iubire şi Fericire necondiţionată !

ACUM şi AICI !

Ajută-ne, Doamne, după Mare Mila Ta ! Amin !

A p a r e c e n u n e f r i g e ş i c e a f i e r b i n t e

nu ne răcoreşte

Într-un film oarecare, aparenţa trupurilor umane era notată de la 1 la 10, după criterii estetice.Un chip şi un trup foarte frumos, sînt de nota 10.Acolo se mai spunea că oamenii se caută şi se acceptă ca iubiţi dacă sînt de note apropiate.Cei sau cele de nota 10, îi caută şi acceptă ca iubiţi-iubite pe cei de nota 10 sau minim 9. Atît se spunea în acel film.De aici înainte sînt filozofemele mele.

Un individ de nota 6, cum sînt eu, n-are nici o şansă în viaţa actuală să aibă o iubită de nota 10 !...Singurele excepţii ca un bărbat sau o femeie de notă medie să aibă o contra -parte de notă mai mare cu două puncte peste el (în relaţiile de iubire,mă refer, ci nu atunci cînd unul cumpără trupul celuilalt), este ca acel om fie să iubească dumnezeieşte, fie să merite frumuseţea celuilalt sau celeilalte în urma unor sacrificii deosebite din vieţile trecute.Sigur că nefiind Dumnezeu, nu am pretenţia de a fi acoperit întreaga varietate a manifestării cuplurilor de-a lungul timpului.Acum şi aici mă refer cu predominanţă la Epoca Întunericului sau Epoca Prostiei Umane Generalizate sau Epoca Adormirii Umane Generalizate în care ne aflăm de vreo şase mii de ani încoace...

În această epocă, se ştie că , ÎN GENERAL , femeile fumoase se vor mărita sau vor avea iubiţi mai mult sau mai puţin bătrîni, dar neapărat cu foarte mulţi bani sau o poziţie socială foarte înaltă... Ori, mai rar, ele se vor mărita neapărat cu bărbaţi frumoşi.Şi invers.Asta se ştie atît de bine sau este atît de înrădăcinat în subconştientul colectiv, încît e un fel de lege nescrisă a conduitei umane, în relaţiile amoroase.Deci, repet, femeile FOARTE FRUMOASE AU DREPT IUBIŢI BĂRBAŢI FOARTE FRUMOŞI, IAR DREPT SOŢI , PE CEI CU BANI SAU POZIŢIE SOCIALĂ ÎNALTĂ.

Se mai ştie că ÎN GENERAL (dar nu în toate cazurile !!!), ambalajele frumoase, de ambele sexe, lasă de dorit destul de mult sub aspectul calităţilor sufleteşti.

Altfel spus, cele mai multe fiinţe care în aparenţă sînt foarte frumoase, dovedesc imaturitate spirituală. Şi aceasta este o exprimare delicată, fiindcă într-o exprimare mai directă, unii dintre EI sînt atît de măgari, iar unele dintre ELE sînt atît de profitoare şi proaste, încît te întrebi dacă aparţin rasei umane sau doar uneia intermediare !!!...

Acum, repet, aici mă refer la aspecte GENERALE.Sigur, că după oarece ani pe o Cale Spirituală, ştiu măcar atîta lucru, anume că destinul fiecăruia este unic şi că orice generalizare e riscantă, în sensul că e doar o aproximaţie a minţii umane obişnuite, adică limitate.Cu toate acestea, nu ne putem împiedica să observăm anume tipare care se tot repetă de multă vreme încoace.Cum ar fi că un bărbat de nota 6,fără avere şi fără poziţie socială înaltă, dar mai ales cu o karma relaţională vădit negativă, poate doar să VISEZE să aibă ca iubită o femeie foarte frumoasă, fiindcă în plan fizic visul său nicicînd nu se va realiza...Asta e valabil şi pentru nu ştiu ce femeie urîtă care aşteaptă un Făt-Frumos...Reamintesc că mă refer la modul GENERAL vorbind, nu la excepţii.

- Bine, dar toate astea se prea ştiu, de ce atîta zarvă ? m-ar putea întreba cineva.

Ei, bine, unii dintre noi fie sînt foarte naivi, fie subconştientul lor a fost setat în alte vieţi la un înalt nivel de PRETENŢII şi AŞTEPTĂRI , astfel încît lor le vine foarte greu să accepte aceste reguli nescrise, restrictive, din perspectiva lor.Altfel spus, ORGOLIUL unora dintre noi acceptă extrem greu să fie marginalizaţi sau marginalizate, refuzaţi sau refuzate, respinşi sau respinse.Dar nu DRAMA de a fi respinşi de o fiinţă pe care o iubim vreau să scot în evidenţă, cu toate ca asta ne doare cel mai tare, ci CAPCANA ascunsă în dosul unui trup frumos, capcană în care cad prosteşte iar şi iar, nenumărate fiinţe umane naive sau credule sau oarbe !...Şi asta de mii de ani !...Aceeaşi poveste, cu variaţii într-adevăr unice, se repetă iar şi iar, ca la un mecanism stricat !...Sigur că de fiecare dată sînt alţi actori, dar de ce oare aceeaşi GREŞEALĂ???...

O să mă scutesc pe mine însumi de speculaţii metafizice care nu pot fi dovedite sau nu pot fi probate într-o instanţă a Bunului Simţ inteligibilă pentru actualul nostru nivel de conştiinţă...Poate că sînt anume PRAGURI sau TESTE necesare evoluţiei noastre spirituale sau poate că despre altceva e vorba...Nu ştiu...Poate că sînt anume noduri karmice, precum nodurile de cale ferată în actuala anti-civilizaţie, pe unde trebuie neapărat să treacă trenurile...Nu ştiu...

Sau poate sînt şi cele mai sus enumerate şi altele la care nu mă gîndesc acum, pentru simplu motiv că trebuie să închei aceste rînduri înainte de a mă risipi precum apa în deşertul nisipos al incoerenţei ideatice.Pentru a mă consola pe mine însumi şi pe alţii asemenea mie, îmi spun că aparenţa trupească nu are atît de mare importanţă pre cît i se dă în această lume materialistă.Şi e ciudat, e bizar , e contradictoriu, că cei mai mulţi dintre noi ştiu că nu haina îl face pe om, ci invers, dar ei sau ele tot la haine frumoase se uită, tot pe ele le admiră, tot de ambalaje sînt încîntaţi sau încîntate ! Explicabil în oarece masură pentru că noi/ei/ ele sîntem orbi, nu putem vedea dincolo de aparenţe şi mă refer la cei mai mulţi, nu la cei puţini. (Deşi ceea ce mă miră pe mine şi mai tare este imensul ataşament chiar la propria-mi persoană faţă de formă.Adică cer altora, în speţă femeilor, să treacă fără crîcnire peste neajunsurile corpului meu nu tocmai armonios şi să mă accepte ca iubit aşa cum arăt acum sau cum voi arăta peste niscai ani, dar eu însumi fac fiţe dacă femeia depăşeşte cîteva kilograme în plus ! … Halal democraţie !)

Eu mă gîndeam sau speram ca după atîtea mii de repetiţii ale aceleiaşi greşeli prosteşti, să se fi format un fel de alarmă la nivelul subconştientului colectiv, ca noile generaţii să nu mai repete aceleaşi şi aceleaşi greşeli ca noi.Speram să fie evident pentru toate femeile şi pentru toţi barbaţii care se îndăgostesc de trupurile frumoase ale celor de sex opus că apa rece nu ne frige, iar apa fierbinte nu ne răcoreşte !

De bună seamă că acest adevăr s-ar putea exprima şi altfel, dar atunci unde ar mai fi farmecul ?...

GOL, GOLICIUNE

Închipuirea că sîntem ceva, cineva la nivel de Ego, că aparţinem cuiva anume… Amăgirea că ne trebuie neapărat ceva, cineva anume pentru a fi împliniţi sau fericiţi… Nu sîntem nimic – la nivel de Ego – şi totuşi facem atîta gălăgie peste tot şi oriunde, încît nu ne găsim liniştea mult rîvnită, pacea şi armonia sau fericirea interioară, fără să observăm cei mai mulţi dintre noi că ne tăiem singuri craca de sub picioare. Nu sîntem nimic la nivel de Ego şi totuşi ne dăm atîta importanţă, ca un imens panou publicitar, proţăpit la marginea drumului, a tuturor drumurilor noastre, ba chiar şi pe cărări şi fundături dosnice, care arată mereu Ego, Ego, Ego…

Ceea ce observăm înlăuntrul nostru este o nesfîrşită trăncăneală a minţii spre justificarea comportamentului, a tendinţelor, dorinţelor, gusturilor despre care ne închipuim că sînt mai bune, mai atrăgătoare, mai importante decît ale altora, ale celor apropiaţi nouă în spaţiu şi timp…

Un Ego despre care nu ştim mai nimic la nivel de cauză care l-a produs (cu mici exceptii desigur). Dar sîntem copleşiţi de multiplele sale efecte contradictorii, pînă într-atît încît unii dintre noi se ţăcănesc de-a binelea pentru această reîncarnare.

Efecte, doar efecte ale unor seminţe sădite cu zeci ori sute de încarnări anterioare, fiecare dintre ele sub impulsul cine ştie căror tendinţe sau cauze anterioare, şi tot aşa, la nesfirsit, aproape…

Cine sînt eu?... ne intrebăm mai mult sau mai puţin frecvent unii dintre noi. Cine sînt eu?... dincolo de modelele mentale ale filozofiilor orientale sau occidentale… Nu în aşteptarea unui răspuns la nivel intelectual, ci în speranţa că vom trăi starea de A FI, dincolo de orice determinisme exterioare devenite şablon.

Iar atunci cînd fiinţa se confruntă cu o situaţie devastatoare sau foarte stresantă, observăm cu extremă neplăcere cum ne umple GOLUL şi constatăm că oricîtă teorie iniţiatică am fi citit pîna atunci, nu **cunoaştem** cu adevarat nimic…

Cum poate, de pilda, pierderea energiei sexuale să producă un gol atît de devastator, să obnubileze total esenţa fiinţei, despre care înţelepciunea celor eliberaţi din lanţurile Iluziei Cosmice afirmă că ar fi divină, beatifică, nepieritoare – nu înţelegem… Cum poate multiplicitatea lumii să oculteze total Splendoarea şi Magnificienţa Divină, nu înţelegem, cei mai mulţi dintre noi. Dacă spunem că prin suprapunerea multiplelor văluri ale identificarii egoului nostru cu Iluzoriul, Derizoriul, sînt cuvinte peste alte cuvinte, lăsînd fără răspuns întrebarea la nivelul profund al trăirii… Şi putem căuta oricît de multe argumente în favoarea unei doctrine sau alta ca fiind cea adevărată, dacă noi nu depăşim stadiul cuvintelor, al Egoului, oricît de seducătoare sau inspirate ar fi acele cuvinte.

Şi uite aşa împuiem urechile altora sau umplem sute de pagini cu lamentările noastre,

multe existenţe la rînd, atît la nivel de indivizi, cît şi ca civilizaţie, cei mai mulţi neştiind că ei sînt cauza propriilor suferinţe, iar cei puţini care ştiu, şi acţionează corect pentru eliminarea acelor neajunsuri, întrebîndu-se totuşi cînd vor scapa de acel GOL imens, devorator, cu care se confruntă mai mult sau mai puţin frecvent…

Cînd se va umple oare golul acela cu Plenitudinea Fericirii Divine, de dincolo de cuvinte, de dincolo de cauze şi pentru totdeauna ?!...

EGO ŞI SUFLET

Precum lesne se poate vedea de aproape orişicine cu mintea limpede, majoritatea oamenilor suferă de un orgoliu exarcerbat, direct proporţional cu ignoranţa de care dau dovadă în conformitate cu proverbul neaoş care zice că “prostul nu-i prost destul pînă nu-i fudul”!

Asemănarea orgoliului, mai precis spus a egoului, mai mic sau mai mare de care suferim aproape toţi, cu antreul locuinţelor este foarte sugestivă, în sensul că atît egoul, cît şi antreul se află în faţă, vizibil, dinaintea a ceva… la cei mai mulţi dintre noi şi la cele mai multe dintre locuinţele noastre. Obervăm, aşadar, că cei mai mulţi dintre oameni vieţuiesc în ceva asemănător unor antreuri sau holuri sau oricare ar fi denumirea lor specifică, unde depozitează o mulţime sufocantă de dorinţe, tendinţe, intenţii şi speranţe întru mai bine, care de care mai fantasmagorice; sentimente şi gînduri îmbîcsite de frustrare şi lăcomie nevindecabile.

Ignorînd total că dincolo de uşa sau perdeaua antreului, se află una sau mai multe camere ale inimilor, ale sufletului amorţit sau adormit, care se revigorează cît de cît doar în rarele momente cînd ne îndrăgostim, ba chiar cînd iubim cu adevarat din inimă şi nu din centrul nostru sexual. Dar pentru că, de obicei, Egoul vrea şi chiar acaparează totul, chiar şi acele minunate momente de Graţie sînt repede otrăvite cu pretenţii de posesivitate, gelozie, invidie, rapacitate şi uităm incredibil de repede vastitatea camerelor sufletului nostru, care ne-ar permite nu numai o libertate din ce în ce mai mare, ci ascunde nebănuit de multe surprize

minunate mai ales pentru cei care şi-au trezit plenar sufletul, şi atunci păşim nu doar într-o locuinţă cu 2-3 cămăruţe, ci de-a dreptul într-un palat magnific.

OMUL ŞI BULENTITATEA

Bulentitatea este persona (masca – lb latina) aparenţa, eticheta. Este fişa de la Evidenţa populaţiei, din înscrisurile oficiale şi oficioase, derivînd – vizibil – din buletin + entitate. Un înscris avînd nume, prenume, data a naşterii, denumirea locului de naştere şi alte informaţii utile identificării fiinţei respective. Bulentitatea se cîntareşte în contul de la bancă şi se măsoară cu diplome şi funcţii, respectul mulţimii ingnorante crescînd direct proporţional cu "greutatea" funcţiilor sau a banilor şi invers proporţional cu valoarea lăuntrică a entitaţii respective.

Se vede cu ochiul liber că în actuala pseudo – civilizaţie occidentală, profund viciată de false idealuri programat antidivine, se exarcerbează cultul bulentităţilor care de care mai bizare, ciudate sau perverse, piaţa de consum fiind plină de staruri sportive, staruri de film, staruri muzicale, staruri porno şi politice pentru care există doar trei pîrghii, trei direcţii, trei sfere de interes: bani, putere şi relaţii pentru îmbuibarea pînă la saţietate a propriului ego şi a cîtorva apropiaţi. Bulentitatea fiind incapabilă să înţeleagă **ceva** sau pe **cineva,** situat dincolo de aceste obiective efemere şi iluzorii.

Bulentitatea este latura superficială, măruntă, derizorie a omului. Este egoul, egoismul, egotismul şi egocentrismul nostru. Este lăcomia, ataşamentul, posesivitatea, într-un cuvînt: nimicnicia noastră.

Peripeţiile bulentităţii în diverse sfere socio-profesionale sînt specifice fiecăreia în parte, dar poate că nicăieri n-a devenit mai caricaturală, hilară sau dramatică – uneori – pînă la un maximum al degradării umane, ca în armată,

poliţie, jandarmerie şi alte organizaţii paramilitare, mai mult sau mai puţin secrete, unde bulentitatea s-a redus la un număr, o uniformă şi o cagulă pe cap, simbol al agresivităţii inumane, adică o marionetă care joacă după cum i se cîntă, fără a-şi pune niciodată întrebări despre moralitatea acţiunilor sale, fiindcă despre legalitatea sau consecinţele karmice nici nu poate fi vorba (vezi Mineriadele sau vandalismul dement împotriva yoghinilor, orchestrat din umbră de Fraţia Întunericului numită Francmasonerie).

De notat că în serviciile secrete – precum şi la politicieni – această mască parcă n-ar fi suficientă, peste ea adăugîndu-se alte şi alte măşti, încît respectivele entităţi nu mai ştiu nici ele însele cînd sînt autentice şi cînd joacă un rol printre multe altele, pentru inducerea în eroare a inamicilor, pînă la alienarea totală de propriul suflet.

Multe alte atribute ale bulentităţii, cum ar fi bulentitatea mafiotă sau inchizitorială, sînt diverse roluri jucate de fiecare dintre noi pe parcursul uneia sau mai multor încarnări, spre a ne trezi încetul cu încetul la realităţi din ce în ce mai profunde ale fiinţei noastre.

Dincolo de mască, dincolo de aparenţe, dincolo de funcţii, diplome, etichete, se află OMUL al carui suflet este parţial sau total trezit, OM care nu mai este marioneta nimanui. Să remarcăm în treacăt că termenul de omenie vădeşte o calitate aparţinînd sufletului trezit, şi nicidecum bulentităţii. A fi uman, a te purta omeneşte şi toate derivatele acestui cuvînt nu au nimic de a face cu bulentitatea, al cărei specific de prim ordin este rapacitatea şi nu altruismul. Că cei mai mulţi dintre oameni au sufletele adormite sau chiar moarte este, în principal, o consecinţă a nemerniciilor noastre din alte vieţi sau chiar din prezenta

noastră existenţă, dar nu trebuie uitat nici rolul profund nociv al educaţiei de sorginte masonică, ale caror programe şcolare, cărţi, emisiuni radio – tv şi ziare, intenţionat violente, stupide, vulgare, contribuie decisiv la imbecilizarea celor mai slabi de înger, a tuturor bulentităţilor.

Între troglodiţii sau bulentităţile care mişună în lumea interlopă şi pînă la afaceristul mai mult sau mai puţin cinstit, sînt diverse grade de bulentitate, de opacitate la Lumina Divină. Oriunde i-ar fi locul pe scara socială, oricare i-ar fi funcţia ori cantitatea de bani posedaţi, fie el şi Big Brother, cu grad mai mare de 33 în ierarhia ocultei malefice sau un pîrlit oarecare, tot bulentităţii aparţine, pînă cînd începe să-şi trezească sufletul în suficientă măsură, încît să nu mai fie sclavul manipulărilor exterioare de tot felul, şi nici al viciilor sau defectelor personale.

Ci nu se cheamă că ai un suflet trezit dacă dai de pomană o dată pe lună vreunui năpăstuit oarecare sau faci cine ştie ce fapte de ispravă de cîteva ori pe an, iar în restul timpului manifeşti egoism, posesivitate, invidie, gelozie, intoleranţă, ură sau alte atitudini reprobabile.

O autentică şi durabilă trezire a sufletului se produce abia după ce ne-am iertat pe noi inşine de toate vinile reale ori închipuite şi ne-am acceptat în totalitate exact aşa cum sîntem acum, cu defectele şi calităţile noastre; după ce i-am iertat şi acceptat în totalitate pe duşmanii noştri, dăruindu-le (atît cît ne stă în putinţă) ajutorul şi iubirea noastră *necondiţionată* şi aceasta nu o dată, ci de nenumărate ori, adică mai mereu. Aceasta nu înseamnă că o fiinţă al cărui suflet este trezit total sau parţial, n-ar mai avea deloc supărări sau iritări, ci că o asemenea fiinţă se străduieşte să fie mai tot timpul armonioasă, împăcată cu sine şi cu lumea din jur. Înseamnă că mai mereu dăruieşte afecţiune tuturor,

necondiţionat, şi contribuie cumva la bunăstarea spirituală a semenilor, iar supărările sau iritările sale e posibil să fie doar teste prin care Divinul îi sondează gradul de autocontrol sau, alteori, îi mai taie din ifose, dacă respectivul se dă grande.

Ceea ce deosebeşte Omul de **bulentitate**, în ultimă instanţă, nu este acţiunea în sine, cît *calitatea* acesteia. De pildă, şi bulentitatea poate şi chiar face daruri unora mai mult sau mai puţin apropiaţi sau alte fapte laudabile, dar pe cînd unul acţionează de la nivelul egoului, celălalt acţionează de la nivelul Sufletului Cel Viu. Este o deosebire calitativă ce nu poate fi descrisă în cuvinte, decît într-un mod vag sau eventual metaforic, ci mai degrabă trebuie trăită spre a se vedea diferenţa. O fiinţă cu sufletul fie şi parţial trezit, se pune spontan în slujba semenilor săi, fără îmbufnări, fără mutre acre, fără cîrteli, sau aere de nabab milostiv şi condescendent. Un asemenea OM ne ajută cu naturaleţe, bunătate, dăruire, ba chiar cu o vizibilă simpatie şi culmea este că în final tot el ne mulţumeşte că i-am oferit prilejul de a ne fi folositor!

*

Într-unul din visele dimineţii, m-am văzut mîncîndu-mi buletinul de format vechi, cel cu multe pagini, pînă la jumatate, în timp ce îmi curgea mult sînge pe gură. Înaintea acestui vis, într-un altul, am trăit o mare spaimă la ideea unei călătorii în spaţiul cosmic, spaimă de aneantizare sau de extincţie a propriei identităţi. Mai recent, după visul cu buletinul mîncat, într-un alt vis, eram pe cale

sa realizez o călătorie la mare înălţime în straturile superioare ale atmosferei terestre, însă m-a oprit teama intensă că voi pierde ceva esenţial din mine. La trezire am înţeles că fiecare vis îmi revela o etapă parcursă întru transcederea egoului, a bulentităţii. Mai demult însă, poate 5 – 6 ani, tot într-un vis, mi s-a revelat cum te simţi la moartea egoului. Parcă se rupe, se smulge ceva din noi şi smulgerea forţată a ataşamentelor şi dorinţelor seamană cu jupuirea de viu a cărnii de pe trupurile noastre. Trebuie spus ca această suferinţă crîncenă poate fi evitată, în cea mai mare parte, dacă facem eforturi perseverente pentru a ne depăşi egoismele, închistările, prejudecăţile, negativitatea la toate nivelurile, cît mai repede posibil.

Dacă …

F R A T E R N I T A T E A S P I R I T U A L Ă

O colegă a avut micuţa idee care s-a rostogolit precum bulgărele de zăpadă de pe creasta Muntelui (unde se află entităţile angelice care au inspirat-o) în < Valea Plîngerii> (respectiv locul unde ne aflăm noi acum pe planeta Pămînt) şi tot rostogolindu-se acel bulgăre de zăpadă prin mintea mea, a crescut şi a tot crescut, pînă a devenit un bulgăroi, din care, iată, îmi revine sarcina să vi-l prezint în secţiune holografică transversală !...

Altfel spus, voi prezenta un anume punct de vedere sau poate două-trei, iar voi veţi înţelege restul, conform principiului holografic, care zice :" ce nu-i în mintea mea, se gaseşte pretutindeni în minţile voastre, iar ce nu-i nici în minţile voastre, ne trimite Maestrul !"...Dar mai întîi, o mică introducere, ca un antreu, unde vă puteţi descălţa de prejudecăţile sau neînţelegerile referitoare la subiectul discuţiei - FRATERNITATEA SPIRITUALĂ - sau puteti lăsa bagajele inutile, fie ca e vorba de temeri, ceţuri, pretenţii şi aşteptări de la ceilalţi, fie că pur şi simplu sînt doar opoziţii sau dezinterese legate de acelaşi subiect.

Introducerea - respectiv antreul - constă în a ne aminti că Ghidul nostru spiritual (căruia mie personal îmi place să-i spun tot Maestru, dar mărturisesc că nu ştiu motivul pentru care acest cuvînt a căzut în dizgraţie , doar dacă acel motiv n-o fi cumva faptul că acest cuvînt – maestru - s-a demonetizat prin folosire abuzivă, fiindcă pînă şi lăutarii au devenit maeştri, ca să nu mai spun orice actor trecut de prima tinereţe !), a iniţiat ideea de Fraternitate spirituală.Aplicabilitatea practică a acestei idei se realizează într-o anume măsură în taberele spirituale de la munte şi mare, în restul anului ea rămine doar la stadiul de idee, de deziderat, pe care fiecare cursant yoga ar trebui s-o aibă măcar în vedere , dacă nu să o realizeze efectiv, cum se făcea prin primii ani. Ştim cu toţii că în vremile astea tulburi altele sînt prioritătile noastre, ale celor mai mulţi dintre noi, astfel că ideea de Fraternitate spirituală rămîne undeva la periferia intereselor celor mai mulţi, pe un teren viran, pe unde arareori trecem, ci doar dacă se anunţă vreun cutremur

devastator, care ne obligă să ieşim din casă, numai aşa mergem să ne plimbăm pe tărîmul Fraternitaţii spirituale !

Ei, bine, ideea colegei noastre este minunată şi simplă, ca mai toate ideile minunate şi simple !...Însă mai înainte de a vă spune ideea (vezi paradoxul lui Zenon - care pretinde că o săgeată nu poate ajunge niciodată la ţintă, deoarece pentru asta ar trebui să străbată jumătate din distanţă, iar pentru a străbate jumătate din distanţă , trebuie să străbată jumătate din jumătatea distanţei şi tot aşa la nesfîrşit ! - şi aici la fel, înainte de a spune ideea trebuie să mai străbateţi o bucată de discuţie alături de mine pe potecuţa Fraternităţii spirituale), deci înainte de spune ideea aceea simplă şi minunată, vreau să amintesc unora care au prins acele vremi, iar altora să le aduc la cunoştinţă...

Aşadar prin anii 91-92-93-94 (eu personal am prins doar anii 93-94), SE TRĂIA REALMENTE STAREA DE FRATERNITATE SPIRITUALĂ ÎN TABERELE DE LA COSTINEŞTI (şi Voineasa, la care eu n-am fost), era o atmosferă superbă de armonie şi înţelegere şi - sînt nevoit să repet, deoarece nu există alt sinonim - de fraternitate exemplară !...Îmi amintesc cu drag acele vremuri pentru că era exact ideea şi dorinta mea de conlocuire şi înţelegere între oameni, fiindcă cei mai mulţi dormeam în corturi în aceeaşi curte şi făceam mîncare la comun, contribuind fiecare cu bani şi alimente, şi fiecăruia -cu excepţia mea, poate- revenindu-i sarcina de a găti mîncare o dată pe săptămînă. De ce nu s-a continuat această iniţiativă după anul 94, n-aş putea să spun sigur, pot doar să speculez în jurul ideii de individuaţie care se profila la orizont şi acela trebuie să fi fost germenele a ceea ce mai tîrziu s-a numit egoism, egocentrism şi apoi a culminat în orgoliu la cei mai mulţi dintre noi (si eu nu fac excepţie, din păcate !)...

Mă abţin de a face alte judecăţi de valoare vizavi de STAREA de Fraternitate actuală, pentru că n-ar fi prea încîntătoare, şi mai adaug la tabloul idilic al anilor de Început o mică mărturisire foarte personală. Eu unul TRĂIESC REALMENTE STAREA DE FRATERNITATE SPIRITUALĂ de vreo doi ani încoace, sentiment împărtăşit cu o colegă , stare ce implică o IUBIRE NECONDIŢIONATĂ din partea mea ca fundal, pe care se proiectează o PRIETENIE PROFUNDĂ , plină de

acceptare şi înţelegere reciprocă, dar mai ales ÎNTR-AJUTORARE !...E o relaţie atît de frumoasă, încit mi-ar place să o împărtăşesc cu cît mai mulţi dintre voi cei care sînteţi deschişi spre astfel de idealuri la modul efectiv practic, ci nu doar ca pe o <abureală> sentimentaloidă, care nu e decît un pretext de agăţat partenere pentru satisfacţii efemere...

Mai amintesc că în societăţile rurale tradiţionale, oamenii aveau o relaţie mult mai apropiată unii cu alţii, mai fraternă, mai compasivă, mai înţelegătoare, mai prietenoasă la modul natural, ci nu autoimpus, într-un cuvint , mai UMANĂ, în sensul cel mai profund al termenului, relaţie care astazi, la Sfîrşit de Epocă a Întunericului este taman pe dos, şi pentru a nu pomeni toate adjectivele, voi folosi doar unul, anume relaţie alienantă !...

Acum, după ce am trecut de antreul - introducere, în camera de primire, să vă arăt ideea simplă şi minunată a colegei noastre, pe care desigur că o poate aplica oricine doreşte în oraşul de baştină unde se află...Anume se propune idea de a ne întîlni periodic, să zicem o dată pe lună, la cineva acasă, unde vom realiza cel puţin două din acţiunile care vor fi nu doar plăcute, ci şi foarte instructive.

Unii dintre noi vor citi niscai povestiri scurte foarte frumoase, iar alţii vor povesti din trăirile lor minunate...Dacă este loc şi timp şi chef, se poate dansa sau se pot iniţia cine ştie ce alte jocuri drăgălaşe !...Ideea este de a ne SIMŢI REALMENTE RELAXAŢI, DESTRESAŢI, PLINI DE VOIE BUNĂ, AMABILI, FRATERNI, aşa cum trăiam pe vremea lui Burebista (!) sau cînd ne aflam în intervalul dintre cele două încarnări, în lumile superioare !...

Ah, ce vremuri, camarade !!!

După una sau mai multe astfel de întîlniri prieteneşti, e probabil că nu vom mai avea nici un chef să ne bîrfim unii pe alţii, să ne calomniem, să ne criticăm unii pe alţii sau, şi mai rău, să ne respingem unii pe alţii, din motivul că unii dintre noi au facultate, iar alţii nu au, că unii au vile şi maşini şi bani, iar alţii nu au toate astea, că unii au trăiri spirituale grozave, iar alţii nu au, că unele sînt mai frumoase, iar

altele nu sînt la fel, că unii au mai multă aspiraţie, iar alţii sînt mai tamasici !...Şi se poate încheia o astfel de serată spirituală cu una sau mai multe binecuvîntări pentru fraţii noştri întunecaţi, acţiune care se realizează destul de rar în grup organizat...Pentru început, probabil că doritorii în aplicarea practică a acestei idei vor fi puţini, dar important îmi pare a fi să se constituie un nucleu stabil, mai apoi e cu putinţă ca grupul să se mărească...Totuşi, esenţial mi se pare nu atît numărul mare de participanţi, deoarece nu ne luăm la întrecere cu egregorul fotbaliştilor, ci calitatea umană a participanţilor !... Sigur că astfel de întîlniri aveau loc la Începuturi, deci ideea propusă aici nu e tocmai nouă , însă ele nu se mai realizează de un număr destul de mare de ani...Poate că există un motiv subtil pentru neaplicarea ei atîta timp, poate că aşa trebuia - nu ştiu - totuşi eu personal sînt de părere că merită a fie scoasă din negura uitării şi aplicată sub forma propusă mai sus.

Avem atîtea lucruri să învăţăm unii de la alţii şi atîtea lumi să ne arătăm unii altora - numai să vrem să o facem !

Post scriptum - după doi ani , idea n-a fost pusă în practică şi vor mai trece încă mulţi ani pînă la aplicarea ei !...Motivul e simplu – sînt alte priorităţi acum.Poate că după ce va fi anihilată definitiv hidra reptilo-masonică mondială, atunci cu adevărat omenirea va trăi starea de fraternitate spirituală în masă , ci nu doar cîteva grupuri răzleţe.

Fratele anonim

<S o a c r a> s p i r i t u a l ă

Pentru căutătorii spirituali, Fraternitatea spirituală rămîne un deziderat necesar de atins în epocile decăzute spiritual, care oferă acelor cautători apartenenţa la un grup, la o familie spirituală ce îi ajută în momentele grele, dar mai ales evită derapările spre alienarea individului.Există mult mai multe atribute ale ei, dar nu intru în detalii aici.

Cele două aripi ale Fraternităţii spirituale se cunosc din negura vremilor şi sînt numite <frate spiritual> ori <soră spirituală>, dar abia recent am descoperit existanţa unei a treia ramuri, numită aici <soacra spirituală >.

Presupun că această a treia aripă exista, aşa cum există plus – minus şi neutru, deşi după ce se vor vedea manifestările soacrei spirituale, termenul de <neutralitate> în acest caz va mai trebui excavat prin altă parte.

Desigur că cititorul va fi intuit în mare parte la ce fac aluzie cu denumirea de <soacră spirituală>, dar îl sfătuiesc să citească mai departe.

Ci aflîndu-ne noi patru într-o tabără spirituală, adică un frate şi o soră spirituală, la care s-a alăturat o altă soră spirituală, pe care aici am s-o numesc Prinţesa, spre a nu se crea confuzii, am constatat foarte surprins transformarea celei despre care pînă în acel moment o puteam numi cu mîna pe inimă ca <soră spirituală>, în <soacră spirituală>.

Adică atunci cînd ne aflam în trei sau în patru şi Prinţesa făcea o remarcă de genul : „Ţie nu-ţi plac bîzdîgăniile la tavă cu motive gotice ! “. Altfel spus, o afirmaţie oarecare, avînd drept scop o tachinărie afectuoasă, de îndată sărea şi sora cealaltă, zicînd : ” Da, uite aşa îmi făcea şi mie ! “Ei, aproape orice ar fi spus Prinţesa ori fratele Aditi, surioara repeta automat propoziţia de mai sus, fără să

precizeze niciodată ce îi făcusem eu ei !!! Reproşuri pe care nu mi le făcuse mai niciodată în particular !

Sigur că nu vreau să las impresia auditoriului că eu aş fi cumva uşă de biserică.Poate că sora noastră va fi avînd vreun motiv concret la care se gîndea atunci, doar că neîmpărtăşindu-l niciodată, eu am rămas cu impresia că vîna bondari pe cîmpiile Elizee în timp ce ar fi trebuit să se ocupe de treburi mai serioase !

Cîteva zile mai tîrziu, am solicitat o limpezire clară a ceea ce îi tot făcusem ei şi pe care nu-l numise niciodată, iar răspunsul sorei a fost dezarmant de simplu : “Ei, de ce nu mi-ai amintit să-ţi spun atunci, că acum nu mai ştiu despre ce era vorba ! “ Acesta este un răspuns tipic Eternului mister feminin ! Că aşa zisele ei reproşuri erau fantasmagorii în cea mai mare parte a lor, mie îmi este foarte clar, dar probabil nu şi ei. Şi acela a fost începutul transformării sorei în soacră spirituală !

Sau acela a fost momentul cînd am descoperit noua ramură spirituală, despre care nici o tradiţie scrisă , ba nici orală, n-a pomenit pînă acum ! Adică lui Newton i-a căzut mărul în cap ca să descopere Legea Gravitaţiei, iar mie mi-a căzut sora **pe** cap, ca să descoper noua încrengătură sau ramură a Fraternităţii spirituale, pe care nici un explorator n-a cercetat-o pînă acum !

Dacă discuţia aceea despre care eu speram să limpezească lucrurile, pe de o parte şi să fie un fel de semnal de alarmă pentru surioara mea dragă, pe de altă parte, ar fi limpezit ceva pentru ea sau ar fi avertizat-o asupra a ceva, nu se ştie…Impresia mea este că în mintea ei totul era limpede, din care motiv nici semnalul de alarmă nu l-a înţeles şi astfel s-a produs transformarea în soacră spirituală !

Asta înseamnă că a început să mă cicălească atît de des şi cu o asemenea pasiune, încît cînd ne auzea Prinţesa, spunea că avem douăzeci de ani de căsnicie în spate ! Sigur că undeva în fundal se străvedea oarece afecţiune, numai că urechile mele de bărbat raţional nu suportă discuţiile fără rost, reproşurile făcute pentru fapte mărunte, bodogăneala, sîcîiala, pisălogeala, adică exact ceea ce se defineşte prin termenul de cicăleală !

Acum, pentru că nimic nu e întîmplător, nu cumva voi fi procedat şi eu la fel cu alte persoane ?

Chiar dacă mie nu-mi vine a numi tot cicăleală ceea ce le voi fi făcut altora, pesemne că atîta vreme cît m-a deranjat acest < tratament > aplicat mie de o soră spirituală, tot la fel voi fi deranjat pe altcineva cu felul meu de a insista pe anume aspecte la unele fiinţe dragi mie.

Şi acum putem generaliza, fiindcă acesta este scopul oricărui articol, anume ca din particular să scoatem generalizări utile şi altor fiinţe, nu doar eroilor împricinaţi.

Încrengătura, ramura sau aspectul de SOACRĂ SPIRITUALĂ iese la iveală mai ales în relaţia de cuplu polar opus, trecut de magia Începutului.Poate că greşesc, dar de unde văd eu lucrurile acestea, iubirea îmi pare a se fi diminuat, în prim plan apărînd pentru început cicălelile, care mai tîrziu vor deveni reproşuri, acuze, certuri şi restul tacîmului ştiut de noi toţi !

Oare n-ar putea fi evitate aceste cicăleli, mai ales de către partea femeiască ? De ce mai mult de către ele ? Ca să nu devină SOACRE, ci să rămînă iubite !!! Dar această stare poate fi manifestată şi de partea masculină, desigur !

Repet, prin cicăleală, subînţeleg reproşurile făcute pentru fleacuri, mărunţişuri, ba chiar cel mai adesea, aspectele sînt exagerate de către unele fiinţe, mai ales de femei, la care fabricarea armăsarului din tînţar este ridicată la rangul de meşteşug strămoşesc ! Şi cicălelile aş zice că sînt primul simptom al unor nemulţumiri vagi la început, apoi din ce în ce mai persistente, care arată că fiecare din cei doi are anumite AŞTEPTĂRI ŞI PRETENŢII NEÎMPLINITE de la celălalt sau cealaltă parte.AŞTEPTĂRI şi PRETENŢII CARE AR FI DE DORIT SĂ FIE CONŞTIENTIZATE URGENT DE AMBELE FIINŢE AFLATE ÎN ACEA RELAŢIE ŞI REZOLVATE CÎT MAI REPEDE DE O MANIERĂ SATISFĂCĂTOARE PENTRU AMÎNDOI !

Altfel e jale cu **e** prelung !

Că Egourile noastre foarte sensibiloase, ale unora dintre noi, iau drept cicăleală cel mai adesea observaţiile repetate asupra unor defecte majore ale noastre, pe care după mulţi ani de practică spirituală, nu le-am sublimat încă, este doar o dovadă de supra-rezistenţă din partea acelor minţi (egouri) la auto-transformare.Deci acolo nu e vorba de cicăleală, ci de dăscăleală, uneori exasperată sau exasperantă din partea unuia, pe care celălalt o percepe ca pe o cicăleală.Poate că şi aici ar trebui să asimilăm modelul unor Învăţători Divini, din trecut şi din prezent, care ne oferă doar cîteva picături de înţelepciune o dată şi abia după ce le-am asimilat pe primele, ne dăruiesc alte picături de înţelepciune.

În ultimă instanţă, Fraternitatea spirituală este fructul unei minunate iubiri Divine eterne între oameni, pe cînd SOACRA SPIRITUALĂ este CA O ACRITURĂ pe lîngă o livadă de cireşe coapte !

O sclipire

Doar o imagine din vis a fost suficientă spre a-mi aprinde un sclipici.Era vorba de o femeie care se afla pe capota unei maşini în mers şi nesiguranţa sau vulnerabilitatea acelei poziţii m-a făcut să înţeleg de ce unii sau unele dintre noi au mari probleme în a-şi controla comportamentul în situaţii stresante.

Precum se ştie, mintea este cea care ne conduce în lumea fizică, iar visele în care ne visăm conducînd un vehicol oarecare, arată pe de o parte viteza cu care ne deplasăm sub aspectul evoluţiei spirituale, şi pe de altă parte, indică *modul cum ne conducem* destinul.

Femeia de pe capota maşinii aflată în mers simbolizează egoul al cărui instrument principal este mintea, ego plasat în faţă, prea în faţă şi într-o poziţie extrem de expusă pericolelor de tot felul, începînd cu cele mai puţin periculoase, care sînt denivelările drumurilor şi terminînd cu cele realmente periculoase, ca gropile, stîlpii, barierele sau oricare ar fi natura acelor obstacole.

Aşa se face că la cea mai mică denivelare, respectiv la cea mai mică vorbă care nu ne place ori doar ni se pare nouă că este altfel decît am vrea să fie, egoul nostru sare în sus, la unii sau unele mai sus, la altele mai anapoda, adică lateral, precum cutremurul din Chile, despre care se spune că a deplasat Terra cu niscai centimetri de pe axa sa.Dacă la acele presupuse cauze exterioare se mai adaugă şi filtrele minţilor noastre care de care mai îmbîcsite de prejudecăţi ori deformări inerente epocii întunecate în care trăim, atunci nu e de mirare – deşi tot nu mai terminăm a ne mira foarte – de ce unii sau unele dintre noi îşi pierd controlul într-o asemenea măsură, încît devin isterici sau isterice de-a dreptul (că de-a stîngul e partea receptivă) !

Prin filtre sau deformări ale minţiilor noastre subînţeleg în acest context acel *mi s-a părut* că ai spus, *mi s-a părut* că ai gîndit, *mi s-a părut* că ai intenţionat să faci una sau alta...Datorită impurităţii minţilor noastre, cei mai mulţi dintre noi îi suspectează pe ceilalţi de defectele de care noi înşine nu prea sîntem conştienţi, de intenţii nu prea curate care ne aparţin mai mult nouă, decît celorlalţi şi aşa se face că avem vedenii sau auzenii.Aşa se face că unii sau unele dintre noi literlamente

delirează pe swadhisthana, adică nu-şi mai controlează imaginaţia specifică acestui centru subtil de forţă, numit centrul sexual.

Că fiinţele care preferă capota maşinii în mers ştiu că trebuie să ocupe locul de lîngă volan este o banalitate mult prea banală spre a mai trebui spusă mai mult decît o singură dată, respectiv să nu se mai lase controlate de stările inferioare sau fiţele nenumărate ale egoului lor multiplu, pentru simplul motiv că ele vor suferi şocurile destinului la cele mai mici hurducături şi apoi cei apropiaţi lor, fie că e vorba de rude sau prieteni, fiindcă genul acesta de fiinţe îşi descarcă stările proaste asupra primului venit, cunoscut lor, cel mai adesea, şi asta chiar dacă fiinţele respective se află pe o cale spirituală autentică şi ştiu deja suficiente modalităţi de transmutare şi sublimare a energiilor maligne, dar din lene sau comoditate nu pun în practică cele ştiute.

Exasperarea celor care au de a face mai mereu cu astfel de fiinţe dizarmonioase le poate duce pe ele însele la pierderea controlului şi chiar dacă este o consecinţă karmică şi un test totodată, nu e mai puţin adevărat că unora dintre noi ni se face lehamite de astfel de dezastre comportamentale.Ce este de făcut, mai ales că unele persoane ating sau chiar depăşesc bariera bolilor psiho-mentale, e o chestiune pe care o rezolvă fiecare cum poate şi cît poate, fiindcă nu mă încumet să dau sfaturi altora, mai ales întrucît eu însumi n-am rezolvat încă acest gen de interacţiune toxică.

Semnalez totuşi această situaţie ciudată, recomandînd celor care n-au făcut-o încă, să asculte conferinţa despre *Focul subtil*, şi să fie foarte atenţi de la minutul 65 pînă la 85 a celei de a doua părţi a conferinţei, în care ni se explică de ce trebuie să evităm mai cu seamă relaţiile amoroase cu astfel de fiinţe care îşi conduc destinul de pe capota maşinii !

Partea cea mai neplăcută a tuturor situaţiilor neplăcute este că taman fiinţele care au stringent nevoie să pună în aplicare ceea ce li s-a spus de nenumărate ori să practice în beneficiul lor, fie nu citesc astfel de mesaje, fie le citesc pe sărite, superficial, şi apoi continuă cu acelaşi tip de comportament aberant sau nerodnic pentru propria evoluţie spirituală.

Pînă într-o zi ...

Un vis interesant

Se făcea că zburam deasupra unui parc sau pieţe, cu intenţia de a mă înălţa peste clădirile cu arhitectură tipic americană, unele mai înalte, altele mai joase, fiecare dintre ele reprezentînd un domeniu lumesc - cum ar fi Tribunalul, Şcoala, Firme şi altele.Cred că am depăşit în zbor una dintre ele, apoi am planat uşor pînă aproape de nivelul solului.Un pieton însoţit de o femeie, care părea să mă cunoască, mi-a spus că nu e recomandat să zbor în văzul lumii, gestul meu putînd fi interpretat ca o sfidare la adresa autorităţilor.

Era ora amurgului şi după acea atenţionare am observat într-adevăr mai mulţi poliţari care mă urmăreau.Pe moment am crezut că dacă îmi continui zborul şi mă înalţ tot mai mult, ei nu mă vor putea prinde, însă am ales altă strategie, anume de a mă tupila la pămînt în speranţa de a trece neobservat odată cu lăsarea întunericului care venise deja.Asta şi pentru că, dacă aş fi continuat să zbor, la un moment n-aş fi avut suficientă energie să mă menţin la o înălţime prea mare un timp suficient de lung, pînă scăpam de toţi urmăritorii, ceea ce ştiam din experienţele dobîndite cu alte prilejuri.

Am fost totuşi descoperit de un poliţar, dar nu-l vedeam fiindcă ţineam faţa lipită de pămînt, şi acela m-a întrebat dacă îmi dăduse cineva bani pentru a îmbrăca acel echipament de zbor ? Se sugera cum că nu eu eram cel urmărit, ceea ce mi-a dat o idee bună de scăpare, şi eliberîndu-mă de acel echipament de zbor dintr-o singură mişcare, am sărit gardul, apoi am tot mituit pe cîte un copil să mă ascundă după un garduţ care a revenit la loc după trecerea mea, şi după tot felul de alte şi alte trape, care de care mai ingenioase.

Din acest moment a urmat partea cea mai interesantă a visului, însă şi cea mai greu de reţinut.Adolescentul din vis care eram deţinea o cunoaştere lumească incredibil de vastă şi precisă despre toate categoriile reprezentative de oameni, despre modul lor de a fi şi a gîndi, despre comportamentul lor tipic, ceea ce făcea aproape imposibil ca acel adolescent să fie păcălit sau prins în vreo capcană.

Cam în acest moment m-am trezit şi am rememorat visul, căutîndu-i înţelesurile tainice.Dacă interpretarea mea este corectă, n-am cum să fiu sigur, dar voi

împărtăşi ceea ce mi s-a părut a înţelege.Clădirile din vis simbolizau puterea lumească pe care cei ca mine, aflaţi pe o cale spirituală autentică, o transcend; altfel spus ne ridicăm deasupra acestei puteri prin aceea că nu putem fi constrînşi să ne limităm la şabloanele mentale impuse de autoritatea lumească prin mass-media, învăţământ şi toate celelalte modalităţi de manipulare arhicunoscute.Precum se ştie, elita ocultă malefică a acestei planete a impus o anume viziune despre lume şi univers în ultimul secol, care tinde să se globalizeze.Nu intru în detalii, pentru că această temă este destul de bine cunoscută, dar precizez şi subliniez totodată că această viziune este extrem de simplistă, ba chiar puerilă, avînd mai degrabă rolul unui văl care ne împiedică pe cei mai mulţi dintre noi să vedem Realitatea aşa cum este ea în realitate !

Adolescentul din vis este nu doar prototipul, ci chiar arhetipul - dacă îmi este permisă extinderea cumva forţată a acestui termen – nativului din zodia Gemenilor; arhetipul în starea lui cea mai pură ori pe deplin manifestată prin cunoaşterea lumească extrem de precisă, de vastă şi chiar profundă la acest nivel; deşi este o cunoaştere doar pe orizontală, ea pare a fi necesară în drumul nostru spre etape din ce în ce mai profunde de autoperfecţionare.Ştiu desigur că arhetipurile aparţin Sufletului cel Viu, pe cînd Tipologiile astrale descriu personalitatea efemeră a fiecărei zodii în parte.

Trebuie totuşi să precizez că trezirea din vis e posibil să fi împiedicat aprofundarea acestuia, în sensul că acea cunoaştere lumească foarte vastă şi precisă ar fi putut fi urmată şi de o cunoaştere metafizică la fel de vastă, dacă nu m-aş fi trezit sau dacă aş fi reuşit să-mi amintesc partea uitată a visului.Probabil însă că în acest caz mi s-a exemplificat doar tipologia Gemenilor ajunsă la apogeu sau asimilarea desăvîrşită a acesteia în straturile profunde ale sufletului meu.

Copii din vis care îmi tot ofereau ascunzători care de care mai ingenioase ar putea fi simbolul unei stări de candoare şi puritate, care dacă este accesată permanent, ne fereşte de orice pericol, de orice rău exterior nouă, fiind o stare invulnerabilă.Poliţarii reprezintă evident nu doar autoritatea lumească, ci şi puterea coercitivă, adică aceea putere care ne constrînge să ne supunem unor reguli, multor reguli care de care mai limitative, înnrobitoare, alienante pentru sufletele noastre, nepermiţîndu-ne să ne cunoaştem şi apoi să ne trezim Sufletul cel Viu, care este etapa sine qua non pentru revelarea naturii noastre divine ultime din adîncul cel

mai adînc al fiinţelor noastre.Sigur că acele reguli care vin din exterior aparent, aparţin de fapt interiorului sau minţilor noastre care de care mai limitate.

Există două trăsături ale adolescentului din visul meu care sînt- alături de cunoaşterea foarte vastă şi precisă – definitorii : adaptabilitatea şi detaşarea exemplare.Eu cel din vis mă adaptam cu uşurinţă în orice condiţii, complet detaşat de orice stare de lucruri aş fi lăsat în urmă.Casa mea era oriunde şi nicăieri, pentru că oriunde mă simţeam ca acasă şi nicăieri nu rămîneam prea mult timp să mă ataşez de acel loc.O asemenea detaşare fenomenală îmi este foarte necesară în realitatea lumii fizice terestre actuale şi e posibil ca aceste calităţi să le pun în aplicare curînd de vreme ce pare că le deţin oricum la nivel subconştient !

Am adormit din nou şi visul a continuat la fel de interesant, numai că la trezire mi-am amintit doar finalul, în care m-am ascuns de alţi urmăritori sub o copertină parcă, undeva unde era lăcaşul unei creaturi imprecise, pe care în vis am numit-o tigru, şi n-am fugit de acea creatură, ci m-am luptat cu ea pînă cînd ea a devenit tigru-OM !

Precum se poate vedea cu ochiul liber, mai am încă unele aspecte inferioare care trebuie alchimizate, ceea ce trebuie să recunosc că este o concluzie sau o morală mult prea insipidă faţă de desfăşurarea extrem de captivantă, interesantă şi inedită a visului în sine !

Dar poate că aceasta este doar „traducerea” simplistă a minţii, visul impregnîndu-mi subconştientul cu multitudinea fascinantă a multiplelor sale faţete pe care le voi accesa cîndva, cînd va fi necesar, adică atunci cînd voi avea acces conştient la nivele tot mai profunde ale fiinţei mele misterioase.

SCHIMBAREA REZONANŢEI

Oricare ar fi forma concretă de manifestare, există atît de multă negativitate în ambianţa subtilă a planetei noastre – şi nu numai – încît nu e de mirare de ce sînt atît de multe fiinţe depresive sau chiar bolnave psihic, mai mult sau puţin grav.

Într-o zi, cînd mă confruntam pentru a cine ştie cîta oară cu pericolul unei asemenea depresii, cauzată – dupa cîte gîndeam eu – de nimicnicia sau nemernicia sau perversitatea unor fiinţe malefice, am fost inspirat în a conştientiza imediat pericolul care mă paşte: depresia în sine, urmată de o închidere afectivă pe termen lung, care ar fi afectat zone din ce în ce mai profunde ale sufletului meu. Am înţeles instantaneu **cum** se nasc fiinţele depresive şi cele bolnave psihic şi **de ce,** precum şi faptul că stă în puterea noastră să evităm această cădere şi decădere pe nivele vibraţionale tot mai joase, prin comutarea atenţiei, prin schimbarea rezonanţei cu aspectele cele mai înălţătoare, frumoase, sublime, la care putem avea acces, fie prin evocarea unor asemenea stări din memorie, fie prin căutarea imediată a unui prilej încîntător în ambianţa exterioară. Un peisaj frumos, un chip frumos, un zîmbet atrăgător. Orice, orice pentru a ne înalţa sufletele la alte nivele vibraţionale, suficient de înalte încît nimic din cele imunde să nu ne mai afecteze.

Am înţeles atunci că este o dovadă de maturitate spirituală să evităm depresiile, frustrările, nemulţumirile; pe scurt, stările grosiere, prin raportarea la orice imagine, fiinţă sau aspect care ne bucură sufletul, ba chiar prin

transfigurarea realităţii exterioare neplăcute, printr-o aşa zisă alchimizare interioară cvasi – insantanee.

Desigur că pentru cei mai mulţi este uşor de spus, dar cu mult mai dificil de pus în practică. Pentru a asigura succesul cît mai rapid al unei asemenea acţiuni, cred că de mare folos ne-ar fi cultivarea unor atitudini specifice si anume:

- starea de martor *neimplicat* şi *neafectat* de evenimentele exterioare care ne provoacă reacţii negative;
- acceptarea *totală şi necondiţionată* a evenimentelor, aspectelor care ne provoacă respectivele stări depresive şi iertarea acelor fiinţe socotite vinovate; iertare ce trebuie extinsă chiar şi asupra propriilor noastre fiinţe, pe lîngă acceptarea completă a faptului că reacţionăm aşa cum reacţionăm (supărare, mînie, frustrare, gelozie, invidie, ranchiună, animozitate, antipatie, ură, etc);
- înţelegerea superioară a *darului* cuprins implicit în evenimentul, aspectul, care ne-a bulversat ori ne-a făcut să ne pierdem echilibrul interior sau buna dispoziţie.

Trebuie să fie un DAR pentru noi în mai toate evenimentele neplăcute cu care ne confruntăm şi acel DAR trebuie conştientizat, înţeles cît mai profund, dacă n-ar fi aşa, ar însemna că sîntem la discreţia unor energii haotice, care nu urmăresc altceva decît instaurarea unui haos şi mai mare, ceea ce, în mod *evident,* este absurd.

Dacă aceste atitudini interioare sînt asimilate cu adevarat, pericolul depresiilor de orice fel dispare treptat şi vom ajunge mai devreme sau mai tîrziu

în funcţie de efortul depus, ca lumea aceasta întunecată să fie realmente alchimizată într-un veritabil Paradis, oriunde şi oricînd.

Trepte spre Cer

Sărind peste introducerea la cum s-a ajuns acolo, instructorul a spus că sunt cinci etape ale parcursului spre îndumnezeirea fiinţei umane:

1. Etapa Cadourilor spirituale, când Divinul îi dăruieşte discipolului unele cadouri spirituale spre a-l atrage pe Cale, spre a-l „momi" întru Domnul.

2. Etapa Deşertului, când discipolul este lăsat de capul lui, să se vadă dacă el doreşte cu adevărat desăvârşirea spirituală şi nu o face dintr-un capriciu trecător. Etapa în care toate eforturile par a fi zadarnice, despre care eu unul aş putea să scriu câteva zeci de pagini în cunoştinţă de cauză pentru că mă aflu încă la acest nivel de vreo 16 ani.

3. Etapa Înţelegerilor şi Intuiţilor adevărurilor spirituale, etapă în care se află Doamna Învăţătoare, din care motiv o şi numesc astfel. Cum se deosebeşte etapa unu de etapa trei? Este întrebarea pe care am pus-o apoi şi mi s-a spus că dacă aspirantul, după ce a avut o stare spirituală model, o evocă circa şase luni, până când acea stare îi devine proprie, DACĂ îi devine proprie, atunci se află în etapa a treia.

4. Etapa Puterilor paranormale.

5. Etapa de Revelare a Sinelui Divin Atman.

De aici înainte sunt presupunerile mele. E de presupus că etapa a doua durează mai mult la unii discipoli, fie din cauza Karmei negative foarte mari, fie din pricina orgoliului imens de care suferă, sau a ambelor motive la un loc! Mie

mi-e ruşine să vă desenez cât de mare îmi este orgoliul, mai ales cel mental! Probabil că cei mai mulţi din cei ce părăsesc Calea spirituală se află în această etapă, dar nu este exclus să fie cazuri din etapa trei, iar motivul este, cred eu, că unele tendinţe sau dorinţe foarte intense se cer satisfăcute şi atunci fiinţa respectivă le dă curs acelor tendinţe inferioare. Mai bănuiesc că din etapa patru nu se retrage nimeni de pe Cale, ci se CADE din cauza ORGOLIULUI SPIRITUAL!

Aveam intenţia iniţial - cel puţin aşa mă bâzâia mintea exact atunci când nu trebuia, adică în timpul meditaţiei de Revelare a Sinelui, coordonată de doamna Florica Steva - să relatez câte o experienţă semnificativă pentru fiecare etapă, relatări care aveau desigur un anume scop, că nu le făceam de amorul artei, dar cred că e mai bine să mă opresc aici, întrucât cei mai mulţi cititori, când deschid un mesaj, se uită prima dată la cât e de lung, şi dacă e scurt îl citesc, dacă nu, îl amână până la Calendele greceşti!

Poate că alţi corespondenţi îmi vor scrie câte ceva semnificativ despre înţelegerile sau intuiţiile lor, oricât de mult, că eu le citesc, pentru că am timp suficient. Şi curiozitate.

Dar pentru că voi nu aveţi timp, sigur că tăcerea voastră va fi asurzitoare!

P.S. Fiinţa umană aflată în etapa Deşertului este cu totul şi cu totul însetată de trăirile minunate ale celor aflaţi în alte etape!

Vă rog nu o lăsaţi să crape de sete!

T E M N I Ţ A C E A D E T O A T E Z I L E L E

“ Crează-ţi limitările şi ele te vor susţine ! “

Una din cele mai cunoscute şi vehiculate aberaţii ateiste este paradoxul pietrei, care întreabă : " Dacă Dumnezeu există, poate crea o piatră mai mare ca El pe care să n-o poată mişca ?

Aici sînt mai multe erori.

În primul rînd se porneşte de la ideea că Dumnezeu Tatăl este un OM super-gigantic, ori această imagine antropomorfizată aparţine unor minţi primitive, din trecut sau din prezent, care proiectează în exterior, spre alte minţi primitive, imaginea propriilor limite...Dacă aceste minţi primitive ar fi citit sau auzit despre relatările mistice ale rarelor fiinţe care au avut experienţa îndumnezeirii, ar fi aflat că Dumnezeu Tatăl NU ESTE ÎN NICI UN CAZ PROIECŢIA FIZICĂ A UNEI FIINŢE SUPER-GIGANTICE, cu mîini , picioare şi alte organe !...Şi eroarea este cu mult mai abisală aici, pentru că a ne imagina că Dumnezeu Tatăl este CEVA, ORICARE sau ORICUM ar fi acel CEVA, implicit îi refuzăm Lui capacitatea de fi ALTCEVA !...Deci Îl limităm. Despre Dumnezeu Tatăl- Mama, numit Brahman, Tao, Paramashiva sau în orice alt mod, Tradiţia spune că nu este NICI ACEASTA, NICI ACEEA !... Din acest motiv numele cel mai potrivit, după părerea mea, ar fi ABSOLUTUL DIVIN, fiindcă aici nu mai încape nici o limitare, nici pe orizontală, nici pe verticală, nici fizică, nici subtilă...

Minţile (unora) nu ştiu că Dumnezeu este SAT-CIT-ANANDA, adică PURĂ EXISTENŢĂ, PURĂ CONŞTIINŢĂ, PURĂ BEATITUDINE, fără limite spaţiale sau temporale, deci infinit şi etern. Ca imaginea să fie şi mai clară, trebuie precizat că ABSOLUTUL DIVIN "sălăşluieşte " în TRANSCENDENŢĂ, în ceea ce se numeşte REALITATEA ULTIMĂ, adică dincolo de orice MANIFESTARE perceptibilă cu simţurile grosiere ori subtile, în ceea ce fizica actuală numeste Punctul Zero sau

VIDUL Cosmic, deşi asta nu înseamnă că El ar fi absent din Creaţia Sa. Dar fie că Îl consideră infinit, fie că Îl consideră finit, în ambele cazuri este o contradicţie flagrant ilogică, deoarece CUIVA i se cere să facă ceva mai mare ca el. În cazul unui Creator infinit , dacă îi ceri să creeze o piatră, ea e logic că va fi o PARTE din ÎNTREG, care parte e logic ca nu poate fi mai mare ca ÎNTREGUL !...Nu contează că e vorba de o piatră mai mare ca El pe care să n-o poată mişca sau o mîncare mai mare ca El pe care să n-o poată mînca ori altă stupiditate !...Deci dacă i se cere lui Dumnezeu să creeze ceva LIMITAT, cum ar fi o piatră, care să fie mai mare ca NELIMITATUL, DUMNEZEU, atunci e ca şi cum i s-ar fi cerut lui Dumnezeu să creeze infinitul din infinitatea Lui pe care să-l numim piatră , şi pe care El, deşi e atotputernic, să n-o poată ridica !...Atunci ori e piatră, ori e infint ceea ce-i cerem lui Dumnezeu să creeze !...Dacă e piatră, e doar O PARTE din întreg, şi e complet absurd ca partea să fie mai mare ca întregul !!!... În al doilea caz, al unui Dumnezeu limitat, e şi mai absurd să-i ceri cuiva limitat să creeze ceva nelimitat !...În concluzie, orice act de Creaţie nu poate să fie decît FINIT în raport cu Creatorul şi trebuie să fie cineva de-a dreptul iraţional pentru a pretinde ca Partea să fie mai mare decît ÎNTREGUL !!!...Iar a pretinde INTREGULUI sau INFINITULUI să creeze întregul sau infinitul, atunci e ca şi cum ai cere întunericului să creeze un întuneric şi mai mare ca el şi apoi să-l lumineze ! ...Infinitul ESTE INFINIT !...DE CE AR MAI TREBUI CREAT DACĂ EL EXISTĂ DEJA ???!!!...

Mai zilele trecute am avut o TRĂIRE a cauzelor care ne împiedică pe cei mai mulţi dintre noi să avem acces la stări elevate de conştiinţă. Ele vizează în primul rînd propria-mi persoană, însă sînt destul de generalizate, deşi desigur, nu pot fi absolutizate.Şi aceste cauze sînt CONVINGERILE MENTALE ŞI ATITUDINILE MENTALE ERONATE. La capitolul atitudini mentale eronate amintesc :

--- scepticismul

--- îndoiala

---lipsa credinţei

---pesimismul

---neîncrederea în forţele proprii

---negativismul

---opacitatea

---închistarea

---rigiditatea

---autoamăgirea.

--- ORGOLIUL

Aceste atitudini eronate dau naştere convingerilor eronate de tot felul.Cînd un Învăţător Divin ne vorbeşte despre lumile paradisiace, sublime, divine, la care şi noi, oamenii de rînd, am putea avea acces, dacă am fi dispuşi să facem eforturile necesare, la modul perseverent şi adecvat , unii dintre noi îşi spun că astea sînt <bancuri>, <poveşti>, <mituri> sau chiar <aiureli > , reacţie care conţine una sau mai multe din atitudinile eronate mai sus pomenite. Adică scepticism, îndoială, pesimism, neîncredere, opacitate, reavoinţă şi altele.Reacţia noastră , a celor mai mulţi dintre noi, este cvasi-instantanee, în conformitate cu tendinţele noastre subconştiente şi culmea este că nici măcar nu ne dăm seama că ne tăiem singuri craca de sub picioare !...Noi credem despre noi înşine, cel mai adesea, că judecăm corect, că vorbim corect, că gîndim corect despre o situaţie dată şi impresia aceasta se schimbă numai dacă ni se aduce la cunoştinţă un alt punct de vedere mai inteligent , mai cuprinzator sau chiar mai înţelept decît viziunea noastră.

E posibil ca şi în cazul în care ni se prezintă un punct de vedere mai înţelept ca al nostru, unii dintre noi să-şi susţină părerile proprii eronate în continuare, deşi ele sînt vădit limitative, ori chiar aberante (pentru cineva lucid, inteligent şi cu bun simţ). Aceste cazuri le includ la reavoinţă şi opacitate mentală şi nu aş vrea să insist asupra lor, deoarece aceste minţi sînt letargice şi cel mai puţin dispuse să se transforme, să se autodepăşească, să se purifice.În limbaj ayurvedic, acestea sînt

minţi tamasice, adică greoaie, obtuse, inerte, de turmă, foarte ataşate de planul material şi extrem de încăpăţinate, pe care doar suferinţa le poate purifica şi rareori argumentele inteligente.Este necesar de precizat că în cazul minţilor tamasice, EXTERIORUL sau LUMEA EXTERIOARĂ le oglindeşte acut starea interioară, limitările, concepţiile greşite, astfel că cei apropiaţi, fie că sînt rude, prieteni sau numai cunoştinţe ocazionale, îi vor eticheta în mod negativ ca leneşi, proşti, închistaţi, opaci, rigizi, pesimişti, sceptici şi acesta este modul Divinului de a le atenţiona asupra nivelului inferior de conştiinţă în care se complac deocamdată. Sigur că acest Principiu al Reflectării se manifestă şi în cazul celorlalte tipuri de minţi, iar reacţia minţilor la reacţia exteriorului este doar de trei feluri : 1-respingerea totală sau parţială a <etichetelor >, a părerilor emise de cei din anturaj, considerate ca fiind nefondate, neadevărate; 2-ignorarea totală sau parţială a părerilor celorlalţi şi 3-deschiderea mai mică sau mai mare (dar asta doar după ce suferinţa atinge un prag limită, considerat insuportabil), spre asimilarea unei atitudini mai înţelepte, a unei viziuni mai cuprinzătoare asupra ei însăşi şi asupra lumii.

O treaptă superioară minţilor tamasice, sînt minţile rajasice, care ne apar ca fiind alerte, curioase, agitate, necontrolate, orientate spre exterior, cu mari dificultăţi spre interiorizare. Şi acestea sînt minţile în care apare un prim impuls spre autodepăşire, pe de o parte, dar şi cele mai multe atitudini eronate ce încep a fi conştientizate gradat , încetul cu încetul, pe de altă parte. În această tipologie se manifestă cel mai adesea orgoliul mental şi intelectual, mîndria, fudulia de orice tip, într-o varietate aproape nesfîrşită, care ne face să exclamăm adesea : < Mare-i grădina Ta, Doamne ! >, fiind ilustrarea tipică a proverbului neaoş : "Prostul pînă nu-i fudul, nu-i prost destul !" Pentru cei aflaţi pe o Cale Spirituală autentică, oricare ar fi ea, <boala> cea mai răspîndită, mai ales dacă cei în cauză au niscai trăiri deosebite, este orgoliul spiritual, care , precum se ştie, se vădeşte a fi inamicul numărul unu sau cel mai mare obstacol în calea desăvîrşirii spirituale şi CEL MAI GREU DE SUBLIMAT !

O altă atitudine foarte periculoasă este auto-amăgirea.Ne păcălim pe noi înşine

crezînd că ne-am rezolvat o anume problemă, că am trecut un anume test, cînd în realitate, n-am rezolvat acea problemă, n-am trecut acel test. Şi sîntem atît de convinşi de falsa noastră victorie, încît cei mai mulţi dintre noi trenează luni, ani sau chiar zeci de ani, avînd ferma convingere că ne-am rezolvat cutare dizarmonie sau problemă. Acestea sînt aşa numitele <zaţuri > rămase în structura psiho-mentală şi pe care, nerezolvîndu-le la timp, de obicei în primii ani de practică spirituală, mai tirziu ele se exacerbează într-atît, încît în momentul cînd se manifestă , o fac cu atîta forţă , că ne lasă cu gura căscată de uimire !...

O altă amăgire este să ne închipuim că sîntem pe o treaptă superioară sau inferioară de evoluţie faţă de cea în care ne aflăm în realitate, din prima rezultînd orgoliul, din a doua desconsiderarea propriei fiinţe, dezamăgirea sau amărăciunea, ori descurajarea, văzînd că nu mai evoluăm în ritmul pe care noi îl credem potrivit.Dezamăgirea, desconsiderarea depăşesc domeniul strict al minţii, angrenînd şi latura psihică a fiinţei şi tocmai din acest motiv sînt mai periculoase dacă se acutizează.Spre a fi înţeles şi mai bine, aş compara convingerile şi atitudinile mentale eronate cu mortarul aplicat la tencuirea pereţilor unei încăperi. După ce mortarul se întăreşte (respectiv convingerile eronate), atunci mintea noastră a devenit foarte rigidă, închistată, opacă, pierzindu-şi maleabilitatea şi flexibilitatea din tinereţe, cînd eram mult mai deschişi spre noutate, mai receptivi la tot ce este benefic, pozitiv, încîntător (cel puţin unii dintre noi).E ca şi cum s-ar mortifica pereţii unei celule a corpului fizic, ceea ce duce la moartea ei, pentru că acea mortificare nu mai permite asimilarea şi dezasimilarea substanţelor vitale pentru vieţuirea ei.

Un exemplu sugestiv în ce mă priveşte este convingerea că sînt realist referitor la capacităţile mele receptive şi în numele acestui realism, îmi refuz accesul la alte realităţi alternative, pe motiv că nu pot să..., nu sînt pregătit să..., că nu percep aia, că nu percep cealaltă, că nu-mi permite karma şi multe alte autolimitări.

În cuvintele lui Richard Bach : " Crează-ţi limitările şi ele te vor susţine ! "

Cel de-al treilea tip de minte, e numită mintea sattvică.De bună seamă, vorbim de predominanţa minţilor la modul general, ci nu de starea lor permanentă, fiindcă doar mintea unui Eliberat Spiritual este - presupun - dincolo de orice agitaţie şi perturbări sau conflicte.Mintea sattvică este cel mai adesea liniştită, lucidă, posedă discernămînt, se poate focaliza la voinţă asupra acţiunii ce trebuie realizată pe durate mari de timp; pe scurt este mintea pură şi din acest motiv nu e influienţată de convingeri sau atitudini mentale eronate.Dacă totuşi se confruntă uneori cu aşa ceva, e mintea care descoperă cel mai rapid atît dizarmonia, cît şi antidotul ei.

Am putea face o trecere în revistă a atitudinilor şi convingerilor eronate pe centrii de forţă, succint :

- Centrul bazal (muladhara) se confruntă cu nesiguranţă, violenţă, somnolenţă în exces, incapacitatea de a menţine atenţia trează asupra subiectelor elevate prea mult timp, ataşamente materiale şi/sau emoţionale.

- Centrul sexual (swadhisthana) se confruntă cu excese sexuale, vinovăţie, tulburări emoţionale, gelozie, teamă de a nu fi abandonat, agreat, iubit, comportament ostil faţă de sexul opus, mimetism, meschinărie.

-Centrul voinţei (manipura) se confruntă cu teama nejustificată de necunoscut, neîncrederea în sine, lipsa de autocontrol, lipsa de respect pentru sine şi pentru alţii, timiditate, dominare, orgoliu nestăvilit, indecizie, îndoilă.

- Centrul iubirii (anahata) se confruntă cu închiderea afectivă, criticism, tristeţe, amărăciune, melancolie, ne-iertarea altora şi a propriilor greşeli, gelozie.

Fireşte că lista tuturor atitudinilor şi convingerilor mentale eronate e mult mai lungă decît a fost enumerată aici, fiind specifică fiecărei minţi în parte, dar e de

datoria fiecărei fiinţe să-şi descopere cît mai repede acele atitudini şi convingeri eronate, să le anihileze ori să le sublimeze în atitudini polar opuse, cum ar fi modestia, umilinţa, entuziasmul, aspiraţia spirituală, devoţiunea, altruismul şi multe - multe altele.Iată cel puţin şapte atitudini mentale pe care e de dorit să le aplicăm perseverent dacă dorim să ne depăşim limitările minţii şi ale Egoului :

1-Absenţa completă a judecăţii, a criticismului, fie că ne judecăm pe noi înşine sau pe alţii.Iertarea noastră şi a celorlalţi, compasiune pentru noi şi pentru ceilalţi.

2-Rabdare stăruitoare.

3-Menţinerea constant într-un etern început, care face posibilă trăirea clipei prezente cu prospeţime, candoare şi curiozitate.

4-Credinţa puternică, fermă şi de nezdruncinat că sîntem capabili să reuşim în tot ce ne propunem şi care este benefic pentru noi şi pentru alţii.

5-Absenţa oricărui conflict interior sau a fluctuaţiilor mentale.

6- Acceptatea cu o totală deschidere şi detaşare a tuturor experienţelor, plăcute sau neplăcute, cu care ne confruntăm pe parcursul vieţii.

7- Starea de dăruire totală, de încredere deplină şi de integrare euforică în realitatea armoniei dumnezeieşti la care va să avem acces.

În concluzie, PIATRA pe care mintea obtuză i-o cere lui Dumnezeu să o creeze este ceea ce ea însăşi, adica mintea, a creat pentru ea şi are un nume foarte-foarte cunoscut şi foarte popular...Numele ei este PROSTIA !!!...Sinonime mai

elegante ar fi IGNORANŢA sau ORBIREA SPIRITUALĂ.Totusi, deşi este imensă, prostia nu-i infinită, cum eronat cred unele minţi. Ea pare a fi fără început, dar cu siguranţă are un sfîrşit pentru fiecare în parte, în momentul în care fiinţa umană în cauză face eforturi susţinute să se autodepăşească. Oricît de mare ar fi lenea care ne menţine în stări letargice îndelungate sau dezinteresul pentru cele elevate, vine o vreme cînd fiecare dintre noi se confruntă cu deşertul lăuntric imens al nepăsării, indiferenţei, plictiselii, lipsei de perspective atrăgătoare, dezamăgirii sau disperării care, conform Principiului Reflectării, se va proiecta în EXTERIOR şi atunci va începe suferinţa din ce în ce mai crîncenă, alienarea tot mai profundă a sufletului nostru.Vom găsi la semenii noştri nepăsare, îndolenţă şi indiferenţă faţă de nevoile noastre şi vom fi foarte miraţi, poate chiar revoltaţi de atîta nepăsare, de atîta indiferenţă sau doar de simpla ignorare a fiinţelor noastre de către ceilalţi. Şi fie că ne aflăm în trupuri de bărbaţi, fie în cele de femei, fie ca sîntem frumoşi sau mai puţin frumoşi, tare ne vom mira de nepăsarea lor, mai ales la bătrîneţe, cînd mintea celor mai mulţi dintre noi e plină de tot felul de bazaconii, dar mai ales de pretenţii şi aşteptări de la ceilalţi ! Celor mai mulţi care se află în atare situaţie nici măcar nu le trece prin minte că ei sînt singurii răspunzători de situaţia creată, că ei culeg doar ce au semănat de-a lungul vieţii. Iar karma este atît de restrictivă, încît fiinţele aflate în această situaţie jalnică e posibil să nu afle nici pînă la sfîrşitul vieţii cauza sau cauzele care i-au făcut atît de nefericiţi, deşi ele însele pretind că n-au dat în cap nimănui, că n-au omorît sau tîlhărit pe nimeni…

Pe nimeni altcineva, decît pe ele însele !...Fiindcă a refuza să dăruieşti celorlalţi oameni oricît de puţină bucurie dezinteresată, înseamnă să-ţi refuzi ţie însuţi acea bucurie...Se prea ştie că tot ce dăruim altora, nouă ne dăruim, dar rareori ne gîndim că şi ceea ce NU dăruim altora, deşi dispunem de acel ceva, tot nouă NU NE DĂRUIM !!! Aşa se face că literatura ezoterică (mă refer la acele cărţi care conţin comunicări cu fiinţele care au părăsit această lume) , e plină de regretele celor decedaţi, regrete sfîşietoare de cele mai multe ori , adresate unor fiinţe dragi, prin care se cere iertare pentru puţinul pe care l-au făcut în direcţia într-ajutorării celorlalţi sau a uşurării suferinţei celorlalţi sau a fericirii celorlalţi cît au fost încarnate în această lume pămînteană. Acele regrete şi căinţe sînt

emoţionante şi zguduitoare, dar ar putea fi evitate măcar de cei care citesc astfel de atenţionări.

Cum marea majoritate a fiinţelor din Kali yuga sînt înclinate spre auto-desconsiderare, nu e de mirare de ce există atît de puţin respect între oameni, atît de puţină bucurie, atît de puţină iertare, atît de puţină armonie şi iubire şi înţelegere şi toleranţă şi compasiune şi bunăvoinţă şi amabilitate şi altruism şi bunătate ! Marile deşerturi ale lumii contemporane sînt marile deşerturi ale sufletelor noastre!!!...În cele din urmă trebuie să decidem totuşi cine sîntem cu adevarat : sîntem sclavii unor iluzii şi convingeri sau atitudini eronate, visînd la Divinitatea dinlăuntrul nostru sau sîntem fiinţe divine care visează că sînt limitate ?! !...Sîntem LUMINA proiectată într-un tărîm de Umbre, sau sîntem umbre întemniţate în întunericul ignoranţei ?!

Deci cine sîntem noi cu adevarat ?

Doar noi hotărîm !!!

S t a f i a l u ’ t a t a l u ‘ H a m l e t

Unele fiinţe umane au fost îndelung rănite de către alte fiinţe umane de sex opus, fie în cadrul unor relaţii de cuplu, de scurtă sau lungă durată, fie prin neîmpărtăşirea sentimentelor de iubire de către celălalt sau cealaltă parte.Că meritau acest < tratament > este un aspect prea evident ca să mai trebuiască a fi discutat, deşi tocmai acest fapt, anume că meritau să primească ceea ce au primit prin intermediul fiinţelor dragi, este ceea ce nu înţeleg majoritatea oamenilor profani. Aceştia se revoltă, se mînie, sar în sus adeseori, reacţionînd ceva de genul : " că uite ce mi-a făcut !... cum e posibil aşa ceva ?!...eu l-am iubit / am iubit-o, iar el/ea uite ce a îndrăznit să zică despre mine !!!.."

Lamentaţiile noastre cînd ajungem la capitolul nedreptăţilor sau păliturilor suferite din partea sexului opus nouă sînt aproape fără de sfîrşit.Dar nu faptul că meritǎm să primim ceea ce noi înşine am iniţiat cîndva, respectiv suferinţa uneori chiar foarte mare, nu lipsa de înţelegere sau incapacitatea de a face conexiuni inteligente între faptă şi răsplată a celor mulţi şi adormiţi este grav aici, ci mai grav, aş zice, este lespedea pe care o tragem peste rănile nevindecate cei mai mulţi dintre noi.A suferi, ca şi a greşi, chiar de mai multe ori, este uman, este banal de uman, dar a ne îngropa suferinţele sub lespedea nepăsării doar pentru că ne doare să umblăm acolo, este inuman.

Numai că vine o vreme pentru fiecare cînd nolens - volens trebuie să ridice lespedea nepăsării şi să-şi oblojească rănile, să le vindece cumva.Prin înţelegere şi iertare, prin compasiune şi iubire, toate rănile noastre trebuie scoase la iveală, trebuie conştientizate şi vindecate. Uşor de spus, însă foarte dificil de realizat.Pentru că cei mai mulţi oameni habar n-au cum să procedeze şi evident că sînt cei care nu pun mîna în viaţa lor pe o carte, alta în afara celor obligatorii la şcoală.Iar dacă pun mîna pe vreo carte, doar o mută de colo-colo, şi dacă totuşi unii mai şi citesc unele cărţi, acelea n-au nici cea mai vagă legătură cu subiectele

care i-ar ajuta pe ei să înţeleagă de ce suferă, cum trebuie vindecată suferinţa şi ce ar trebui să facă pentru a preîntîmpina alte suferinţe pe viitor.

Sigur că toate acestea au rostul lor, filozofic vorbind, şi oricum am întoarce-o, oricum am descoase-o sau descîlci-o, umanitatea rămîne aşa cum este, adică suportă consecinţele propriilor alegeri. Nu putem face prea multe pentru alţii, în sensul de a-i feri de suferinţe pe cei dragi nouă, pentru că fiecare trebuie să-şi înveţe propriile lecţii, dar putem şi trebuie să ne ajutăm mai întîi pe noi înşine, cum spun înţelepţii.

Şi una din lecţiile obligatorii este să ne cunoaştem fantomele propiiilor suferinţe.Personal, cred că cea mai răspîndită suferinţă este legată de respingere sau neacceptare de către cei/cele de sex opus nouă.De bună seamă, cititorul inteligent va fi înţeles că simpla dezbatere a acestui subiect la nivel intelectual ajută la vindecarea suferinţelor cam tot atît cît foloseşte un masaj erotic pentru deschiderea unei uşi încuiate, masaj aplicat pe clanţa acelei uşi cu uleiuri plăcut mirositoare...

Cîndva, cu mulţi ani în urmă, a trăit un om infirm care şi-a dorit să urce pe cel mai înalt munte din lume , nu doar pentru a arăta altora că se poate aşa ceva, ci mai mult pentru a-şi dovedi lui însuşi că e capabil să realizeze şi el ceea ce pot face alţii cu două picioare sănătoase.Ascensiunea i-a luat mulţi ani din viaţă, pentru că abandona de multe ori cărarea aleasă, se descuraja, ezita ori pur şi simplu se lenevea.A întîlnit atît de multe obstacole, încît este pur şi simplu imposibil să fie descrise în concreteţea lor imediată.Unele pot fi sugerate oarecum alegoric, ca de pildă rîpele sau chiar prăpăstiile de o parte sau alta a urcuşului, din care abisuri se auzeau vaiete spăimoase care pur şi simplu îi tăiau calea, obligîndu-l, credea el, să întrerupă acel parcurs, ceea ce a şi făcut de mai multe ori.E foarte uşor să-i judecăm, ba chiar să-i condamnăm pe alţii pentru greşelile lor,mai ales dacă acele greşeli ne afectează pe noi direct, dar e mai greu să înţelegem şi să acceptăm că fiecare greşeală are rostul ei şi cuprinde un Dar

important pentru cel în cauză.Aşa se face că eroul nostru, de la o vreme, a observat că dădea peste o anume prăpastie de fiecare dată cînd voia să depăşească un anume nivel.Nu rătăcise drumul cum credea, pentru că peisajul părea a fi diferit de fiecare dată, ci pur şi simplu nu înţelegea de ce nu poate urca mai sus, nu poate depăşi acea prăpastie.În apropierea ei avea sentimente stranii, fie de nepăsare, fie de tulburare fără o cauză recognoscibilă.

Dar ceea ce n-a putut înţelege în starea de veghe, i s-a desluşit în starea de vis, aşa cum se petrece adeseori cînd Divinul ne ajută să gasim calea cea bună.Mai tîrziu, mult mai tîrziu decît se aştepta el, acel om a atins cea mai înaltă culme a celui mai înalt munte pămîntean, după suferinţe enorme şi eforturi intense, cel puţin pe unele porţiuni, cum era de prevăzut.Au mai trecut încă mulţi ani, pînă cînd s-au auzit unele relatări ale altor căţărători ai munţilor.Aceştia pretindeau că în anume locuri, în apropierea unor prăpăstii din unde se auzeau nişte strigăte bizare de suferinţă, apărea fantoma unui bărbat infirm, care îi ajuta să ocolească ori să treacă peste acele prăpăstii, emiţînd un sunet de avertisment cumva asemănător cu al unei trompete, deşi nu toţi păreau să fi auzit acelaşi sunet. Mai ales pe cei care aveau neşansa de a se afla în preajma acelor prăpăstii noaptea, cînd lumina foarte palidă a stelelor de pe cer abia îi ajuta să vadă la un pas în faţa lor, acel avertisment era salvator, dar asta nu înseamnă că toţi au putut fi salvaţi, deoarece se ştie că mare-i grădina Domnului şi plină de proşti ori nesăbuiţi.Exista chiar o relatare ceva mai personală a cuiva care pretinde că a vorbit cu fantoma acelui infirm şi care i-a spus că ar fi putut alege să apară în faţa celorlalţi cu aparenţa unui trup sănătos, dar că el prefera aparenţa unui trup invalid, ba chiar purtănd şi cîrje, astfel ca privitorul să nu aibă nici un dubiu asupra infirmităţii acelei apariţii.Scopul era evident : întrucît un astfel de om beteag reuşise să urce pe cele mai înalte culmi ale muntelui, atunci oricine poate reuşi, dacă îşi doreşte aceasta cu adevărat !

Numai să facă eforturile necesare şi perseverente în această direcţie.

N o b l e ţ e a s u f l e t e a s c ă

Ceea ce urmează să scriu sînt înţelegeri dobîndite în urma unor experienţe proprii şi nu copiuţe de la alţii.Precizarea are un anume rost ce îmi pare a fi necesar de ştiut.Redarea ideilor altora poate să producă uneori impresia de epatare...Altfel spus, citatele epatează, experienţa proprie fixează.Citatele se uită adesea, experienţa rămîne înmagazinată în subconştientul nostru şi ne aparţine pentru totdeauna.Desigur că se repetă multe greşeli pentru că experienţa dobîndită în urma lor n-a fost suficient de bine înţeleasă.Şi pentru că am observat la mine o tendinţă nocivă de generalizare sau chiar de a absolutiza unele concluzii la care ajung, precizez de bun început că aceste concluzii sînt doar adevăruri parţiale pe care le înţeleg eu pînă la etapa actuală de evoluţie spirituală în care mă aflu acum...Mîine sau săptămîna viitoare ele s-ar putea să nu mai fie întru totul corecte.

Este sau poate fi interesant şi util de ştiut cum Cele cinci Elemente Fundamentale, numite tattva-e (precizarea e făcută pentru cei care nu sînt la cursul de yoga), care constituie cărămizile de bază ale întregii Creaţii Divine, anume Pămîntul, Apa, Focul, Aerul şi Eterul, comportă ceea ce se numeşte în limbaj consacrat acestui domeniu <perturbări >, adica fie o manifestare în exces a respectivului Element Fundamental, fie ca absenţă sau insuficienţă a unui Element Fundamental – sau mai multe simultan.

La nivel fizic, o perturbare a Elementului Pămînt, combinată cu perturbarea Elementelor Apă şi Foc crează DEŞERTURILE .

Pertubarea Elementului Apă în exces crează POTOPUL.

Pertubarea Elementului FOC în exces crează INCENDIILE.

Perturbarea Elementului Aer în exces crează URAGANE, TAIFUNURI.

Perturbarea în exces a Elementului Eter crează, cred, anihilarea celorlalte Elemente Primordiale, pentru că ele provin din Eter.

La nivelul simţurilor, excesul MIROSULUI specific Elementului Pămînt şi centrului de forţă Muladhara, crează miasmele.

Excesul GUSTULUI specific Elementului Apă de pe centrul sexual crează dezgustul, îmbuibarea, suprasaturarea.

Excesul VĂZULUI specific Elementului Foc de pe centrul Voinţei – Manipura – crează diferite boli de ochi mai mult sau mai puţin grave, poate chiar orbirea.

Excesul PIPĂITULUI sau absenţa contactului afectiv specific Elementului Aer şi centrului de forţă Anahata crează o mulţime de tulburări comportamentale, dintre care amintesc indiferenţa, cinismul sau chiar ura.

Excesul SUNETULUI specific centrului Purităţii – Vishuddha - crează surzenia sau alte boli de urechi.

La nivel psihic, adică popular spus, la nivelul sufletului, excesele unuia sau mai multor Elemente combinate dau naştere DEŞERTURILOR LĂUNTRICE de care cei mai mulţi dintre noi suferă pentru un timp mai lung sau mai scurt, în conformitate cu faptele bune sau rele pe care le-am comis în trecut.

Mai mulţi ani la rînd m-am tot comparat la modul auto-depreciativ cu cei care au avut trăiri spirituale deosebit de frumoase...Mi-a trebuit mult pînă să înţeleg că ne-simţirea, opacitatea lăuntrică sau DEŞERTUL lăuntric, cum îl numesc acum, se datora unor greşeli bine definite din trecut, pe care, deşi nu mi le amintesc acum, nu înseamnă că nu le-am comis, pe de o parte, iar pe de altă parte, ele ar putea fi identificate după un oarece efort de analiză lucidă, cu perturbarea unuia sau mai multor centri de forţă, implicit Elementelor Primordiale asociate acestor centri de forţă. Cea mai mare perturbare sau „otravă", cum o numesc budiştii, era la mine MÎNIA.Teoria oferă drept cauză a Mîniei, dacă îmi amintesc corect, TEAMA sau FRICA.

Din proprie experienţă, eu cred ca Mînia are drept cauză majoră FRUSTRAREA, adică neîmplinirea unei nevoi sau dorinţe, neimplinire repetată de multe ori şi probabil în decursul mai multor vieţi. Mînia este o perturbare sau o „ otravă" pe Manipura, centrul Voinţei, dar frustrările sînt pe toţi centrii de forţă.Pentru neyoghini, modul de a sublima această „otravă" în „nectar " ar fi în primul rînd conştientizarea ei ca atare, apoi înţelegerea faptului că dacă nu ni se împlinesc anumite dorinţe, fie nu meritäm aceasta, fie încă n-a sosit timpul potrivit pentru împlinirea lor.

A da vina pe alţii că n-avem noi parte de o împlinire oarecare, nu denotă decît orbire spirituală.Noi şi numai noi sîntem vinovaţi de tot ce ni se

petrece.Alternativa contrară, că poate, la o adicătelea şi alţii sînt vinovaţi pentru frustrările noastre, ar însemna că acei alţii au un control asupra vieţii noastre mai mare decît vrem să fim de acord...ori ceea ce ne controlează vieţile nostre nu sînt niciodată ceilalţi, ci propriile dependenţe sau ataşamente de alţii.

Orice frustrări sau supărări pe care, aparent, ni le produc alţii, au drept cauză o „bubă" interioară. Dacă locul respectiv ar fi fost sănătos - în ghilimele - , atingerea străină n-ar fi produs nici o durere-supărare-frustrare.Acum,cîtă vreme trăim la nivelul Egoului, cei mai mulţi dintre noi reacţionează mai mult sau mai puţin armonios la încercările Destinului. Însă a reacţiona la rău tot cu rău denotă o natură evident primitivă a respectivei fiinţe umane .Dacă atunci cînd ni se face – aparent – o nedreptate şi noi reacţionăm cu mînie, cu resentiment, adică dizarmonios, înseamnă că noi am picat acel test spiritual.Mai concret, dacă eu greşesc faţă de o fiinţă umană pentru că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, să zicem ca exemplu, la mine este păcatul indiscreţiei sau al indelicateţei, iar dacă fiinţa respectivă îmi atrage atenţia asupra greşelii într-o manieră plină de mînie sau cu egoul rănit sau de o asemenea manieră, încît de fapt şi în realitate ea îmi OTRĂVEŞTE sufletul prin reacţia ei dizarmonioasă, atunci desigur că acea fiinţă nu doar a picat un test spiritual, ci a uitat esenţialul, anume că nici un rău nu se poate vindeca tot prin rău, oricare ar fi nuanţa particulară a acelui rău şi oricum l-am denumi.

De la DEŞERTURILE LĂUNTRICE, prin OTRĂVURILE pe care încă le mai avem de sublimat fiecare dintre noi, ajungem - dacă ajungem în această viaţă - la una dintre cele mai rare calităţi umane, asemenea unei bijuterii splendide, pe care o manifestă numai fiinţele cu adevărat excepţionale.Aceasta este NOBLEŢEA SUFLETEASCĂ !...Numai fiinţele umane care manifestă plenar starea de NOBLEŢE SUFLETEASCĂ sînt capabile să ne atenţioneze asupra greşelilor noastre mai mici sau mai mari, fără să producă răni colaterale, în ambele direcţii, la noi şi la ele.Sigur că, pentru asta, ele trebuie să iubească necondiţionat întreaga Creaţie Divină, să iubească ÎNTR-ADEVĂR, nu doar să pretindă că iubesc !...Pentru cei mai mulţi dintre noi acesta rămîne încă un ţel de îndeplinit, dar faptul că nu l-am împlinit încă , nu este o scuză pentru a face pe orbii şi surzii după ce ni s-a atras atenţia asupra necesităţii îndeplinirii lui.Cel mai simplu mod de acţiune în acest sens ar fi ca, pentru început, măcar să ne prefacem că dăm dovadă de NOBLEŢE SUFLETEASCĂ şi apoi, după mai multe repetiţii de acest gen, poate chiar ne vom însuşi această calitate definitiv.Fiindcă aşa cum ne-am prefăcut că iubim vieţi la rînd pe una sau pe alta, pe unul sau pe altul, de ce nu ne-am preface că avem şi NOBLEŢE SUFLETEASCĂ ?...Eu trag nădejde că nimeni n-o să fie din cale afară de ofuscat(ă) că ne-a surprins pe noi manifestînd o falsă nobleţe

sufletească !...Chiar dacă motivul din spatele falsei nobleţi sufleteşti poate fi unul foarte egoist, e problema noastră, a celor care îl manifestăm, dar măcar nu mai otrăvim şi sufletul altuia/ altora, cu resentimentele noastre.

Mai la urmă, să conştientizăm chiar încărcătura semantică a acestei calităţi : NOBLEŢE SUFLETEASCĂ !

Este încununarea TREZIRII SUFLETULUI, ori pentru cei aflaţi pe o cale spirituală autentică, se ştie că mai este un singur pas pînă la Revelarea Sinelui Divin Atman....Vrem, nu vrem, pe acolo trecem !...În concluzie, eu unul îmi propun să-mi trezesc NOBLEŢEA SUFLETEASCĂ în chiar această clipă, iertînd pe toţi cei care mi-au amărît sufletul sau mi l-au otrăvit intenţionat au ba, în această viaţă...Ce veţi face voi, e alegerea voastră, dar dacă vreţi să fiţi desăvîrşiţi, precum Tatăl Nostru din Ceruri, tot pe uşa NOBLEŢII SUFLETEŞTI intraţi, mai devreme sau mai tîrziu, că alta nu există !

Dar poate că eu greşesc, poate că înţelegerile la care am ajuns pînă acum sînt doar parţiale şi aproximative...Rămîne să clarificaţi voi, pentru voi înşivă, ce este mai bine de făcut sau de desfăcut pentru a fi împliniţi, mulţumiţi şi fericiţi sau împlinite, mulţumite şi fericite !

Cum ne raportăm la fiinţa iubită ?

Se observă o anumită tendinţă eronată la minţile impure, (şi precizez din capul locului că mintea mea nu face excepţie din această categorie) de a se focaliza predominant asupra unor aspecte negative mai ales la ceilalţi, dar şi la noi înşine, prin ceea ce se numeşte depreciere sau auto-depreciere.Acest obicei nociv este arhi-răspindit în Epocile întunecate şi nu l-aş detalia prea mult, fiind el prea bine cunoscut, decît dintr-o anumită perspectivă, să-i zicem a relaţiei de cuplu.La cuplurile obişnuite, care nu au auzit de transfigurare, dar şi la cuplurile de aspiranţi yoghini, care au auzit de multe ori de transfigurare, numai că o aplică din an în paşte, observăm cum mintea caută mai mereu nod în papură la fiinţele iubite, mai cu seamă în situaţiile tensionate sau conflictuale.

Mulţi dintre noi am evitat anumite persoane pentru că nu ne plăceau corpurile lor fizice sau cine ştie ce trăsături negative de caracter, care umbreau calităţile respectivei persoane.Cîtă vreme trăim sub sclavia Egoului, acest tip de comportament este obişnuit, pentru că nu poate fi numit natural, deoarece starea noastră naturală este a unor fiinţe cu Sufletul trezit, dacă nu cumva chiar cu Sinele Divin pe deplin revelat ! Aşa vor fi sufletele noastre, a celor mai mulţi dintre noi, în încarnările viitoare, însă pînă atunci vreau să punctez un obicei foarte nociv al minţilor impure.Mă refer la obiceiul de a vedea mai mereu defectele sau neajunsurile celorlalţi şi în speţă la fiinţele iubite.Sigur că pentru practicanţii yoga aceste lucruri sînt destul de cunoscute şi discutate sub aspect teoretic, însă trebuie să se ştie că există chiar şi la cursul de yoga fiinţe care par a fi deocamdată incapabile să-şi focalizeze atenţia unde trebuie, mintea lor impură rămînînd fixată obsesiv pe un anumit aspect care le deranjează ori nu le mai iese din cîmpul preocupărilor multă vreme, iar eu nu fac excepţie, fiindcă din proprie experienţă grăiesc !

Întrebarea din titlu, deşi pare banală, este dătătoare de înţelegeri surprinzătoare, dacă o analizăm cu onestitate cît mai mulţi dintre noi.De fapt, cum mă raportez la fiinţa iubită, alături de care formez relaţia de cuplu ? Ce văd în el sau la ea ? Văd o fiinţă obişnuită, cu defecte şi calităţi, sau văd/percep sufletul ei ? Dacă vedem-percepem doar o fiinţă obişnuită cu oarece defecte şi calităţi, atunci nu e de mirare

că relaţia noastră se duce repede de rîpă ori se menţine la un nivel nesatisfăcător, dar o continuăm din pricina multor ataşamente care se instaurează în mod obişnuit la majoritatea oamenilor.Dacă vedem în fiinţa iubită manifestarea unui Principiu macrocosmic, respectiv Shiva sau Shakti, atunci relaţia noastră are multe şanse să dureze, cel puţin atît cît durează şi raportarea noastră transfiguratoare la fiinţa iubită.

A trece dincolo de aparenţele nesatisfăcătoare ale corpului fizic, dincolo de neajunsurile egoului, înseamnă a trans-figura, dar oare cîţi dintre noi reuşesc această transfigurare la modul autentic ? Eu unul am reuşit-o o singură dată, percepîndu-mi iubita ca fiind realmente o zeiţă încarnată.Chiar trăiam sentimentul adoraţiei faţă de o zeiţă încarnată, însă sînt sigur că acea stare mi s-a indus fie de către Ghdul spiritual, fie de către Shiva direct, meritul meu fiind minim, ca să nu spun inexistent în acea conjunctură.Probabil mi s-a exemplificat cum ar trebui să se perceapă lăuntric transfigurarea exemplară, şi e inutil de spus că asemenea trăiri nu le poţi accesa prin simpla intenţie verbală ori mentală, ca la o apăsare pe buton.Vorba aceea : ca să adori un zeu, trebuie să fii tu însuţi zeu, iar cum n-am ajuns încă la acest nivel, ne comportăm aşa cum putem.

Trebuie totuşi să devenim cît mai mulţi conştienţi de modul în care ne raportăm la fiinţa iubită şi să vedem dacă sub acest aspect putem aduce îmbunătăţiri.Pare banal, dar, repet, realizată cu maximă sinceritate şi înţelegere, această acţiune ne poate scuti de multe meschinării sau confuzii, ori ne poate ajuta să devenim mult mai realişti în aşteptările şi pretenţiile pe care le avem de la celelalte persoane.

Dacă privim cu atenţie, observăm că există destul de mulţi, ca să nu spun foarte mulţi oameni închişi afectiv pentru care fiinţa aşa zis iubită, consortul sau consoarta, joacă rolul întrucîtva asemănător cu al unui animal de companie.În aceste cazuri raportarea la fiinţa iubită este cvasi-inexistentă, genul acesta de fiinţe închise afectiv fiind la stadiul de îngrijitori sau îngrijitoare, fără o comuniune reală la nivel de suflet cu partenerul sau partenera de viaţă.Dacă a existat cîndva dragoste, ea a dispărut de mult, rămînd doar ataşamentele, obişnuinţa şi rutina zilnică.

Sigur că relaţiile interumane în cuplurile polar opuse sînt extrem de complexe şi variate, în conformitate cu karma bună sau mai puţin bună a fiecăruia, însă aici ne

interesează doar să subliniem un anume aspect aducător de multe limpeziri, dacă va fi pus în practică, prin conştientizare şi introspecţie, întrucît impresia mea este că pentru cei mai mulţi oameni, mai ales pentru cei închişi afectiv, raportarea la fiinţa iubită, sau prea puţin iubită, este o nebuloasă în cel mai bun caz, fiindcă în multe cazuri e posibil ca acea raportare ori să fie inexistentă, ori cealaltă fiinţă să fie văzută ca o sursă de venit sau de plăceri sau cine ştie cum altfel.Ba chiar cealaltă persoană poate fi o sursă de stres pemanent pentru cel care nu iubeşte deloc şi s-a angrenat în acea relaţie din raţiuni pe care nici ea însăşi nu le cunoaşte, dar care iniţial se vor fi datorat curiozităţii ori cine ştie căror cauze bizare.

Cum e aproape imposibil ca tocmai astfel de fiinţe să citească acest gen de articole lămuritoare, care le-ar putea ajuta să se auto-obiectiveze, atunci ele vor continua cine ştie cîţi ani sau cîte vieţi să trăiască la acest nivel larvar, pînă se vor maturiza suficient spre a face un salt evolutiv pe o treaptă superioară de conştienţă.

Pînă atunci, rămîne ca măcar cititorii sau cititoarele care vor fi terminat de lecturat *acum* acest text să se întrebe cu maximă sinceritate : cum mă raportez eu la fiinţa iubită ? Iar dacă raportarea noastră prezentă la fiinţa iubită este nesatisfăcătoare, atunci cum s-ar putea îmbunătăţi această raportare astfel încît relaţia noastră să devină mult mai implinitoare la nivel erotic şi afectiv, ba chiar şi la nivel mental, plus nivelul spiritual ?

Dar ce uşor este să dai sfaturi, mai ales că postura de sfătuitori comunali pare a ne scuti pe noi sfătoşii să punem în aplicare propriile sfaturi, că de, noi ne-am făcut treaba cu datul...mai rămîne ca ceilalţi sau celelalte să încheie ciclul... cu aplicatul !

N e ş t i u t e l e i u b i r i

Am fost uimit adeseori de modul cum acţionează Divinul spre a ne ajuta să trecem anume obstacole ori să înţelegem unele lecţii de viaţă.Se prea ştie că Dumnezeu nu ne dă niciodată mai mult decît putem duce, iar dacă cei dintre noi care au oarece înclinaţii spre introspecţii şi-au analizat retrospectiv testele prin care au trecut, vor fi observat precizia aş zice infinitezimală în intensitate şi durată a respectivelor încercări la care au fost supuşi.Vor fi sesizat că dacă durerea ar fi fost ceva mai mare decît li s-a dat, atunci unii poate şi-ar fi pus capăt zilelor, alţii sau altele şi-ar fi pierdut uzufructul raţiunii ori cine ştie ce alte mari nenorociri s-ar fi petrecut. ”Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci îndreptarea lui ” , zice un proverb.Se va obiecta poate că, iată, au fost multe fiinţe care chiar s-au sinucis ori au înnebunit de-a binelea.Din cîte am găsit prin literatura ocultă – şi fac aici trimitere îndeosebi la cărţile lui Michael Newton – suicidul nu este o opţiune majoră în planul pe care sufletele îl realizează împreună cu îngerii păzitori înainte de reîncarnarea în Planul Fizic, ba dimpotrivă, este cea mai nefericită alegere, iar la nivel de suflet ştim aceasta cu prisosinţă ! Tind să cred că suicidul este ales doar de sufletele imature, aflate în primele stadii ale evoluţiei spirituale. Cît despre nebunie, părerea mea este că acolo aşa trebuia să fie, din varii motive karmice.

De bună seamă că fiecare fiinţă umană are lecţii specifice cu totul particulare acelui suflet necesare evoluţiei sale spirituale.Nefiind încă Eliberat Spiritual, mă opresc aici cu generalizările şi voi vorbi în context de lecţiile pe care a trebuit să le învăţ eu însumi.E greu de întrezărit cu mintea ce podoabă de nemernic voi fi fost în vieţile trecute, dacă în această încarnare a trebuit să îndur atîta suferinţă , iar şi iar, spre a înţelege, pe de o parte, şi spre a compensa karmic, pe de altă parte, suferinţele pe care le-am produs altora în trecutul de dincolo de neguri, adică din alte vieţi.

La modul foarte concret, lecţia cea mai importantă a vieţii mele actuale a fost şi este cea a Iubirii necondiţionate !...M-am îndrăgostit prima dată la 14 ani, iar

ultima dată pe la 5,4 ani ! M-au respins aproape toate femeile pe care le-am iubit, peste 50 la număr, şi m-au acceptat ca iubit cîteva pe care eu, iniţial, nu prea le-am iubit ! E poate superfluu să descriu cîtă disperare mi-au produs respingerea şi neacceptarea mea de către acele fete/ femei, disperare pe care mi-am înecat-o în alcool peste 20 de ani ! Dar pe lîngă disperare, mai era frustrare, mînie, umilire şi multe alte sentimente nefericite.Că era doar vina mea şi numai a mea, aveam să aflu doar după 34 de ani, cînd am purces pe o cale spirituală , care mi-a oferit multe alte înţelegeri şi limpeziri de-a lungul timpului, absolut necesare şi fără de care eu mi-aş fi pus capăt zilelor, cum am şi fost tentat s-o fac la 32 de ani, într-o seară, numai că m-am îmbătat intenţionat atît de tare, că am uitat de intenţia mea, iar a doua zi presiunea disperării scăzuse la cote suportabile !

Deşi nu are legătură directă cu subiectul, voi povesti un fapt interesant legat de tema suicidului, care s-a petrecut în a treia zi DUPĂ ce am terminat primul post negru de 40 de zile.Era cu trei zile înainte de Anul Nou, în '97.În dimineaţa acelei zile consultasem Tarotul, aşa cum o făceam destul, ba chiar prea des, iar una din cărţile ieşite a fost 7 de bite, a cărei semnificaţie era "luptă cu iscusinţă ". Am intuit repejeor că mă aşteaptă o încercare serioasă … dar să nu anticipăm.

În acea zi am avut mult de umblat după cumpărături şi pe la nişte cunoştinţe acasă, pe care le rugasem să-mi facă ceva dulce, de care îmi fusese oarecum poftă în timpul postului, dar şi pentru că venea Revelionul.Pe atunci locuiam în apartamentul unui amic aflat la etajul doi . Umblasem atît de mult, că începuse să-mi scape piciorul sănătos din genunchi, astfel că mai multe sute de metri şi apoi cele două etaje le-am urcat greu, cu piciorul forţat anchilozat din genunchi, fiindcă dacă l-aş fi îndoit, cred că m-aş fi dus de-a berbeleacul şi mi-ar fi fost foarte greu să mă ridic apoi pe vertical, cu multele sacoşe pe care le adunasem cam lacom, trebuie să recunosc.

După ce am intrat în apartament, pe la cinci după-amiază , am auzit o pocnitură care m-a speriat puţin, pentru că m-a luat prin surprindere.Un copil pocnise cu o pocnitoare pe casa scărilor foarte aproape de uşa apartamentului în care mă aflam şi acest sunet neaşteptat a avut două repercursiuni.Prima dată am căzut pe podea în sufragerie, iar al doilea efect a fost că m-am văzut pe mine într-o baltă

de sînge pe podeaua băii.Simultan cu această imagine sinistră, am început să tremur, iar un amic care m- a văzut pe la unsprezece noaptea, mi-a spus că încă mai aveam ochii galbeni de spaimă la acea oră !...Mi-a trebuit o fracţiune de secundă ca să înţeleg ce se petrecea cu mine : Necuratul mă îmboldea să-mi tai venele ! Dar tot la fel de repede am înţeles că de fapt acest imbold era " sămînţa " dorinţei de sinucidere pe care o plantasem cîndva de-a lungul vieţii mele disperate şi pe care o tot " hrănisem " ani la rînd cu tot felul de gînduri negre, autodistructive.

M-am tîrît atunci cei cîţiva paşi pînă la telefon şi l-am contactat pe un amic care îmi era tare drag, pentru că vădea o modestie şi smerenie la care eu aspiram în secret, deşi poate nu întrutotul conştient la acel moment.I-am explicat pe scurt care era situaţia, rugîndu-l insistent să vină pînă la mine, ceea ce a convenit să facă după vreo oră, fiindcă avea şi el propriile treburi de rezolvat, ca tot omul în ajunul Revelionului.

În aşteptarea lui, neştiind ce să fac, am comis o greşeală de-a dreptul prostească, deşi aş putea spune mai rău, dar mă străduiesc să evit pe cît posibil rezonanţa cu acele cuvinte care sînt foarte negative.După 40 de zile de post negru, adică numai cu apă, am mîncat dintr-un tort cu ciocolată !!!...E drept că şi spaima mai sus amintită şi-a adus contribuţia în luarea acestei decizii nesăbuite, dar acum drept să spun că nu-mi mai amintesc sigur cine sau care anume a fost motivul principal...

Efectul gogomăniei mele a fost că parcă mi-ar fi turnat cineva beton în intestine !...Oricît de insistent am încercat eu să înmoi acel beton cu diverse lichide, printre care bere şi vin, intestinele mele tot beton au rămas multe ore şi mi-au trebuit vreo trei săptămîni pînă cînd tranzitul intestinal a revenit la normal.

Sar peste alte amănunte nu foarte importante şi închei relatarea acelei experienţe instructive, spunînd că abia pe la ora unu noaptea, în timp ce mă aflam pe o bancă din faţa gării, am simţit foarte clar cum ceva greu se desprinde de mine, de aura mea şi mă lasă să respir, atît la nivel fizic, cît mai ales la nivel subtil, să respir şi să mă simt uşurat...Acel ceva greoi era de fapt posesiunea satanică sau, altfel spus, demonul sinuciderii, pe care îl hrănisem zeci de ani, dacă nu

cumva sute de ani – adică şi din alte vieţi –iar odată cu îndepărtarea acelei entităţi malefice, se disipa şi sămînţa dorinţei de sinucidere !

Revin acum pe cărarea principală a neştiutelor iubiri, care titlu are un dublu sens, după cum se va vedea.Prin vara lui 93 sau 94 mă aflam în tabăra spirituală de la Costineşti şi în decursul a două sau trei săptămîni m-am îndrăgostit de trei fete, mai bine zis iubeam trei fete, dar nici una nu mă băga în seamă, ca iubit mă refer !!!...Ce-i drept, că acum nu sînt prea sigur dacă pe acele trei fete pe care le iubeam, le cunoscusem în acea vacanţă, ori mai numărasem şi cîteva rămase în oraşul de baştină.Cert este că iubeam trei fete simultan, chiar le iubeam, ci nu mă amăgeam singur, şi în timp ce conştientizam această bizarerie (!) stăteam întins pe iarbă lîngă cortul celei de care mă îndrăgostisem acolo şi mă dumiream că asta trebuie că era ceea ce conta, anume să iubesc eu, nu neapărat să şi fiu iubit de cele pe care le iubeam, întrucît în alte vieţi a fost invers !

Cinci ani mai tîrziu, tot într-o tabără la Costineşti, am simţit că iubeam şapte fete-femei simultan, dar nici una nu mă iubea la rîndului ei pe mine !

Pentru cei dintre cititorii care se află pe aceeaşi cale spirituală ca mine, ştiu că taberele spirituale au cîte o lecţie de oferit fiecărui participant , diferită uneori de la un an la altul, deşi alteori poate fi doar o variaţiune pe aceeaşi temă.În tabăra din acel an , variaţiunea la temă dată a fost şi de acea dată foarte interesantă şi instructivă !...

Cunoscusem o fată în zodia Scorpionului, de vreo 22 de ani, care mă cucerise prin sinceritatea ei cu totul neaşteptată, ba chiar surprinzătoare şi pe care, de la o zi la alta, ajunsesem să o doresc trupeşte foarte intens...Într-o seară am rugat-o să vină la cortul unde locuiam, aflat în spatele clădirii unde locuia ea.Mi-a răspuns ceva de genul că dacă va putea, va veni.Am aşteptat-o jumătate de oră, apoi o oră, apoi mai mult de două ore şi cînd m-am convins că nu există nici cea mai mică posibilitate să mai vină, l-am rugat telepatic pe Maestru să mă ajute să sublimez acea dorinţă erotică foarte intensă, în iubire necondiţionată...Aproape instantaneu sau în orice caz la scurt timp, ceva de ordinul minutelor, toată dorinţa

mea sexuală s-a sublimat în iubire pură, cu totul detaşată de obiectul care o stîrnise !...În zilele care au urmat pînă la sfărşitul taberei, acea iubire necondiţionată nu m-a mai părăsit şi de fiecare dată cînd mă întilneam ocazional cu acea fată, mă bucuram să savurez starea mea de Iubire detaşată, liber de orice presiuni hormonale !

Alţi trei sau patru ani mai tîrziu, în secolul şi mileniul următor, s-a întîmplat necesitatea sau s-a necesitat întîmplarea (!) ca pe parcursul a vreo doi ani şi jumătate să mă îndrăgostesc de 20 sau 22 de femei şi toate m-au respins într-o primă fază, pentru ca ulterior una sau doua să mă accepte ca iubit pentru scurt timp.Pe cînd eram doar pe la a 9 a fată sau a 9 a fază de îndrăgostire, m-am dus la Grieg să-i relatez stranietatea situaţiei, pe care , la nivel de ego, drept să spun că nu o înghiţeam deloc cu plăcere !... I-am spus cam aşa : „ Uite, Grieg, am facut curte la nouă femei, dar nici una nu mă bagă în seamă ! “ Cu ani în urmă, el îmi sugerase să fac curte mai multor femei şi cine se va deschide erotic faţă de mine, cu aceea să rămîn. Răspunsul lui mi-a luat piuitul !

- **Da, da’ ai iubit de nouă ori !!!**

În modul caracteristic doar Învăţătorilor Divini, el punctase scurt şi la obiect exact esenţialul ! N-am găsit necesar să-i mai precizez atunci că din cele nouă fete, nu le iubeam chiar pe toate...de unele fiind doar atras foarte puternic, pentru că îmi puseseră bariere peste bariere înainte de-a avea timp să se înfiripe iubirea propriu-zisă...

Faptul esenţial era că mă deschisesem afectiv faţă de nouă fete pînă la acel moment, într-un interval destul de scurt de timp, ceea ce , probabil, nu reuşisem să realizez nici în zeci de ani, altă dată, în alte vieţi...

O alta experienţă scurtă şi instructivă prin intermediul unei alte fete foarte frumoase şi care ştia foarte bine că era frumoasă, atît de bine, că fiind zodia Leului, avea oarece probleme din cauza asta...Venind ea din vacanţă, a pupat-o pe colega ei şi pentru că mă aflam şi eu în acea încăpere, din politeţe, m-a pupat şi pe mine pe obraz.În fracţiunea de secundă cînd s-a aplecat spre mine să-mi dea acel

pupic pur convenţional, eu am simţit o cuantă de iubire intensă dinspre mine , înspre ea...

Habar n-am dacă ea va fi simţit ce i s-a transmis prin mine.Fapt este că mai tîrziu i-am scris un bilet prin care o rugam să-mi facă favoarea de a ne plimba măcar o dată printr-un parc...Nu s-a ostenit niciodată să-mi răspundă, iar eu am fost tentat să mă autodenigrez, cum făceam de obicei, dar m-am oprit după primele cuvinte, inspirat probabil de vreo entitate angelică.

Mi-am spus mie însumi cu cît mai multă convingere că lecţia mea era să iubesc necondiţionat, că eu îmi însuşisem lecţia cu acel prilej, dar că şi lecţia fetei era să iubească necondiţionat, ea fiind pe aceeaşi cale spirituală ca şi mine...Dacă ea n-a putut trece peste infirmitatea mea sau peste cine ştie care aspect al fizicului sau psihicului meu, care o împiedicase să mă accepte şi să mă iubească aşa cum eram în acel moment, atunci nu mai era vina mea, nu mai era incapacitatea mea de a oferi acel ceva pe care îl dorea ea, ci era vina ei sau incapacitatea ei de a se deschide afectiv faţă de o fiinţă ca mine, ce-i drept, nu prea arătoasă, deşi n-aş putea spune despre mine că arăt ca un tractor sovietic !...

Şi dacă ar fi să ne gîndim mai atent, cred că aceeaşi lecţie o aveau de însuşit toate fetele care mă respinseseră, fie că se aflau pe o cale spirituală sau nu, pentru că toate auziseră de a doua poruncă a lui Iisus cu iubirea de aproape.Mai ales în cazul celei pe care aici am s-o numesc Zulufina şi care a fost, cum spune o sintagmă cam clişeistică, dar foarte sugestivă „femeia sîngelui meu ”.

Pe acea fată o iubeam şi doream la nebunie, aş putea zice , fără teama nici unei exagerări ! N-am mai trăit o asemenea intensitate a dorinţei şi iubirii cu nimeni altcineva şi nici nu cred că mai este posibil pe viitor (dar s-a dovedit că m-am înşelat, deoarece după nici şase luni de la această falsă profeţie, Divinul mi-a scos în cale o fată în prezenţa căreia aveam cam aceleaşi simptome !), din motive pe care nu le mai explic acum, fiind ele nu prea greu de dedus.

S-a întîmplat să juisez doar vorbind cu ea la telefon, de cîteva ori !...Ei bine, această fată a refuzat sistematic să facă dragoste cu mine pe parcursul a nouă ani, cît am umblat ca nebun după ea şi să mă bată din cînd în cînd, iar motivul din

spatele acestui comportament ciudat l-am aflat de la o clarvăzătoare după vreo 5 sau 6 ani de cînd o tot curtam...Anume că într-o viaţă trecută o dădusem pe mîna inchiziţiei pentru că refuzase să se culce cu mine !...Ce mocirlă de instincte josnice trebuie să colcăie într-un bărbat pentru a comite o asemenea mîrşăvie, numai Dumnezeu ştie !...**Dar orice sfînt are un trecut şi orice păcătos are un viitor**, zice un alt proverb ! Suferinţele pe care le îndurase ea atunci din pricina inchiziţiei, mi le întorsese acum şi recunosc că mi-am meritat soarta din plin !

În ultima sa carte " **Urmele misterioase şi fascinante ale paşilor lui Dumnezeu în manifestare** " , Grieg spune că ne încarnăm în lumea fizică pentru a învăţa că fiecare din acţiunile noastre are consecinţe , iar de consecinţele negative nu scapă nimeni, oricît de puternic se crede el sau ea în această viaţă.Şi ca să închei cu Zulufina, trebuie spus că dacă această fiinţă m-ar fi iertat şi iubit în actuala încarnare, ar fi făcut un progres spiritual uriaş, cred eu acum !...Deşi trebuie că i-am spus această idee la vremea respectivă, ea nu a putut s-o asimileze.Şi adevăr este că prin suferinţă învăţăm, ci nu prin intermediul conferinţelor.Acestea din urmă aduc un aport de informaţii, însă numai suferinţa, într-o primă fază, ne ajută să asimilăm în structura psihică îndemnurile divine perene...

Acestea sînt deocamdată aspectele pe care am ţinut să le menţionez, înainte de a trece la partea esenţială a acestei mărturii.Care parte a fost inspirată de interacţiunea cu o femeie întru totul deosebită, pe care aici am s-o numesc Doamna Învăţătoare, pentru că am învăţat realmente multe lucruri frumoase şi utile de la ea.

Relaţia dintre noi a fost de amiciţie şi prietenie, însă din pricina unor lipsuri de caracter la mine, m-a supus adesea la perioade de carantină, în care mă ţinea la o distanţă de căţiva ani lumină nu doar de prăjiturile şi mîncarea ei delicioasă, ci, mai grav, de fiinţa ei foarte sensibilă...

Cei mai mulţi dintre bărbaţii de azi înţeleg rareori cît de sensibile sînt femeile contemporane, la modul general vorbind.Noi ne mirăm adesea cum de ele se simt rănite de lucruri, gesturi, cuvinte care nouă ni se par pur şi simplu nişte flecuşteţe !... Cu această fiinţă, care deşi îmi este mult superioară spiritual, cred că m-am înţeles cel mai bine de-a lungul timpului.

Pe la 20 de ani îmi doream mai mult sau mai puţin conştient să slujesc unui bărbat integru, căruia să mă dăruiesc trup şi suflet, iar el a apărut pe cînd aveam 34 de ani, în persoana Maestrului.Desigur că la acea vîrstă îmi doream şi să am o relaţie amoroasă cu o femeie de genul Doamnei Învăţătoare, dar această dorinţă nu s-a mai împlinit, iar acum trenul acesta a trecut şi altul nu va mai sosi în gara unde mă aflu, în această viaţă.Poate că aşa trebuia să fie...N-a fost ce am vrut eu, a fost ce voia Domnul...Cum spuneam la început, e curios , dacă nu uimitor **cît de precisă e lucrarea Domnului în vieţile noastre !...Puţin mai mult din ceva sau puţin mai puţin din altceva şi vieţile noastre ar fi fost cu totul diferite decît sînt în momentul prezent** !...

În ajunul Paştelui am fost acasă la Doamna Învăţătoare şi discuţia care a avut loc atunci mi-a încîntat sufletul !...Am observat cu acel prilej ce minunat este ca două suflete să fie pe aceiaşi lungime de undă, cît de important este să fii înţeles şi apreciat pentru ceea ce eşti la momentul prezent…E o experienţă pe care am trăit-o destul de rar şi de care fiecare dintre noi are nevoie măcar din cînd în cînd şi nu spun totdeauna, pentru că dacă fiinţa se află încă la nivelul egoului, atunci i se urcă la cap şi o ia pe arătură !...

O comparaţie mă va ajuta mai bine să transmit ceea ce vreau să spun.Dacă un pictor e capabil să redea, să zicem, 300 de nuanţe coloristice, iar privitorii tablourilor sale nu pot percepe decît 3o sau 5o sau 12o de nuanţe, sigur că pictorul se simte neîmplinit sau chiar frustrat de incapacitatea celorlalţi de a-l percepe la adevărata valoare…Ei, bine, cu Doamna Învăţătoare mă simt în largul meu, pentru că percepe nu doar toate nuanţele sau aproape toate nuanţele sufletului şi minţii mele, ci chiar mă completează într-un mod entuziasmant pentru mine cu nuanţe şi idei surprinzătoare !...

În acea seară am început să-i spun doar parţial ceva ce, mai tîrziu am detaliat.Parţial, pentru că se făcuse destul de tîrziu şi am plecat acasă.Dacă în alte împrejurări s-a întîmplat de mai multe ori să tremur de dorinţă amoroasă zeci de minute în şir, de această dată, spre surprinderea mea, am tremurat vreo oră, cu plapuma pe mine, excitat de IDEILE care îmi veneau şi de SIMŢĂMINTELE pe care aş fi vrut să i le împărtăşesc celei pe care am numit-o Doamna Învăţătoare.

Cum ştim cu toţii, există mai multe tipuri de relaţii interumane, pe care nu le mai amintesc aici, subiectul fiind prea banal.Oricare dintre relaţiile interumane se întind pe una sau mai multe vieţi anterioare, dar două dintre aceste tipuri de relaţii sînt eterne.Mă refer la relaţia Maestru- discipol şi la relaţia de Fraternitate spirituală.În ultimii trei ani trăiesc o relaţie de fraternitate cu una din colegele noastre de la curs, atît de frumoasă, cum eu n-am crezut că e posibil !...Cel puţin dinspre mine spre ea, se transmite o iubire necondiţionată, plină de căldură şi înţelegere sufletească !...Ei, bine, cu Doamna Învăţătoare aş fi vrut să <construiesc > o relaţie de fraternitate spirituală asemănătoare, dar mult mai profundă. Să <construiesc > este impropriu şi inadecvat, dar e necesar ca indicaţie intuitivă de la care se porneşte, pentru că, date fiind afinităţile elective dintre noi, dată fiind receptivitatea şi sensibilitatea mult mai mare a acestei Doamne şi datorită cine ştie căror alţi factori, se poate ajunge la mult mai mult, la mult mai profund decît am reuşit în cealaltă relaţie.

Şi în vreme ce tremuram sub plapumă, excitat de SIMŢĂMINTELE şi IDEILE pe care i le transmiteam în gînd Doamnei Învăţătoare, înţelegeam că toate acele idei şi simţăminte erau doar conştientizări ale unei stări de fapt pe care noi, cu toţii, o trăim la nivel de suflete în Planurile Superioare ale Creaţiei, adică acolo Sus, unde se află Casa Noastră Celestă Eternă ...

Voiam să trăiesc cu această Doamnă, cît încă ne aflăm în corp fizic, să împărtăşesc cu ea în lumea grosieră starea de ETERN ÎNDRĂGOSTIŢI pe care o resimţim la nivel de suflet, în Planul Cauzal, mereu şi mereu, de-a pururea !...

Sigur că a doua zi sau zilele următoare, după ce acea experienţă s-a diminuat, am avut impresia că a-i mai vorbi acestei Doamne de simţămintele mele, era ca şi cum aş fi prins posturi străine sau a-i descrie sistemul de navigare al ozeneurilor, nu pentru că ea n-ar fi putut înţelege, ci pentru că era un subiect atît de străin vieţii noastre de zi cu zi, atît de fantastic de îndepărtat de preocupările noastre stringent materiale, încît îmi apărea ca fiind donqijotesc !...Avem desigur alte priorităţi mai urgente de rezolvat în această lume, decît conştientizarea de ETERN ÎNDRĂGOSTIŢI pe care o trăim la nivel de spirite Eliberate, dar...asta era preocuparea mea în ajunul Paştelui din acest an 2010 !...

Drept să spun că şi pe mine m-a surpins şi mă surprinde evoluţia sufletească a propriei fiinţe, de la obsesiile erotice ale adolescenţei, trecînd prin disperarea celui dispreţuit de cele pe care le dorea cel mai mult, în perioada tinereţii, şi ajungînd acum, spre bătrîneţea timpurie, la dorinţa de a trăi iubirea eternă dintre două suflete libere ! Neaşteptat parcurs !...Că aşa trebuia să fie, că acolo se ajunge cînd eşti pe o cale spirituală, sînt de acum aserţiuni uşor de emis post-factum sau pentru cineva din exterior...

Mintea umană limitată actuală, care a fost condiţionată de tot felul de învăţături care de care mai aberante sau inutile, de modele care de care mai stupide şi ineficiente, se vede cu totul depăşită cînd o instanţă superioară ei, cum este sufletul, îi aduce la cunoştinţă experienţe din lumile superioare...Şi nu doar depăşită...Mintea nu ştie ce să facă vizavi de acele experienţe şi atunci, după o vreme, le uită sau le ignoră.

Acum însă apare o situaţie stînjenitoare cînd mă văd cu Doamna Învăţătoare, pentru că deşi nu i-am făcut o promisiune în sensul de a-i dezvălui iubirea care se manifestă între două spirite libere – promisiune pe care doar un Maestru Divin o poate face cuiva de care e sigur că are nivelul să acceadă la acea trăire - ci doar i-am spus că mi-ar place să reuşim a conştientiza acea iubire celestă. Situaţia stînjenitoare apare în mine pentru că majoritatea timpului trăiesc încă la nivelul Egoului, ceea ce se traduce în plan emoţional printr-un fel de văl care-mi obnubilează sufletul şi accesul la trăiri mai înalte.Cu alte cuvinte, cum te comporţi faţă de cineva căruia i-ai vorbit de luna de pe cer sau paradisul din stele ?...

Sigur că ea va fi înţeles că nu e o treabă pe care s-o rezolvi de azi pe mîine, dar oricît de înţelegătoare ar fi ea sau o altă femeie, parcă ceva se aşteaptă de la tine, fie şi la nivel subconştient. Trebuie să se ştie totuşi cît mai clar, că de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere...Adică Egoul nu poate oferi ceea ce nu are, iar accesul la supramental încă nu stă în puterea mea conştientă...Acestea fiind ştiute, poate că Doamna Învăţătoare mă va ierta că încă mă bălăcesc în mocirla egoului cea mai mare parte a timpului şi că doar Graţia Divinului mă poate scote din acea stare, cu un efort oarecare şi din partea mea, desigur.

Intenţia mea există, mai trebuie şi realizarea ei, cu ajutorul Maestrului şi a lui Dumnezeu Tatăl, şi prin efort personal cît mai mult, cît mai atent şi perseverent.Care va să zică, toate bune şi frumoase, se ştie unde vreau să merg, se ştie ce am de făcut...dar aş putea să iau o pauză ?...Mintea mea n-are chef acum de chestii transcendente...Mi se permite să iau o pauză ???...Oricum, tot acolo voi ajunge mai devreme sau mai tîrziu, numai că acum nu pot forţa mintea să realizeze ceea ce nu are chef să realizeze.Poate că vrea să doarmă, să vadă un film, nu ştiu...Sînt mofturi ale Egoului, de bună seamă, dar există şi de-a lungul vremii am observat că trebuie să-i dai cezarului ce-i al cezarului, măcar din cînd în cînd...

Iar acum trebuie neapărat să fac o meditaţie !

M i n t e a ş i t r u p u l

NU trupurile noastre sînt vinovate că arată aşa cum arată, ci minţile noastre. Şi caracterul nostru şi sufletul nostru, în ultimă instanţă contribuie la frumuseţea sau urîţenia trupurilor noastre.Adică arhicunoscuta lege a Reflexiei : Exteriorul reflectă interiorul !

Recent, într-un vis, am injurat de Dumnezeu pentru că trupul nu mă ajuta să urc un dîmb nisipos.N-aveam cîrji în vis, dar tot infirm eram.La trezire am mulţumit trupului meu pentru că m-a ajutat să învăţ nişte lecţii în viaţa asta pe care nu le-aş fi învăţat nici în zece încarnări de om sănătos !

Oare de ce ne pasă atît de mult ce cred ceilalţi despre noi ? despre trupurile noastre ?...Părerile altora despre noi ne încîntă pentru cîteva minute, părerea noastră despre noi ne poate otrăvi toata viaţa, dacă este depreciativă sau ne poate bucura mereu, dacă este admirativă, fără a cădea în narcisism...Sînt mii , sute de mii sau milioane de trupuri armonioase şi frumoase la tinereţe...dar după 10-15 ani aceleaşi trupuri arată ca vai de capul lor , în urma abuzurilor de tot felul !...Ne plîngem prea des de felul cum arată trupurile noastre, însă mult mai rar învinovăţim minţile noastre proaste, rigide sau îmbîrligate într-un ghem de prejudecăţi penibile.

Nu forma trupului meu mă împiedică să fiu fericit, nu burta prea mare sau alt mădular prea mic, ci atitudinea mea prostească faţă de toate acestea se opune armoniei şi păcii lăuntrice !

Asta e valabil şi pentru tine şi pentru oricine …

Pînă la urmă contează cum ne stabilim priorităţile...Ce este prioritar în viaţa noastră : trupul sau sufletul ? Atîta timp cît acordăm prioritate trupului (şi aproape toţi facem asta la tinereţe), avem parte de multe suferinţe şi dezamăgiri, pentru că întotdeauna va exista cineva mai frumos în preajma noastră decît noi…

Dar cînd în sfîrşit înţelegem că a pune căruţa înaintea boilor e o atitudine teribil de prostească, după multă-multă suferinţă, respingere şi abandon din partea celor pe care am fi vrut să-i legăm de noi cu odgonul, nu doar cu funia ataşamentelor noastre, atunci şi abia atunci (care la unii s-ar putea să apară chiar într-o altă viaţă), înţelegem şi acţionăm în conformitate cu acea înţelegere, că fără frumuseţe interioară nu poate exista frumuseţe exterioară...Înţelegem că fără a dărui, nu putem primi nimic, că fără a iubi, nu putem fi iubiţi de nimeni...Acestea sînt de

acum adevăruri arhicunoscute, în teorie, dar prea puţin aplicate în practică pînă şi de cei care le cunosc ! ...Şi eu nu fac excepţie !

Poate că toate acestea sînt etape necesare pentru maturizarea noastră spirituală.Dar eu sînt de părere că ar trebui să ne stabilim o zi, o dată, începînd de la care să încetăm definitiv de a ne mai lamenta de neajunsurile noastre, oricare ar fi ele ; fie că aparţin trupului, minţii sau destinului la modul general.Am putea spune cam aşa : Intenţionez ca de azi înainte să fiu fericit(ă), oricare ar fi obstacolele apărute în calea mea !

Intenţionez să-mi iubesc trupul exact aşa cum este sau cum ar putea deveni odată cu înaintarea în vîrstă !

Intenţionez să-mi iubesc semenii aşa cum sînt, fără a le critica alegerile ! Pentru că fiecare e liber să aleagă orice socoteşte de cuviinţă că i se potriveşte, ce îi place sau ce îl bucură.Sigur că pot avea opinii diferite în privinţa alegerilor facute de alţii, opinii corecte sau greşite, pe care le pot sau nu exprima, dar opiniile mele reflectă doar propria-mi persoană, ci nu vreo instanţa absolută.De aceea n-ar trebui să ne supere mai deloc ceea ce gîndesc alţii negativ despre noi, ci ceea ce gîndim NOI NEGATIV despre noi !

N-ar trebui, dar egoul se supără adesea, prea des chiar !...Însă cu timpul se învaţă şi detaşarea, ca toate celelalte necesare desăvirşirii noastre spirituale.Fie că vrem, fie că nu vrem, mai devreme sau mai tîrziu, tot la SURSA DIVINĂ ne întoarcem...de-a pururi !

Cu ajutorul Celui de Sus !

D u b l a a t e n ţ i e

Răspund unui mesaj intitulat Grîul şi neghina.

Nu ştiu dacă semnatarul acelui mesaj e real sau semnătura e doar un paravan.Răspunsul se adresează tuturor celor care vor să-l citească, dar ţinteşte mai cu seamă spre unele persoane cuprinse de îndoieli sau labile mental.Mai întîi să clarificăm unele aspecte elementare...

1. Este mentorul spiritual al şcolii de yoga MISA o fiinţă pe deplin realizată spiritual ? Adică este el întrutotul Îndumnezeit ?

Răspunsul meu este un DA imens, ca să nu spun cosmic !

Argumentele sînt de ordin general, în care includ mărturiile zecilor ori sutelor de cursanţi care au avut percepţii subtile legate de prezenţa Ghidului spiritual în lumile astrale superioare sau cauzale. Şi argumente personale, care ţin de experienţa proprie asupra cărora voi reveni mai jos.La capitolul mărturii ale altora, este greu dacă nu imposibil de suspectat fiinţe cum este doamna Florica Steva că ar minţi cînd mărturiseşte că a fost mereu ghidată de Grieg, deşi nu doar de el, însă pe el îl recunoaşte ca fiind maestrul ei, făcînd o distincţie subtilă şi necesară între maestrul ei şi maestrul şcolii de yoga MISA.Acest capitol al marturiilor despre autenticitatea realizării spirituale obţinute de către Grieg este atît de vast, încît ne-ar trebui unul sau două volume foarte groase pentru a le prezenta.

Un alt argument este următorul. Dacă Grieg nu ar fi fost o fiinţă îndumnezeită, atunci forţele malefice nu ar fi căutat prin orice mijloace să-l distrugă.Doar nu arunci cu pietre într-un pom fără roade, decît dacă eşti oligofren.

În plus, există chiar mărturia înregistrată a lui Grieg în care spune că este permanent în comuniune cu Dumnezeu Tatăl, iar dacă cei răi îl suspectează de minciună, înseamnă că întunericul din mintea lor e mai mare decît răutatea de care dau dovadă !

2. Este şcoala de yoga MISA susţinută de forţele Divine ?

Raspunsul meu este DA.Argumentele sînt evidente.Dacă mentorul şcolii este o fiinţă divină , decurge logic că şi şcoala sa are o orientare divină.Cei care încă se mai îndoiesc de calitatea divină a Ghidului nostru spiritual, le recomand să-şi purifice mintea mai întîi şi apoi să privească din nou.

Cuprins

Cîte bordeie, atîtea obiceie, zice un proverb.Sau cîţi ochi, atîtea privelişti, aş adăuga eu, ca să rămînă şi cuvintele mele citate în viitor într-o antologie a celor înţelepţi (sic !).Aş putea face variaţiuni la temă dată, zicînd şi altfel, ca de pildă : perspectiva schimbă retrospectiva, deoarece dacă te plasezi în perspective diferite, vei obţine imagini diferite. Acestea sînt aserţiuni atît de evidente încît frizează cel mai cras banal...Totuşi, ele trebuie făcute măcar ca punct de plecare într-o nouă excursie ideatică.Însă demersul meu actual nu vrea să ofere neapărat o nouă perspectivă, cît să atragă atenţia asupra a ceva important, cum se va vedea mai la vale.

Dar să luăm taurul de coarne.Autorul mesajului “ Grîul şi neghina” semnalează nişte neajunsuri, numite neghini, care sînt 1.secretomania 2.minciuna 3.duplicitatea 4. ipocrizia 5.fanatismul.

De vreme ce la cursul de yoga MISA nu există o poliţie nici fizică, nici subtilă, vine cine vrea şi sînt admişi aproape toţi, cu excepţia celor bolnavi psihici.Printre

ei vor fi fiind şi uscături, adică mincinoşi, ipocriţi, duplicitari sau fanatici.Acestea sînt tendinţele lor dinainte de a veni la curs, nu cursul îi face să fie aşa. Cursul de yoga şi îndeosebi practica spirituală (eventual zilnică) ne face conştienţi de tarele noastre, dar nu practica ni le introduce în structura subtilă.Ar fi absurd să se susţină aşa ceva, iar cei care totuşi susţin asemenea aberaţii, sînt, evident, cei malefici.

Mai cu seamă că acei ipocriţi sau duplicitari sînt trimişi chiar de organele de spionaj ale statului Masonic, care mai apoi postează pe internet, CU O CRASĂ INCONŞTIENŢĂ, cursurile şi mantrele secrete primite la curs sau în taberele spirituale, pentru care au depus un jurămînt de nedivulgare, a cărui încălcare are consecinţe CUMPLITE pentru evoluţia spirituală şi sănătatea divulgatorului ! Ipocriţi, duplicitari şi mincinoşi acţionînd din interiorul cursului de yoga spre defăimarea acestuia, după acelaşi scenariu pe care guvernanţii lumii îl folosesc la realizarea actelor de terorism în propriile ţări, pentru ca apoi să arunce vina pe grupări teroriste străine, pe care de fapt tot agenţiile lor de spionaj le plătesc şi pregătesc de multă vreme, cu scopul final de a restrînge din ce în ce mai mult libertăţile umane fundamentale şi controlul total al umanităţii !

Altfel spus, urmarea unei căi spirituale autentice nu garantează la toţi participanţii că vor scăpa de neajunsurile sau defectele lor de caracter în primii patru ani, să zicem, ca apoi aspirantul să se ocupe numai de chestiuni metafizice, cum ar fi proiecţia conştientă în lumile superioare.NU e posibil aşa ceva.Eu am văzut fiinţe care deşi aveau unele trăiri spirituale foarte înalte, încă mai sufereau de gelozie, ataşamente, posesivitate sau alte cele.Cred că n-are rost să discutăm aici de ce este aşa şi nu altfel.

În altă parte este un mesaj despre treptele de evoluţie spirituală.După ce îl veţi citi cei care nu l-aţi citit încă, veţi fi înţeles că fiecare dintre noi se află în etape diferite de evoluţie spirituală.Dar eu personal nu am întîlnit nicăieri în literatura ezoterică asigurarea că practica spirituală te scapă mai întîi de defectele de caracter şi de abia după aceea ţi se fac revelaţii spirituale.Pre cîte am auzit, se poate cădea de pe o cale spirituală chiar şi după ce ai avut stări de revelare a Sinelui.

Eu însumi am cunoscut un coleg de ashram care a avut o astfel de stare, iar egoul lui s-a buricat după aceea într-o asemenea măsură, încît a luat-o pe arătură serios.Capacitatea de a ne minţi pe noi înşine este imensă.Din nefericire, cel mai greu obstacol de depăşit este, după părerea mea, orgoliul spiritual.

Revenind la oile noastre, chiar dacă tarele enumerate de semnatarul acelui mesaj sînt reale, ele aparţin unor indivizi, nu sînt o trăsătură generală a şcolii de yoga MISA.Iar indivizii sînt perfectibili.Nu contează motivele pentru care am venit iniţial pe această Cale spirituală, contează dacă în momentul prezent oricare dintre noi intenţionează să se desăvîrşească spiritual au ba.

Însă dat fiind că semnatarul " Dan din anul 8" nu dă cazuri concrete care să poată fi verificate, e posibil ca acuzele sale să fie doar din auzite.Deci ori cunoaşte cazuri concrete de mincinoşi, ipocriţi, etc., ori sînt poveşti auzite de la mîna a şaptea, ceea ce presupune multe distorsiuni.Să dau un exemplu.

Mă aflam de faţă cînd G. a mărturisit că în puşcărie făcea shirshasana cu opt kilograme de lanţuri la picioare.Un an mai tîrziu am cunoscut un cursant într-o tabără de vacanţă, care, într-un dialog oarecare, a făcut afirmaţia că G. făcea shirshasana în închisoare cu l6 kg de lanţuri la picioare ! Întrebîndu-l cînd şi unde auzise el informaţia aceea, s-a dovedit că fusesem amîndoi în aceeaşi seară, în acelaşi loc. I-am spus atunci ceea ce ştie orice adult cu mintea întreagă, că lanţurile din puşcării sînt dintr-o bucată, legînd ambele picioare, ci nu separate pe fiecare picior, fiindcă n-ar avea nici un sens astfel.Deci de ce a dublat el kilogramele ?...Probabil din neatenţie, că alt motiv mai adînc nu văd !

Sau un alt exemplu.Am cunoscut o colegă care mi-a spus că nu mai vrea să facă amor fără iubire.O lună mai tîrziu mi-a mărturisit că s-a culcat cu un bărbat şi a rămas cu nu ştiu ce boală genitală.De ce făcuse acel gest ? Presiuni hormonale, presupun, dar mai ales din inconştienţă.Eu însumi am făcut aceeaşi greşeală de mai multe ori, după ce am venit la cursul de yoga. Repetiţia unor greşeli se datorează în primul rînd tendinţelor noastre inferioare subconştiente .Dar nu cauza lor e importantă aici, ci capacitatea oricăror greşeli de a ne face conştienţi

mai devreme sau mai tîrziu că persistenţa în acele erori nu e de natură să ne fericească.

Au fost, mai sînt şi vor mai fi, probabil, fiinţe la cursul de yoga sau pe oricare cale spirituală, care fie se vor prostitua într-o anume etapă a evoluţiei lor spirituale, fie vor minţi sau vor fi duplicitare spre a obţine anumite beneficii.

Mai ales dacă acele fiinţe sînt trimise de forţele răului să comită intenţionat acele acte imorale, pentru ca mai apoi, tot ele să aibe motiv de calomniere !

Aceasta e natura umană în Kali yuga.Cu excepţia avatarilor divini, toate celelalte fiinţe umane au fost imperfecte la început şi încă o vreme după aceea.Ele, finţele umane imperfecte, nu vor fi excluse de la urmarea unei învăţături divine pentru că n-au atins perfecţiunea morală şi etică mai întîi ! Dacă ar fi aşa, n-ar mai fi nimeni pe nici o cale spirituală. Nu trimiţi maşini care funcţionează optim la un atelier de reparaţii auto şi nici oameni sănătoşi la spital ! Decît poate dacă vrei să strici acele maşini sau vrei să omori acei oameni, acţiuni pe care doar bestiile satanice le iniţiază !

Ar trebui să pierd mult timp ca să iau fiecare acuză în parte a lui " Dan din anul 8 "spre a o analiza.Atunci acest mesaj ar deveni atît de lung, încît e posibil să nu-l mai citească nimeni pînă la capăt, pentru că cei mai mulţi dintre cursanţi au foarte puţin timp la dispoziţie. (Acesta trebuie să fie motivul real a lui Nicolae Catrina, care în articolul citat spune că din lipsă de spaţiu...etc.Ori scriind un articol pe net nu se pune problema lipsei de spaţiu, ci de timp sau, mai precis, lipsa de disponibilitate momentană de a analiza chiar fiecare cuvînt sau fiecare din paragrafele subiectului în cauză.)

De aceea mai analizez un fragment care mie mi se pare a fi cam pervers. Citez : " Fanaticii sînt persoane care au avut trăiri- stări legate de Grieg şi apoi, prin extrapolare, pentru ei Grieg este Dumnezeu pe pămînt, care nu greşeşte niciodată , tot ce face şi spune el este perfect şi de multe ori neinteligibil de către ceilalţi care < nu au nivelul necesar >... "

Ori greşesc eu, ori decelez aici o < strîmbă > introbăgată de "Dan din anul 8 "cu o intenţie malefică.În cazul în care greşesc, îmi cer iertare, dar dacă percepţia mea este corectă, atunci acest pasaj trebuie analizat atent.

Intenţia malefică mai sus pomenită, cred eu, este de a strecura îndoiala în minţile cititorilor, cum că vezi tu, G. nu este chiar atît de perfect cum cred cei slabi de minte ! Capitolul îndoielilor este de asemeni foarte vast.Îl scutesc pe cititor de trimiteri la alte texte, ca şi de consideraţiuni filozofice înalte şi am să dau exemplul meu, ca fiindu-mi cel mai cunoscut.Adică vorbesc din proprie experienţă.

Pînă în anul 8 de curs, eu cel care scriu aceste rînduri şi care a început cursul de yoga în toamna anului 1990, am avut îndoieli despre G. Le numesc îndoieli mentale , deoarece există şi îndoieli ale inimii.Dar în anul 8, în timpul celui de al doilea post negru de 40 de zile, am avut clar intuiţia că Grieg este o fiinţă eliberată spiritual ! Ciudăţenia cea mai ciudată este că după 12 ani de curs au apărut aproape aceleaşi obstacole ca în anul întîi, minus dorinţa de a fuma. Adică a apărut dorinţa de a consuma alcool, căreia i-am dat curs prin încurgitarea berii şi a biterului suedez, uneori. Au reapărut îndoielile vizavi de G. şi alte neajunsuri pe care nu mi le amintesc acum.Anul 12 însemna 2002 pentru mine şi cam prin acea perioadă m-am dus la G., cerîndu-i să-mi dea ceva de făcut, întrucît mă cam plictiseam în ashram.El mi-a sugerat să scriu despre rezonanţă, iar eu i-am spus că despre acel subiect scrisese el mult mai bine ca mine şi atunci el mi-a spus să scriu despre ÎNDOIALĂ !!!

Iată, acum după atîţia ani, îi urmez indicaţia.

În anii 2001- 2002 avusesem o iubită care a cunoscut pe chat un englez.S-au plăcut, el a vizit-o în ţară şi apoi el şi-a exprimat intenţia de a o lua de soţie.M-am dus la G. cu fotografia lor, explicîndu-i ce şi cum,iar G. a spus : " N-o va lua", referindu-se că n-o va lua de soţie pe iubita mea acel englez.Eu eram destul de detaşat şi în secret chiar doream ca acela s-o ia de nevastă pe iubita mea, pentru că mie nu-mi plăcea cine ştie ce tare de ea.Aşadar i-am spus repede fetei ce a zis G., iar ea a transmis mai departe ştirea către englez, care a fost cam şifonat şi cîteva luni mai tîrziu cei doi s-au căsătorit.

Şi atunci, ca şi acum, după atîţea ani, am convingerea că G. mi-a testat încrederea în el.Cu un alt prilej, mă aflam cu G. undeva afară, cînd el s-a apropiat de un maidanez cu intenţia de a-l mîngîia, dar cîinele s-a îndepărtat repede mîrîind.Grieg era şi este mult prea ocupat ca să facă gesturi inutile în faţa unui discipol, mai ales că umblasem mai mult de o oră cu alte două persoane prin nişte magazine, de unde el îmi cumpărase haine şi apoi într-o alimentară de unde îmi cumpărase mîncare, cheltuind destul de mulţişori bani pentru mine atunci. Acel gest avea un anume tîlc, ca şi gestul lui de a-şi acoperi faţa, după ce lăsase cameramanul să-l filmeze cîteva secunde.Asta după ce fusese arestat şi imaginile cu el se dădeau pe toate posturile tv.Mi-a trebuit cred mai mult de o lună pînă să descopăr semnificaţia acestei ascunderi a feţei la Grieg, într-un gest care părea nedemn de un maestru spiritual eliberat ! Totuşi pînă la urmă am înţeles că G. transmitea un mesaj celor capabili să intuiască ceea ce va să vină şi tîlcul gestului său era că el urma să se oculteze pentru o anume vreme.

Cît priveşte atît scena cu maidanezul, cît şi neîmplinirea predicţiei lui G. vizavi de căsătoria iubitei mele cu acel englez, e clar că el m-a testat, cunoscîndu-mi îndoielile în ceea ce-l priveşte.

Dacă aş fi fost atunci un prostovan, mi-aş fi spus ceva de genul : " Cum adică, G. s-a înşelat ???...Înseamnă că nu e un maestru autentic !...Înseamnă că e un mincinos, un farsor " şi alte invective de acest gen. După care aş fi părăsit cursul de yoga...În cazul cu maidanezul, aş fi putut gîndi ceva asemănător, numai că eu, se pare, l-am părăsit pe G. în mai multe vieţi trecute şi acum venise timpul să am mai mult discernămînt !

Sigur că aşa zisa lui predicţie greşită poate avea şi un alt înţeles.G. ştia că eu am să-i spun fetei, care îi va spune englezului.E posibil ca acela să nu fi avut de gînd iniţial să se însoare cu prietena mea, dar G. a dat un " bobîrnac" în direcţia respectivă, împlinindu-i fetei dorinţa arzătoare de a se mărita, pentru că trecuse de 30 de ani şi trăise pînă la acea dată în concubinaj cu un individ bolnav mintal, care o tot urmărea şi ameninţa cu bătaia de cînd începuse să-mi fie mie iubită.Plecînd din ţară, scăpa de nebun şi îşi rezolva şi dorinţa ei cea mai fierbinte.

Acum iată de ce am făcut distincţia dintre îndoielile minţii şi ale inimii.La nivel mental mai aveam din cînd în cînd îndoieli, alimentate de unul sau altul.Dar la nivelul inimii, încă de cînd ni s-a revelat taina Consacrării, eu unul i-am consacrat aproape toate acţiunile Maestrului meu Divin Grieg, şi aşa procedez şi acum, pentru simplu motiv că despre Dumnezeu Tatăl n-am nici o reprezentare şi mintea mea n-are de ce se agăţa !

Ei, bine, poate îmi spune şi mie oricare sceptic din cei care acum s-au întors împotriva Ghidului nostru spiritual , cum e posibil să te susţină o fiinţă obişnuită (cum susţin ei că ar fi Grieg), în tapasuri de posturi negre de 10 zile - şi nu unul-două de 10 zile, ci 66 de cîte 10 zile, adică 660 de zile - , precum şi în trei de 2o de zile, dar mai ales cum poate să te susţină o fiinţă care nu are realizarea spirituală ultimă în decursul a ŞAPTE POSTURI NEGRE DE 40 DE ZILE (doar cu apă ţinute) ? !

Îl invit pe orice sceptic să facă un experiment simplu, anume să realizeze un post alimentar de una sau mai multe zile consacrate caprei, soacrei sale , cîinelui sau oricui vrea el, dar nu unei fiinţe divine sau Puteri Cosmice şi apoi să-mi spună dacă 1. a primit răspunsul la consacrare şi 2. cîte zile a rezistat ? Şi dacă cei mai vitali ar putea rezista fără susţinearea unei consacrări fie şi 60 de zile, cum a fost cazul nu ştiu cărui terorist care a făcut greva foamei, trebuie spus că el n-a ţinut chiar post negru, că i s-a dat şi altceva decît apă, iar mai apoi cu siguranţă, chiar şi în acel caz, tot Divinul l-a susţinut, ci nu opusul său întunecat. !

Revenind la aşa zisele greşeli ale Ghidului spiritual, subscriu la opinia împărtăşită de alte minţi mai luminate şi intuitive decît mintea mea , că începînd cu dezacordurile gramaticale făcute uneori de G. , continuînd cu predicţii care nu s-au adeverit şi încheind cu cine ştie ce altă neregulă observată de un oarecine, toate la un loc au fost făcute intenţionat pentru a testa pe cineva, cîndva.

Cei sceptici care nu cred această afirmaţie, trebuie să se întoarcă la bază, anume la prima argumentaţie a acestui articol : este Ghidul nostru spiritual o fiinţa desăvîrşită au ba ? Dacă este, atunci ştie ce face în orice clipă.Nu se pune problema să fie inconştient sau neatent într-un moment oarecare, oricare ar fi el. Dacă nu este o fiinţă desăvîrşită, atunci n-ar putea şi n-ar fi putut ghida atîtea

fiinţe umane pe nivele foarte înalte de conştiinţă.Dacă n-ar fi fost un Ghid spiritual authentic, atunci Dumnezeu Tatăl n-ar fi lăsat în seama ghidării unui şarlatan atîtea mii de fiinţe umane, din care unele dintre ele avînd o puritate şi aspiraţie spirituală evidentă şi veritabilă.

Autorul textului <Grîul şi neghina> mai face şi alte afirmaţii suspecte.Citez : " În tabere se realizează <acţiuni divin integrate > bazate pe ură dispreţ şi vrajbă... " Acţiunile divin integrate sînt trecute în ghilimele cu scopul de a ridiculiza limbajul de lemn. Or, ce trebuie ştiut despre limbajul de lemn, sînt două trăsături definitorii.Prima este repetiţia stereotipică, iar a doua este apariţia lui din " burtă ", în sensul că nu e trăit, nu e trecut prin filtrul experienţei celui care îl foloseşte.Altfel spus, nu e un limbaj care aparţine inimii, ci <burţii >.

Iar partea a doua e chiar o acuză gravă : "...bazate pe ură,dispreţ şi vrajbă (sînt acţiunile divin integrate !)" Care acţiuni ? Am fost acolo, deci ştiu că n-a fost nici o acţiune bazată pe ură, dispreţ şi vrajbă. Dacă asta e cu adevărat părerea semnatarului acestui mesaj Grîul şi neghina, mie îmi este clar din ce tabără face parte ! Îmi este clar de asemenea cîtă luciditate şi discernămînt deţine acest autor.

Înainte de a trece la concluziile finale, mai punctez un aspect, anume că Nicolae Catrina este una din fiinţele cele mai inteligente şi elevate pe care le-am cunoscut, şi chiar nu e cazul să i se indice lui despre ce trebuie sau nu trebuie să scrie.Cu siguranţă va fi avut un motiv serios să scrie despre două prăpăstii spirituale, cum au ajuns soţii Trandafir ! Rolul gropilor în asfalt sau pe orice cale este de a ne avertiza să nu călcăm în ele, ci nu de a ne invita să facem samyama (identificarea perfectă) cu ele ! Iar cînd e vorba de prăpăstii, avertismentul lui Nicuşor adresat minţilor slabe şi influienţabile este cu atît mai necesar !

Concluzii

Dubla atenţie la care se face trimitere în acest articol se referă la faptul ca noi toţi cei care dorim şi depunem eforturi serioase în direcţia desăvîrşirii spirituale, e necesar pe de o parte să facem ALEGERI CONŞTIENTE , iar pe de altă parte să fim

ATENŢI LA STAREA NOASTRĂ INTERIOARĂ ÎN TIMP CE DĂM CURS ORICĂREI ACŢIUNI !

Autorul articolului despre neghina de la MISA, dacă ar fi fost lucid şi inteligent, ar fi făcut un pas mai departe, ÎNAINTE de a scrie acel masaj, şi ar fi analizat în ce măsură hibele pe care el le observă la alţii, nu cumva sînt doar nişte proiecţii ale propriilor neajunsuri. Dacă ar fi fost cu adevărat lucid şi inteligent, mai întîi şi-ar fi făcut curat în propria curte, macar cît de cît şi abia apoi ar fi arătat cu degetul bîrna din ochii altora.Dar cum a face curat în curtea proprie necesită ani de zile de eforturi foarte susţinute, dacă totuşi un cursant yoga are chef să semnaleze nişte nereguli, sigur că e liber să o facă, însă aici apare necesitatea celei de a doua atenţii.Atenţie la starea interioară în timp ce critici pe altul !

În celebra dispută dintre Nicoleta Maftei şi Liviu Gheorghe, dacă cel din urmă ar fi fost atent la starea sa interioară, nu se poate să nu fi observat că în acel moment era de-a dreptul demoniac ! Şi dacă cei mai mulţi dintre noi nu putem încă să ne obiectivăm fulgerător chiar în dîrdora acţiunii, atunci susnumitul Liviu Ghe încă ar mai fi avut prilejul să se obiectiveze cînd a văzut înregistrarea video cu el, şi atunci încă mai putea să-şi ceară iertare de la cei cărora le greşise. Dar n-a făcut-o pentru că n-a avut nici luciditatea, nici inteligenţa de a recunoaşte că picase un test major al orgoliului spiritual, ca ceilalţi din grupul conspiratorilor ridicoli.

Deci, dacă autorul textului Grîul şi neghina a ales conştient să facă anume observaţii critice asupra altora, trebuie să fie atent la atitudinea interioară pe care a avut-o în timp ce scria acele observaţii şi să se analizeze în ce măsură n-a fost cumva posedat de anume forţe întunecate.Dacă n-a suferit influienţe străine întunecate, este în regulă, dar tonul mesajului, cel puţin pe unele porţiuni, sugerează că au existat alte intruziuni şi nu din cele elevate...

Acestea sînt doar o parte a problemei.

Cea de a doua parte a problemei analizate aici constă în următoarea întrebare.Să presupunem că toate neregulile semnalate de el sau de oricine , sînt în mare parte adevărate.Ce ar face o fiinţă inteligentă şi lucidă ? S-ar opri,

precum eroul lui Kafka din celebra povestire "În faţa legii" la poarta Legii (divine) şi ar parlamenta cu păzitorul legii ani în şir în speranţa că i se va permite să intre la lege ori ar da buzna pe poartă, căutîndu-şi dreptatea ? Precum se vede cu ochiul liber, există o categorie de cîrtitori şi răuvoitori care n-au altă treabă mai bună sau nu-i duce mintea la mai mult, decît să stea la bîrfe sau taclale în faţa porţii Căii spirituale, judecînd pe unul sau altul, precum vestiţii farisei de pe vremea Mîntuitorului.

O fiinţă lucidă şi inteligentă observă neajunsurile altora, dar nu se împiedică de ele ci merge mai departe să-şi afle propria salvare din cuşca iluzei cosmice.Cel prost şi răuvoitor se împiedică de ceea ce el numeşte tarele de netolerat ale altora şi rămîne năuc pe loc să facă el dreptate după mintea lui neghioabă !

Deci ce alegem conştient ? Să ne oprim la balta defectelor umane, să ne identificăm cu gropile de pe drum sau să ne căutăm propria salvare ?

Răspunsul este evident pentru cel inteligent şi lucid şi doar proştii şi nesăbuiţii vor alege stagnarea. După ce ne vom fi trezit pe deplin sufletul, după ce vom fi asimilat pe deplin starea de umilinţă şi mai ales după ce ne vom fi revelat plenar Sinele Divin, ca să nu mai pomenesc dacă avem fantastica şansă de a fi obţinut realizarea supremă în această încarnare, atunci şi doar atunci putem să facem orice observaţii despre un maestru spiritual sau oricui altcuiva, dacă va fi necesar. Putem să facem tot ce socotim că este în folosul celorlalţi sau putem să-i testăm cum şi cînd vrem...Sigur că atunci alţi inconştienţi ne vor calomnia şi ne vor pune la îndoială acţiunile, bătîndu-şi joc de noi sau de învăţătura predată de noi, într-o altă kali yuga , pe această planetă sau pe o alta, în această dimensiune sau în alta...Dar pînă atunci mai este ceva timp, aşa că poate ar fi mai productiv să ne focalizăm pe acţiunile noastre prezente, pe care e de dorit să le facem cît mai atent şi conştient la fiecare alegere.Atît cît putem şi aşa cum putem deocamdată.Iar cînd nu putem sau cînd nu mai înţelegem ori nu mai ştim ce să facem, e stringent necesar să cerem ajutorul fie al unui instructor în care avem încredere, fie direct Ghidului nostru divin Grieg.

Cea mai mare greşeală, ca să nu spun neghiobie, ar fi să părăsim acest Ghid autentic doar în urma unor păreri personale sau luate de la alţii cum că multe

lucruri sînt în neregulă la MISA ori la el. Observaţi cei care sînteţi în anii mai mari la cursul de yoga cum arată cei care au părăsit acest curs ? Şi cîţi dintre ei mai practică vreo învăţătură spirituală, iar din cei care susţin că mai practică vreo altă cale, la ce rezultate vor fi ajuns ?...

Din observaţiile mele, toţi cei care au părăsit cursul, s-au apucat de consumat carne, alcool, iar unii chiar şi tutun.Din cei pe care i-am văzut eu, pot spune fără să greşesc, că arată jalnic, poate chiar mai rău de cît erau înainte de a merge la cursul de yoga ! Că ei sînt totuşi ferm convinşi că au procedat corect, pun pe seama faptului că inconştienţa umană nu are limite vizibile de către mine.Iar capacitatea unora, fie ei şi cursanţi yoga, de a se minţi pe ei înşişi este uluitoare !

Poate să-şi imagineze cineva cum am fi arătat noi cei care încă mai sîntem la acest curs, dacă nu ar fi existat un maestru divin care să înfiinţeze acest curs de yoga ? ...De bună seamă cu mult mai rău decît eram atunci cînd am purces pe această cale, pentru simplul motiv că pe atunci încă mai eram tineri, dar odată cu vîrsta, la cei mai mulţi apar multiple scleroze, aşa cum poate observa oricine are mintea cît de cît limpede.

Şi închei cu aceste frumoase cuvinte ale lui Goethe : " Dacă iei omul drept ceea ce pare a fi, faci din el ceva mai rău decît este, dar dacă îl consideri ca fiind deja ceea ce ar putea fi, faci din el ceea ce ar trebui să fie ! " Aceasta e de fapt transfigurarea.Numai că cei mai mulţi dintre noi, inclusiv eu , mai avem încă mult de exersat întru desăvîrşirea ei !

Sau parafrazîndu-l pe mentorul nostru spiritual : " Cu un Maestru Divin trăim o speranţă fără de sfîrşit, iar fără el trăim un sfîrşit fără de speranţă ! "

Portret pe sticlă …spartă

Răspund acum unui mesaj trimis de Dan Oros lui Marius Monete, căruia îi atribuie eronat un articol scris de mine şi intitulat **Dubla atenţie**.

După cum unii ştiu, mentalul are cinci nivele :

- Mentalul obişnuit
- Mentalul superior
- Mentalul iluminat
- Mentalul intuitiv
- Supermentalul

Cel mai înalt nivel depăşeşte mentalul şi e numit Supramental.

Interacţiunile dintre oameni, la modul general, au loc de la nivelul mentalului obişnuit.Se mai ştie că mentalul este un instrument al lui Ahamkara, adică Egoul.Mentalul obişnuit preia informaţiile transmise de cele 5 simţuri pe baza cărora îşi crează o anume impresie.

Este arhicunoscut faptul că mentalul obişnuit e un instrument limitat şi un prim argument, evident de altfel, fiind tocmai existenţa treptelor superioare lui, mai sus enumerate.Sper că această demonstraţie este convingătoare pentru orice minte raţională.Ce anume face ca una să fie superioară alteia, referindu-ne la treptele mentalului, (dar judecata poate fi extrapolată şi la alte domenii), este gradul de permeabilitate a Luminii Divine în sistemul de referinţă.

Ca atunci cînd avem o perdea groasă de catifea la unica fereastră din cameră. A trage puţin perdeaua de o parte, permiţând luminii solare să pătrundă în încăpere, reprezintă primul nivel sau prima treaptă a mentalului.A trage mai mult perdeaua, reprezintă un al doilea nivel şi tot aşa mai departe.Întrucît încăperea este foarte mare, chiar imensă, şi plină de tot felul

de obiecte de diferite forme şi mărimi, **în permanentă mişcare**, atunci cînd s-a tras perdeaua prima data, lumina a permis ochilor şi implicit minţii să observe doar cîteva obiecte, cele mai apropiate de fereastră.

Analogia aceasta, deşi sugestivă pînă la un punct, are limitele ei, deoarece percepţia la nivelul mentalului obişnuit se realizează în fleşuri sau cuante de timp, ci nu pe porţiuni spaţiale.Observaţiile minţii obişnuite sînt secvenţiale şi succesive.Mintea înţelege un aspect o dată, apoi un alt aspect şi aşa mai departe.Pe cînd la nivel supramental, după cum spun înţelepţii, se percep toate aspectele simultan.Mintea are o perspectivă în cuante de timp succesive, pe cînd la nivel supramental se conştientizează toate perspectivele simultan.

A avea pretenţia să înţelegi de la nivelul minţii obişnuite felul cum este percepută realitatea la nivelele superioare acesteia, dar mai ales, să ne închipuim că putem avea aceeaşi viziune la nivelul minţii obişnuite, ca şi la nivelul super-mental, ca să nu mai spun supra- mental, ar însemna să dăm dovadă de inconştienţă, dacă nu cumva mai rău ! E ca şi cum i s-ar cere cuiva să ridice cu mîinile goale o greutate de cîteva sute de tone...fără ajutorul nici unui mecanism şi desigur fără intervenţia altcuiva cu puteri paranormale !

Sau e ca şi cum ne-am uita prin gaura cheii la Grădina Paradisului şi am vrea să descriem splendorile ei şi toate comorile de pretutindeni, deşi ochii noştri nu văd decît cel mult cîţiva metri pătraţi dintr-o porţiune oarecare, în care se află cîteva flori şi doi-trei iepuraşi zglobii.Mintea obişnuită va picta apoi tablouri idilice cu iepuraşi, căprioare şi vreo doi- trei îngeri înaripaţi, cărora le va pune eticheta de paradis, iar generaţiile viitoare, de-a lungul a sute de ani, îşi vor imagina raiul cam în aceşti termeni infantili.Paradisul nu e suma unor splendori senzoriale, fie ele vizuale, gustative sau erotice, ci este o stare de conştiinţă supramentală , dar se poate ca pentru minţile obinuite, tot ce se află la nivelele superioare lor să constituie un paradis.

Ceea ce face totuşi diferenţa dintre două minţi obişnuite, este orientarea lor şi intenţiile care le animă.Dacă una dintre ele se orientează spre Lumina Înţelepciunii Divine, iar cealaltă e orientată spre întunericul abisurilor infernale, parcă n-ar mai fi la acelaşi nivel chiar dintru început ! Desigur că Rezonanţa fiecărei minţi în parte cu lumina ori întunericul este ceea ce defineşte orientarea ascendentă sau descendentă, dar pentru a evita pe cît posibil limbajul de lemn atît de des incriminat de cele mai multe minţi care se întorc împotriva Mentorului nostru Spiritual, voi folosi aici alte cuvinte.

Precum ştie orice om cu mintea întreagă, gîndurile, cuvintele şi faptele noastre ne califică sau ne descalifică de la statutul de fiinţă inteligentă, lucidă şi cu bun simţ.

“În tabere se realizează acţiuni "divin integrate" (bazate pe ură, dispreţ şi vrajbă), se pun mesaje de la maestru cu tema "în aceasta şcoală de yoga sunt deopotrivă aspiranţi, cursanţi si duşmani" - **CUVÎNTUL CORECT FOLOSIT AICI A FOST OPOZANŢI !** -(probabil pentru a stimula fraternitatea şi iubirea de aproape, nu-i asa ?). Ca o paranteză, multe acţiuni de-a lungul istoriei au fost considerate de către iniţiatorii lor ca fiind "divin integrate", făcîndu-se în numele lui Dumnezeu sau invocînd ajutorul Său (Inchizitia, Cruciadele, etc.)”

Cînd se face o asemenea afirmaţie cum este cea cu „ acţiunile bazate pe ură, dispreţ şi vrajbă“, de către “ Dan din anul 8”, care pare a fi una şi aceeaşi persoană cu Dan Oros (ulterior am aflat că nu sînt una şi aceeaşi persoană, dar au idei asemănătoare) , din perspectiva mea şi cred că nu doar din a mea, aceste cuvinte evident mincinoase, îl descalifică pe emitentul lor de la statutul de fiinţă inteligentă, lucidă şi cu bun simţ.Spun cuvinte evident mincinoase,(nu doar pentru că OPOZANT devine DUŞMAN, iar motto-ul unui articol din caietul de vacanţă devine < se pun mesaje de la maestru >), ci şi pentru că eu am fost în acea tabără, şi împreună cu mine au fost alţi cîţiva mii de participanţi, care n-au văzut şi n-au auzit de nici o acţiune bazată pe ură, dispreţ şi vrajbă.Dar ce vrea acest mincinos ... să se aducă înregistrările din acea tabără şi să se trimită la toate adresele unde el şi-a trimis calomniile sale ? ...E prea evident imposibil de realizat aşa ceva, astfel că minţile satanice sau demoniace se conduc după deviza leninistă inspirată tot de ele : < O minciună repetată de sute de ori sfîrşeşte prin a deveni adevăr ! >

Următorul citat este luat din articolul meu **Dubla atenţie** :

“ Dacă asta e cu adevărat părerea semnatarului acestui mesaj Grîul şi neghina, mie îmi este clar din ce tabără face parte ! Îmi este clar de asemenea cîtă luciditate şi discernămînt deţine acest autor."

Iar mai jos comentariul minţii orosiene :

Cei de la MISA, exact ca şi comuniştii, se ghidează după afirmaţia "cine nu-i cu noi , este impotriva noastră" şi împart oamenii în tabere. Dacă cineva are un punct de

vedere diferit de al tău, este în altă tabără ? De ce manifestaţi o intoleranţă atît de violentă la adresa punctelor de vedere diferite. Acest gen de reacţie este specifică sectelor ciudate.

Ca şi în citatul cu < acţiunile bazate pe ură, dispreţ şi vrajbă> , afirmaţia de mai sus < cine nu-i cu noi, e împotriva noastră > intră în aceeaşi categorie de afirmaţii care descalifică minţile orosiene de la statutul de minţi inteligente, lucide şi de bun simţ, deoarece nu se bazează pe nimic real, ci este doar o calomnie jalnică.Iar în următoarea frază aruncă o altă calomnie : <De ce să manifeşti o INTOLERANŢĂ ATÎT DE VIOLENTĂ la adresa punctelor de vedere diferite ?> Care era intoleranţa şi unde era violenţa ???

Numai pentru că am spus că e clar din ce tabără face parte, înseamnă intoleranţă? Dar violenţa unde era ???... Desigur nicăieri în altă parte decît în mintea orosiană !

Mai urmează un citat :

"După ce ne vom fi trezit pe deplin sufletul, după ce vom fi asimilat pe deplin starea de umilinţă şi mai ales după ce ne vom fi revelat plenar Sinele Divin, ca să nu mai pomenesc dacă avem fantastica şansă de a fi obţinut realizarea supremă în această încarnare, atunci şi doar atunci putem să facem orice observaţii dorim despre un maestru spiritual, sau oricui altcuiva, dacă va fi necesar."

Apoi concluzia orosiană :

" Avand în vedere că tu ii faci observaţii lui "Dan din anul 8" concluzionăm ca tu ai obţinut realizarea supremă şi cu această ocazie te şi felicităm pentru frumoasa realizare."

De unde şi pînă unde concluzionează mintea orosiană că autorul citatului de mai sus a obţinut realizarea supremă, numai el ştie, deoarece nu există în acel citat ABSOLUT NICI O REFERIRE, NICI UN INDICIU, NICI CEA MAI MICĂ ALUZIE LA ATINGEREA REALIZĂRII SUPREME DE CĂTRE CEL CARE A SCRIS ACEL CITAT, în speţă propria-mi persoană !!! (Dar să se observe logica perversă practicată de mintea acestui om în citatul anterior !)

Citatele de mai sus, după părerea mea, descalifică orice minte, dacă s-ar preta la asemenea afirmaţii, nu doar una de tip orosian, de la statutul de fiinţă inteligentă, lucidă şi cu bun simţ. În citatul de mai jos se mai crează o gogoriţă din neant, pasajul cu < de ce ar trebui să fim în conflict... > Unde este conflictul ?...

„ De ce ar trebui să fim in conflict dacă vedem lucrurile în mod diferit? Oare nu putem accepta detaşaţi şi alte puncte de vedere şi să urmărim să înţelegem de ce o altă persoană vede diferit lucrurile? De ce sunt declaraţi automat demoniaci cei care au o părere diferită de MISA? ...”

Iar puţin mai jos, urmează această afirmaţie orosiană , despre care nici cu toată bunăvoinţa din lume n-o poţi încadra ca exemplu de înţelegere empatică:

“ Sincer, nu vreau sa te jignesc, dar tu bati cîmpii cu un elan demn de o cauză mai bună.”

Există mii de fiinţe care s-au retras de la cursul de yoga MISA şi care îşi văd de treaba lor, oricare ar fi aceea.Nu s-au intors pline de ură împotriva Mentorului acestei şcoli, dar precum se ştie, există şi grupuri auto-intitulate anti-misa şi ex-misa, care fac tot posibilul să iasă în evidenţă.Nu oferă nici o învăţătură spirituală ORIGINALĂ ca alternativă la calea pe care au părăsit-o, respectiv Şcoala de Yoga MISA, iar cursurile anemice iniţiate de doi foşti instructori se bazează în cea mai mare parte **tot pe informaţiile primite de la cursul de yoga MISA.**

Concluzia care se desprinde de aici, ne arată că aceste grupuri anti-misa sînt susţinute şi finanţate din umbră de cei care vor de multă vreme sa-l distrugă pe Mentorul şcolii de yoga MISA , precum şi întreaga şcoală MISA. Ori e la mintea cocoşului că dacă intri în slujba Necuratului, nu mai poţi pretinde că îl cauţi pe Dumnezeu, aşa cum ipocrit susţine orosianul lor mesager în acest citat :”De aceea eu urmăresc să aflu Adevarul “…

Dacă încă mai urmăreşte să afle Adevărul, recomand minţilor de tip orosian să citească sau să recitească atent cursurile despre nivelele mentalului din anul 5, dacă mai au acele cursuri.Alte recomandări ar mai fi să rupă frăţia cu cei întunecaţi acum cînd încă n-au căzut prea tare în mrejele lor (fiindcă mai tîrziu va fi prea tîrziu), şi să aplice ce-au învăţat la această şcoală pe care o calomniază cu atîta înverşunare, în speranţa că vremurile din urmă nu-i vor prinde pupîndu-se cu

bestia pe bot, alegere care le asigură eoni de suferinţă prin zone foarte neospitaliere ale astralului inferior !

Altfel spus, nu cei de la MISA îi declară automat demoniaci pe cei din grupul anti-misa, ci ei înşişi se autoinclud în această categorie, atît prin vorbele lor mincinoase, prin calomniile lor nesfîrşite, cît şi prin atitudinile lor suspicioase, revanşarde, răuvoitoare, insultătoare.Nu în ultimul rînd, prin imaginea uneia dintre ele care şi-a ataşat la cap nişte corniţe !

FIECARE PASĂRE PRE LIMBA EI PIERE !

De la acuze vagi ca < gîndire puerilă> în articolul **Dubla atenţie**, la unele fantasmagorice, ca < Tu ai văzut cît de frică îi era? Nici daca ar fi ajuns in iad nu trebuia să manifeste acea stare de frică.>, referindu-se la Grieg cînd a fost filmat şi dat pe toate posturile tv, mintea orosiană trece cu vederea, fie din incapacitatea de a sesiza, fie intenţionat, exact ceea ce era esenţial de observat în acel articol, anume dubla atenţie pe care e de dorit să o manifestăm ori de cîte ori facem o alegere.**Deci atenţie la alegerile făcute şi atenţie la atitudinea interioară în timp ce dăm curs alegerii în sine, cu referire deosebită la atenţia asupra stării lăuntrice cînd alegem să criticăm, ori să imputăm nu contează ce aspect cuiva**.Şi mai era ceva esenţial de remarcat în acel articol.Citez :

“ O fiinţă lucidă şi inteligentă observă neajunsurile altora, dar nu se împiedică de ele , ci merge mai departe să-şi afle propria salvare din cuşca iluzei cosmice.Cel prost şi răuvoitor se împiedică de ceea ce el numeşte tarele de netolerat ale altora şi rămîne năuc pe loc să facă el dreptate după mintea lui neghioabă.

Deci ce alegem conştient ? Să ne oprim la balta defectelor umane, să ne identificăm cu gropile de pe drum sau să ne căutăm propria salvare ?

Răspunsul este evident pentru cel inteligent şi lucid şi doar proştii şi nesăbuiţii vor alege stagnarea.”

De remarcat, aşa cum spuneam şi în altă parte, că minţile orosiene nu critică, nu calomniază învăţătura Mentorului – cu unele excepţii -- ci se leagă de personalitatea învăţătorului îndeosebi şi fac asta tot de la nivelul minţii lor obtuze, neavînd acces la un nivel mai înalt.

Dacă ar fi cerut şi părerea altora mai inteligenţi, aceste minţi demoniace ar fi aflat de pildă că existau nişte motive pentru care Grieg nu a dezvăluit de la bun început **logodna Trandafirului cu Securitatea**.Maestrul nu intervine în karma discipolului cu forţa, în sensul că dezvăluirea duplicităţii sau trădării claudiene cerea nişte dovezi palpabile, pe care G. nu le avea la început şi abia DUPĂ ce au apărut acele dovezi scrise, Grieg ne-a adus la cunoştinţă concubinajul lui Claudiu şi a consoartei sale cu cu metresa masonilor care este Securitatea.Maestrul spiritual autentic ştie tot ce este necesar să ştie despre discipolii săi, dar nu intră cu forţa în intimitatea lor, obligîndu-i să facă dezvăluiri împotriva voinţei lor.Aceasta ar fi o violare a liberului arbitru de nepermis pentru o fiinţă divină, chiar dacă entităţile satanice şi demoniace excelează exact în acest gen de acţiuni !

Există totuşi un pasaj în care criticul Dan Oros are parţial dreptate.Redau mai jos citatul incriminat :

"Cei sceptici care nu cred această afirmaţie, trebuie să se întoarcă la bază, anume la prima argumentaţie a acestui articol : este Ghidul nostru spiritual o fiinţa desăvîrşită au ba ? Dacă este, atunci ştie ce face în orice clipă.Nu se pune problema să fie inconştient sau neatent într-un moment oarecare,oricare ar fi el. Dacă nu este o fiinţă desăvîrşită, atunci n-ar putea şi n-ar fi putut ghida atîtea fiinţe umane pe nivele foarte înalte de conştiinţă.Dacă n-ar fi fost un Ghid spiritual autentic , atunci Dumnezeu Tatăl n-ar fi lăsat în seama ghidării unui şarlatan atîtea mii de fiinţe umane, din care unele dintre ele avînd o puritate şi aspiraţie spirituală evidentă şi veritabilă."

Şi comentariul orosian :

Explicatia ta este din nou puerila. Sunt atatea exemple de secte ciudate conduse de niste oameni care sunt niste dezaxati.

Cînd am scris rîndurile mai sus citate, am avut vaga bănuială că pot fi lesne combătute în maniera făcută de Oros, dar am presupus că cititorul ştie la ce fac aluzie.Îmi însuşesc critica şi îmi fac la rîndul meu autocritica, promiţînd ca pe viitor să nu mai merg pe presupuse. Ultimul argument din fraza mai sus citată făcea trimitere la o lege ocultă nescrisă pe care nici nu mai ştiu de unde am citit-o (pentru că sigur n-am scos-o din burta mea), lege care spune că atunci cînd discipolul este cu adevărat sincer şi onest în cautarea Adevărului, Divinul îi îndrumă paşii către un Maestru (se subînţelege) autentic. Există de altfel un

dicton celebru care spune că atunci cînd discipolul e pregătit, maestrul apare, nu şarlatanul!

Deci Oros are doar parţial dreptate pentru că n-am precizat ceea ce doar am presupus că cititorul ştie déjà, dar după cum se vede din comentariul lui, chiar şi aici se dă de gol, afirmînd pe de o parte, **că sînt atîtea secte,** (iar **YOGA NU E O SECTĂ DECÎT ÎN VIZIUNEA DETRACTORILOR EI** !), şi pe de altă parte**, că sînt conduse de nişte oameni dezaxaţi** !...Da, unele secte or fi conduse de nişte oameni dezaxaţi, însă ce anume îl face pe Oros să-l includă pe Mentorul şcolii de yoga Misa în categoria oamenilor dezaxaţi ?...Dacă o fi avut vreun motiv, nu ne este împărtăşit, ci tot ce împărtăşeşte el este o îndoială, redată mai jos :

Legat de întrebarea: "Grieg este sau nu o fiinţă desăvîrşită dpdv spiritual?" eu cred că doar Dumnezeu ştie cu adevarat răspunsul corect. Noi putem să ne dăm cu părerea, dar nici unul nu ştim cu adevarat cum stau lucrurile. Eu nu am pretenţia că ştiu răspunsul la această întrebare, însă sunt prea multe argumente care înclină spre un răspuns negativ.

Care or fi acele **prea multe argumente care înclină spre un răspuns negativ**, Oros nu ne mai spune.Sau poate el include în acele argumente faza cu peruca ?...După cum mulţi dintre cititorii inteligenţi ştiu, montajele care se dau pe posturile tv sînt atît de trunchiate şi contrafăcute şi, în cazul lui Grieg, intenţionat mistificate, încît a lua drept adevărate sau corecte acele montaje, ar însemna să dăm dovadă nu doar de naivitate, ci de o imensă prostie !

Cititorul neavizat trebuie să ştie că **tot ce s-a făcut împotriva şcolii de yoga MISA este o mistificare de la un cap la altul,** dar e drept că uneori va fi fost alimentată şi de prostia sau inconştienţa unor cursanţi grobieni.(Vezi de pildă faptul că aproape toate imaginile despre Grieg date pe posturile tv, îl prezentau pe acesta după gratii, ceea ce era un semnal către masonii din justiţie a fraţilor masoni din media, ce transmiteau voinţa şefilor masoni şi compară acele imagini, cu cele ale unui alt mason şi mare hoţ, care era arătat la tv totdeauna **ieşind** din locul unde fusese anchetat ! Şi acolo era tot un mesaj adresat masonilor din justiţie pentru ca respectivul personaj să fie eliberat de sub orice urmărire penală, ceea ce s-a şi petrecut ulterior !)

Urmează un pasaj cu o retorică stearpă :

De ce să ai tu dreptate? Ce anume te recomandă ca fiind mai credibil decît mine sau decît alţii? …Argumentele tale se bazează pe faptul că "ai simtit tu" sau că au simţit alţii, dar asta e ceva subiectiv. Şi eu simt anumite lucruri, de care sunt la fel de sigur ca şi tine. De ce am lua ca adevarat şi corect ceea ce simţi tu?

Şi ca cititorul să nu creadă că arunc cu adjective piorative după Oros numai pentru că n-am argumente, cum este stilul celor demoniaci, îl rog să citească întregul mesaj orosian şi apoi să sublinieze simţirile sale.Veţi avea deloc surpiza de a constata că simţirile lui se reduc la nişte îndoieli, cîteva afirmaţii nefondate, de genul **gîndire puerilă** şi multe insulte !

Amintiţi-vă că omul se cunoaşte după fapte, iar pomul după roade.Mai amintiţi-vă că şi merele pădureţe sînt roadele unui pom, dar nici o minte raţională nu le pune pe picior de egalitate cu piersicile, strugurii sau alte fructe delicioase ! Care sînt deci simţirile fiinţelor de tip orosian ? Mai este oare nevoie să le înşir aici ? Eu cred că nu, deoarece l-aş plictisi pe cititor…

Pe cînd roadele crescute în pomul şcolii de yoga MISA sînt nu doar delicioase, ci chiar paradisiace pentru cei care le-au trăit şi ale căror mărturii există déjà scrise pe internet , în cîteva broşuri şi vor mai apărea în multe alte cărţi !

Cititorul neutru, admiţînd că există vreunul printre cei care vor lectura acest mesaj, trebuie să ştie că merele pădureţe erau şi încă mai sînt hrană pentru porci, pe cînd fructele delicioase , la figurat vorbind, dar şi la propriu, aparţin celor merituoşi, ca să nu spun aleşi, fiindcă ar suna prea pretenţios sau elitist, pentru cei care nu prea înţeleg sau se prefac că nu înţeleg la ce fac aluzie.

Titlul unei lucrări este asemeni priponului pentru vaca dusă la păscut, fără de care rişti să găseşti vaca pe tarlaua vecină sau prin grădina colhozului (ceapeului) ! Titlul dă ideea lucrării şi împiedică autorul, precum priponul pe vacă, să bată cîmpii prea departe de subiect.

Deci ceea ce trebuie ştiut sau ceea ce vreau să subliniez în cadrul acestui articol este că mintea umană obişnuită îşi face sieşi portretul prin gîndurile, cuvintele şi acţiunile sale, prin **ce** spune şi face, dar mai ales **cum** spune şi face ! Iar unele minţi sînt atît de fragmentate, opace, haotice, de parcă portretul lor ar fi făcut din cioburi de sticlă divers colorată.

De aceea avertizez cititorul că dacă va mai citi pe viitor producţii mentale în care argumentele inteligente sînt sub 1% , iar invectivele, minciunile, fantasmogoriile, inepţiile, gogoriţele, injuriile ocupă restul de 99% , înseamnă că acele minţi sînt satanice ori demoniace !...Cum nu sînt atît de naiv să-mi închipui că am închis definitiv gura celor răuvoitori, calomniile lor vor continua încă o vreme, că doar la atîta se pricep.

În **bobor** se spune că doar Bunul Dumnezeu poate să ajute aceste minţi, însă eu cred că dacă ele nu-şi doresc să fie ajutate, nici Atotputernicul nu intervine în alegerea lor.Astfel că mai rămîne doar o singură posibilitate de îndreptare, anume prin intermediul **suferinţei**.Vor suferi şi vor suferi şi iar vor suferi pînă cînd se vor **înţelepţi**…Prin asta trecem aproape toţi…

Parcă ce, să gată lumea mîne ???

Nu, de bună seamă că nu se gată lumea mîine, dar pentru unele fiinţe umane se gată oportunităţile de evoluţie rapidă sub îndrumarea unui Mentor spiritual autentic.Că pe aceste fiinţe de tip orosian s-ar putea să le doară la bască de pierderea acestor oportunităţi, pun pe socoteala faptului că inconştienţa lor e cu mult mai mare decît şansa care li s-a oferit, dar ele au liber arbitru şi chiar dacă nu prea ne dau motive să respectăm aceste minţi rătăcite, trebuie să le respectăm alegerile.

În cea mai mare parte a acestui articol m-am referit cu predominanţă la minţile obişnuite, iar unii cititori m-ar putea întreba : " Dar unde este sufletul ? "Chiar aşa, întreb şi eu la unison cu alţi întrebăcioşi :

Unde este sufletul vostru orosienilor sau al vostru, cei care bîjbîiţi prin ceaţă şi crepuscul ?

Şi închei cu această poezie proprie, care drept să spun îmi place prea mult ca să nu merite a fi citită cît mai des, mai ales că are un îndemn sublim !

Fie ca eu

Din rouă să curg

La ceas de amurg

Spre inima ta.

Fie ca tu

Cu miere să-mi ungi

Nopţile lungi

Din inima mea.

Fie ca noi

Liberi şi goi

Spre Cer să fugim

Să ne **îngerim**

De-a pururea !

Mărturia unui controlor de trafic *aerian*

În urma unei experienţe cu potenţial transformator, am avut o revelaţie foarte importantă pentru mine. Mai întîi am văzut multe culori şi luminiţe, ce păreau să nu aibă nici un sens, apoi m-a pufnit rîsul de mai multe ori, dar la început n-am înţeles de ce. Mă tot fîţîiam în pat, căutînd o poziţie cît mai comodă, ba închizînd, ba deschizînd ochii, din cauze ce vor fi înţelese mai încolo.Ca să nu mă deranjeze lumina becului, mi-am pus o pernă pe cap, corpul aflîndu-se întins pe partea stîngă.Astfel am văzut mai clar culorile. De teamă ca acele culori să nu se transforme în şerpi sau alte bazaconii neplăcute, deschideam ochii sau mă rugam la Dumnezeu să mă ajute să-mi depăşesc limitele minţii şi ale egoului. La a cine ştie cîta pufnire în rîs, poate a treia ori a patra, am înţeles de ce îmi venea să rîd...Am înţeles de ce deschideam ochii şi de ce mă tot rugam Divinului...

Şi aceasta este micuţa revelaţie foarte importantă pentru mine !

Egoul meu, prin intermediul minţii, adică al raţiunii, NU VREA SĂ PIARDĂ CONTROLUL ASUPRA FIINŢEI MELE ÎN ANSAMBLU !

Egoul, mintea, poate şi subconştientul meu, NU VREA NICICUM TRANSFORMAREA, se agaţă cu disperare de stîlpii de la POARTA SPIRITULUI, cum am simţit într-o meditaţie mai demult.Egoul meu vrea să controloze tot, să se afle mereu pe un teren unde toate cele sînt cunoscute şi familiare, uşor de stăpînit, uşor de influenţat şi la nevoie uşor de manipulat.

La un moment dar am simţit nevoia să mănînc şi apoi să merg la calculator, deoarece ambele acţiuni îmi erau familiare şi controlabile.Mă pufnea rîsul cu cîtă încăpăţinare mă agăţam de raţiune, de minte, de realitatea solidă exterioară şi nu-mi venea să cred cît eram/ am fost de încăpăţinat de-a lungul a 55 de ani, doar în această viaţă, cît am refuzat depăşirea cuştii limitatoare a minţii şi egoului meu !!!

Cum e posibil să fii atît de încăpăţinat ???

Am înţeles încă o dată de ce destinul mi-a trimis o femeie atît de dificilă, care m-a bulversat în ultimile 11 luni ! De ce mă irită comportamentul ei *iraţional* pentru mine ...Aceasta era una din modalităţile Divinului sau ale Karmei de a mă scoate

din cuşca raţionalităţii permanent controlabile, din pătrăţelul familiar şi mereu cunoscut, chiar pînă la plictiseală, dar preferam acea plictiseală unui univers ce nu se putea controla de către mintea mea.În pătrăţica mea foarte îngustă, penibil de îngustă, puteam avea iluzia că egoul meu face jocurile, face regulile după care joacă, face tot ce trebuie pentru a nu avea nici un fel de surprize neplăcute...Am mai înţeles de ce Divinul sau Ghidul spiritual este atît de blînd şi răbdător cu noi...Este ca şi cum unii dintre noi vedem vastitatea spaţiului înconjurător, dar preferăm să ne ducem traiul zeci de ani, ba chiar mai multe existenţe la rînd într-un coteţ mai mult sau mai puţin curat...

Ştiu că Egoul se teme de necunoscut, de lumea Spiritului, pentru că ieşirea din ego înseamnă moartea lui, dar aceasta aserţiune este pură teorie pentru mine deocamdată.Ştiu şi că trebuie să mă abandonez, dar nu ştiu *cum* să realizez acest abandon exterminatoriu pentru Ego ?

Şi ca să vezi pînă unde mergea controlul situaţiei de către Ego, prin mintea sau raţionalitatea mea, nici nu m-am lăsat în voia rîsului şi acum realizez că era posibil să-mi depăşesc limitele doar rîzînd în hohote – dacă îmi venea – de propria încăpăţinare teribil de prostească ! Am mai înţeles de ce de fiecare dată cînd viaţa mi-a scos în cale fiinţe încăpăţinate, mai cu seamă cele din zodia Fecioarei, eu nu le agreasem deloc, ba chiar le criticasem vehement uneori, şi acum îmi era clar că nu suportam la ele defectul cel mai mare al propriei fiinţe ! Obstacolul cel mai mare al propriei fiinţe care mă împiedica să accesez stări superioare de conştiinţă !

Am înţeles de ce mă rugam la Dumnezeu şi deschideam ochii, în loc să rămîn tăcut şi receptiv la mesajele pe care Spiritul avea să mi le transmită.Aşa se face că n-am receptat decît începutul, adică un cuvînt sau două, pentru că iar începeam să mă rog, din teama subconştientă de TRANSFORMARE, care implica de bună seamă *moartea egoului* !

Am mai înţeles că orgoliul, mîndria şi vanitatea sînt modalităţi de control ale egoului asupra fiinţei noastre profunde şi de ce pe toate căile spirituale se pune un atît de mare accent pe smerenie, care evident înseamnă transcenderea egoului.Am înţeles de ce mintea mea trăncăneşte în timpul meditaţiilor aproape non-stop, pentru că acea trăncăneală hrăneşte egoul cu energia care-i asigură vieţuirea şi

supravieţuirea, ceea ce ni se spune într-un curs, dar acum aveam să trăiesc pe propria piele acea atenţionare.

Spre final am rămas cu sentimentul nu doar că nu ştiu cum voi ieşi din cuşca mea limitatoare şi opacizantă a egoului, dar nici măcar nu ştiam dacă este posibil să se realizeze aşa ceva !?

Ştiu ce spune teoria, numai că aş vrea să văd ce se va petrece *practic* la următoarea experienţă cu potenţial transformator , şi MAI ALES CUM ÎMI VOI TRANSCENDE EGOUL ?!

Abandonîndu-ne, desigur, dar CUM ?

C r i t i c a r a ţ i u n i i (i m) p u r e

În această încarnare eu mi-s Gemeni cu ascendent în Fecioară.Mulţi ani la rînd am frecventat cenaclurile literare şi nu vă spun de cîte ori luam cuvîntul şi cum îi <tratam> pe cei care îşi prezentau creaţiile artistice în acele cenacluri.Nu spun pentru că ghiciţi şi singuri.Nu mai spun nici ce dimensiune avea orgoliul meu mental şi încă mai are, de vreme ce ultimul bileţel tras după consacrarea de rigoare la terminarea tapasului cu meditaţia de Revelare a Sinelui, avea acest conţinut : „ Focul profund purificator al sacrificiului de sine care este declanşat de UMILINŢĂ mistuie astfel imperfecţiunile fiinţei limitate, permiţînd scînteii divine din om să lumineze nestingherită, propulsîndu-l totodată pe acesta de la Finit la Infinit, de la potenţialitate la act, de la aspiraţie la realizare. “G.B.

Deci criticism, orgoliu şi îndoială, despre care am vorbit în altă parte.Mai am şi alte neajunsuri, cum ar fi trăncăneala minţii mai ales în timpul meditaţiilor ! Şi lenea, inconsecvenţa, scepticismul, de-transfigurarea, lipsa încrederii în forţele proprii şi încă altele.Dar şi eu, asemeni oricui altcuiva, trebuie să evoluez spiritual la un moment dat, mai cu seamă dacă îmi doresc aceasta.În acest context mi-am prezentat neajunsurile, nu pentru a mă lăuda cu ele, ci pentru a arăta că mă aflu la un nivel de începător în practica spirituală, după 20 de ani de curs yoga ! Un începător care visează adesea că zboară, însă e împiedicat să se înalţe prea sus de tot felul de sîrme, cabluri, plase, care cer multă energie pentru a le ocoli în vis, energie pe care ştiu că nu o posed în suficientă măsură şi atunci urmăresc pe cît posibil să mă menţin cît mai mult timp în zbor, căutînd ceva anume, de obicei un munte sau un peisaj frumos, fiindcă cel deasupra căruia zbor este destul de dezolant.Acele obstacole care împiedică ascensiunea mea în vis cred că semnifică exact acest nivel al minţii obişnuite, torturată de gînduri , analize, planuri de viitor, criticisme, ce par a fi fără sfîrşit, dar în timpul emiterii lor, îşi arogă un statut de urgenţă, care mă (ne) leagă şi mai mult de sclavia Egoului.

Asemenea minţii mele, sînt multe alte minţi printre cursanţii yoga.Nici măcar în mediocritate nu sînt mai răsărit decît alţii, cum i-ar fi plăcut orgoliului meu să fie!

Cu vreo jumătate de an în urmă am avut un vis prea puţin măgulitor pentru Egoul meu…Se făcea că zbor într-o direcţie oarecare, pe care eu iniţial am încercat s-o schimb, dar apoi m-am lăsat dus în voia sorţii şi după un traseu destul de lung, care mi-a amplificat curiozitatea, am ajuns dinaintea unei clădiri, am intrat şi tot cautînd pe cineva să întreb ce este acolo, am auzit vocea cuiva nevăzut care a pronunţat vechiul meu nume, spunînd ceva de o grădiniţă, care nu mi-a fost clar în vis, dar la trezire am înţeles că eu mă aflam încă la stadiul de grădiniţă sub aspect spiritual.Nădejdia mea este ca aceste rînduri să fie de folos totuşi măcar cîtorva colegi aflaţi la acelaşi nivel de grădiniţă ca şi mine, adică acelora care încă n-au avut timp ori interes să analizeze aceste aspecte.Dacă fie şi o micuţă scînteioară le luminează unora nişte eresuri (neclarităţi) înseamnă că nu mi-am irosit timpul de pomană, nici al meu, nici al cititorului.

Dar, totuşi, ce facem noi cei care ne aflăm la acest nivel de grădiniţă?... Continuăm să-i criticăm pe unii şi pe alţii în numele unei aşa zise morale universale ? Continuăm să arătăm cu degetul ipocrizia unora, minciuna altora, ca şi cum noi am fi uşi de biserică ?...Continuăm să înfierăm aşa zisa prostituţie a unor cursante care îşi cîştigă existenţa pe chat, uitînd că noi înşine ne-am prostituat de cine ştie cîte ori (de cînd sîntem la acest curs de yoga), făcînd sex fără iubire ?...Continuăm să criticăm instructorii şi pe mentorul acestei şcoli de una şi de alta, în numele unei obiectivităţi care se crede infailibilă ?...Da, se pare că unii dintre noi încă mai practică acest sport al minţii, însă observă oare aceste minţi că intră singure într-o plasă, asemeni celor pescăreşti, din care nu mai pot ieşi ?

Observă oare aceste minţi că se zbat ca peştii prinşi în acele plase pescăreşti din care nu mai au nici o şansă de scăpare ?...Cît este de uşor să facem pe lupii moralişti cînd e vorba de defectele altora, dar cît de greu este să observăm mai întîi şi apoi să ne depăşim propriile defecte !...Şi MAI ALES, CE INTOLERANŢI SÎNTEM NOI CU NEAJUNSURILE ALTORA !!!...Acele neajunsuri, totdeauna ale ALTORA, ne vexează simţul moral şi etic, ne intrigă, ne descumpănesc , ne rănesc

prea adînc morala noastră îngustă şi nu mai putem suporta, drept pentru care simţim neapărat şi urgent nevoia să luăm atitudine împotriva minciunii, ipocriziei, secretomaniei, prostituţiei, sectarismului, fanatismului, totdeauna ale ALTORA, niciodată ale noastre, deoarece noi sîntem cei sinceri şi oneşti şi drepţi, care rareori am călcat strîmb, iar dacă totuşi mai recunoaştem uneori, faţă de cineva foarte apropiat, despre care ştim că e discret şi nu ne pîrăşte nimănui, vreo pată de a noastră, aceea nu e nici pe de parte atît de gravă ca minciuna şi ipocrizia cutărui VIP sau chiar a Mentorului nostru spiritual !...

Dar observă oare aceste minţi criticiste cum se zbat în aceeaşi plasă a rezonanţelor penibile, a neputinţelor proprii proiectate şi înfierate ca **tare** de netolerat ale ALTORA ???...Iar dacă vreuna din aceste minţi observă această capcană, ce face ea concret pentru a se elibera din capcană ?

Una dintre atitudini, cred, este tocmai cea care mi s-a indicat mie în bileţelul mai sus citat, anume cultivarea **UMILINŢEI**. Dar cît de greu este să accesezi această stare probabil că ştie orice cursant yoga , ca să nu mai spun cît de dificil este să păstrăm această stare în fiinţa noastră, **după** ce am accesat-o !...Din proprie experienţă spun că respectiva stare de UMILINŢĂ se **evaporă** aproape imediat la cea mai mică neatenţie !... Exprimat în versuri uşurele, sună cam aşa :

Printr-un simplu gest sau gînd

Mă înalţ ori cad plîngînd !

O zi înainte de a începe acest ultim tapas cu meditaţia de revelare a Sinelui, mi-am luat un mic tapas de 30 minute meditaţie pentru asimilarea stării de umilinţă divină în fiinţa mea.În ultima zi a meditaţiei de revelare a Sinelui, care pentru tapasul meu individual era a 50- a zi, am trăit realmente starea de umilinţă pentru o oră sau două, pînă am adormit.Ei, bine, a doua zi starea mea de umilinţă s-a evaporat şi doar **amintirea** a rămas din ea ! Mi se va spune să evoc acea stare, numai că particularitatea minţii şi a fiinţei mele în acest stadiu este cam bizară !...Deocamdată eu încă nu pot să evoc sentimentele, ci doar faptele din trecut !

Ce-i de făcut aici, în afară de a persevera în practica evocării, eu unul nu ştiu...Şi dacă cineva dintre cititorii acestor rînduri are soluţii eficiente pentru asimilarea UMILINŢEI, sînt doritor a şti, ba poate şi a aplica, de-mi va permite Egoul meu fiţos ! Ci întorcîndu-ne la întrebarea de mai sus , anume <Ce-i de făcut ? > pentru minţile criticiste care se erijează în gardieni ai moralei publice, cititorul împricinat poate că va afla şi alte căi de evadare din plasa în care se zbat, întreţinînd mereu aceleaşi rezonanţe păgubitoare pentru ele însele...Iar de le va face publice, aş fi şi eu interesat ! Nu de alta, dar drept să spun, m-am plictisit de nivelul jalnic la care mă aflu cînd scriu aceste rînduri !...Şi culmea este că mintea mea îngustă mai aşteaptă şi laude de la voi după ce veţi citi aceste mărturii, ca măcar o satisfacţie măruntă să trăiască, dacă tot n-are acces deocamdată la stări supramentale .

Iată un citat semnificativ din Yama şi Niyama, despre Satya (Adevărul) :

''Cel care îşi imaginează **doar** că realizează lucruri folositoare pentru el şi pentru ceilalţi cînd de fapt nu este aşa, nu are nici o şansă să se schimbe.În primul rînd un om trebuie să-şi înţeleagă lipsurile şi limitările , acceptîndu-se aşa cum este, pentru că **doar în felul acesta poate exista o şansă de transformare**.

Această falsă înţelegere a ceea ce un om este de fapt, e considerată de înţelepţii yoghini ca fiind cel mai mare rău, deoarece toate celelalte rele, dureri, suferinţe provenind din exterior, sunt un rezultat al legii karmei, avînd rolul de a ne face să învăţăm şi deci conduc şi ele indirect către înţelepciune. Această falsă înţelegere nu poate însă decît să ne îndepărteze de înţelepciune, hrănind egoismul, împingîndu-ne din ce în ce mai adînc în ignoranţă şi creînd imposibilitatea elevării conştiinţei “.

Iertaţi-mă,va rog, şi poate mă veţi ajuta să mă iert şi eu pe mine însumi pentru puţina lumină pe care o împărtăşesc cu voi în acest sfîrşit de veac ale cărui întunericimi şi dizarmonii sînt doar reflexia exterioară a propriilor orbiri spirituale sau opacităţi mentale, ruşinoase pentru pretenţiile noastre !

Fiindcă, de bună seamă, cel mai bine stăm la capitolul pretenţii de la ALŢII !

Doamne,ajută-ne după Marea Milă a Ta, te rog !

Doamne, ajută-ne , oricum ai vrea, oricum ai şti, oricum am merita, ci doar nu ne lăsa de izbelişte, pradă curenţilor haotici de tot felul care ne flutură minţile precum vîntul frunzele uscate !

Doamne, ajută-ne, ajuntă-ne , ajută-ne , ajută-ne, TE ROG MULT !

L u m e a d u s ă

Era după nenorocirea din 18 martie 2004, cînd, aşa cum spune poetul :

“ De la Nistru pîn’ la Tisa

Tot romanul plînsu MISA ! ‘’

Ei, poate că nu toţi au plîns, că unii jubilau, adică cei care i-au trimis pe jandarmi să ne spargă casele şi care sînt fraţii noştri întunecaţi.În lunile care au urmat, am avut acest vis : Eram urmăriţi, noi cei care ne aflam de partea binelui, de forţele malefice, printr-un oraş sumbru, care emana de peste tot o atmosferă de teroare, panică şi frică.Partea aceasta, deşi a durat cel mai mult, a rămas cel mai puţin impregnată în memoria mea la trezire, fapt pe care nu-l regret nici cît negrul sub unghia unui boschetar veneţian ! La un moment dat am ajuns în apropierea unui bulevard sau o piaţă mai largă, unde cei ostili nouă realizau un fel de paradă a forţei lor militare, îmbrăcaţi doar în slipi şi înarmaţi cu arcuri, săgeţi şi suliţe.Unii dintre ei ne arătau muşchii antebraţelor, îndoindu-şi braţele în gestul specific culturiştilor cînd vor să-şi etaleze bicepşii , cu o atitudine cocoşească, avînd oarece accente parodice.Şi pe cînd se făleau ei mai tare, pămîntul s-a crăpat dinaintea lor iar ei au căzut în groapă, şi ca şi cum atît n-ar fi fost de ajuns, din spatele lor, un val imens de pămînt s-a prăvălit peste ei, îngropîndu-i definitiv şi fără nici o scăpare pe toţi.La trezire am înţeles că accentele parodice se refereau la fala acelei oştiri a întunecaţilor, care era atît de arogantă în prostia ei, încît nu realiza ridicolul ţinutei sale vestimentare.Sigur că semnificaţia acelui vis mi-a fost clară imediat şi cititorului trebe că la fel îi va fi.

Interludiu noetic :

În timpul meditaţiei de Revelare a Sinelui se pare că eu unul îmi revelez mai degrabă egoul sau agitaţia minţii , fiindcă altfel ce ar căuta o sintagmă

precum cea care dă titlul acestui articol să mă tulbure taman cînd nu trebuie ? Dar din motive pe care nicicum nu le pot explica, acest titlu îmi place foarte mult , aşa că în acest moment mă străduiesc să pun şi rochiţă la păpuşă, pe lîngă diademă.

Al doilea vis l-am avut cel mult un an mai tîrziu.Mă aflam într-un oraş în care zeci de mii, dacă nu cumva sute de mii de oameni ieşiseră pe străzi, la balcoane, pe terasele blocurilor, prin copaci şi peste tot unde se puteau cocoţa, manifestînd toţi la unison ceea ce aş putea numi un < delir > al bucuriei, atît de intens, de imens, de uluitor, cum nu cred să fi fost de la Facerea lumii încoace atîta bucurie dezlănţuită şi hiperfericită ! Dacă se dansa şi cînta, dacă mulţi se îmbrăţişau ori ţopăiau de veselie, dacă şi cum mai erau şi alte manifestări ale acelei colosale bucurii, mintea mea n-a mai reţinut la trezire...Dar important era acel ocean de bucurie care trebuie că se simţea în toată galaxia sau măcar în sistemul nostru solar ! Aş vrea să mai insist o vreme pe acel sentiment izbăvitor al bucuriei incredibile, năpraznice, urieşeşti, vindecătoare, sublime, îmbătătoare şi victorioasă !!!...Ca întotdeauna cînd se dezlănţuie sentimente foarte intense, cuvintele sînt cu totul şi cu totul neîncăpătoare, de aceea voi mai spune că şi acest vis mi-a fost destul de clar la trezire.Sigur că unele păreri au emis posibilitatea ca el să se refere mai degrabă la o reuşită personală în plan spiritual, însă eu sînt sigur că este vorba de victoria Binelui împotriva Răului pe această planetă de prea multă vreme oropsită de hoardele întunericului !...

Interludiu poetic :

Pre – vestire

Într-un fel sau altul

Ne cheamă Înaltul

Într-o zi sau alta

Deveni-vom unealta

Divinei Voinţe

Într-un ceas sau altul

Vom face saltul

Dincolo de fire

În Nemărginire...

Într-o clipă- două

Apare o lume nouă

Ca un curcubeu

Pe care vom trece

Numai şi numai

Spre Dumnezeu !

„ Ultimul lucru pe care doresc să vi-l spun are de-a face cu conştiinta Melchizedec. Ceea ce ştim este că, atunci cînd o reţea sau o planetă trece prin acest gen de experienţă, prin care reţeaua se naşte, înainte de naşterea propriu-zisă totul poate fi pierdut. Iar dacă acest lucru se întîmplă, rasa care se află pe planeta respectivă trebuie să înceapă totul de la capăt. Trebuie să înceapă de la zero şi să ia totul de la capăt, ceea ce nu este un lucru bun. Poate dura sute şi sute de mii de ani pînă cînd se revine la acel moment anume.

Dar mai ştim şi că, atunci cînd o reţea se naşte, cînd capătă viaţă, cînd se conecteaza la Pămînt şi devine funcţională, nu a existat nici un incident în toată viaţa de oriunde, de la inceputul Creaţiei şi pînă acum, care s-o oprească din drum.

Aşa că atunci cînd vedem că acest lucru se petrece – aşa cum s-a întîmplat în februarie 2008 – ştim că noi, ca rasă umană, am reuşit. Ştim că putem trece mai departe, la nivelul următor al conştiinţei. Nu mai e vorba de „poate" – ştim cu siguranţă! Aşa că, acesta este un moment extraordinar în viaţă, pe care să îl sărbătorim – doar că majoritatea oamenilor nu îl înţeleg încă. Pentru că timpul cosmic este atît de lent, din februarie 2008 pînă acum înseamnă că acest copil nu are doi ani – are cam un minut de viaţă. Este nou-născut!

Aşadar, ceea ce urmează să se desfăşoare în viitor se va întîmpla foarte curînd. Probabil că, după spusele mayaşilor şi ale tuturor celorlalte triburi, se va petrece între acum şi cel tîrziu 2015. Nimeni nu ştie cînd. Cred că nu ştie chiar nimeni. Oricine ar fi ei. Pentru că numai Mama Pămînt ştie cînd se va întampla. "

Acesta e un fragment din < Naşterea unei noi omeniri> scris de Drunvalo Melchizedec la 26 mai 2010.Este un fel de dovadă pentru mine care îmi întăreşte dorinţa – speranţa – presupunearea – (aproape) certitudinea că visele mele n-au fost doar simple aiureli nocturne !...

„ Străjerule,cît mai este din noapte ?

Străjerule, mai este mult din noapte ?

Străjerul răspunde :

Vine dimineaţa şi este tot noapte. "

(Isaia, 21,2)

„ Cînd societatea atinge un stadiu în care proprietatea conferă rang, cînd bogăţia devine singurul izvor de virtute, posesiunea singura chezăşie de unire între soţ şi soţie, cînd minciuna e izvorul succesului în viaţă, sexualitatea singurul mijloc de desfătare şi cînd gătelile exterioare sînt confundate cu religia lăuntrică..." sîntem în Kali yuga !

(Vishnu Purana)

Cu ochii deschişi, eu unul am avut trei vise mari :

- moartea tiranului (dar şi a tiraniei ar fi trebuit să mentalizez).

- venirea extratereştrilor benefici în masă şi pe faţă pentru a ajuta omenirea să treacă la un nivel mai înalt de conştiinţă.

- Manifestarea iubirii Divine intense şi permanente atît în fiinţa mea, dar şi în toate inimile de pe această planetă.

Prin 1999 – ce frumoasă cifră ! – aveam o prietenă cu oarece calităţi mediumnice, care venind la mine într-o zi, mi-a spus că duminica viitoare voi avea o viziune şi întru adevăr, pe 10 ianuarie 1999, într-o duminică, în timp ce stăteam întins pe spate cu ochii închişi, fără să dorm, am văzut chipul lui Iisus zîmbind cu privirea pierdută în zare.Imaginea Mîntuitorului , repet, era clară în spatele ochilor mei închişi, apoi chipul Lui a căpătat semnul suferinţelor din timpul calvarului crucificării.

Privirea pierdută în zare semnifică evident viitorul, iar suferinţa calvarului se referea la prezent.Viziunea avea pentru mine, la acel moment, o indubitabilă referire la suferinţa provocată de multele posturi negre pe care le începusem cu trei ani înainte şi mă îmbărbăta, arătîndu-mi că viitorul va fi mult mai luminous, dar acum mă gîndesc dacă nu cumva acea privire zîmbitoare a lui Iisus nu viza întreaga umanitate, ci nu doar modesta mea persoană ?

“ Este paradoxul glorios al existenţei noastre că întreaga comprehensibilitate (înţelegere) a lumii nu este decît scăunelul pe care stă incomprehensibilitatea (misterul) ei ! “

Sau în alţi termeni, parafrazînd pe altcineva : “ Sfîrşitul va aduce mai multe mîngîieri decît se crede, va fi mai admirabil decît se crede, mai îngrozitor (pentru unii) decît se crede, mai surprinzător decît se crede, mai uluitor decît se crede, mai slăvit decît se crede ! ”

Şi închei cu această frumoasă parabolă a UŞILOR :

„ Tot ce se spune, tot ce se face în om, în lume, în regat, este o UŞĂ. Soarele, Maestrul, Dumnezeu sînt tot atîtea chei : Dumnezeu este cheia Creaţiei şi a lumii, Soarele este cheia zilei pe care o deschide cînd răsare şi o închide cînd apune ...”, iar Maestrul, adaug eu,pentru că autorul acestui citat uitase de el, este cheia transformării noastre, a celor care îi urmăm învăţătura Divină !

Prăjina şi proptelele

Unitatea de masură a orgoliului, după cum se ştie, este prăjina.Ea are 6,69 m.Subunitatea prăjinei este stînjenul care măsoară 2,23 m , care la rîndul lui are ca subunitate palma de 27,875 cm.Pe lîngă dimensiunea prăjinei, orgoliul mai poate fi măsurat şi pe orizontală cu o altă unitate de măsură mai puţin cunoscută, numită bîrdihanul.Trebuie precizat din capul locului că nu toate fiinţele umane obeze sînt musai orgolioase.Noi am auzit de un caz care deşi avea un bîrdihan respectabil, cel puţin aşa se vedea într-o poză, el totuşi nu deţinea deloc orgoliu.Acel caz se numea Yogananda. Or mai fi fiind şi alte cazuri...

Dacă orgoliul depăşeşte o prăjină, e grav.Dacă e o prăjină şi un bîrdihan, e chiar foarte grav ! Cînd orgoliul e sub o prăjină, ca de exemplu, unu, doi sau doi stînjeni şi o palmă , atunci ceilalţi se simt mai stînjeniţi, foarte stînjeniţi sau ruşinos de stînjeniţi în prezenţa acelui fenomen, drept pentru care le vine să-l ia la palme pe fenomen ! Vă recomandăm să staţi la cel puţin o prăjină distanţă de fiinţele cu orgoliul cît prăjina ca să aveţi timp să vă feriţi în momentul în care respectivele încep să se scape pe ele ! Cred că există şi o teoremă a lui Pitagora, dar cum am fost mediocru la geometrie, nu ştiu dacă era vorba de pătratul ipotenuzei sau de ipoteza că mai degrabă găseşti o veveriţă în ceaşca de ceai la micul dejun, decît un bîrdihănos umil altundeva decît în faţa şefului său !

Se va obiecta că toţi oamenii obişnuiţi au orgoliu.Aşa este.De o palmă, două , dar cînd începe să depăşească un stînjen, atunci devine stînjenitor, iar dacă – ferit-a sfîntul ! – orgoliul ajunge de dimensiunile unei prăjini sau chiar mai multe – cum e cazul lui Big Brother – atunci se vor simţi cu siguranţă nişte mirosne trăsnitoare de pucioasă ! În acest caz trebuie s-o luăm la sănătoasa cît ne ţine vitalul , fără teama că se va manifesta cumva efectul de avalanşă, deşi nu e cu totul exclus ! Ne referim aici la posibilele efecte dezastruoase pe care le-ar putea avea asupra emoţiilor noastre, pentru că mintea noastră s-ar putea să rememoreze iar şi iar respectiva nenorocire , ore sau zile în şir !

Da, dar ce-i cu proptelele ? Că în titlu erau şi ele pomenite.Ajungem şi la ele acuş.Mai întîi introducerea.

Dacă Esenţa noastră Divină este TOTALITATEA sau PLENITUDINEA a TOT şi a TOATE, am putea asemăna sufletul nostru cu rotunjimea unui Curcubeu , iar Egoul nostru cu gîtul unei pîlnii.Sigur că Egoul ne este foarte necesar pe o anumită treaptă a evoluţiei noastre spirituale, el avînd cam acelaşi rol pe care îl are crisalida în formarea unui fluture.Fără Ego am fi striviţi de multitudinea de energii exterioare înainte să fi făcut ochi, precum pisicuţii după naştere, adică înainte să ne fi dat seama a cui copită ne-a pocnit ! După o vreme însă, egoul devine o povară tot mai greu de suportat de către suflet.Şi cînd spui Ego, nu se poate omite umbra lui, care este orgoliul. Inevitabil.

De o palmă sau doar de o linie.De un stînjen sau de o prăjină, oricît de mic sau de bîrdihănos, orgoliul se află acolo parfumat cu varii mirosne.Iar cînd nu mai încape , nu doar în hainele Egoului, ci nici măcar în sala de curs – şi ne referim la sala unde se ţin cursuri de yoga, nu cursuri de hidrologie – atunci trebuie luate măsuri urgente , fiindcă asemeni cancerului, face ravagii şi prin celulele vecine care erau sănătoase.Face ravagii la purtătorul în cauză, dar şi la privitorii mai tineri la minte, care s-ar putea să ia drept exemplu de comportament taman pe cine nu trebuie, crezînd că dacă e în an mare şi cu orgoliu mare, aşa trebuie să fie, aşa trebuie să se comporte şi puişorul ! Că doar se cunoaşte rolul mimetismului la pufanii de pe swadhistana !

Am văzut cazuri mai multe.De pildă un băiet tinerel, serviabil, amabil, de bun simţ , iar după un an de ashram nu-i mai ajungeai nici cu prăjina la nas ! Uitase pînă şi să spună bună ziua ! Trecea pe lîngă mine ca pe lîngă mormîntul eroului necunoscut ! De ce mormînt ? Pentru că amintirea despre mine o îngropase în cutele subconştientului. De ce erou necunoscut ? Pentru că dacă aş fi fost cunoscut şi-ar fi amintit să spună bună ziua !

Dar de ce să vorbesc de alţii, cînd cel mai bun exemplu mi-s chiar eu în persoană...După cîţiva ani de ashram, orgoliul meu se măsura cu ambele unităţi de măsură ! Adică prăjina bîrdihănoasă sau invers ! Şi oare de ce, de vreme ce nu aveam nici o realizare spirituală ? Ei, bine, pentru că dădusem peste o fiinţă de

gen feminin, care avea atît de multe probleme, încît mie mi se părea că sînt un titan pe lîngă ea ! Şi m-am tot umflat în pene, pînă cînd Divinul mi-a dat un şut în dos de am ajuns la 4oo km de ashram ! Dat afară ! Iar atunci cînd am sosit la Iaşi , mama ţipa mai mereu la mine şi prietena mea cea mai bună - al cărei nume în clişeele akaşice a rămas Doamna Învăţătoare – m-a trecut în carantină şi timp de vreo 9 luni n-a cadadicsit să-mi spună nici bună ziua !

Dar experienţa clarificatoare care mi-a luminat mintea s-a petrecut în trenul spre casă.Egoul caută ca prin orice mijloace să-i fie lui cît mai bine.Un serviciu mai bun, o casă mai bună, o relaţie mai bună, o leafă mai bună, o maşină mai bună şi toate celelalte facilităţi care fac viaţa mai comodă.E ca şi cum s-ar pune tot felul de proptele de diferite forme şi mărimi la o clădire gata să se năruie.

Egoul îşi pune o multitudine de proptele spre propria-i supravieţuire.Dar cînd se întrece o anume măsură, din raţiuni divine, urmează şutul în fund şi atunci toate proptele cad , iar egoul rămîne în aer.Nu mai are de ce se agăţa, nu mai are nici un punct de sprijin.În astfel de situaţii, cînd sîntem în AER, rămînem cu noi înşine, fără proptelele obişnuinţelor, a tabieturilor, a falselor consolări.

Dacă în acel moment descoperi că deţii ceva durabil şi stabil în interiorul fiinţei tale, cum ar fi iubirea faţă de ceva sau cineva, încă mai ai o şansă să nu te sfărîmi de tot atunci cînd vei atinge pămîntul în cădere liberă.Iubirea ne poate proteja imens în atari situaţii, numai că eu n-aveam nici măcar această protecţie în acea conjunctură.

Aşa că a fost un moment de dureroase constatări.Cădeam şi tot cădeam şi n-aveam pe nimeni sau nimic care să atenueze căderea.Mai bine zis, spre a fi riguros exact, exista o casă a mamei la care mă întorceam, fiindcă dacă n-ar fi existat nici aceea, abia atunci ar fi fost cu adevărat tragic ! Din acest motiv acum mă rog cîteodată, cînd vine vreun cutremur, să-mi lase Dumnezeu măcar casa intactă, că la fizicul meu, nu mă văd deloc bine dormind prin şoproane sau corturi sau cine ştie pe unde.

Şi bine înţeles că ajuns acasă într-o astfel de stare jalnică, am fost destul de mirat de atitudinea Doamnei Învăţătoare.Mă aşteptam ca măcar de la ea să am

parte de puţină compasiune ! Însă trebuie ca unele nenorociri să vină neapărat la pachet cu altele, altfel omul se ridică şi pleacă mai departe cam la fel de inconştient precum era înainte.

La etajul casei unde locuiesc, prima cameră se zugrăvea şi dacă aş mai fi întârziat cîteva luni, camera mea ar fi fost ocupată de fratele meu, care şi- ar fi adus femeia şi copilul, după ce ar fi vîndut camera lor de cămin, unde locuiau.Pesemne însă că Divinul, în mare Sa Milostenie, n-a vrut să mă arunce chiar pe drumuri, ştiind El că atunci cînd sînt pus în faţa unor obstacole foarte mari, tendinţa mea este să dau bir cu fugiţii, respectiv să adopt calea cea mai uşoară, adică suicidul ! Or Domnul vrea îndreptarea omului, nu moartea sa.

De bună seamă că după cîţiva ani, egoul s-a întărit din nou, iar orgoliul a crescut sau – mai bine zis – s-a refăcut.Acum însă a apărut ceva în plus faţă de trecut. Acum simt cînd hidra orgoliului îşi scoate cele mizerabile capete şi împroaşcă mirosnele sale duhnitoare împrejur.Simt ca un fel de atingere slinoasă, aproape imposibil de redat în cuvinte , suficient de repede ca să iau măsurile de rigoare.Şi aceste măsuri constau în primul rînd în a trîmbiţa cui se află mai aproape şi care de cele mai multe ori este tot Doamna Învăţătoare.A trîmbiţa apariţia monstrului şi a-l lua în rîs. Cum spune ea bine, rîsul sublimează. Se ştie doar că demonii, mai ales cei ai orgoliului, nu suportă să fie luaţi în rîs.

În urma acestei experienţe am rămas cu o anume sensibilitate. Detectez orgoliul celorlalţi imediat şi încă de la mare distanţă, iar aceasta îmi crează un anume discomfort psihic, care mă îndeamnă să semnalez apariţia monstrului celui în cauză, din dorinţa de a nu fi devorat acela sau aceea prea repede.Sau, dacă folosim o altă comparaţie, epidemia trebuie anihilată înainte de a paraliza cu totul voinţa victimei.

Sigur că n-am pretenţia de a-mi fi sublimat orgoliul, dar măcar sînt mai mereu conştient cînd dă semne să mă gîtuie ! Ei, măcar şi de atît dacă ar fi cei mai mulţi conştienţi şi tot s-ar mai diminua efectele sale adesea năpraznice.Altfel spus, cînd eşti conştient de o problemă, iei măsuri spre rezolvarea ei, dar cînd unii se comportă de parcă nici usturoi n-au mîncat, nici gura nu le miroase, atunci desigur că mie nu-mi vine să mă prefac că totul e în regulă.

Precum se prea ştie, toate fiinţele de pe planeta aceasta sînt interconectate între ele în moduri atît de profunde şi subtile, încît noi nici măcar nu le putem bănui !...Cînd cineva care posedă capacitatea de a percepe lăuntric răspunsurile Divinului , l-a întrebat pe Shiva de ce trebuie să stăm atîtea ore în şir, fără întrerupere, uneori peste 24 , la terenul împrejmuit în aşteptarea unei conferinţe de la Ghidul nostru spiritual, în condiţii caniculare sau de ploaie sau cu stomacul ghiorăind de foame, i s-a răspuns că pentru a arde karma de orgoliu spiritual la nivel de grup, dar şi individual.Ştiind aceasta, poate că unii dintre noi vor face eforturi mult mai susţinute întru anihilarea acestei hidre indezirabile - ca să folosesc un cuvînt cît mai blînd cu putinţă - din simplu motiv că s-ar mai uşura karma colectivă, în primul rînd a grupului şi apoi a umanităţii.

Ma Ananda Moy a spus : „ Veţi avea realizări pe măsura umilinţei voastre .''

P.S. Verificarea umilinţei :

1.- dacă mai poate fi ofensat de ceva sau cineva .

2. - dacă poate ierta din toată inima ofensele, ofensatorul (şi pe el însuşi).

3.- dacă poate face bine celor care îi fac rău.

4. - dacă nu duce dorul preamăririi lumeşti.

5. - dacă se simte bine ca cel mai neînsemnat dintre neînsemnaţi pentru a putea servi oricui, fară jale sau melancolie.

R a d i o g r a f i a u m b r e i

" **E perfect să-ţi şterg i întreaga istorie personală pentru că asta te va elibera de gîndurile împovărătoare ale celorlalţi.O dată ce te cunosc oamenii, devii ceva de la sine înţeles şi nu vei mai fi în stare să întrerupi densitatea gîndurilor lor.E preferabilă libertatea fundamentală a necunoscutului…**

Problema ta (a mea !) este că ai prea multe explicaţii de dat tuturor, dar în acelaşi timp vrei să-ţi păstrezi luciditatea, noutatea a ceea ce faci…Deoarece nu poţi fi emoţionat (şi emoţionant) după ce ai explicat tot ce-ai făcut…"

... te plictiseşti de tine însuţi şi de lume, completează scribul acestor rînduri.Iar pentru ca cercul să fie complet, îi plictiseşti şi pe ceilalţi de tine , de părerile tale şi de modul tău de a fi.

Cineva drag inimii mele mi-a atras atenţia că îmi torn prea multă cenuşă în cap în articolele scrise, dar şi verbal, adaug aici.Justificarea mea a fost că nu ştiu dacă cititorii îmi cunosc şi precedentele articole...Porneam de la presupunearea că ei îmi văd doar ultimul articol, cel pe care îl au în faţa ochilor.De pildă, în ultimul meu articol, numit **Critica raţiunii (im)pure** chiar am scăpat prea multă cenuşă din găleată peste capul meu ! Promit solemn că pe viitor n-am să mai repet această greşeală , de n-oi uita cumva !

Mai departe, în cele ce urmează, voi căuta să prezint nu o justificare a comportamentului meu faţă de lume, care nu prezintă nici un interes pentru nimeni, nici măcar pentru mine, cît o panoramare a ceea ce este individul în raport cu lumea sau , în termini alegorici, a Umbrei (care este Egoul) , în raport cu evenimentele pe care se proiectează şi care se proiectează asupra ei.Şi vorbesc aici de Umbră, întrucît despre Lumina Sinelui încă nu sînt îndreptăţit să scriu, dar poate că, Prin Graţia Celui Prea Înalt, se va realiza şi această acţiune prin mine cîndva!

Fiecare dintre noi, fie că se află în trupuri de bărbaţi ori de femei, a visat să fie cumva anume…Fiecare a avut un model, un ideal de fiinţă pe care ar fi vrut să-l

imite, mai ales la tinereţe, chiar dacă unii dintre noi n-am fost întrutotul conştienţi de această tendinţă.Mimetismul e atît de firesc pe nivelul la care ne aflăm cei mai mulţi dintre noi, încît nici nu merită alte consideraţii în plus.În ce mă priveşte, deşi am evitat pe cît posibil, conştient, dar şi inconştient, să fiu ca toată lumea, tot mi-ar fi plăcut să fiu ca cineva anume, cum ar fi Nicuşor Catrina, de pildă.Nu pomenesc intenţionat numele Mentorului nostru spiritual, deoarece el este o fiinţă atît de misterioasă pentru intelectul meu, încît oricîte eforturi ar face el – intelectul – n-ar şti de unde să apuce acest mister, n-ar şti cum să descîlcească acest ghem plin de taine şi adîncimi insondabile şi imprevizibile !

Desigur că acestea sînt caracteristici definitorii pentru fiinţele Eliberate de Maya, adică misterul insondabil şi imprevizibil al făpturii lor, la care nivel vom ajunge şi noi ceilalţi cîndva.Pînă atunci, panoramarea pe care o intenţionez aici implică unele nuanţări şi limpeziri a ceea ce crede mintea mea actuală că merită sau este necesar de clarificat.

Că noi nu putem literalmente să fim identici modelelor care ne încîntă mintea şi sufletul sau imaginaţia, oricît ne-am strădui, este o observaţie prea banală ca să mai merite a fi dezbătută.Nu putem fi identici, dar dacă acel model sau ideal ne fascinează în suficientă masură şi multă vreme, e posibil să ajungem foarte asemănători cu acel model. O altă observaţie la îndemîna oricui este că la cei mai mulţi dintre noi, fie acea fascinaţie pentru un singur model de comportament scade odată cu trecerea timpului, fie sîntem atraşi de alte modele sau alte aspecte aparţinînd altor fiinţe umane (poate şi sub- umane ori animale, în unele cazuri).

Tendinţa de a căuta să aibă mereu dreptate aparţine mai cu seamă primelor două nivele ale minţii, cea obişnuită şi cea superioară, deşi nu este exclusă cu totul şi la nivele mai înalte ale mentalului, dar aceasta e doar o presupunere, fiindcă nu mă scald suficient de des în acele ape ca să am o percepţie clară în această direcţie.La aceste minţi mai există o tendinţă, posibil nu totdeauna conştientă, anume de a crede (sau a se crede) că sînt corecte în viziunea lor despre lume şi despre ele însele.Uităm prea adesea că fiecare dintre noi exprimăm doar un punct de vedere sau cîteva, puţine la număr.Ştim din lecturi sau am auzit unii dintre noi , că numai cînd vom accesa nivelul supramental, vom

avea viziunea simultană a tuturor punctelor de vedere umane puse în discuţie, şi în plus, perspectiva Divină.

Unde vreau să ajung ?

Citatul cu care începe acest articol mă reprezintă pe mine (şi nu doar pe mine), într-o proporţie atît de mare, încît atunci cînd am luat cunoştinţă de el în urmă cu vreo zece ani, a fost ca o oglindă care îmi arăta ceva ce nu-mi plăcea mai deloc la Umbra mea.Cînd avem nenumătate dorinţe sau chiar puţine , dar intense de a poseda fiinţe şi obiecte; cît mai multe obiecte, cît mai multe fiinţe, în relaţii amoroase pasionale şi acaparatoare, atunci desigur că nu e convenabil pentru Egoul nostru să ni se arate una din cauzele pentru care ne scapă printre degete realizarea sau materializarea acelor dorinţe obsedante.

Citîndu-l pe Castaneda mai departe, **< trebuie să înveţi să devii în mod deliberat disponibil şi indisponibil.După cum se desfăşoară viaţa ta acum, eşti nedorit de disponibil tot timpul !... Să fii inaccesibil înseamnă să te atingi de lumea din jurul tău cu economie.Nu mănînci mult.Nu foloseşti şi nu storci oamenii pînă n-a mai rămas nimic din ei, în special pe cei pe care-i iubeşti !...Un vînător ştie că va avea mereu ceva în capcană, aşa că nu se îngrijorează.Să te îngrijorezi, înseamnă să devii accesibil, iar odată ce te îngrijorezi, te agăţi cu disperare de orice, iar odată ce te agăţi, eşti expus la extenuare sau rişti să extenuezi orice sau pe oricine de care te agăţi !...Cînd nimic nu e sigur, rămînem permanent în alertă, în gardă.E mult mai captivant să nu ştii din ce tufiş va sări iepurele, decît să te porţi ca şi cum ai şti totul ! >**

Citatul de mai sus a reprezentat pentru mine, pe de o parte, un diagnostic corect a ceea ce eram şi o indicaţie foarte atrăgătoare a ceea ce mi-ar fi plăcut să devin, dacă aş fi putut pune în practică sfaturile lui Don Juan către Castaneda, pe de altă parte.Numai că sfaturile oricui, oricît de înţelepte, sînt asemeni luminiţelor în bezna ignoranţei : ele ne luminează calea, DAR NU REPREZINTĂ CALEA !

Sufletul nici unei fiinţe umane din trecut, prezent sau viitor, nu se alcătuieşte din sfaturile date de alţii, nu se construieşte în urma unor indicaţii oricît de înţelepte primite de la oricine ar fi acela !...Doar experienţa proprie

NEMIJLOCITĂ face să fim ceea ce sîntem...Sigur că în acea experienţă intră şi cărţile citite ori sfaturile primite, însă esenţiale sînt, precum bine se ştie, experienţele noastre.Ideile sau concepţiile despre lume şi univers, ne dau orientarea pozitivă sau invers, pe cînd experienţa asimilării acelor idei, concepţii, sfaturi, este ceea ce ne deosebeşte pe unii de alţii, adică identitatea noastră sufletească unică.Teoria vine de la cei înţelepţi care au experimentat înaintea noastră, practica ne aparţine, iar roadele ei ne definesc.Dar acest tip de aserţiuni sînt atît de banale, încît nici n-ar mai trebui scrise, doar că nu sînt prea sigur că le ştiu chiar toţii cititorii acestor rînduri.Decît să pornesc de la presupunea că lectorul ştie la ce fac aluzie, în absenţa acestor precizări, şi să se ajungă la cine ştie ce confuzii, mai bine risc să irit pe careva cu " sfătoşenia mea cosmică ", cum mă ironiza cineva, dar evit derapajele unor minţi receptoare spre mlaştina incoerenţei.

Acestea au fost însă doar generalizări mai mult sau mai puţin necesare, fiindcă panoramarea pe care o intenţionam iniţial se referă la altceva.Iar pentru a se înţelege mai bine, voi folosi o comparaţie sugestivă. Să ne imaginăm ca sîntem pe un deal sau chiar mai sus, undeva pe un munte şi privim peisajul foarte variat din faţa noastră.Acolo se află văi şi rîuri şi drumuri şi vegetaţie sub multiple forme ori case şi animăluţe şi multe altele. Dar făcînd enumerarea de mai sus, nu am putut cuprinde în cuvinte forma unică a fiecărei văi, a fiecărui deal, a fiecărei particularităţi (de teren, de vegetaţie, de animale) văzute de ochii noştri şi nici nu am putut cuprinde sentimentele pe care acele imagini le-au trezit în fiinţa noastră.Dacă la această comparaţie se adaugă **dinamica** tuturor interacţiunilor dintre fiecare aspect observat sau simţit de noi în timp , ci nu doar în spaţiu, se va înţelege poate mai bine că noi, precum şi orice aspect sau fenomen aflat în afara noastră, reprezintă **o curgere a Vieţii** prin miriadele sale de forme şi conţinuturi.

Este bine, este chiar minunat să ne dorim a fi şi a deveni mai buni, mai înţelepţi mai fericiţi, asemeni nu ştiu căror modele umane sau divine pe care cultura sau aria geografică unde trăim ni le scoate în cale, dar trebuie să fim conştienţi că asimilarea altui mod de a fi se face între anumite limite, cîtă vreme încă trăim la nivelul Egoului.Mie mi-ar fi plăcut să fiu ca Nicuşor Catrina în această viaţă, ori

precum un Don Juan sau ca nu mai spun cîţi alţii, pentru a avea mai multe cuceriri în rîndul celor de sex opus mie, pentru a fi mai iubitor şi iubit, pentru a fi mai fericit, pentru una şi pentru alta, numai că nu am fost cum mi-am dorit să fiu şi odată cu trecerea timpului am înţeles încetul cu încetul că nu visele sau dorinţele noastre ne definesc sufletul nostru, nu realizarea sau ne- realizarea lor alcătuiesc fondul nostru sufletesc, ci **< dansul în ploaie**>.Adică nu furtunile, ploile, amărăciunile, bucuriile, suferinţele , frustrările şi toate celelalte stări prin care trecem de-a lungul vieţii, constituie fondul nostru sufletesc , ci <**dansul în ploaie**> sau cum reacţionăm noi la furtunile destinului.

Mi-ar fi plăcut să fiu mai charismatic, mai frumos, mai inteligent, mai continent, mai blînd, mai afectuos, mai înţelept, dar deocamdată nu sînt…Mi-ar fi plăcut să am mai mulţi bani, să am mai mult succes la femei , mi-ar fi plăcut aia şi cealaltă, dar nu le am…**şi ce-i cu asta ?...** Sînt prea disponibil, prea vorbăreţ, **prea aşa şi pe dincolo**, iar cititorul mă va recepta ca plictisitor, poate, mă va recepta într-un anume fel limitat, care etichetă nu se va mai schimba de-a lungul întregii mele vieţi la unii…**şi ce-i cu asta ?** Eu procedez la fel ca ei sau ca ele. Sigur că va fi greu să mai ies din plasa minţilor celor care şi-au facut o anume impresie limitativă despre mine, dar oare observaţi voi cei care v-aţi pus aceste întrebări, că aceste preocupări aparţin minţii şi în speţă **Umbrei,** adică **Egoului** ? Ne va fi greu nouă celor care nu ne-am ridicat la înălţimea propriilor pretenţii (dar cine s-a ridicat ?) sau pretenţii ale altora, să ne împlinim anume dorinţe din pricina unor etichete defavorabile pe care minţile celor care ne cunosc le-au aplicat pe gulerul personalităţii noastre, dar încetul cu încetul nu doar vom înţelege cu mintea, ci chiar vom simţi că toate aceste frustrări sînt modalităţi ale Destinului de a ne şlefui sau de a îndepărta mîzga de pe diamantul nepreţuit care este Esenţa noastră Divină.

Nimeni nu-şi mai aminteşte ce modele de comportament ar fi vrut să urmeze de-a lungul sutelor de încarnări anterioare, dar au rămas experienţele, fie ale reuşitelor, fie ale frustrărilor care ne-au învăţat cîte ceva.Într-o încarnare viitoare voi fi probabil misterios şi plin de iubire divină, voi fi asemeni modelului Divin pe care l-am admirat cel mai mult în timp, iar cîndva, voi deveni şi eu un model divin pentru alţii care la acel moment vor trăi la nivelul Egolului…

E adevărat că în prezent n-o să mai pot cuceri inima unor femei care mă atrag, pentru că vor fi citit sau auzit despre mine că sînt aşa şi pe dincolo, iar impresia lor actuală nu e de natură să-mi uşureze realizarea dorinţei mele…Sau n-o să mai pot obţine cine ştie ce beneficiu, pentru că se spune despre mine, despre noi, **că aş fi/ că am fi** altfel decît **acceptă** ceilalţi să fim, dar toate astea fac parte din experianţa noastră imperios necesară spre autodepăşire.

Reamintesc şi subliniez totodată că **toate fiinţele umane** care încă mai sînt **sclavele Egoului şi ale minţii obişnuite**, oricît de strălucitoare ar apărea ele la o primă impresie, oricît de fascinante ar fie ele la o primă impresie, fie că e vorba de staruri de orice factură, fie că e vorba de frumuseţi trupeşti rarisime, de exploratori interesanţi şi orice alte exemple vă mai vin prin minte, deci toţi, fără excepţie , care trăiesc la nivelul Egoului, se bălăcesc în aceeaşi dualitate dulce amăruie care alternează mereu şi mereu pînă la transcenderea definitivă a carcasei limitative reprezentată de Ego.

Înţelepciunea populară este incredibil de profundă în unele proverbe, cum este acela că tot **răul e spre bine !** Şi mie, asemeni milioanelor sau miliardelor de oameni de pe această planetă, nu mi s-au împlinit foarte multe dorinţe care mi-au fost tare dragi inimii mele în anume momente ale vieţii actuale.Dar exceptînd neghiobii care s-au sinucis din pricina dorinţelor neîmplinite, oare nu ne-au îmbogăţit experienţa şi înţelegerea acele nereuşite ? …De bună seamă că da.

Am pierdut ceva, dar am cîştigat altceva.Şi oricît de contradictoriu ar apărea la o primă vedere, **de fapt aproape întotdeauna cîştigăm ceva cînd pierdem** ! Fie că e vorba de pierderi materiale, afective sau mentale (aici mă refer îndeosebi la pierderea unor idei socotite valoroase pe moment).Desigur că nu trebuie absolutizat, fiindcă atunci cînd îţi pierzi cu totul minţile ori sufletul, cu greu se mai poate admite că ai cîştigat ceva, decît dacă vedem din perspectiva Sinelui, care într-adevăr n-a pierdut şi nu pierde nimic niciodată.Ca şi în cazul erorilor, grave nu sînt acele erori sau pierderile noastre materiale, afective, morale, ci **persistenţa** minţilor noastre în **a se agăţa** de valorile pe care le credem de neînlocuit.

Aşadar versiunea panoramică sau **panoramarea** (îmi place acest cuvînt, chiar îl savurez acum !) intenţionată la început, îndeamnă spre o viziune detaşată şi

înţeleaptă a universului şi a noastră în raport cu exterioritatea.Dacă o fiinţă ne place, iar alta nu ne place, dacă noi placem cuiva, iar altcuiva nu-i place de felul nostru de a fi, sînt aspecte secundare, care ne pot aduce plăceri sau neplăceri efemere, oarece încîntări sau amărăciuni, asemenea norilor pe cer, şi aşa cum nimeni cu mintea întreagă nu socoteşte norii ca fiind cerul, nici noi n-ar trebui să confundăm pretenţiile Egolului , aşteptările, dorinţele şi visele Umbrei sau personalităţii noastre sau ale oricui altcuiva, drept Cerul Fericirii Eterne.

Sigur că stînd la calculator este uşor să scrii aceste cuvinte, este uşor pentru mine să fac pe înţeleptul (iar pentru voi să le citiţi), ci mai dificil va fi să le aplic atunci cînd dă tăvălugul frustrărilor peste mine , **peste noi**, sau mai ştiu eu ce alte nenorociri, cum ar fi, să zicem, moartea mamei noastre pămîntene, chiar dacă noi credem despre noi înşine că după atîţia ani de practică spirituală, ne-am detaşat în mare măsură de ataşamente emoţionale.

Ci din perspectiva înaltă în care uneori avem privilegiul să ne plasăm, în rarele momente de luciditate şi detaşare exemplare (rare pentru unii, că la alţii - mai rari ! - acestea sînt trăite mai des), vom aprecia felul de **a fi** al unora sau al altora, iar de nu ne va place ceva, vom întoarce capul în altă direcţie şi asta este ! Nu-i aşa o mare tragedie dacă felul nostru de a fi nu e pe placul cuiva şi dacă tinde să ne obsedeze cumva acest aspect, anume că nu placem cuiva, înseamnă că sînt probleme de înţelegere în mintea dar şi în fiinţa noastră destul de serioase !

Se repetă pînă la suprasaturare că primim întotdeauna ceea ce meritătm, dar mai rar se spune că primim ceea ce avem nevoie în acest moment al evoluţiei sau involuţiei noastre spirituale.Ca în cazul meu concret, dacă am fost ciuca bătăilor de tot felul în această viaţă, nu doar am meritat, ci chiar mi-a fost necesar acest tratament ! La unii dintre noi ne-simţirea este atît de mare, încît doar suferinţa repetată ne poate trezi din inconştienţă şi larvaritate !

Deci din perspectiva noastră de martori lucizi şi detaşaţi, admirăm şi prostul satului şi pe deşteptul fudul nevoie mare, şi pe taurul comunal şi pe frumoasa tîrgului.Iar cei dintre noi care n-au acces la starea de martor lucid şi detaşat, destinul ne va dărui experienţele necesare spre a ajunge la acea stare cîndva în viitor.E drept că unii dintre noi, cum a fost cazul meu, ar fi vrut să fie şi tauri

comunali sau frumoasa tîrgului şi clarvăzători, mentori spirituali, poeţi talentaţi; toate astea simultan, în aceeaşi viaţă !

Pentru că a fi doar un poet, chiar talentat, dar femeile frumoase să se uite la tine cu dezgust ca la un popîndău (!), din pricina fizicului neatrăgător, nu este nici pe departe o experienţă încîntătoare, chiar dacă se dovedeşte a fi absolut necesară ! Sau, cum e cazul altora, dacă au un trup foarte frumos, dar le lipseşte caracterul şi alte calităţi sufleteşti minunate, n-aş spune că sînt de invidiat acele fiinţe.Totuşi, de vreme ce ni s-a dat această experienţă, înseamnă nu doar că ne este stringent necesară, ci absolut obligatorie.De ce oare ? Pentru că atunci cînd vom atinge cel mai înalt pisc al realizării spirituale, care este Eliberarea Ultimă din sclavia Iluziei Cosmice, vom fi capabili să empatizăm simultan cu toate aspectele din Manifestare, să le înţelegem şi să le cunoaştem în profunzimea profunzimilor de dincolo de cuvinte şi gînduri.Ba chiar şi de nu ajungem la acel înalt nivel, tot ne prinde bine să putem empatiza cu cît mai multe fiinţe care se manifestă cu totul altfel decît ne aşteptăm noi.

În concluzie, la nivelul Umbrei, vom fi încîntaţi de sentimentele pozitive ale unora faţă de noi şi deranjaţi de cele negative ale altora, dar noi trebuie să ne amintim mai mereu că cel care suferă şi pătimeşte este Egoul şi doar în mică măsură sufletul nostru.Iar a ne construi fericirea sau nefericirea doar pe părerile ori sentimentele celorlalţi despre noi, oricît ar fi ele de frumoase într-un caz şi amare, în celălalt caz, este o eroare care deşi durează sute ori mii de încarnări umane, pînă la urmă tot va sfîrşi prin a ne orienta spre adevărata comoară, aflată în fiinţa proprie, care este scînteia divină din noi.

Mărunţişurile de care se bucură ori se întristează egoul or fi necesare uneori, dar sînt doar atît, nişte flecuşteţe. A le da mai multă importanţă decît o merită nu e doar semnul unei ignoranţe mai mici sau mai mari din partea noastră, ci şi o regretabilă opacizare a discernămîntului şi a discriminării între ceea ce este efemer şi ceea ce este permanent, între esenţial şi derizoriu.

Cei puţini ştiu că fericirea durabilă nu vine din interacţiunile umane, oricît ar fi ele de armonioase cu alte fiinţe, sub varii manifestări, printre care cele erotice sînt pe primul loc în vremurile noastre de bejenie, ci din Sursa Divină a întregii

Creaţii Macrocosmice, din Absolutul Divin şi Etern Beatific, care sălăşluieşte în fiecare dintre noi sub forma unei minuscule scîntei divine, numită ATMAN. Acolo şi numai de acolo se află izvorul întregii noastre fericiri, a eternei noastre beatitudini, dar pentru a fi convinşi de acest adevăr, fie şi doar la nivel teoretic, pentru unii dintre noi s-ar putea să mai necesite încă multe suferinţe, în multe încarnări viitoare…

Spre final, îmi cer scuze faţă de yoghinii aflaţi în anii superiori, pentru care ideile expuse aici ar putea părea banalităţi plictisitoare, dar articolele mele se adresează cu osebire necursanţilor, fiindcă cei de la curs au acces oricum la expuneri cu mult mai profunde şi valoroase decît aş putea spera să le accesez eu în această existenţă, de nu se va produce vreun mult aşteptat salt spiritual miraculos al conştiinţei mele spre tărîmurile beatifice ale Supramentalului.

"**Este un aspect dificil de înţeles, dar cu timpul veţi realiza că nimic în Univers nu are putere deplină asupra voastră atît timp cît voi nu permiteţi acelei puteri să se exercite liber asupra voastră.Prin detaşare completă veţi putea oricînd depăşi sau respinge în totalitate puterea pe care ar putea-o avea oricine sau orice asupra voastră** ", a spus Vivekananda, şi aici este inclusă şi plasa de gînduri ale altora despre noi care ne-ar putea împiedica pe noi în realizarea dorinţelor noastre benefice.

Mai la urmă, se ştie doar că noi înşine nu putem fi răspunzători pentru gîndurile altora, oricare ar fi ele, că doar se şi spune în **bobor** : " foaie verde lobodă / gura lumi-i slobodă ! " Dar sîntem răspunzători de gîndurile noastre şi ar fi de dorit să evităm cu tot dinadinsul a eticheta pe alţii, chiar dacă acest lucru e tare dificil de pus în practică !

Şi închei tot cu un citat din Castaneda : " **Ce ne moleşeşte mai mult dacă nu sentimentul că sîntem neîndreptăţiţi, ofensaţi, la gîndul că un semen de-al nostru a comis o eroare de judecată despre noi ?**"

Să nu-ţi faci cuib pe o apă curgătoare

Motto: " Cuvintele sînt limbajul egoului, simbolurile sînt limbajul sufletului."

Mă visez destul de des că merg prin lume aproape gol sau cu o cămaşă care abia îmi acoperă părţile intime.Aceasta poate să însemne fie sărăcie materială, fie faptul că n-am nimic de ascuns, de care să-mi fie ruşine.Posibil şi o a treia variantă pe care nu o cunosc...Există mai multe aspecte care nu-mi plac la personalitatea mea şi dintre ele, cel mai dezagreabil este orgoliul meu prea mare şi nejustificat de nici una din realizările mele actuale.Acum nu vreau să fac radiografia petelor mele...Cu acel orgoliu îmi pare că am venit din una sau mai multe vieţi de maha-ciocoi şi realmente mă străduiesc să-l diminuiez...aşadar, în cele ce urmează nu orgoliul aş vrea să fie vizibil, cît plăcerea de a " degusta " cuvintele...

Îmi plac cuvintele, îmi place cînd se construieşte ori se crează ceva inteligent sau poetic sau înţelept sau magic cu ele !...Deci, dacă se va înţelege că nu e intenţia mea conştientă să mă dau grande, atunci voi merge mai departe spre scopul acestor mărturisiri...

Am crezut multă vreme că gîndesc corect, că acţionez corect şi în ultima vreme a trebuit să recunosc tot mai des că era doar o iluzie...că există mulţi alţii care îmi sînt mult superiori în multe aspecte...adică se vădea exactă definirea Maestrului vizavi de inteligenţa mea. El a spus : " mica ta inteligenţă ", nu o dată, ci de două ori, la un interval de cel mult două minute unul de altul !...Mă dau pe mine ca exemplu, nu doar pentru a mă face de ruşine, nu doar pentru a mai diminua din importanţa de sine, nu doar pentru că mă cunosc ceva mai bine decît pe oricare altul,*ci pentru că asemenea mie mai sînt mulţi alţii care se cred grozavi şi nu sînt, care se cred deştepţi, inteligenţi sau oricum s-ar crede ei , dar nu sînt nici pe departe ceea ce cred*...**Altfel spus, se autoamăgesc şi nu-şi dau seama cîtuşi de puţin că se mint singuri**...

Cum spuneam mai sus, mie îmi plac foarte mult cuvintele la modul general, cu precizarea că îmi displac total vulgarităţile, deşi le-am folosit în unele contexte fie

pentru expresivitate, fie din alte motive pe care nu le detaliez aici !...Îmi plac atît de mult cuvintele, încît aş face amor cu ele, cu unele dintre ele, dacă aşa ceva ar fi posibil !...Ştiu, asta arată că încă sînt foarte ancorat în Ego, că trăiesc la nivelul Egoului încă, după aproape 20 de ani de practică spirituală nu prea consecventă, nici prea corect realizată.

Sau poate că a face amor cu unele cuvinte posibil să fie exagerat, poate fi o imagine nu tocmai agreabilă pentru unele minţi ...Dar măcar le-aş mîngîia ca pe piersici sau ca pe blăniţa unei pisicuţe tărcate pe cuvinte, pe unele cuvinte...Cum ar fi cuvîntul GINGĂŞIE ...Cînd spun GINGĂŞIE , îmi vin în minte alte cuvinte, ca DELFIN, CĂPRIOARĂ, SÎNI, YONI, SUFLET TREZIT, VEVERIŢĂ, RĂŢUŞCĂ, URSULEŢ ...Oricine poate să dea multe exemple de cuvinte frumoase, gingaşe...Mai apoi cuvîntul BLÎND…Apoi SMERENIE…

Cînd rostesc aceste ultime două cuvinte, simt parţial încărcătura lor emoţională, starea pe care o transmit şi asta face să-mi doresc a fi mai mereu blind şi smerit, numai că una este să-ţi doreşti ceva şi cu totul altceva se dovedeşte a fi împlinirea acelei dorinţe, în sensul că unele calităţi sufleteşti par a se obţine foarte greu sau după mult timp de luptă cu tendinţele noastre inferioare.

Cuvinte frumoase sînt multe, a vorbi frumos şi mobilizator e uşor pentru unii, a da poveţe e probabil cel mai lesnicios lucru din lume, dacă nu eşti mut şi handicapat mental...

După cum ştiu cei mai mulţi dintre noi, omenirea actuală se află la un nivel de conştiinţă foarte primitiv, echivalentul unui copil de creşă, comparaţie care nu-mi aparţine mie, ci Divinului, în "Conversaţii cu Dumnezeu ". Din varii motive, texte de acest gen nu sînt citite de exact cei cărora li se adresează, ci cel mai adesea tot de cei care deja ştiu toate astea şi le citesc pentru că fie îl cunosc pe autor, fie vor să vadă dacă mai apare cîte o idee nouă...Sigur că atît Biblia, cît şi alte cărţi ale înţelepciunii orientale ne dau o sumedenie de poveţe în mai toate domeniile vieţii, dar sînt puţini cei care le ascultă în Epoca Întunericului, iar şi mai puţini le pun în aplicare...

Printre aceste poveţe, unele dintre ele sînt foarte importante, cum ar fi aceea de a nu-ţi construi fericirea pe o altă fiinţă umană, iubit sau iubită, ori pe ceva material, cum ar fi banii şi alte bogăţii perisabile...Ni s-a spus adesea că singurul refugiu durabil, singura fericire nepieritoare se află în comuniunea permanentă cu Divinitatea...Acestea sînt alte cuvinte frumoase, dar cîţi dintre cei care le-au auzit, le-au ascultat cu adevărat, le-au înţeles cu inima, nu doar cu mintea ?...

Am să mai spun cîte ceva înainte de a sfîrşi aceste filozofeme, anume că mi-ar

place să degust încă vreo trei-patru pagini de cuvinte pînă să ajung la concluzii, dar am observat că destinatarii acestor mesaje nu prea le citesc pe cele mai lunguţe...nu citesc ei nici textele Învăţătorului nostru Divin, darmite ale unei " mici inteligenţe " ca ale mele !...

Aşadar, concluzia.

Să nu-ţi faci cuib pe o apă curgătoare, să nu-ţi bazezi fericirea pe o altă fiinţă, căci ea va muri sau te va părăsi, să nu pui temelie pe cuvintele curgătoare, oricît de frumoase ar fi ele... Chiar dacă eşti sau vei fi fost cel mai mare poet al lumii, tot nu poţi funda nimic durabil pe apa cuvintelor, pentru simplu motiv că mai devreme sau mai tîrziu orice operă umană piere în negura vremilor.V-am spus cît de mult îmi plac cuvintele, dar nu v-am mărturisit că există ceva care îmi place mai presus de cuvinte, ceva ce mă fascinează, mă vrăjeşte, mă lasă zen !... Aceasta este TĂCEREA !

Este VIDUL CEL TAINIC AL BEATITUDINII ETERNE la care eu, deocamdată, nu am acces, dar pe care îl întrezăresc uneori un pic,un pic,un pic...

Filozoful de serviciu

Pretenţii şi aşteptări

De vreo nouă luni mă confrunt cu o anume experienţă ale cărei multiple faţete mă tot străduiesc să le înţeleg în acest interval de timp, dar deşi nu pot avea pretenţia de a fi epuizat tot ce mi-a oferit ea la nivel de conştientizare, îmi pare că pot să desprind unele concluzii utile şi altor căutători spirituali.

În cei patruzeci de ani de cînd sînt activ din punct de vedere sexual, am cunoscut cel puţin două femei-şoc, al căror comportament a fost atît de imprevizibil şi indezirabil pentru mine, încît m-au şocat literalmente.Nu intru în amănunte prea concrete, fiindcă ambele mi-ar face capul clăbuci (sic!) dacă ar citi aşa ceva şi desigur sar peste aserţiuni banale de genul că eu şi numai eu am meritat un asemenea comportament bizar din partea lor .

Prima dintre ele n-a vrut să se deschidă erotic faţă de mine timp de nouă ani, cît am umblat ca nebun după fustele ei, cu toate că am fost la Maitre cu ea şi l-am întrebat dacă există vreo interdicţie karmică în această direcţie, iar el a răspuns că nu, recomandîndu-ne ziua de Tripura Sundari pentru fuziune amoroasă, ceea ce era pentru noi o noutate în anii 92 sau 93. Abia după multe zile de post alimentar total, respectiv 190 de zile în serii de cîte zece, cu 10 zile de pauză între ele, şi două de 40 de zile, am reuşit să mă detaşez cît de cît de acea dorinţă năpraznică de a face amor cu acea fiinţă ! Decisiv a fost faptul că drumurile noastre s-au despărţit, eu plecînd într-un aşezămînt spiritual în capitala ţării, iar ea ulterior a plecat în Străinezia.Pe acea fată o visez sistematic de atunci încoace, cel puţin o dată pe lună, uneori şi mai des, dar chiar şi în vis se repetă experienţa aceasta incredibil de frustrantă a refuzului de a face dragoste cu mine şi abia în ultimii doi-trei ani parcă a fost un început de fuziune amoroasă cu ea, o dată sau de două ori, însă fără nici un fel de simţire deosebită de natură voluptoasă.

Cu cea de a doua femeie-şoc experienţa s-a repetat într-o anume măsură, adică sînt anume asemănări, dar cum spuneam, nu vreau să intru în amănunte, pentru că scopul acestui articol nu este să pun pe cineva la gazeta de perete ori să

incriminez acele persoane.Nici pe departe ! Cum se va vedea în cele ce urmează, nu le condamn pe ele pentru comportamentul lor care mi-a produs mie atît de multă suferinţă şi frustrare, fiindcă este evident că a fost o lecţie repetată din care trebuia să învăţ realmente ceva, iar mie nu-mi era prea clar ce anume concret.

Acum cred că ştiu la ce se referă acea lecţie şi o împărtăşesc în acest articol, poate va folosi şi altor fiinţe umane.Cînd a apărut cea de a doua femeie în calea mea, faţă de care am simţit o iubire şi dorinţă aproape la fel de intensă, ca acea simţită faţă de prima, am crezut că Divinul mi-a trimis-o pentru a vindeca anumite traume lăsate pe centru sexual de cea dintîi femeie-şoc, asta desigur în afară de oglindirea unor neajunsuri ale mele, cum ar fi indecizia, inconsecvenţa sau anume rezonanţe demoniace.Sigur că rolul ei de oglindă a propriilor mele defecte a fost vizibil pentru mine de la bun început, adică din prima lună după ce am cunoscut-o, dar nu înţelegeam de ce refuza să se deschidă afectiv şi erotic, dincolo de motivul concret al infirmităţii trupului meu, a vîrstei sau abdomenului prea proeminent, care motiv l-am ghicit chiar din prima seară cînd a venit la mine acasă.

Exista o cauză pentru comportamentul ei extrem de dizarmonios faţă de mine şi acea cauză mi s-a părut că am găsit-o după ce am avut o foarte vagă trăire care sugera că în altă viaţă eu fusesem un bărbat foarte arătos, care o respinsese pe ea atunci, fiindcă avea nişte pete pe obraji, adică un fel de boală de piele, dar nu era din cale afară de dizgraţioasă. Ulterior, ea mi-a spus că atunci cînd fusese în Străinezia, avusese sentimentul că mai trăise în acea ţară în altă viaţă, o viaţă în care tatăl ei nu o lăsase nici în ruptul capului să se mărite cu bărbatul pe care ea îl iubea, ci o obligase la un mariaj din interese materiale. Mai înainte să-mi fi spus ea această trăire, eu însumi simţisem de mai multe ori că îmi fusese fiică în altă viaţă şi dacă impresiile noastre au fost corecte, înseamnă că ea îmi plătea o poliţă de mult trecută, făcîndu-mă să simt suferinţa ei din acea viaţă, respectiv să iubeşti şi să doreşti foarte intens o fiinţă umană, pe care nu o poţi avea ca iubit sau iubită, deşi se află la doar cîteva palme distanţă de tine !

Cît este de neplăcută şi chinuitoare suferinţa de a fi refuzat sistematic de fiinţa pe care o iubeşti, nu se poate spune în cuvinte, dar e posibil ca unii dintre cei sau

cele care lecturează aceste rînduri să ştie despre ce este vorba din propria experienţă.

Sigur că viaţa este mult mai complexă decît etichetele pe care mintea obişnuită le aplică asupra diverselor situaţii neplăcute cu care ne confruntăm cei mai mulţi dintre noi, iar a spune că experienţele care ne sînt date se adrează în primul rînd sufletului şi abia apoi minţii, ar fi o altă banalitate crasă.Totuşi, deoarece trebuie să şi înţelegem ceea ce trăim, mintea unora dintre noi caută permanent cauzele problemelor în propria fiinţă, mai ales în situaţii care la o primă vedere par a friza dacă nu absurdul, atunci logica bunului simţ, cum ar fi comportamentul unei femei care nici nu te respinge total, dar nici nu te acceptă pe deplin ca iubit !

Această respingere fiind doar ultima dintre multe alte respingeri, peste cinzeci la număr, după o socoteală aproximativă, şi faptul respingerii în sine, coroborat cu blocajul sever pe ajna chakra, centrul de comandă al fiinţei, care blocaj făcea destul de dificilă pentru mine realizarea continenţei sexuale, fiindcă tocmai cînd începeam să simt voluptatea erotică, trebuia să mă opresc, iar dacă întîrziam fie şi o secundă, pierdeam energia sexuală fără să mai pot face nimic şi mă refer la blocajul cu mîna a zonei dintre anus şi scrot.

După cum se ştie, noi toţi ne încarnăm în lumea fizică avînd o mulţime de pretenţii şi aşteptări de la viaţă, respectiv de la semenii noştri ; pretenţii şi aşteptări de care devenim conştienţi încetul cu încetul, în urma experienţelor de tot felul.

În ce mă priveşte, mi-am dorit în această viaţă să posed propria locuinţă, fiindcă primii 17 ani i-am trăit în spitale şi la internate pentru copii infirmi, şi simultan mi-am dorit să am parte de o iubită care să mă iubească cel puţin cît o iubesc şi o doresc eu pe ea.Cît de intense erau cele două dorinţe am realizat abia comparîndu-le cu ale altora şi trebuie să mă credeţi pe cuvînt că erau *foarte-foarte* intense ! Peste 20 de ani am jucat la loto şi alte jocuri de noroc legale, doar-doar voi cîştiga suficienţi bani pentru casă, crezînd că dacă voi avea bani şi locuinţă, va fi mai uşor să atrag spre mine şi femeia mult dorită, dar n-a fost aşa. Ba chiar l-am întrebat şi pe Maitre dacă este o greşeală că joc la loto, iar el mi-a răspuns în stilul lui lapidar (cel puţin faţă de mine) : „ Nu, mentalizează.” Am dat

destul de mulţi bani la loterie, raportat la venitul meu foarte mic, care între l994 şi 2006 era sub 300 de lei noi, dar n-am cîştigat decît sume derizorii.Fie mentalizarea mea n-a fost suficient de puternică, fie nu meritam, deşi am avut mai multe vise simbolice, ba chiar şi directe, care îmi arătau că voi cîştiga potul cel mare.

Dacă aş fi fost mai lucid, probabil că aş fi economisit o parte serioasă din banii plătiţi pe impozitul pe speranţă sau prostie, fiindcă prin 96 sau 97, în timp ce eram treaz şi realizam nu mai ştiu ce practică spirituală, am avut o trăire foarte limpede că voi avea propria locuinţă atunci *cînd voi iubi la modul divin totul*, iar acea trăire a fost suficient de intensă şi clară, ca să nu mai existe nici un fel de dubii, dar asta o spun acum, DUPĂ ce am văzut că n-am cîştigat banii doriţi pentru casă, că doar se ştie ce podoabă este mintea umană şi cum scociorăşte ea prin toate ungherele tot felul de argumente spre a-şi susţine propriile-i păreri cel mai adesea fantasmagorice !

Cam din 2005 dorinţa pentru casă s-a diminuat, dispărînd cu totul.Cea de a doua dorinţă - pentru o iubită pe gustul meu - a cunoscut fluctuaţii, fiind uneori mai pregnantă, alteori mai palidă, ba chiar au existat perioade cînd nu mai aveam nici o dorinţă săptămîni la rînd, dar absenţa lor nu a însemnat apariţia vreunei stări spirituale deosebite, ba dimpotrivă, simţeam doar starea de gol şi plictiseala aferentă !

Mă refer doar la aceste dorinţe care au fost cele mai intense, însă evident că au existat multe alte dorinţe pe care nu are rost să le enumăr aici, fiindcă s-a înţeles ideea, şi anume că venim cu un bagaj burduşit de pretenţii, dorinţe şi aşteptări în lumea fizică. Spre surpinderea mea, am auzit că există destul de multe fiinţe umane care şi-au realizat cea mai mare parte a dorinţelor lor, dar în ce mă priveşte o spun fără să se creadă că mă lamentez, că dorinţele cele mai presante nu mi s-au realizat pînă în prezent şi de-a lungul vremii a tot trebuit să mă consolez cu diverse sugestii, cea mai des cunoscută fiind lipsa de merite personale.

Şi văzînd eu zilele acestea că femia iubită şi dorită în acest moment refuză să se angajeze serios într-o relaţie de cuplu cu mine, după aproape nouă luni de tergiversare, mi-am zis că aşa trebuie să fie Voia lui Dumnezeu. Că dacă El ar fi

vrut, m-ar fi iubit prin intermediul ei, dar El nu vrea dintr-un anume motiv foarte concret.

Care este acel motiv ?

Să repeţi mereu că nu meriţi ceva anume, este nu doar insuficient sau plictisitor, dar şi frustrant, pentru că nu lămureşte cîtuşi de puţin cauzele subtile ale acelei situaţii complet inacceptabile şi indezirabile.Liniştea sau smerenia nu apare repetîndu-ne nouă înşine că nu meritǎm să ne împlinim cele mai intense dorinţe ale noastre şi atunci trebuie căutată cauza reală şi înţeleasă cît mai bine acea cauză, aici referindu-mă la o înţelegere cu inima, nu doar cu mintea, care este parţială şi superficială.

Cel care a urmărit să înţeleagă cît mai bine o anume situaţie stresantă, ştie din proprie experienţă că limpezirile apar cel mai adesea gradat, pe porţiuni mici şi mai rar sub forma unor revelaţii în totalitate clarificatoare.Aşa se face că eu mă gîndeam ba la una, ba la alta ca fiind cauza pentru care nu mi se împlinesc dorinţele principale mai sus enumerate, iar acum îmi pare că am gasit-o pe cea mai corectă dintre ele.Ar fi mai multe nuanţări de adăugat, însă simplific prezentarea pentru a nu-i pierde pe toţi cititorii pînă la finalul textului.

De vreme ce karma mi-a permis să am acces la o cale spirituală şi la un Ghid spiritual autentic, înseamnă că Dumnezeu Tatăl, prin experienţele avute, îmi dă un imbold repetat spre a depăşi nivelul dorinţelor erotice, în principal, şi pecuniare – secundar, adică nivelul lui swadhistana chakra, care este doar al doilea nivel de jos în sus al fiinţei umane, iar pînă la cel mai înalt nivel, respectiv şapte, mai este multă cale de parcurs. Prea multe existenţe umane le-am trăit pe nivelul dorinţelor erotice, care s-au impregnat în subconştient atît de puternic, încît ne este foarte greu celor mai mulţi dintre noi să-l depăşim.Îmi dau cu presupusul că dacă altor oameni li se permite să fie pe o cale spirituală, avînd totuşi atît o relaţie de cuplu cît de cît împlinitoare, plus o situaţie materială acceptatbilă, probabil că ei nu doar au merite, ci şi alte înzestrări, dar subiectul acesta e prea vast ca să-l descîlcesc eu aici.

Ceea ce vreau să scot în evidenţă în acest context sau ideea acestui articol este că toate dorinţele, pretenţiile şi aşteptările noastre acaparează o parte din energia noastră, fragmentînd-o şi diminuîndu-ne forţele, adică energia subtilă acumulată de noi în decursul tuturor încarnărilor.Este ca atunci cînd mergi la pescuit cu mai multe undiţe sau cînd dai la copcă.Fiecare undiţă sau fiecare copcă ne „ fură ” o parte din energie. Fiecare aşteptare sau dorinţă ne priveză de o parte din energie, iar aşteptările, pretenţiile şi dorinţele neîmplinite ne secătuiesc şi mai mult de energie.

Acea secătuire se numeşte descurajare sau disperare, pe care unii oameni nu o pot gestiona corect, nu o înţeleg corect şi atunci îşi pun capăt zilelor, ceea ce este greşeala cea mai prostească posibil, întrucît e ca şi cum a-i omorî profesorul care vrea să te înveţe abecedarul din cauză că tu nu ştii deocamdată la ce o să-ţi folosească literele.

Din această pricină se spune că a-I dărui lui Dumnezeu locul al doilea, înseamnă să nu-I dăm nici un loc în viaţa noastră.Cîtă vreme sîntem hărţuiţi de dorinţe, pretenţii şi aşteptări, precum cîrpele trase în toate direcţiile de mai mulţi cîini flămînzi, nu vom fi capabili să ne focalizăm întreaga atenţie şi intenţie asupra cuceririi Împărăţiei Cereşti.

În săptămîna 7-11 martie, anul curent, după ce mă hotărîsem să pun punct definitiv pseudo-relaţiei cu acea femeie-şoc, am experimentat pentru prima dată starea de liberatate interioară dată de lipsa oricăror dorinţe grosiere şi astfel am lucrat 7-8 ore pe zi practică spirituală *cu plăcere*, ci nu din obligaţie, pentru că aşa recomandă Maitre.Din păcate, ulterior zilei de 12 martie, am revenit la vechile obiceiuri, dorinţe, aşteptări şi pretenţii, ceea ce nu doar în ochii fetei, dar şi în proprii ochi a arătat jalnic ! Nu mai aveam chef de nimic altceva decît să fac amor cu acea fiinţă, intens, prelung şi cît mai des ! I-aş fi adorat yoniul pe puţin jumătate de oră, i-aş fi sărutat sînii zeci de minute în şir, apoi buzele şi iarăşi yoniul şi tot aşa ore la rînd, cu unele pauze pentru odihnă, că nu mai sînt chiar la prima tinereţe !

Dar ea n-a vrut să vină la mine, şi prin ea va fi acţionat însuşi Divinul, care trebuie să mă înţarce la un moment dat într-un mod ceva mai ferm, ca să nu spun

brutal, văzînd El că eu continui să nu înţeleg, să nu înţeleg, să nu înţeleg că nu poţi să rămîi la acelaşi stadiu de grădiniţă nenumărate existenţe la rînd !

Trebuie să recunosc că din anul întîi sau doi de curs yoga îmi doresc să ating starea pe care am avut-o în săptămîna 7-11 martie 2011, cum mi-am dorit tot de pe atunci să pot intra în meditaţie profundă, fără a mai fi deranjat de nici un zgomot exterior, ceea ce se numeşte retragerea simţurilor sau pratyahara.Va urma şi asta în viitor, desigur.

În concluzie, pînă nu identificăm corect şi apoi eliminăm sau sublimăm acele aspecte care ne acaparează sau ne fură energia prin intermediul dorinţelor, pretenţiilor şi aşteptărilor mai mult sau mai puţin presante, nu putem afirma despre noi înşine că-l punem pe Dumnezeu pe primul loc, decît cel mult din vîrful buzelor, nu şi în realitate.Iar dacă Divinul nu ocupă primul loc în inima noastră, practica spirituală este foarte puţin eficientă şi rezultatele cvasi-absente.

Şi atunci nu e de mirare de ce atît de mulţi oameni părăsesc această cale spirituală sau pe oricare alta dintre cele autentice.Mai apoi, există fiinţe care, ca şi mine, trebuie că şi-au propus să progreseze cu orice preţ în această viaţă, fie şi preţul de a nu se bucura de iubirea unei femei pămîntene, oricare ar fi ea ! Doamne ajută-ne să nu rătăcim Calea cea dreaptă ! Amin !

A n c o r e l e

Ceea ce am uitat să includ în articolul precedent este că energia acaparată de dorinţe, aşteptări şi pretenţii, ne fixează ca nişte ancore multă vreme de nivelul inferior pe care ne aflăm. Adică multe existenţe la rînd, iar destinele noastre se complică foarte mult dacă am făcut greşeli mai mici sau mai mari pe un anumit centru de forţă, abuzînd de unele înzestrări avute.

Exemplele concrete sînt cele mai sugestive şi în această direcţie îmi amintesc un vis avut cu peste zece ani în urmă, în care mi s-a arătat că într-o încarnare probabil foarte timpurie a sufletului meu am fost un şef de trib pe undeva prin Africa şi că îmi omoram oponenţii doar prin puterea minţii ! Dacă a fost aşa, atunci se explică blocajul sever avut în această viaţă pe ajna chakra.Nici după 20 de ani de shambavy mudra mai mult sau mai puţin corect realizată, n-am reuşit să-mi dinamizez acest centru de forţă care m-ar fi ajutat, dacă era trezit, la controlul deplin al energiei sexuale şi mi-ar fi permis să mă bucur de deliciile voluptăţii erotice.Această interdicţie karmică pare să se fi datorat şi abuzului de anume iniţieri tantrice primite în vieţile din Orient.

Este o lege nescrisă că dacă abuzezi la modul foarte egoist de anume înzestrări avute, creind suferinţă altor fiinţe umane, nu mai ai acces la acele înzestrări în următoarele încarnări, adică centrii de forţă de care aparţin acele calităţi sînt atît de blocaţi, încît îţi trebuie eforturi imense pentru a-i purifica şi trezi pe deplin. Aşa se face, de pildă, că unele femei care au fost răpitor de fascinante în alte vieţi, folosind frumuseţea lor trupească în moduri extrem de egoiste pentru acumularea banilor sau a altor avantaje efemere, au avut parte în această viaţă de trupuri grase şi tamasice sau lipsite de orice sex-apel : insipide, inodore şi incolore!

Partea neplăcută pentru cei mai mulţi dintre noi, mai ales a fiinţelor care nu se află pe o cale spirituală autentică, deci nu sînt interesate de o evoluţie spirituală conştientă (dar asta e valabil parţial şi pentru începătorii care purced pe o Cale

spirituală autentică), este aceea că în primii ani – la unii mai mulţi, la alţii mai puţini, în funcţie de gradul de luciditate al celor în cauză – nici nu sîntem conştienţi de puterea enormă a acestor ancore.Puterea enormă cu care ele ne menţin legaţi de anumite dorinţe, pretenţii şi aşteptări, ne acaparează energia în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare clipă, luni, ani sau zeci de ani la rînd, fără ca unii dintre noi să înţelegem de ce stagnăm ori nu progresăm mai deloc.

Altfel spus, nouă ni se pare firesc şi natural să avem o mulţime de dorinţe care necesită multe eforturi pentru a fi împlinite, pentru că toţi cei din jurul nostru au căpiţe de dorinţe pe care le piaptănă sau le greblează zilnic şi prin pieptănarea lor subînţeleg ajustarea acelor dorinţe, aşteptări şi pretenţii la Patul lui Procust reprezentat de exprimarea destinului nostru în viaţa fiecăruia dintre noi, care exprimare destinică presupune că primim exact ceea ce am semănat bun sau rău cîndva în alte vieţi ori în actuala încarnare.

Şi cu cît o dorinţă- pretenţie-aşteptare este mai ambiţioasă, cu atît obsesia realizării ei devine mai stresantă, vlăguitoare sau acaparatoare, cum este cazul reptilo-masonilor, a căror dorinţă de dominaţie şi înavuţire, în dauna tuturor celorlalţi oameni, alimentată de rezonanţele malefice cu planurile infernale ale Creaţiei Divine, prin orgoliul mega-cretin, a întrecut cu mult limitele umanului, şi se pierde în abjecţia satanică !

Aceste fiinţe malefice vor avea multe existenţe de chinuri cumplite în care vor trebui să compenseze suferinţa produsă sutelor sau miilor de oameni pe care i-au escrocat sau înrobit într-un fel sau altul şi se vor întreba atunci*: ce Doamne iartă-mă am facut de nu mai merit să mă bucur de nimic* ...nici de bani, nici de sex, nici de familie, nici de iubirea unei mame, nici de prieteni, nici de cuvintele frumoase ale unei alte fiinţe umane care îmi este dragă, foarte dragă sau înnebunitor de dragă ???

Fiindcă singurele sau aproape singurele mele bucurii au fost legate de lecturarea unor cărţi bune sau vizionarea unor filme bune şi foarte-foarte rar de interacţiunea armonioasă cu alte fiinţe umane, că despre plăceri amoroase, mai bine să nu mai vorbesc ! Asta arată evident ce podoabă de nemernic am fost, dar

trebuie să revin la ancorele acaparatoare ale dorinţelor noastre, fiindcă nemerniciile mele nu interesează pe nimeni.

Sigur că pînă nu ne împlinim cea mai mare parte a acestor dorinţe-pretenţii-aşteptări, mintea şi inima noastră arareori va fi îndreptată spre Divin ; doar atunci cînd dăm de greu şi îi solicităm ajutorul.Că acesta este Jocul Divin al Vieţii în Deşertul de Iluzii este o altă banalitate crasă pe care o pomenesc în treacăt doar pentru a-i scuti pe cititori de a mai emite şi alte banalităţi.

Pe mine în acest context mă interesează să îi fac şi pe cei interesaţi de evoluţie spirituală conştientă, să devină cît mai repede CONŞTIENŢI de ancorele, lanţurile şi piedicile care ne îngreunează ascensiunea către Împărăţia Cerurilor, aflată în noi înşine, care reprezintă ADEVĂRATA ŞI CEA MAI MARE FERICIRIE POSIBILĂ PENTRU FIECARE DINTRE NOI !

În săptămîna 7-11 martie 2011, pomenită în articolul precedent, am simţit cum realmente zbor mult deasupra oricăror preocupări lumeşti, fie ele legate de eros, armonie în cuplu, împărtăşirea bucuriilor cu fiinţa iubită, mîngîieri, gîdiliri la subţiorile egourilor celor cu nasul pe sus care se numesc vipuri ! Trăiam un sentiment de libertate foarte rar simţit, atît de rar, încît de-l voi mai fi avut vreodată, l-am uitat de mult ! Şi aceasta evident din cauza dispariţiei acelor ancore, care dispariţie se datora, de bună seamă, Ghidului spiritual, pentru că doar el, prin puterea primită de la Dumnezeu Tatăl, este capabil să ne ofere asemenea stări excepţionale !

Cum anume sau ce anume va face fiecare fiinţă umană pentru a se debarasa de aceste ancore teribil de acaparatoare, este treaba fiecăruia în parte, dar cu siguranţă că dacă cineva va fi realmente interesat, va găsi soluţii pentru această eliberare, deşi acele soluţii probabil nu vor da roade prea repede, din motive evidente.Mai bine zis, este de dorit să avem multă, foarte multă răbdare cu noi înşine pînă ne vom scutura de jugul ancorelor acaparatoare, spre a reuşi apoi să zburăm cît mai liberi către Înalturi, către singura şi cea mai mare comoară, care nu va pieri niciodată, aflată undeva în interiorul nostru.

Este probabil unul dintre cele mai mari paradoxuri ce poate fi exprimat în cuvinte (fiindcă există multe altele şi mai uimitoare care nu încap în nici o limbă pămînteană), care uneşte cele mai mari Înălţimi, cu cele mai profunde adîncimi sau, altel spus, la intersecţia celor mai mari Înălţimi, cu cele mai adînci profunzimi se află comoara cea mai de preţ a tuturor fiinţelor de pretutindeni, numită Sinele Divin sau Scînteia de Dumnezeu din fiecare dintre noi, dar cît este de greu să descoperi această comoară află fiecare doar prin experienţă directă !

Adaug acest citat necesar ca avertisment :

„ Vibraţiile subtile inferioare demagnetizează şi dezechilibrează anumite elemente componente din structurile invizibile ale fiinţei, facilitează apariţia bolilor, *provoacă erori de judecată, persistenţa viciilor şi neşansa.* ”

Sau în cuvintele lui Nisargadatta :

“ Dorinţa în sine nu este greşită.Ea este viaţa însăşi ; îndemnul de a creşte în cunoaştere şi experienţă.Greşite sînt alegerile pe care le faci. A-ţi închipui că vreun lucru mărunt – hrană, sex, putere, faimă – poate să te facă fericit, înseamnă a te înşela.Numai ceva atît de vast şi adînc ca Sinele tău real te poate face cu adevărat şi durabil fericit.”

Rostul acestor citate se străvede de acolo că “ ideile benefice sînt lumina spiritului “, care îşi vor realiza lucrarea tainică mai devreme sau mai tîrziu, uneori foarte tîrziu, în fiinţa celor care le culeg, ca pe flori, şi îşi înfrumuseţează taiţele sufletului cu ele.

O g l i n z i l e

Am auzit spunîndu-se adesea că ceilalţi sînt oglinzile noastre.

N-am auzit însă nici o precizare în plus, nici o extindere sau nuanţare a acestei aserţiuni, ca şi cum ar fi o axiomă care nu mai trebuie dezbătută şi cu atît mai puţin combătută !

Cum am spus şi cu alte ocazii, nefiind încă un înţelept pe deplin realizat spiritual, îmi dau şi eu cu părerea, fără pretenţia infailibilităţii, invitîndu-i încă odată şi pe cititorii sau cititoarele mele să-şi dea cu presupusul vizavi de acest subiect.

Din capul locului mie mi se pare că afirmaţia aceasta este doar PARŢIAL adevărată, în funcţie de fiecare situaţie în parte, existînd probabil şi situaţii în care ea este adevărată într-o proporţie mai mare de 50% sau chiar mai mult, dar din experienţa mea pot să afirm că nu este niciodată adevărată sută la sută, dintr-un motiv pe cît de simplu, pe atît de logic.Dacă ar fi sută la sută adevărată, ar însemna că fiinţa care mă oglindeşte pe mine să fie o copie identică a persoanei mele, ceea ce este imposibil.

Afirmaţia că ceilalţi sînt oglinzile noastre vrea să se spună că unele fiinţe din jurul nostru ne oglindesc anumite trăsături ale caracterului nostru, fie ele armonioase ori dizarmonioase.

Dar poate că ar fi mai bine să particularizăm discuţia.

Aflîndu-mă într-o anume locaţie, împreună cu alte şase sau şapte persoane, a fost trimisă acolo o femeie de vîrstă mijlocie, care s-a dovedit ulterior că manifesta tendinţe paranoide.N-aş vrea să intru în amănunte, numai ca să dovedesc veridicitatea spuselor mele, ci trec direct la subiectul dezbătut aici.Cînd într-un grup de fiinţe umane care trăiesc la nivelul egoului , apare o fiinţă bolnavă psihic, se pune întrebarea a cui oglindă este acea fiinţă bolnavă ?

A tuturor sau numai a unuia ori altuia dintre cei care fac parte din acel colectiv ?

Răspunsul este destul de uşor.Persoanele dizarmonioase oglindesc în general pe cei sau cele dizarmonioase, fiindcă e logic că nu pot fi oglinda cuiva armonios, care adică nu prezintă rezonanţe cu dizarmoniile acelei fiinţe.Ajunşi aici, s-ar părea că discuţia este terminată.Dacă întîlnim o fiinţă demoniacă şi comportamentul ei ne afectează mai mult sau mai puţin profund, tragem concluzia că acea fiinţă ne arată prin oglindire anumite rezonanţe inferioare ale noastre, pe care trebuie să le eliminăm cît mai repede posibil, dacă vrem să evoluăm spiritual.

De-a lungul vieţii mele am întîlnit vreo cinci persoane paranoice şi relaţia cu două dintre ele m-a afectat într-o măsură destul de mare, mai mult cu prima dintre ele şi mai puţin cu a doua.Amănuntele acestea sînt date doar spre a se vedea că am avut oarece experienţă cu astfel de fiinţe bolnave psihic.

Deci ceilalţi ne oglindesc PARŢIAL unele defecte sau calităţi ale noastre, dar asta nu înseamnă *că toate dizarmoniile acelei sau acelor fiinţe dizarmonioase pe care destinul ni le scoate în cale, sînt şi ale noastre*, cum lasă de înţeles afirmaţia de la începutul articolului sau, mai bine zis, cum înţeleg unele minţi grăbite ori superficiale.

În concluzie, propun Camerei Unite a Inteligenţiei Umane ca aserţiunea să sune asfel :

CEILALŢI SÎNT DOAR **PARŢIAL** OGLINZILE NOASTRE !

Altfel s-ar putea crede că avem defectele tuturor persoanelor care nu ne plac şi calităţile tuturor celor pe care îi admirăm, ceea ce n-aş crede a fi întrutotul adevărat.De pildă, am un coleg de curs pe care îl admir foarte mult pentru delicateţea şi bunul simţ exemplar de care dă dovadă mai mereu, dar n-aş spune că deţin încă aceste calităţi.Mi se va spune că admir respectivele calităţi, pentru că am nevoie să le asimilez, dar atunci pot să răspund că admir şi calităţi pe care nu am nevoie să le asimilez – cum ar fi sinceritatea - fiindcă manifest deja cu prisosinţă această calitate.Atunci de ce admirăm unele şi nu admirăm altele ?

Iar în ce priveşte comportamentul aberant al unei persoane aflată într-o colectivitate, se pune întrebarea dacă respectivul comportament dizarmonios prezintă un anume tîlc pentru toţi cei prezenţi sau numai pentru cei care sînt afectaţi de acel comportament ?

Am intenţionat aici doar o schiţare foarte mult simplificată a multitudinii de situaţii unice în care putem fi confruntaţi la nivel de grup cu persoane bolnave, pentru că dacă această confruntare se petrece doar la nivel individual, atunci lucrurile sînt ceva mai lesne de priceput, aplicînd aserţiunea cu oglindirea noastră parţială.

Eu unul tind să cred că situaţia este mult mai complexă pentru fiecare caz în parte, decît se întrevede din această afirmaţie că ceilalţi ar fi oglinzile noastre fie şi parţial adevărate.Atît de complexă, încît îi las fiecărui cititor în seamă rezolvarea propriilor enigme karmice, nedumeriri sau eresuri şi reamintesc spusele unei fiinţe cu adevărat îndumnezeite : că avem dreptul să evităm fiinţele care nu ne plac din varii motive, aşa cum a fost şi este evitată de mulţi alţii persoana mea; cum eu însumi am evitat şi ar trebui să evit măcar fiinţele al căror demonism manifest îmi produce încă multă suferinţă.

În cadrul relaţiilor umane, esenţiale sînt **relaţiile** reciproc binefăcătoare, nu *cadrul* sau *aspectul fizic* al oamenilor, acestea din urmă fiind secundare, deşi nu lipsite întrutotul de importanţă, doar că ponderea lor este exagerată în epocile decăzute spiritual, ba chiar în multe situaţii, cele din urmă sînt precumpănitoare.

Iar dacă Destinul sau Karma îmi trimite o *mirondea* sau o *tremolină*, înseamnă că ea îmi oglindeşte anume defecte ale fiinţei mele, dar refuz să cred *că toate defectele ei de caracter* se manifestă şi la mine, pentru că nu sîntem nici măcar asemănători, darmite identici !

Altfel spus, cred că unii dintre noi deţin atîta discernămînt cît să facă diferenţa dintre defectele proprii şi cele ale fiinţei iubite, dintre calităţile proprii şi cele ale altora, oricare ar fi relaţia dintre noi şi ceilalţi.

După părerea mea, motivele pentru care două fiinţe umane îşi intersectează paşii pe anumite porţiuni de drum sînt mult prea complexe pentru a fi reduse

doar la aspectele defectologice, respectiv oglindirea unor neajunsuri care necesită remedieri urgente.A susţine mereu aşa ceva, înseamnă – din perspectiva mea – a simplifica la modul păgubitor raporturile dintre oameni.

În atare situaţii este uşor să ne erijăm în sfătuitori scripturistici, chiar prea uşor pentru cei mai mulţi dintre noi, dar aici şi acum mă abţin de a face pe deşteptul şi vă cer şi vouă părerea, de veţi binevoi a mi-o împărtăşi, însă aş prefera să reflecte experienţa voastră de viaţă, ci nu citate din cărţi, chiar dacă unele dintre ele pot fi uneori realmente folositoare.

Comentariul unui cititor :

Ceilalti sunt oglinzile noastre - asa cum intr-un fel sau altul, metalul slefuit, apa linistita, sticla metalizata reflecta imaginea celor puse inaintea lor, sunt deci oglinzi, reflecta mai mult sau mai putin o parte din informatie, o parte din energie, in mediul in care se gaseste subiectul. Oglinda este o suprafata de separatie dintre doua medii, entitati, etc. Oglinzile formeaza imagini virtuale (fizica este stiinta naturii), oglinzile sunt plane sau sferice, formand imagini drepte, rasturnate, mai mari sau mai mici; aberatiile oglinzilor sunt generate de natura suprafetei care separa cele doua medii. Aberatiile oglinzilor sunt controlabile si larg utilizate prin balciuri pentru a creea imagini cu uriasi din piticoti si invers. Oglinzile pot deforma imaginile subiectului, dar au avantajul ca prezinta minime deformari cromatice, ...si e valabil in viata de zi cu zi.

Scrisoare către iubită

Pe vremea copilăriei mele exista o formulă şablon la începutul fiecărei scrisori, pe care aici o adaptez în limbajul dulce şi rimat al moldovenilor de peste Prut :

Mai întîi şi la-nceput

te cuprind şi te sărut !

Apoi, după ce te desprinzi din îmbrăţişare şi dulcea sărutare, şezi molcom şi ascultă ce am a-ţi povesti.Aseară am făcut ceva ce nu mai făcusem de multe luni, anume am consacrat toate acţiunile din timpul somnului Divinului meu Maestru pentru arderea karmei negative din planul fizic, în plan astral.

E bine de ştiut că într-adevăr funcţionează această modalitate de ardere a karmei negative şi fac această precizare pentru cei care s-ar putea să se îndoiască de spusele mele.Visul din cursul nopţii a fost ceva mai complicat decît îl redau aici, dar se ştie că limbajul articulat al egoului nu poate cuprinde multiplele nuanţe adeseori paradoxale ale lumii astrale.Era vorba de un tren de marfă plin de struguri negri pe care un grup de yoghini îl trimiteau de la fostul meu loc de muncă – un mare combinat de utilaje grele - în ţară, la mai multe locaţii, printre acele locaţii fiind şi familiile respectivilor yoghini.Din cine ştie ce motiv, strugurii s-au deteriorat, ba chiar însuşi trenul s-a împotmolit ÎNAINTE DE A PLECA EFECTIV !

În secvenţa cea mai clară a visului mă vedeam pe mine alături de cineva căruia îi spuneam admirativ cît de harnici sau eficienţi fuseseră acei yoghini care curăţaseră mîlul sau ce o fi fost acel ceva care împiedicase trenul cu struguri să plece, dar care nu mai putea pleca şi era bine aşa !

Strugurii, pre cite ştiu, simbolizează lacrimi şi cam asta e tot ce pot decripta deocamdată din acel vis.La trezire aveam o stare pe care am categorisit-o ca fiind bună, apoi foarte bună, pentru ca acum cînd scriu aceste rînduri, după ce starea a dispărut cu totul, să o categorisesc drept **minunată**, fiindcă nu mă încumet să-i

spun excepţională ! Păcat că acest termen a fost banalizat printr-o prea deasă utilizare, dar este cel care transmite cel mai bine starea mea.

Trăiam distinct mai multe sentimente. În primul rînd o stare de adoraţie faţă de Mahashakti, global vorbind, dar în mod particular pentru tine, iubita mea ! Starea de adoraţie se împletea cu starea de iubire, se adăuga starea de iertare pentru multa amărăciune pe care mi-ai produs-o în aceste şapte luni din cînd te iubesc şi te doresc mai mult decît am crezut că ar fi cu putinţă în această etapă tîrzie a vieţii mele !

Mai era un percepţie acolo, ca şi cum aş fi privit lumea, pe tine şi propriile sentimente de la o mare înălţime şi acum ştiu că acea înălţime era cea a Sufletului trezit, fie şi parţial, prin comparaţie cu perspectiva egoului pe care o trăim cel mai adesea, care este deprimantă, dar mai ales opresivă, atunci cînd realitatea vieţii nu corespunde cu visele noastre, cu dorinţele sau aşteptările noastre.

Am mai simţit cum s-a ars, s-a curăţat ori s-a purificat ceva în plan subtil, cum s-a luat o presiune de pe sufletul meu, ceea ce a produs probabil acea senzaţie de înălţare şi uşurare, de viziune a unor spaţii **large**, cum ar spune poetul. Totodată simţeam că nu te mai judec, nu te mai critic deloc, nu mai aveam nimic de obiectat privind orice aspect al fiinţei tale.Te acceptam **în totalitate** aşa cum eşti, cu părţile tale luminoase şi cele umbroase, o acceptare de la nivelul sufletului cel treaz, care este cu totul altceva decît acceptarea de la nivelul egoului.

Diferenţa dintre ele este că, dacă la nivelul egoului acceptăm o situaţie neplăcută pentru că oricum n-avem ce face altceva mai bun, deci e mai mult resemnare, decît îngăduinţă, pe cînd acceptarea la nivelul sufletului trezit este o stare care ÎNGLOBEAZĂ, NU EXCLUDE ŞI SEPARĂ, cum procedează Egoul.

Sufletul trezit înglobează orice aspect, fiinţă sau lucru într-o viziune mai vastă, PLINĂ DE MIEZ, în care fiecare parte se îmbină armonios cu celelalte părţi, alcătuind o simfonie a iubirii şi armoniei mai presus de orice ar putea simţi vreodată Egoul limitat şi strîmb.În plus, este poate pentru prima dată cînd am simţit atît de pregnant că tu, iubita mea, EŞTI O FIINŢĂ FOARTE IMPORTANTĂ PENTRU MINE , deşi la nivel de ego credeam că mă pot dispensa oricînd de tine,

mai ales întrucît atitudinea ta refractară adeseori, mi-a produs atît de multă amărăciune!

Cum lucrurile se înţeleg mai bine prin comparaţie cu alte lucruri, trebuie să amintesc aici meteahna unanimă a tuturor Egourilor, nu doar al meu; anume meteahna cel mai adesea defetistă – pentru că ne trage în jos – de a-i judeca pe semenii noştri mai mereu la un mod depreciativ. Dar din perspectiva Sufletului treaz, fiecare fiinţă este importantă pentru noi, mai ales iubitul sau iubita noastră ! Atît de importantă, încît îţi spun fără teama de a exagera că în acel moment iubitul sau iubita ni se pare de o importanţă COSMICĂ !

Ai să crezi poate că mi-am pierdut capacitatea de a reda corect perspectiva dintre simţăminte şi fiinţe, dar să ştii că nu exagerez nici cu un milimetru ! Chiar aveai pentru mine în acele clipe o importanţă COSMICĂ , însă nu-mi cere să-ţi detaliez mai mult ce cuprindea acel simţământ, fiindcă mai departe limbajul uman este total neputincios ! Pot să sugerez o imagine, care de bună seamă va fi doar o sugestie vagă.

E ca şi cum ne-am afla într-o pădure deasă, o junglă să zicem.Ştim destul de bine unde trebuie să ajungem, dar nu există nici o cărare prin junglă spre ţinta noastră.Ei bine, după ce orbecăim nu ore sau zile, ci săptămîni sau luni de zile prin acea junglă ce ne pare a fi fără sfîrşit, găsim la un moment dat o cărare sau chiar un drum lesnicios şi în acel moment trăim un sentiment uriaş de recunoştinţă, de uşurare şi de IMPORTANŢĂ A FIINŢEI IUBITE PENTRU SUFLETUL NOSTRU ! Mai ales femeia este pentru bărbat acea lumină călăuzitoare atît de necesară în momentele de confuzie, pentru că ea, fiind receptivă, simte mai repede calea cea bună, asta dacă ea este conectată la energiile Sufletului sau direct la sursa Divină, fiindcă există şi momente cînd ea este deconectată de la Divinitate şi atunci se manifestă prin ea entităţile întunecate ale astralului inferior sau doar egoul propriu.

Egoul nostru critică sau face mofturi şi fiţe mai mereu, pentru că nu are perspectiva de ansamblu asupra lumii exterioare şi interioare.Probabil că cea mai bună comparaţie pentru ego este cea a solzilor de peşte, adică ceva provizoriu necesar, dar pe care mintea noastră îl consideră a fi instanţa supremă. Egoul, ca şi

solzii la peşti, sînt la periferia fiinţei şi este o eroare scump plătită cu multe suferinţe identificarea noastră cu aceşti solzi.

Pe cînd din perspectiva Sufletului treaz, nu există insuliţele egoismelor de tot felul, a egocentrismului contractat şi acaparator, care strînge precum Harpagon doar pentru el tot felul de bulendre spre a-şi ascunde bicisnicia sau nimicnicia ! Sufletul înglobează într-o manieră IUBITOARE ŞI ÎNŢELEGĂTOARE TOATE CONTRADICŢIILE ŞI PARADOXELE LUMII !

Deci, în această dimineaţă, tu, iubita mea, erai fiinţa CEA MAI IMPORTANTĂ PENTRU MINE !...Poate din cauză că mă călăuzeai spre acea ţintă, spre acel ţel despre care am o vagă reprezentare interioară, dincolo de orice teorii ezoterice mai mult sau mai puţin corect asimilate.În acest moment, am convingerea că tu mă poţi ajuta să ajung la ţinta propusă şi din acest motiv aş vrea să nu mă părăseşti deocamdată, dar, aşa cum se spune în popor, dragoste cu sila nu se poate, de aceea ai liber arbitru să hotărăşti cum simţi tu că este mai bine pentru tine.

Oricare va fi hotărîrea ta, o voi lua ca pe un semn al Mamei Divine Supreme şi mă voi supune Voinţei Sale, chiar dacă la nivel de ego nu-mi va conveni !

După o astfel de trăire minunată, înţeleg mai bine de ce oamenii se îndrăgostesc unii de alţii, de ce iubirea este atît de fascinantă la început…pentru că în prima parte sînt angrenate şi dinamizate energiile Sufletului, pe cînd în ultima parte, din varii motive, se angrenează preponderent doar energiile Egoului, pretenţiile, aşteptările şi frustrările sale ! Cînd egoul acaparează, toate se defectează ! Parcă nu mai merge nimic ! De unde la început, orice privire, orice gest cît de mărunt, era un prilej de adorare a iubitei sau iubitului, mai tîrziu, după ce egoul pune stăpînire pe sentimente, sau le filtrează, atunci aproape orice gest al fiinţei iubite devine prilej de zavistie, adică ceartă, strîmbare din nas, neacceptare sau dizarmonie, la modul global vorbind.

Sigur că soluţia ar fi să trăim mereu la nivelul Sufletului trezit, numai că majoritatea covîrşitoare a omenirii actuale nu este capabilă de aşa ceva deocamdată.Unii dintre noi, care fac eforturi să se trezească, au parte din cînd în

cînd de astfel de trăiri minunate, fie prin Graţia Mentorului spiritual, fie în urma unor tapasuri duse la bun sfîrşit (de n-o fi şi în acest caz tot Graţia Celui de Sus !). Dar după ce se revine la nivelul Egoului, ne cuprinde amărăciunea că totul a durat atît de puţin !

Şi nu doar că a durat numai cîteva ore acea stare de trezire a sufletului, ci şi că tu, iubita mea, vrei să mă părăseşti înainte de a fi împlinit ceea ce aveam de împlinit în această încarnare ; cel puţin asta este impresia mea.Îmi pare că avem ceva de împlinit împreună spre binele amîndorura, şi mă rog ţie analizează mai profund contextul expus aici spre a lua hotărîrea cea mai înţeleaptă !

Domnul să te lumineze şi să-ţi bucure inima de-a pururi cu Darurile Sale Dumnezeieşti !

Cum ne place ?

Cei mai mulţi dintre cursanţii yoga de la MISA nu vor fi avut curiozitatea să consulte dicţionarul pentru a vedea semnificaţia cuvîntului BIVOLAR.Înseamnă PĂSTOR DE BIVOLI ! Deci numele de familie al Mentorului nostru spiritual nu este păstor de gazele, căprioare sau şoimi ori a cine ştie căror animale simpatice şi agere la minte, ci păstor de bivoli ! Şi nu e necesar să căutăm prin dicţionarul de simboluri pentru a ne dumiri ce înseamnă bivol, fiindcă orice om cu mintea întreagă ştie şi simte că bivolul este inert, greoi, obtuz.Este exact ceea ce în limbaj ayurvedic se subînţelege prin TAMAS.Totuşi, trebuie să precizez de la bun început că majoritatea simbolurilor sînt ambivalente ca semnificaţie şi că în acest text se vizează mai cu seamă aspectul umbros, fiindcă cel luminous nu are nevoie de îndreptare.

Ni s-a repetat de zeci de ori să ne citim cursurile şi materialele primite în taberele spirituale, iar acum s-a ajuns la situaţia - jenantă pentru unii - că trebuie să dăm probă scrisă pentru a merita primirea altor materiale gratuite ! Spun jenantă pentru că, spre exemplu, eu lecturez cursurile şi orice alte broşuri primite în tabere printre primii, dar pentru că nu am o memorie foarte bună, e posibil să nu iau acel test (temerea mea a fost inutilă, întrucît am luat testul cu punctaj maxim !)

Aşadar, de ce dăm dovadă cei mai mulţi dintre noi în această situaţie ? De inerţie, obtuzitate şi delăsare.Adică ne comportăm ca nişte bivoli ! Şi spun **cei mai mulţi dintre noi**, pentru că dacă n-ar fi fost mulţi cei care nu-şi citesc cursurile şi broşurile de vacanţă, nu s-ar fi ajuns la această situaţie jenantă !

Ni s-a repetat de sute de ori că <**UN GRAM de practică valorează cît tone de teorie >**, iar cei mai mulţi dintre noi încă se confruntă cu stări tamasice sau , altfel spus, negative.Mie personal mi s-a spus **să practic yoga în disperare, că altfel va fi**

cumplit pentru mine ! Şi cîteva luni am practicat măcar serios, dacă nu neapărat în disperare, dar cînd a venit vacanţa de vară, a sosit şi supărarea că nu se produsese nici o transformare semnificativă în fiinţa mea, astfel că după vacanţă, seriozitatea mea s-a diminuat, pentru ca în anul următor să scadă la cote alarmante !

Iar în cazul altor cursanţi, care nici cursurile nu le citesc în cea mai mare parte, nici practica spirituală n-o realizează consecvent, apar îndoieli legate de autenticitatea Mentorului spiritual şi a practicii yoghine...Sînt multe cauze ale îndoielilor, dar probabil cea mai importantă priveşte tocmai nerespectarea celei de a noua reguli din Yama şi Niyama, care ne îndeamnă la studiul textelor sacre şi spirituale.E la mintea cocoşului că dacă nu citim cursurile, decît aşa,pe sărite, şi nu aplicăm cele citite, decît aşa, pe sărite, atunci şi rezultatele spirituale vor fi cam la fel !

Deci cum ne comportăm unii dintre noi ? (şi mă refer la cei care se plîng că nu au rezultate în practica spirituală)....Evident, ca nişte bivoli ! Iar bivolii, precum se ştie, se scaldă în mocirle, fie ale autosuficienţei, ale ifoselor de tot felul, fie ale larvarităţii generale pe planeta aceasta, în acest sfîrşit de Epocă a Maximei Decăderi Spirituale !

În ce mă priveşte, experimentez starea de bivol şi sub o altă faţetă ; anume nu neapărat din lene sau delăsare nu-mi fac practica spirituală, ci pentru că nu mai simt nici un imbold în această direcţie de cîteva luni şi atunci am hotărît ca în această lună iulie de dinaintea taberei spirituale din august 2010, să las mintea şi egoul în voia lor...Să fac ceea ce simt să fac, dar constat destul de surprins că nu simt nevoia să fac mai nimic, nici să văd filme, nici să joc şah în prostie la calculator, ca în anii precedenţi, ci numai **să scriu despre toate ne-simţirile mele** ! Poate că în felul acesta îmi voi sublima stările inferioare, pe de o parte, şi voi fi de folos şi altora aflaţi în aceeaşi situaţie, pe de altă parte !

Am hotărît să nu mai fac decît 30-6o minute de meditaţii pe zi, de unde înainte lucram 4- 5 ore**, forţîndu-mă cel mai adesea**, nu pentru că îmi făcea plăcere să lucrez practică spăirituală, ci pentru că aşa trebuia ! Iar în acest iulie mi-am zis să experimentez şi starea de a face **după cum simt** sau starea lui **nu simt** , pe care

mulţi dintre cursanţii yoga o pun pe taraba din faţa lor cînd ajungi la ei să-i rogi să te ajute într-o direcţie oarecare.Dacă, de pildă , îi rogi să te ajute să duci un bagaj mai voluminos cu maşina dintr-o locaţie în alta, ei îţi servesc formula profund spirituală **NU SIMT SĂ FAC ASTA** ! Nu alte motive obiective care ţin de lipsa banilor de benzină, de lipsa timpului, ci chiar de lipsa numită **ne-simţire** !

Deci cum ne numim noi cei care nu simţim nevoia sau imboldul de a face practica spirituală sau de a face un gest amabil pentru un oarecine ? Evident că cititorul ştie la ce patruped fac aluzie în context !

La primele spirale cu inducţia stării de Eliberare prin Miracol Divin, trenurile din provincie spre capitala ţărişoarei noastre mult oropsite de stihia masonică (!) erau pline de cursanţi yoga entuziaşti, pentru ca în prezent să participe la aceste spirale mai puţin de jumătate din numărul cursanţilor, pre cîte îmi dau eu cu presupusul, că nu citez dintr- o statistică oficială. Trag această concluzie după numărul celor rămaşi în oraşul de baştină, care nu participă nici la spirala din oraşul de provincie în care locuiesc , din mai multe motive.Probabil cel mai cunoscut sau des întîlnit motiv este cel numit **lipsa timpului** ... Dar ştie o lume întreagă că aceste spirale se ţin sîmbătă seara, cînd foarte puţini dintre cursanţi se află realmente la servici ! Oare să fie vorba cu adevărat din lipsă de timp ori de bani sau în realitate motivul este cu totul altul şi are oarece legătură cu starea manifestată de un anume patruped care a tot fost pomenit în acest text ???

Desigur că aşa este, mai ales că unii dintre cursanţi chiar sînt sinceri cînd îţi răspund la întrebarea de ce nu merg la spirală sau în taberele spirituale de la Costineşti şi Herculane . Răspunsul unora, ce-i drept puţini, este uimitor : **NU SIMT SĂ MERG LA SPIRALĂ (sau în tabără) !!! Şi asta după ce ni s-a adus la cunoştinţă celor mai mulţi dintre noi prin intermediul unei instructoare că în timpul participării la spiralele de inducţie se ard cîteva sute de ani de karma negativă, unii spun 75o de ani, alţii 450 de ani ! Dar chiar de-ar fi numai zece ani sau fie şi doar un an de echivalenţă, tot ar merita să luăm parte la aceste spirale şi să nu mai umblăm cu tot felul de motive fîsîite şi lamentabile, care nu reprezintă altceva decît rezonanţa noastră penibilă cu anume planuri deloc plăcute din Manifestare, pe unde mişună nişte arătări încornorate şi tricopitate!**

Desigur că fiecare posedă liber arbitru, dar trebuie să ne amintim cît mai des motivul principal pentru care ne aflăm pe această cale spirituală . Pentru a ne îmbunătăţi sănătatea sau planul material, pentru a ne armoniza trupurile sau relaţiile interumane, pentru a trezi în fiinţele noastre diverse capacităţi şi calităţi latente, fie ele normale sau paranormale ? Sau pentru a ne **Îndumnezei întrutotul ?**

Unii dintre noi şi-au urcat sacii în pod, realizîndu-se în plan material şi relaţional, drept pentru care, cel mai adesea, la ei a apărut, ba chiar s-a înrădăcinat starea de plafonare şi participă la curs doar formal...Alţii dintre cursanţii yoga, în urma unor pălituri karmice, de genul moartea unui părinte care mai lasă în urmă şi o datorie mărişoară de bani ce trebuie plătiţi la hulpavul stat masonic sau pierderea serviciului, a iubitului sau a iubitei, traversează crize existenţiale grave sau foarte grave, mai ales în cazul celor care se îmbolnăvesc de cancer.Aceste crize îi debusolează, îi traumatizează chiar pe unii într-atît încît pentru zile sau săptămîni uită să-şi mai facă practica spirituală pentru că sînt furioşi, frustraţi, îndureraţi, etcaetera, şi în scurt timp fie părăsesc cursul de yoga, fie se comportă ca nişte indivizi ignoranţi oarecare, fiindcă n-au vlagă nici măcar să mai realizeze cele mai simple procedee în folosul propriu, cum sînt consacrările sau binecuvîntările !

Pe aceştia cum să-i mai numim ? Sau în ce categorie intră ? Ori se ştie sau ar trebui să ştie orice cursant mai mare de anul trei, că unul din rolurile principale ale practicii spirituale consecvente este tocmai acela de a se arde karma negativă care nu s-a manifestat încă ! Dacă această karma negativă nu se arde prin practică spirituală, atunci desigur că urmează să ne confruntăm cu tot felul de nenorociri, de la părăsirea de către iubit sau iubită, la pierderea serviciului, a banilor, a caselor, a minţilor şi chiar a sufletului, cum este cazul unora care s-au aliat cu Nespălaţii !

Şi cei ajunşi în această cumplită stare, evident ţipă în gura mare că Mentorul şcolii noastre este aşa şi pe dincolo, iar cursanţii sînt aşa şi pe dincoace ! Deşi au fost avertizaţi chiar de cel pe care ei îl hulesc acum, că dacă nu aplică ceea ce li s-a indicat, vor ajunge vai de capul lor !

În concluzie, cum ne place să ne trăim aceşti ultimi doi ani şi jumătate pînă la o posibilă extincţie planetară ? Ca ţîncii oligofreni care cred că permanent vor avea un păzitor spre a-i scoate din toate belelele, în persoana Ghdului spiritual sau ca nişte copii ai Domnului ceva mai responsabili pentru Darurile care ni se fac prin intermediul Divinului nostru Maestru ?!

A ne lectura toate sau aproape cursurile şi a aplica tehnicile care ni se potrivesc cel mai bine, sau ne plac , sau ne sînt de folos, ne-ar scoate din categoria bivolilor şi ne-ar plasa într-o categorie mult mai nobilă, căreia fiecare poate să-i dea numele care i se pare mai potrivit.

De bună seamă că fiecare decide pentru el din imbold lăuntric şi nu pentru că a citit un text ca acesta, cum îi place să fie : ca un bivol sau ca un pasăre liberă ?

Şi chiar dacă eu personal mă simt mai degrabă ca o şopîrlă în acest moment, tot prefer sau visez să ajung ca un condor alb plutind fericit mult deasupra acestei Văi a Plîngerii în care cei mai mulţi dintre noi am venit exact din acest motiv : să învăţăm a zbura dincolo de fire, în Nemărginire !

Între critică şi observaţie

Care este oare linia de demarcaţie între critică şi observaţie ? Iată o întrebare la care doar Ghidul nostru spiritual poate răspunde fără echivoc, oferind cea mai pertinentă şi corectă viziune,dar pînă atunci mă încumet să-mi dau cu părerea, deşi nu mi-o cere nimeni ! Deci, în cele ce urmează expun doar un punct de vedere, fără nici o pretenţie de infailibilitate sau exhaustivism.Altfel spus, propun un subiect care merită a fi dezbătut din perspectiva mai multor minţi, experienţe şi înţelegeri.

Dacă vezi o căruţă pe drum, iar una dintre roţi a început să joace, fiind gata-gata să iasă de pe osie şi-i atragi atenţia căruţaşului, înseamnă că îl critici pe căruţaş sau doar că îi semnalezi o disfuncţie care mai tîrziu i-ar putea crea necazuri ?

Dacă un om are o pată de funigine pe obraz şi-i atragi atenţia, înseamnă că îl critici sau doar observi o neregulă ?

Dacă unul este îmbrăcat în alb, iar altul în negru, faptul de a numi negrul < negru>, înseamnă să critici sau să observi ?...

Presupun că o primă demarcaţie între critică şi observaţie rezidă în intenţia celui care se pronunţă.A doua demarcaţie ar fi în intonaţia folosită.A treia demarcaţie ar fi contextul în care se face respectiva remarcă.Pînă să-mi vină şi alte demarcaţii în minte, să concretizez cîte ceva.

În şcoala noastră de yoga, s-a înfierat în anume contexte limbajul de lemn, cel mai adesea pe drept, dar nu s-a observat încă un fapt semnificativ, anume funcţia coagulantă a aşa numitului limbaj specific unei categorii de oameni, unei profesii, unui egregor, etc.Fiecare profesie are un limbaj specific, iar limbajul de lemn este ceea ce s-ar putea numi <cărările prea bătătorite > , atît de bătătorite, încît s-au prăfuit, ba chiar desfundat uneori acele drumuri.

Cum spuneam şi în altă parte, neajunsul principal al limbajului de lemn este că nu aparţine inimii, ci < burţii >, adică cel care îl foloseşte în exces, se vede bine că nu îl trăieşte direct sau trăirea este palidă în raport cu vorbele mari folosite.Spre a

nu fi înţeles greşit, precizez că limbajul de lemn înseamnă o preluare papagalicească a unor cuvinte sau expresii şi folosirea lor în exces de către fiinţe a căror experienţă spirituală este minimă sau insuficientă.Pentru că în cazul folosirii acelor expresii < de lemn > de către fiinţe cu o certă realizare spirituală, atunci acele fiinţe încarcă respectivele expresii cu trăirea proprie, caz în care nu mai putem denumi acele expresii ca limbaj de lemn, decît cei dintre noi care nu simt încărcătura subtilă ce le-a fost ataşată.

Dar chiar şi aceste cărări prea bătătorite, poate chiar desfundate ale limbajului de lemn, încă mai au rostul lor, fiind ele un fel de jaloane pentru cei nou-veniţi pe Cale.Şi aici se află factorul coagulant de care vorbeam mai sus.Coagulează atenţia sau interesul celor nou-veniţi înspre o anume realitate, alta decît cea pe care au întrezărit-o pînă atunci.

Totuşi, aici mi se pare necesar să fac o observaţie, ci nu o critică.Să foloseşti expresii care intră în limbajul de lemn unor cursanţi din primii 3 ani de curs e necesar şi folositor, dar să foloseşti prea des expresii ale limbajului de lemn şi la anii mai mari de curs de către cursanţi, **ci nu de către Ghidul spiritual**, poate fi semnul unei gîndiri limitate.Poate fi în unele cazuri,repet, ci nu în toate cazurile.

Ca de pildă, a repeta mai mereu expresia **Frumuseţea este în ochii privitorului**, fără a ţine cont de context sau, mai bine zis, fără a analiza mai adînc contextul în care folosim acea expresie, poate denota o gîndire limitativă.Şi mai concret, dacă noi observăm că aproapele nostru are o pată pe obraz şi-i atragem atenţia în limitele bunului simţ, iar el ne spune replica mai sus pomenită cu frumuseţea din ochii privitorului, pentru mine este doar o dovadă de limitare în gîndire, adică o gîndire şablonardă.

Expresia mai sus enunţată nu-şi are rostul atunci cînd contextul este ortoepic, de îndreptare a unei nereguli sau dizarmonii, la modul general vorbind, pentru că, de bună seamă, nu pot acoperi cu mintea mea obişnuită toate situaţiile date.Intenţia mea în cadrul acestui articol merge chiar mai departe, anume sugerează cititorilor să caute ei înşişi noi modalităţi de expresie, pe cît posibil personale, fiindcă a tot repeta ce au spus alţii, devine nu doar monoton, ci şi plictisitor, pe lîngă faptul că se insultă fie inteligenţa convivului, fie memoria lui,

întrucît acea expresie sau acele expresii au fost atît de des repetate, încît doar surzii nu le-au auzit, dar mă îndoiesc să fie vreun surd patologic la curs.

Deci, aici şi acum, pledez pentru un dialog între noi ceva mai original, mai creativ sau creator, dincolo de expresiile bătătorite ale limbajului de lemn, chiar dacă pentru unii poate să fie foarte dificil de realizat acest deziderat.

Sigur că fiecare face ce poate, cum poate şi cînd poate, în conformitate cu înţelegerea şi înzestrările sale.Nu putem să cerem mai mult de unde nu este, dar cred că putem sugera căutătorilor să folosească şi alte căi spre vîrful muntelui, pe cît posibil originale.În felul acesta, dialogul nostru devine mult mai interesant şi atrăgător pentru cei care binevoiesc a ne citi articolele sau mesajele.

Critica presupune o opoziţie, un dezacord vizavi de tema în discuţie sau aspectul analizat, pe cînd observaţia nu implică nici opoziţie, nici dezacord neapărat şi obligatoriu, ci este mai mult o aducere la conoştinţă celui în cauză despre ceva concret, realizată dintr-o poziţie sau perspectivă neutră.Deci critica este cel mai adesea părtinitoare şi implicată, pe cînd observaţia este nepărtinitoare şi detaşată.Există critica distructivă şi cea constructivă, dar parcă n-am auzit să fie valabil şi la observaţie aceeaşi împărţire. Aşa cred acum, cel puţin, dar dacă greşesc totuşi, rog cititorul să-mi atragă atenţia şi să mă corecteze.

Şi pornind de la exemplul folosit mai sus, să notăm că mai ales cînd minţii împricinate i se fac observaţii, atunci ea scoate scutul limbajului de lemn şi-l pune păvază dinaintea Egoului, enunţînd filozofic formula magică a frumuseţii existente în ochii privitorului, dar aceeaşi minte uită formula aceasta în situaţiile în care ea însăşi găseşte prilej de dizarmonie sau nereguli la alte minţi.

Mai simplu spus, dacă noi sîntem criticaţi ori ni se fac unele observaţii, ridicăm scutul limbajului de lemn în autoapărare, dar cînd noi înşine facem observaţii altora, nu începem cu formula **Frumuseţea este în ochii privitorului** din motive evidente.De ce majoritatea minţilor umane din prezent sînt atît de sensibiloase fie şi la cele mai mici observaţii, oricît de neutre, este o chestiune care ar merita analizată de fiecare în parte, fiindcă aici se ascund vulnerabilităţi ale Egoului care necesită tratament urgent de vindecare, orice presupune această vindecare

pentru fiecare minte individuală.Reamintesc acest fragment foarte instructiv din Satya :

''Cel care îşi imaginează doar că realizează lucruri folositoare pentru el şi pentru ceilalţi cînd de fapt nu este aşa, nu are nici o şansă să se schimbe.În primul rînd un om trebuie să-şi înţeleagă lipsurile şi limitările , acceptîndu-se aşa cum este, pentru că doar în felul acesta poate exista o şansă de transformare.

Această falsă înţelegere a ceea ce un om este de fapt, e considerată de înţelepţii yoghini ca fiind cel mai mare rău, deoarece toate celelalte rele, dureri, suferinţe provenind din exterior, sunt un rezultat al legii karmei, avînd rolul de a ne face să învăţăm şi deci conduc şi ele indirect către înţelepciune. Această falsă înţelegere nu poate însă decît să ne îndepărteze de înţelepciune , hrănind egoismul, împingîndu-ne din ce în ce mai adînc în ignoranţă şi creînd imposibilitatea elevării conştiinţei".

Dacă acest fragment va fi citit cît mai des de toţi cursanţii yoga şi înţeles cît mai bine, apoi pus în practică, poate că ne-am scuti pe noi înşine de multe confuzii şi o mare cantitate de meschinării sau ipocrizii.Desigur, cu condiţia de a fi REALMENTE ÎNŢELES, iar înţelegerea rezultată să dea roade bune, autentice, ci nu să fie începutul unei alte serii de expresii stereotipice.

Spiritul uman este infinit şi atotputernic, ba chiar şi sufletul prezintă o paletă coloristică uluitor de bogată, de ce ar trebui să ne cramponăm la nivel de Ego de aceleaşi formule papagaliceşti pînă la suprasaturare ?

În concluzie, oare diferenţa majoră între critică şi observaţie să fie doar aceea că ne convine sau nu ne convine ceea ce ni se spune la nivel de ego ?

Aşa s-ar părea...Numai că atunci unde este buba : **la degetul care arată sau în locul indicat ?** Şi apoi ce facem cu < bubele > noastre, le vindecăm sau le acoperim cu pansamentele unor stereotipii verbale, folosind politica struţului ?

Şi pînă cînd vom proceda în acest mod deloc constructiv ?

N e t i , n e t i . . .

(Măi băieti,

E valabil şi la feti !)

Pare a fi necesar să fac unele precizări în plus la un articol destul de controversat, al cărui titlu este CUM VĂ PLACE ?... Pentru început, explic titlul acestui articol pentru cei dintre ne-yoghini care vor binevoi să citească aceste rînduri.

Neti,neti înseamnă **nici aceasta, nici aceea**… şi se referă la viziunea yoghină asupra Realităţii Ultime.Detaliile urmează mai la vale.

Acum un citat din mesajul unui cititor , căruia îi mulţumesc încă odată pentru precizările sale.

… **părerea ta despre bivoli e profund greşită**. Probabil că îi cunoşti doar din poze sau de pe Discovery.

Vreau să-ţi spun că am vârsta 45 de ani şi, cu mici excepţii de 1-2 ani, în toată această perioadă tatăl meu a crescut bivoli. Au fost şi perioade în care a avut şi 12-14 bivoli. I-am văzut nu doar venind agale de la păşune sau stând în noroi cum spui tu, ci i-am văzut şi alergând chiar surprinzător de repede pentru un animal de talia lui. Eu eram pe bicicletă şi nu reuşeam să mă ţin de ei.

Dar, şi mai important, i-am văzut muncind. Şi pot să-ţi confirm că în afară de acei armăsari mari şi grei din rasele de tracţiune **NU există animal domestic mai puternic decât bivolii** şi, ceea ce e şi mai important, **NU există animal domestic mai tenace decât bivolii, nici măcar armăsarii de tracţiune**.

Când eram mai tânăr mergeam cu tatăl meu după lemne în pădure şi i-am văzut trăgând după ei carul greu cu lemne în locuri unde cei care aveau cai sau vaci nu

aveau curajul să meargă. **Când era nevoie se puneau în genunchi şi nu se lăsau până scoteau carul la drum drept**. Erau locuri din care personal nu credeam că o să mai ieşim, locuri în care caii şi vacile capitulau indiferent câte bice primeau de la stăpânii lor. Păcat că atunci nu aveam aparate de filmat, iar acum nu mai mergem în pădure cu carul tras de bivoli.

Aşa că dacă e vorba să facem o paralelă cu ayurveda aş zice că mai degrabă **BIVOLII SUNT O CARACTERIZARE PERFECTĂ, NU A LUI TAMAS GUNA, CI A TIPULUI KAPHA DOSHA. SUNT IMENŞI (MAI MARI DECÂT VACILE) SUNT FOARTE PUTERNICI, FOARTE REZISTENŢI, ÎN GENERAL SE MIŞCĂ LENT DAR CÂND SE MIŞCĂ E BINE SĂ NU LE STAI ÎN CALE.**

Şi din câte ştiu eu, din cele 3 tipuri constituţionale ayurvedice, tipul Kapha îşi face treaba cel mai bine, cel mai temeinic şi cu răbdare.

Aşa că ar trebui să fim mândri că suntem „Bivolari".În al treilea rând, ar trebui să ştii că între cel care nu citeşte un material şi cel care îl citeşte dar a uitat nu există (apoape) nici o diferenţă. Aşa că dacă nu primeşti aceste materiale pentru că ai picat testul, gândeştete că l-ai picat pentru că tu ai memoria slabă nu pentru că alţii nu şi-au citit metrialele. S-ar putea ca unii dintre ei să cunoască acele informaţii din altă parte şi să ia testul. Aşa că decât să dai vina pe alţii mai bine te-ai pune pe treabă (shambavi, plăntuţe, asane pe manipura şi ajna etc) ca să-ţi dezvolţi memoria.

Chiar tu spui că „Mie personal mi s-a spus să practic yoga în disperare, că altfel va fi cumplit pentru mine !"

Aşa că pune-te pe treabă şi acţionează ca un bivol: calm, temeinic, cu forţă şi cu răbdare.

În al patrulea rând, ar trebui să ştii că, aşa cum zice cel mai celebru „Bivolar" de pe planetă, că „Frumuseţea e în ochii privitorului" şi să scrii desprea aceasta punându-te astfel în rezonanţă cu aceasta. În acest material tu ai ales varianta

negativă („Îi privim pe ceilalţi prin prisma propriei noastre perversităţi") care în nici un caz nu te va scoate din starea în care se pare că te afli."

Ceea ce i-am spus şi acestui cititor direct, mai spun aici şi pentru alte urechi, anume că majoritatea simbolurilor au semnificaţii ambivalente, respectiv o parte luminoasă, sattva-ică şi o parte întunecată, tamasică.Faptul poate fi verificat de oricine, nu este găselniţa mea spre auto-apărare. În mod evident, articolul CUM VĂ PLACE ? descrie partea tamasică din noi, a unor discipoli, ci nu a tuturor, pentru că există destul de mulţi discipoli la şcoala de yoga MISA cărora nu li se aplică ceea ce am scris în acel articol, ci mai degrabă ceea ce scrie autorul mesajului citat mai sus.Cum însă cei harnici n-au nevoie de impulsionări, pe ei nu i-am pomenit în acel articol şi se dovedeşte că a fost o greşeală, deoarece astfel cititorul a rămas cu impresia că eu nu ştiu nimic de existenţa lor sau că eu nu vad decît partea goală a paharului !

Dar a mă acuza pe mine că îi privesc pe ceilalţi " prin prisma propriei perversităţi " , mi se pare o acuză gravă, scrisă de acest autor dintr-o regretabilă inconştienţă, probabil spre a mă pune la punct şi care arată că n-a înţeles demersul meu.Aşa cum i-am scris şi lui în particular, mai citez încă odată pasajul din Satya :

''Cel care îşi imaginează doar că realizează lucruri folositoare pentru el şi pentru ceilalţi cînd de fapt nu este aşa, nu are nici o şansă să se schimbe.În primul rînd un om trebuie să-şi înţeleagă lipsurile şi limitările , acceptîndu-se aşa cum este, pentru că doar în felul acesta poate exista o şansă de transformare.

Această falsă înţelegere a ceea ce un om este de fapt, e considerată de înţelepţii yoghini ca fiind cel mai mare rău, deoarece toate celelalte rele, dureri, suferinţe provenind din exterior, sunt un rezultat al legii karmei, avînd rolul de a ne face să învăţăm şi deci conduc şi ele indirect către înţelepciune. Această falsă înţelegere nu poate însă decît să ne îndepărteze de înţelepciune , hrănind egoismul, împingîndu-ne din ce în ce mai adînc în ignoranţă şi creînd imposibilitatea elevării conştiinţei ".

Îndemnul de mau sus, prin care **ni se cere să să ne înţelegem lipsurile şi limitările, prin care ni se atrage atenţia asupra falsei înţelegeri a ceea ce un om este de fapt,** nu are absolut nimic de a face cu < privirea celorlalţi prin prisma

propriei perversităţi> , mai cu seamă că în acel articol m-am dat pe mine drept exemplu !

Dar hai să privim şi din altă perspectivă, deoarece dacă aş merge pe aceeaşi cărare, ar însemna să repet în mare parte articolul CUM VA PLACE ? , explicitîndu-l, ceea ce nu este necesar, deoarece unii dintre cititori l-au receptat corect, iar pe de altă parte, ar părea că vreau să intru în polemică revanşardă cu autorul mesajului citat la început.

Eu arbatel, sînt conştient cel puţin la nivel teoretic, ba chiar am convingerea foarte clară şi fermă, că nu sînt nici corpul meu infirm, nici mintea mea simpluţă, nici inteligenţa mea limitată, nici egoul meu mofturos…nu sînt nici defectele care aparţin personalităţii actuale, nici calităţile aceleaşi individualităţi…Nu sînt nici dorinţele mele, nici visele mele, nici speranţele mele, nici dezamăgirile mele, nici frustrările mele, nici convingerile mele mentale actuale, nici poeziile sau creaţiile mele literare, nici gusturile sau dezgusturile mele…şi acest raţionament este valabil pentru toţi oamenii care încă mai trăiesc la nivel de Ego, fie de pe această planetă, fie de oriunde altundeva !

Şi eu, asemenea vouă, sînt **SPIRIT ETERN ŞI BEATIFIC ÎNTRUPAT ÎN PLAN FIZIC PENTRU A SPIRITUALIZA MATERIA ! PENTRU A MĂ JUCA, PENTRU A IUBI ÎN DUALITATE, FIINDCĂ IUBIREA ÎN UNITATE O CUNOAŞTEM CU TOŢII CÎND NE AFLĂM ÎN TRANSCENDENŢĂ !**

Dar din pricina Karmei, eu unul experimentez un corp infirm, din pricina nemerniciilor mele din alte vieţi experimentez anumite limitări trupeşti, financiare , relaţionale, mentale, spirituale, etc.Şi m-am dat pe mine drept exemplu în mai toate articolele, cel mai adesea cu nereuşitele mele, nu pentru a vă invita pe voi să luaţi parte la o EXPOZIŢIE A INVALIZILOR , nu ca exemplu de de-transfigurare sau din masochism, nu atît pentru reducerea IMPORTANŢEI DE SINE, ci din cu totul alt motiv, pe care unii se pare că l-au înţeles, iar alţii nu l-au înţeles.Oricum, categoric nu din perversitate, cum pare a fi înţeles total deformat acel corespondent !

Eu nu experimentez încă realizările spirituale excepţionale la care vor fi ajuns unii dintre cursanţii yoga de la MISA . Am luat cunoştinţă de relatările foarte frumoase ale unora, dar nu sînt deocamdată capabil să fac samyama - identificarea perfectă – cu trăirile lor.Deci, categoric că există multe sau chiar foarte multe fiinţe la acest curs de yoga păstorit de Mentorul nostru Gregorian Bivolaru, care au avut şi au stări excepţionale de Revelare a Sinelui, stări uluitoare de Samadhi, dar despre ei nu pot să vorbesc, pentru simplul motiv că experienţele lor nu sînt şi ale mele.

Eu vorbesc despre etapa în care mă aflu, pentru că am observat că şi alte fiinţe din jurul meu se confruntă cu stări tamasice şi larvare şi nu puteam să vorbesc doar despre ele, fiindcă ar fi însemnat că le judec, ar fi însemnat pentru unii că le bîrfesc, ar fi însemnat că mă plasez pe mine însumi pe un postament deasupra lor, ceea ce ar fi echivalat cu ipocrizia şi minciuna prin omisiune.

Poate că în articolele viitoare n-am să mai uit a preciza cît mai des de existenţa certă a unor discipoli model, cu trăiri spirituale de excepţie, atunci cînd voi puncta neajusurile mele sau ale altora.Totuşi, ţin să subliniez că rolul meu, aici şi acum, nu este de a aduce osanale cuiva anume, nici de a înfiera defectele mele sau ale colegilor de curs. Altfel spus, de a pune la zid pe unul sau altul sau un grup anume, ci de a atrage atenţia asupra unei atitudini eronate la unii dintre cursanţi, care atitudine este descrisă mai sus, la capitolul Satya.

Atitudinea eronată se numeşte AUTO-AMĂGIRE, iar atitudinea corectă o numesc LUCIDITATE!

Reamintesc că noi NU sîntem nici corpul fizic, fie el tînăr ori bătrîn, fie el frumos ori mai puţin frumos, fie el de femeie sau de bărbat; NU sîntem nici mintea, fie ea proastă sau isteaţă; NU sîntem nici Egoul, fie el orgolios sau umil; NU sîntem nici aceasta , nici aceea !...

Amintiţi-vă cît mai des că noi sîntem **REALMENTE SPIRITE ETERNE** jucînd rolul unor fiinţe limitate şi că, printre multe alte scopuri şi experienţe necesare sufletului nostru, avem şi datoria de a ne trezi unul pe altul, cînd vedem că unul dintre noi a aţipit, uitînd de el şi de motivul pentru care a coborît în materie !

Ba chiar unii dintre colegii noştri par să fi adormit de-a binealea, nu doar să fi aţipit ! Şi oare nu este o dovadă de dragoste grijulie aceea de a-l scutura niţel pe cel despre care noi credem că a uitat de ce a venit în această lume întunecată ?...Mie mi se pare că da.

Şi oare nu este o dovadă de onestitate şi sinceritate să recunoaştem noi înşine cînd aţipim sau adormim < la volan > ?...Recunoaştere al cărei rol nu este acela de a ne bate cu pumnul în piept, cerşind atenţia semenilor noştri sau mila sau compasiunea lor, ci vrea doar să dea un exemplu spre a-i îndemna şi pe alţii să se trezească singuri...Pentru că, e lesne de înţeles, că nu se află tot timpul lîngă noi în plan fizic un păzitor care să ne scuture cînd aţipim sau adormim...Nici n-ar fi de dorit aşa ceva, deoarece funcţia de veghetor trebuie să ne aparţină nouă la nivel de conştiinţă, ci nu să ne culcăm pe o ureche, lăsîndu-ne în grija altora, caz în care ştiţi ce s-ar petrece...

Deci, a avea mai mereu prezentă în cîmpul conştiinţei şi a minţii noastre obişnuite dubla viziune despre noi înşine, atît ca spirite celeste, cît şi a unor individualităţi care se confruntă cu anume obstacole specifice fiecăreia în parte, ne-ar fi de mare folos, în primul rînd pentru a evita să ne îngropăm singuri în noianul de probleme şi neajunsuri care tind să ne sufoce minţile şi, parţial, sufletele.Noi NU trebuie să uităm în primul rînd CINE SÎNTEM, în al doilea rînd DE CE SÎNTEM AICI şi în al treilea rînd, CUM SÎNTEM ACUM ŞI AICI !

În concluzie, cititorul trebuie să ştie că ar fi o mare eroare să creadă cumva că dincoace de DUMNEZEU se află doar arbatel sau gheorghiţă sau miranda, adică eu, eu, eu ! Şi că l-am dat drept exemplu pe Domnul Eu, nu pentru a-l plasa pe locul doi după Divinitate, ci ca prin acest Eu să se înţeleagă că e vorba de eul oricui altcuiva care a aţipit sau a adormit sau a uitat de ce a venit în această lume.

Luciditate şi responsabilitate pentru rolul pe care îl avem de jucat în transformările acestei lumi întunecate, transformare care evident trebuie să înceapă cu noi înşine ! Acest îndemn parvine chiar de la Mentorul nostru spiritual în finalul articolului despre Shambala, care articol se tot repetă în fiecare program sau caiet de vacanţă.Iar dacă unii dintre noi au reuşit deja să se

transforme, poate că, făcîndu-ne şi nouă cunoscute reuşitele lor, ne-ar impulsiona şi pe noi cei care încă nu am reuşit.

Dar ar fi o altă eroare să se creadă de un oarecine că cei care încă nu se află la nivele înalte de conştiinţă, vor rămîne ani sau zeci de ani la nivelele inferioare...Altfel spus, nu e cazul ca cititorul să ne mentalizeze ca pe nişte bivoli tamasici pe noi cei care în acest moment ne auto-includem în această categorie, pentru că nu se ştie niciodată cînd sare peste limitările egoului cel care aici şi acum se numeşte DOMNUL EU sau miranda sau...

arbatel

Percepţii şi interpretări

Este un fapt binecunoscut de către cei aflaţi pe o cale spirituală veritabilă că ne confruntăm cu evenimente care vin pe rezonanţa noastră.Dacă avem îndoieli vizavi de calea aleasă ori legate de autenticitatea realizării spirituale a Ghidului nostru, atunci vom avea parte de unele evenimente care ne vor „hrăni" acele îndoieli, şi reciproca este de asemeni valabilă pentru cei care nu au îndoieli, iar ei nu întîlnesc oameni sau nu se confruntă cu situaţii care să le pună la încercare convingerile ferm stabilite, decît dacă apar mici breşe în acele certitudini.

Există un anumit amănunt care e posibil să fie cunoscut la nivel teoretic de căutătorii spirituali, dar prea uşor omis de cei mai mulţi dintre noi în momentele stresante cînd sîntem încercaţi sau împovăraţi de greutăţile vieţii actuale.Acest amănunt se referă la PERCEPŢIA noastră sau INTERPRETAREA pe care noi o oferim asupra EVENIMENTELOR pe care le trăim.Toţi sau aproape toţi cei care se confruntă cu îndoieli fie ele demoniace ori existenţiale, nu sînt conştienţi că *evenimentele* care aparent le apar în cîmpul conştienţei sînt INTERPRETĂRI fie proprii, fie induse de către o altă fiinţă umană (sau mai multe).Aceleaşi fapte sau evenimente, dacă ar apărea unei fiinţe umane ferm stabilite pe calea spirituală veritabilă pe care se află şi fiinţa şovăielnică, n-ar avea nici un efect distructiv ori demolator asupra lor.Altfel spus, dacă un grup de cinci persoane, să zicem, trece printr-un eveniment stresant, desigur că fiecare va avea o interpretare şi percepţie unică asupra aceluiaşi eveniment.Unul se va îndoi, altul se va supăra, al treilea se va mînia, al patrulea s-ar putea să se amuze, iar ultimul e posibil să fie complet detaşat de impactul nefericit pe care acel eveniment îl va fi avut asupra tuturor celor implicaţi.

Acest fapt pare banal, dar este *esenţial* în înţelegerea cauzei pentru care destul de multe persoane care au urmat cursul de yoga sub îndrumarea directă sau indirectă a profesorului Gregorian Bivolaru, s-au retras de la curs după ce au căzut pradă la îndoieli din ce în ce mai distructive. „*Întîmplările*" prin care acele persoane au trecut, dar mai ales *interpretările* personale pe care le-au dat ulterior acelor evenimente cînd le-au povestit altora, au fost evident viciate de filtrele mentalului lor mai mult sau mai puţin lucid, de discernămîntul mai mult sau mai puţin

dezvoltat şi de mulţi alţi factori, dintre care cei subtili vor fi jucat un rol preponderent şi aici mă refer la intruziunea demoniacă îndeosebi.

Dacă asculţi persoana care a trăit păţania şi nu ai suficient discernămînt, luciditate, ca să nu mai amintesc de bun simţ, atunci eşti tentat să crezi şi tu – ascultătorul- în veridicitatea a ceea ce ţi se spune, UITÎND cel mai adesea că ceea ce ni se povesteşte sînt doar PERCEPŢIILE şi INTERPRETĂRILE UNOR ANUMITE EVENIMENTE care aparţin strict povestitorului şi NU EVENIMENTELE ÎN SINE ! Ba mai mult, pe lîngă filtrele proprii care distorsionează interpretarea corectă a unui anumit fapt, mai intervin şi lipsa ori insuficienţa informaţiilor despre subiectul în cauză.

„ *Grieg nu greşeşte niciodată* ! ”, mi-a spus odată Doamna Învăţătoare cu o convingerea totală în tonul ei care m-a impresionat destul de tare şi am urmărit să fiu cît mai atent cînd ascultam cursurile ori conferinţele Mentorului nostru spiritual (ceea ce recomand tuturor !). Propria mea convingere *indubitabilă* este că Grieg chiar aparţine fiinţelor *perfect îndumnezeite* şi că el chiar şi cînd aparent greşeşte, de fapt el nu *greşeşte niciodată* !! Altfel spus, la nivelul lui de desăvîrşire spirituală îşi poate permite să comită unele aparente erori, dacă ele sînt necesare pentru obţinerea unor rezultate numai de el ştiute, dar greu de înţeles pentru mintea umană obişnuită.

În concluzie, *receptarea* în conformitate cu propriile noastre rezonanţe bune sau mai puţin bune, cu propriile noastre filtre mai mult sau mai puţin opacizante, este cea care determină *interpretarea* evenimentelor din viaţa noastră, care dau naştere la anumite reacţii ori acţiuni, corecte sau incorecte din perspectiva evoluţiei spirituale.De aceea aş sugera fiinţelor care încă se mai confruntă cu mici ori mari îndoieli legate de Grieg sau de învăţătura predată de el, să afle şi alte opinii, mai ales ale celor ferm stabiliţi pe calea yoghină propusă de el, pe de o parte, iar pe de altă parte, să se analizeze în ce măsură au interpretat şi înţeles corect faptele care aparent le-au creat acele îndoieli.Dacă vor face acest demers cu *sinceritate pînă la capăt*, nu se poate să nu descopere hibele propriei minţi care a distorsionat unele aspecte, minimalizînd ceva şi exagerînd altceva ! Iar dacă acele fiinţe nu sînt totuşi capabile să descopere acele hibe singure, cu siguranţă există cineva în preajma lor care le poate lumina neînţelegerile, numai să se dorească cu adevărat acea limpezire !

Lumea este aşa cum o vezi tu, spune o butadă deja celebră, *nu pentru că este aşa, ci pentru că tu o vezi aşa* !!! Omul intră în viaţa trupească, la modul general vorbind, şi în orice acţiune pe care este pe cale să o întreprindă, cu una sau mai multe *intenţii* bune sau mai puţin onorabile. Pînă la urmă care este intenţia cea mai profundă a oricăror fiinţe umane : să afle adevărul despre ele însele şi despre lumea în care trăiesc sau doar să-şi impună atitudinea lor cuceritoare asupra mediului ? Cea din urmă categorie defineşte evident fiinţele troglodite, de genul reptilo-masonilor zilelor noastre, la o extremă, la care orgoliul satanic şi rapacitatea insaţiabilă au drept unic deznodământ autodistrugerea proprie prin alienarea de esenţa lor divină, iar la cealaltă extremitate sînt fiinţele centrate puternic pe egoul propriu sau aşa numiţii oameni gregari. Pe cînd prima categorie, a fiinţelor care vor să afle adevărul despre ele însele şi despre universul în care vieţuiesc, denotînd o primă zvîcnire de trezire a sufletului, caută mai mult sau mai puţin ardent acel adevăr şi n-ar trebui să abandoneze căutarea pînă la aflarea Adevărului Ultim Divin.

Dar cum mare-i Grădina Domnului şi variate fiinţele ce trăiesc în ea, de bună seamă că mulţi se împiedică de obstacole reale ori imaginare, cad prin gropile propriilor neatenţii sau o iau pe arătură, minţile fiindu-le smintite de propriile tendinţe şi intenţii inferioare ! Apoi *uităm* că am venit pe această Cale spirituală cu intenţia de-a afla adevărul despre noi înşine şi despre univers, şi începem să ne impunem *dorinţele, intenţiile şi atitudinile noastre cuceritoare* asupra celorlalţi oameni din imediata apropiere.Trecem de la stadiul de ***receptori*** oneşti, în care vom fi fost iniţial, la cel de ***preceptori*** lacomi să ne îmbuibăm cu de toate, fie ele experienţe senzoriale sau acumulări materiale.

Aşadar, îndoielile metafizice reprezintă, dintr-o anumită perspectivă, mai degrabă simptomul unei boli psihice, decît devierea temporară de la o linie evolutivă certă şi se aseamănă întrucîtva cu bubele leprosului care au fost acoperite de vălul ignoranţei în faza iniţială, pentru ca ulterior ele să devină vizibile atît pentru ochii celui în cauză, cît şi pentru cunoscuţii acestuia.În final se pune o întrebare urgentă : *ce facem cu lepra îndoielilor demoniace ?...* o vindecăm sau o lăsăm să se extindă pînă ne infestează nu doar trupul şi mintea, ci chiar şi sufletul ?...Şi cum facem aceasta ?...

Căutînd cu onestitate şi perseverenţă Adevărul, iar atunci cînd sîntem încercaţi de îndoieli, musai că trebuie să mergem la Doctorul Sufletelor, ci nu să părăsim calea intempestiv, din prostie ori laşitate, chiar dacă pînă la urmă avem liberul arbitru să facem ce vrem, numai că unele alegeri au consecinţe foarte nefericite şi triste atît pentru cei sau cele care au picat la teste majore, cît şi pentru mulţi alţii !

Îndoiala metafizică

Pentru mintea obişnuită actuală, mai ales cea neinstruită, termenul de Rezonanţă este destul de abstract.A rezona înseamnă a pune în legătură ceva cu altceva.

O imagine mai plastică ar fi să ne imaginăm doi spadasini, unul îmbrăcat în alb, celălalt în negru.Ambii au fixate la spate nişte corzi elastice, care corzi îi leagă pe fiecare în parte de echipa căreia îi aparţin şi prin echipă subînţelegem sferă de forţă de la care cei doi combatanţi primesc atît energia necesară confruntării, cît şi unele impulsuri mentale sau idei, adică gînduri de a acţiona într-un fel anume şi nu altfel.Sigur că spadasinul îmbrăcat în negru va primi prin intermediul legăturii sale, a Rezonanţei sale, idei sau gînduri viclene, perverse, pe cînd adversarul său va primi idei şi gînduri nobile, compasive, iubitoare.

Cum eu însumi nu am crezut în existenţa Divinătăţii pînă la 33 de ani, era evident pentru cineva lucid, inteligent şi cu bun simţ, cărei sfere de forţă sau cărei echipe îi aparţineam.Pe atunci mi se părea că Îndoiala este o dovadă de inteligenţă, pentru că evident mă socoteam o astfel de persoană.Acum îmi este clar că mă înşelam.Îndoiala manifestată în sfera spiritualităţii nu are nimic de a face cu inteligenţa ! Ba dimpotrivă, are foarte mult de a face cu prostia ! Poate că în rîndurile care urmează voi reuşi să argumentez această afirmaţie.

Îndoiala are foarte mult de a face cu prostia (şi mă refer în acest articol la îndoielile exprimate în sfera spiritualităţii), totuşi nu trebuie să se înţeleagă cumva că eu susţin că doar proştii au îndoieli ! Prin primii ani de curs yoga am aflat o idee surprinzătoare pentru mintea mea de atunci, anume că îndoiala este o impuritate a minţii ! Era o idee atît de nouă şi atît de uimitoare, încît a făcut multă lumină pe acolo pe unde nu era decît beznă! Spre a fi înţeles cît mai bine, să mai folosesc o comparaţie.

Cei mai mulţi dintre cititorii bine informaţi ştiu deja că organizaţiile militare, paramilitare, jandarmeria, securităţile naţionale sau transnaţionale, organismele care se ocupă de spionaj şi controlul populaţiei, aparţin toate, fără nici o excepţie, elitei oculte Reptilo- masone, care la rîndul ei slujeşte pe Satana.Că în interiorul acestor organizaţii e posibil să existe cîţiva indivizi sau vreun grupuleţ orientat benefic, nu exclud, dar la modul general, adică orientarea globală este malefică, fără nici o urmă de îndoială şi argumentul cel mai clar se vede din deteriorarea tot mai accentuată a vieţii oamenilor de pe această planetă şi reducerea libertăţilor umane.

Sigur că informaţiile care se dau persoanelor care lucrează în aceste organisme, au o anume factură, sînt prezentate într-un anumit mod, cel mai adesea tendeţios.Chiar dacă cei de la vîrf vor fi cunoscut situaţia cît de cît obiectivă a unei ţinte ce urmează să fie anihilată, subalternilor li se prezintă informaţiile într-o lumină care să contribuie din start la compromiterea ţintei, pentru a înăbuşi eventuale mustrări de conştiinţă sau scrupule morale ale executanţilor.De bună seamă, aici fac doar o schiţă mult simplificată a modului de operare caracteristic sferei de forţă luciferiene şi am în vedere cazul atacului samavolnic al jandarmeriei asupra yoghinilor din 2004, precum şi cazul atacului aceleaşi jandarmerii mascate asupra unei mănăstiri în 2003, cînd au arestat cei 12 călugări de acolo, însă cam acelaşi tipic îl au toate atacurile întunecaţilor din ultimile mii de ani îndreptate împotriva celor care le stau în calea realizării planurilor lor murdare.(Exclud intenţionat de aici acei indivizi periculoşi sub aspectul psiho-mental care trebuie îndepărtaţi din societate şi mă refer la criminali , violatori sau tot felul de borfaşi descreieraţi.)

Ei, bine, cînd mintea unei fiinţe umane sau a unui grup, oricît de mare, este bombardată mereu şi mereu cu informaţii de o anume factură, care îndeamnă spre un anumit tip de comportament, să-l numim pe scurt **disonant** în raport cu **Realitatea divină** sau macrocosmică, atunci oricît de inteligentă ar fi una din minţile angrenate în acel mecanism pervers, ea nu poate evada, nu poate întrezări **un alt orizont**, pentru simplu motiv, că de-a lungul timpului nu i s-a prezentat niciodată acel alt orizont, adică **o altă alternativă** ! Că în acele organisme sînt afiliate fiinţe în conformitate cu rezonanţele lor subconştiente, cu

tendinţele lor prea puţin conştientizate de către ele însele, este o chestiune nu doar evidentă, ci şi obligatorie pentru funcţionarea optimă a organismului respectiv înspre împlinirea scopurilor sale malefice.Iar dacă apar din cînd în cînd cazuri de evadări din acest sistem malefic ale unor fiinţe umane, acele evadări nu se datorează sistemului în sine şi nici inteligenţei fiinţelor respective, ci mai degrabă unei acumulări karmice de o anume factură, care duce la un salt evolutiv, dar tema aceasta nu aparţine prezentului articol.

Deci îndoiala are drept cauză majoră rezonanţa cu sferele de forţă demoniace şi satanice, ci nu este rodul vreunei sclipiri a inteligenţei native manifestată de un individ oarecare.Deşi această afirmaţie este foarte cunosctută, ba chiar de-a dreptul banală pentru cei mai mulţi dintre cursanţii yoga de la MISA, ea nu este mai deloc cunoscută sau înţeleasă de către fiinţele care nu frecventează cursuri speciale de auto-depăşire sau vreo altă cale spirituală autentică.

Şi e simptomatic că aproape niciodată îndoiala nu se îndoieşte de ea însăşi, decît poate, cel mult, la nivel formal sau retoric, adică nu oferă o altă alternativă înţeleaptă la viziunea ei demolatoare.Ca să dau un exemplu mai clar, de pildă îndoielile care apar legate fie de Mentorul autentic al unei şcoli divin orientate sau despre şcoala în sine, acele îndoieli cum că Maestrul acelei şcoli n-ar fi autentic şi nici şcoala sa, îşi exprimă opiniile, dar aproape niciodată nu se îndoiesc de îndoielile lor ! Eu cel puţin nu am ştire de un asemenea demers şi nu doar pentru că prin negarea unei negaţii rezultă o afirmaţie opusă primei negaţii !

Iar după trîmbiţarea în toate zările a acelor îndoieli, e simptomatic, cum spuneam mai sus, că aproape niciodată nu oferă o altă concepţie sau o viziune corectă, înţeleaptă, ca alternativă la îndoielile lor.Sigur că în cazul concret al foştilor instructori care şi-au exprimat îndoielile vizavi de MISA şi mentorul acestei şcoli, şi care au intenţionat să deschidă cursuri proprii, se prea ştie că acele cursuri sînt prea puţin originale, informaţiile de acolo fiind luate cu toptanul tot din cursurile de la MISA.

Deci, ar fi o dovadă de minimă inteligenţă ca după ce ţi-ai exprimat îndoielile vizavi de un aspect oarecare, să prezinţi o viziune net superioară celui criticat şi

acest demers se realizează în multe alte sfere, dar rareori în sfera spirituală ! De ce ?

Pentru că în această sferă nu există decît două alternative mari şi late ! Fie afirmi existenţa Divinităţii, fie o negi ! De bună seamă că perversitatea forţelor malefice este cu mult mai mare decît îşi poate închipui o minte onestă şi atunci aceste forţe malefice acţionează spre fărîmiţarea oricărei unităţi de concepţii similare, deoarece ele ştiu cu prisosinţă că tocmai unitatea benefic orientată crează puterea.Deci ele au dezbinat marile curente regioase, le-au fragmentat şi întors una împotriva celeilalte, pentru a le stăpîni, pe deoparte, dar mai ales pentru a le submina puterea iniţială, pe de altă parte.

Dar atenţie ! Îndoiala prin ea însăşi este perversă, nici nu mai trebuie altceva ! Nu mai trebuie alte argumente, de cele mai multe ori şi mă refer desigur la sfera spiritualităţii.Pentru că dacă ne-am referi la alte sfere, cum ar fi cele inginereşti, acolo lucrurile sînt foarte simple.Practica arată mai devreme sau mai tîrziu care metodă, sistem, tehnologie funcţionează mai bine.

Pe cînd în cazul spiritualităţii, deşi criteriul practicii este în continuare foarte valabil, aici cei care se îndoiesc, rareori practică suficient de mult timp, corect şi cu atenţia necesară învăţătura pe care o dezaprobă.Cele mai multe îndoieli parvin din partea celor care n-au practicat niciodată căile spirituale de care se îndoiesc, iar cei puţini care totuşi au practicat acele învăţături spirituale autentice de care se dezic ulterior, acea dezicere sau acele îndoieli, apar în urma căderii la unele teste spirituale majore, ci nu în urma unui demers inteligent , care le-ar fi făcut să descopere ceva superior învăţăturii pe care o neagă ulterior.

Sigur că aici lucrurile sînt ceva mai complicate.De pildă, un căutător spiritual poate tatona mai multe căi spirituale autentice, pînă o găseşte pe cea care i se potriveşte structurii sale psiho-mentale.Adevăraţii căutători spirituali nu pierd însă timpul criticînd sistemele pe care le-au încercat în diverse etape ale evoluţiei lor spirituale, decît dacă mai tîrziu cad la unele probe spirituale majore şi intră astfel sub sfera de influenţă a întunecaţilor, care îi vor îmboldi să se întoarcă împotriva a ceea ce pînă atunci au apreciat.Cei mai mulţi suspicioşi parvin dintre cei care au deja rezonanţe evidente şi accentuate cu forţele anti-divine, fiindcă o

fiinţă orientată divin la modul autentic, care a avut reale intuiţii sau revelaţii spirituale, nu se mai îndoieşte de autenticitatea căii urmate pentru că trăieşte pe propria-i piele experienţele care îi confirmă ceea ce susţine teoria acelei învăţături.

Ceea ce vreau să spun aici este că marile religii ale lumii, care se află într-un declin evident la ora actuală, sigur că au tot interesul să manifeste ostilitate pentru puţinele grupuri spirituale veritabile, prin intermediul preoţilor, mai cu seamă întrucît în aria vestică, unde religia creştină predomină, este în mod vizibil condusă de entităţi malefice.

În concluzie, îndoiala exprimată în sfera spiritualiţii nu este un demers inteligent, adică nu este o **funcţie** a minţii inteligente sau a intelectului, cum ar fi deducţia, ci este o sugestie sau un impuls spre demolare, parvenit din anume sfere de forţă întunecate, a căror natură intrinsecă este tocmai exprimarea ei, a îndoielii, prin care se urmăreşte de fapt demolarea sau perveritirea armoniei, a sacrului şi a tot ce înseamnă Divinitate pentru fiecare om în parte.

Îndoiala ca instrument al demolării sau compromiterii unei viziuni divine se străvede din unele pilde biblice, cum ar fi cea în care Petru a mers pe ape alături de Mîntuitor.Cînd Petru s-a îndoit, era cît pe-aci să se înece.De aici se vede clar de cine este inspirată îndoiala şi care este rostul ei, anume de a rupe legătura – sau rezonanţa – cu sfera de forţă universală care asigură succesul în acţiunile benefice intenţionate de noi.Şi pare a fi suficient ca monolitul credinţei noastre să fie doar puţin fisurat de unele mici îndoieli, pentru ca totul să se clatine, iar ulterior, dacă acele îndoieli sînt hrănite, energetic vorbind, cu atenţia sau persistenţa pe acele fisuri, acel monolit să se dărîme parţial sau chiar total.

Spuneam pe la început că îndoiala în sfera spiritualităţii este cel mai adesea o davadă de prostie, pentru că toţi cei care cad la testele spirituale majore, mai ales la proba orgoliului, se întorc apoi plini de ură împotriva Mentorului pe care anterior l-au urmat cu credinţă şi a şcolii sale.

Să te îndoieşti de calea spirituală autentificată prin sutele de mărturii spirituale excepţionale pe care le vei fi auzit de-a lungul vremii, numai pentru că unii

cursanţi nu respectă întrutotul regulile morale şi etice, denotă din punctul meu de vedere prostie.

Să urmezi o învăţătură spirituală autentică şi să obţii rezultate remarcabile, ba chiar să ai stări de revelare a Sinelui, pentru ca apoi să te îndoieşti de respectiva învăţătură, DUPĂ ce ai căzut la proba orgoliului spiritual, dovedeşte evident prostie ! Să auzi multe relatări excepţionale despre realizările spirituale ale unor colegi de curs şi să continui a te îndoi de autenticitatea învăţăturii primite sau a Mentorului spiritual, înseamnă din perspectiva mea prostie sau, într- o exprimare mai elegantă, ar fi impurităţi mentale majore.

Care impurităţi pot fi eliminate prin citirea cursurilor de yoga, prin parctică spirituală perseverentă zilnică, prin participarea la spiralele cu inducţia stării de Eliberare prin miracol divin, la meditaţii şi alte acţiuni spirituale colective, cum ar fi fuziunile amoroase în cuplu polar opus cu iubire, transfigurare şi consacrarea fructelor acelor acţiuni Divinului, atunci cînd acestea se realizează la unison.Este simptomatic că îndoielile apar la cei leneşi, indolenţi şi lipsiţi de aspiraţie spirituală, în general vorbind, care aplică inconstant învăţătura sau sfaturile primite, iar mai apoi la cei care au picat la anumite teste majore în mod repetat.Acesta este un fapt pe care îl poate verifica oricine.

Dar unii dintre noi e posibil să nu expirimăm nici o îndoială la modul verbal, ba chiar nici să gîndim ceva în acest sens, dar totuşi să manifestăm anumite rezerve neconştientizate ca atare despre unele tehnici care ni se pun la dispoziţie sau despre unele sfaturi care ni se dau de către persoanele autorizate, ori pur şi simplu sînt rezerve la modul general, că unii cursanţi sînt aşa şi pe dincolo, că învăţătura nu e tocmai conformă cu ortodoxia sau cine ştie ce alte rezerve, de care, repet, nici noi înşine nu prea sîntem conştienţi...Ei, bine, toate aceste rezerve, care nu sînt altceva decît forme mascate ale îndoielilor, ne ţin pe noi departe de fluxul binefăcător care ne-ar putea transforma, dacă am avea curajul să ne lăsăm în voia lui.Spun aceasta din proprie experienţă, dat fiind că acest tip de rezervă încă e posibil să se mai manifeste la mine, mai cu seamă în taberele spirituale, unde nu am simţit din plin cîmpul binefăcător care se manifesta în acele tabere spirituale de la Costineşti şi Herculane.Şi această atitudine e specifică

mai ales fiinţelor predominant mentale, la care scîrţîie punerea în practică a învăţăturilor primite.

Fiecare dintre noi va fi observat de-a lungul vremii că dacă n-a lucrat practica spirituală cîteva zile sau cîteva săptămîni, din varii motive, a simţit pe propria-i piele cum intră în rezonanţă inevitabil cu sfere de influenţă inferioare, a perceput anumite gînduri nu tocmai luminoase în mintea sa ori anume impulsuri grosiere, asta dacă respectiva fiinţa a fost onestă cu ea însăşi.

Pentru că la acest capitol trebuie menţionat că există, din nefericire pentru ei înşişi, unii cursanţi, nu ştiu cît de mulţi sau cît de puţini, care se auto-amăgesc, amăgindu-i şi pe alţii cu starea lor psihică.Un exemplu foarte sugestiv pe care l-am cunoscut recent este cel al unei fiinţe care îşi motiva închiderea afectivă şi diversele dizarmonii prin faptul că aici, în ţara asta, oamenii sînt prost crescuţi, prin comparaţie cu cei din străinătate, şi că ea nu se poate deschide afectiv în ţara noastră sau faţă de români pentru că ei sînt aşa şi pe dincolo! Dar dacă o întrebi de cînd nu-şi mai face practica spirituală, vei afla că au trecut nu săptămîni, ci luni de zile de cînd n-a mai realizat nici măcar o consacrare, darmite vreo meditaţie sau altă tehnică mai eficientă !

Aici, evident, mintea umană impură şi confuză, ca să nu spun perversă, îşi ascunde ei însăşi cauzele adevărate întru protejarea Egoului ! O astfel de minte pare a fi incapabilă să recunoască faţă de ea însăşi anumite hibe, care-i aparţin ei şi numai ei, de aceea aruncă vina pe ceva aflat în exteriorul acesteia, din orbire, pe de o parte, dar şi pentru că aşa este mult mai comod pentru Egoul propriu.

Deci îndoielile manifestate în sfera spiritualităţii provin din rezonanţa cu forţele anti-divine, ci nu dintr-o inteligenţă ieşită din comun, care rezonanţă la rîndul ei are drept cauză confuzia, ignoranţa sau chiar prostia minţilor umane, care cauză, desigur că poate fi eliminată în primul rînd prin suferinţă şi abia după ce au dispărut în cea mai mare parte acele impurităţi, minţile respective vor fi sensibile şi la argumente raţionale.

Eu zic că nu este inutil să repet pentru urechile altora, dar mai ales pentru propriile-mi urechi, că studiul textelor spirituale şi mai ales practica spirituală

perseverentă este singura în măsură să ne scoată din marasmul rezonanţelor penibile, inferioare, fie că ne place sau nu ne place ceea ce avem de făcut ! Dacă vrem să ne transformăm, trebuie să lucrăm obligatoriu tehnicile primite la cursul de yoga, iar dacă vrem să ne păcălim singuri, atunci dăm vina pe alţii, (întotdeauna pe alţii !), pentru nevolnicia şi dizarmoniile noastre.

Dar cît de proşti trebuie să fim spre a continua această strategie struţească luni sau ani de zile la rînd ? Întrebarea nu e retorică, ci are scopul unei atenţionări urgente.Fiindcă aşa cum spune Mentorul acestei şcoli, citez : „ **Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu-şi dă seama de aceasta, fiecare fiinţă umană este totodată răspunzătoare, într-o anumită măsură, pentru greşelile sau păcatele fiinţelor umane din jurul ei. Aceasta se petrece dacă ea nu îl avertizează pe cel rău şi nu-i cere sau nu-l impusionează să-şi transforme în bine viaţa.“**

Această idee este nuanţată ceva mai departe, astfel : “ **Cu toţii trebuie să ne dăm seama că, în realitate, fiecare alegere şi fiecare intenţie pe care o manifestăm influenţează, totodată, într-o anumită măsură, întreaga umanitate. Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu ne dăm seama de aceasta, fiecare dintre noi sîntem, într-o anumită măsură, responsabili pentru tot ceea ce se petrece pe această planetă, fie că este vorba de existenţa noastră de zi cu zi, fie că este vorba de această lume în care trăim cu toţii.Înţelegînd aceasta, trebuie tocmai de aceea să-I cerem plini de umilinţă şi credinţă ajutorul lui DUMNEZEU TATĂL , pentru ca în felul acesta gîndurile, intenţiile şi acţiunile noastre să influenţeze în bine, într-un mod profund şi durabil, întreaga umanitate.Procedînd adeseori în felul acesta, vom putea avea o contribuţie importantă, care poate impulsiona transformarea gradată în bine a întregii umanităţi în ansamblul ei**. “

U m i l i n ţ a şi răbdarea

“ Ei au nevoie de un conducător în ceea ce priveşte umilinţa constantă ! Orice om poate primi de la Mine totul şi se poate aproviziona din depozitul infinit cu tot ce îşi doreşte.Mai presus de orice, poate iubi oricît de mult doreşte.Se poate întări în credinţă atît de mult, încît să poată muta munţii din loc prin simpla sa voinţă.Îşi poate întări atît demult voinţa, încît mii de oameni să-i urmeze cuvintele...

Nu la fel stau lucrurile şi cu UMILINŢA , care este proprietatea personală a fiecărui om în parte.Eu nu pot dărui această calitate nimănui.Tot ce pot face este să vă vorbesc despre ea şi să sper că îmi veţi asculta cuvintele.Acesta e singurul cîmp în care doresc să culeg recolta, fără să fi semănat nici o sămînţă.Umilinţa este unicul lucru pe care mi-L puteţi dărui fără să-l fi primit deja de la Mine. Adevărata şi suprema libertate a vieţii (şi implicit viaţa perfectă) constă în adevărata umilinţă.Prin ea vă puteţi apropia de sfinţenia inviolabilă a Divinităţii Mele.Cu adevărat, umilinţa este înţelepciunea supremă a omului, cea mai înaltă formă de iubire şi putere absolută de care poate dispune el, în faţa Omnipotenţei căreia întreaga infinitate se cutremură.Smerenia este esenţa ultimă a puterii Mele Supreme.

Cine doreşte să fie cel mai prejos, pentru Mine, va deveni cel mai mare, căci nu puteţi fi cu adevărat mari în faţa Mea, decît dacă sînteţi cu adevărat smeriţi.De aceea cultivaţi mai presus de orice umilinţa....

Aceasta este singura virtute care le lipseşte, într-o măsură mai mare sau mai mică, fraţilor tăi aleşi.Dacă nu vor avea grijă să cultive această putere supremă, astfel încît să predomine asupra tuturor celorlalte virtuţi, toate calităţile pe care le-au primit , pot fi pervertite, conducînd la pierzanie şi nu la

binecuvîntare.În clipa aceasta ea este cu siguranţă calitatea cea mai importantă.De aceea tu trebuie să fii pentru ceilalţi un exemplu viu, în caz contrar vei aduce pe acest pămînt, nu binecuvîntare, ci încă şi mai multă nefericire şi durere, decît cele care există la ora actuală.Meditaţi profund la cuvintele Mele şi procedaţi în consecinţă, căci altfel veţi cădea, trăgîndu-i după voi şi pe cei pentru care ar trebui să fiţi o binecuvîntare.Urmăriţi să înţelegeţi aceste cuvinte. Amin ! ”

Jakob Lorber – Casa Domnului

Un căutător spiritual s-a dus la un maestru şi i-a spus : „ Permite-mi să fac parte din familia ta spirituală ! “ Maestru i-a răspuns : “ Dacă doreşti să-mi fii discipol, vei avea multă treabă de făcut.” “ Despre ce este vorba ? “”Mai întîi, i-a spus Maestrul, iarna bate la uşă.Va trebui să mergi în pădure, să tai şi să cureţi copaci.Apoi vei munci la bucătărie.După aceea o să-ţi arăt ce mai trebuie să faci.” “ Dar…a spus căutătorul, eu caut adevărul ! Cu ce o să mă ajute pădurea în această direcţie ? Ce legătură este între a tăia copacii şi a ajunge la adevăr ? “ “Maestrul a spus atunci :” Mergi în altă parte pentru că aici va trebui să mă asculţi. Oricît pare de absurd ceea ce îţi cer, va trebui să faci.Numai aşa vei fi gata de abandon.Ştiu că tăiatul lemnelor nu are legătură cu Adevărul.Munca în sine nu are nici o legătură cu Adevărul, dar dacă eu ţi-am cerut să faci, iar tu faci cu dragoste şi încredere, aceasta te va pregăti pentru Adevăr.Nu pot să ţi-l revelez acum, va trebui să aştepţi.Pentru că a te abandona, înseamnă a-ţi ucide egoul şi trebuie să te abandonezi de mii de ori, pentru că în fiecare clipă trebuie să-ţi părăseşti egoul, pentru că mentalul e abil, el va încerca să te recupereze.E o muncă de fiecare clipă.Nu pot să-ţi dovedesc nimic, nu pot să-ţi demonstrez nimic, pentru că, dacă aş face-o, transformarea ar fi imposibilă.Dacă te conving, convingerea e un obstacol.Dacă ai încredere în mine, vei muri (la nivel de ego) în pace, în iubire şi în har, iar omul nou se va naşte. De aceea, lasă-mă să fiu PUNTEA ! “

Şi relatarea Teodorei Cipăianu continuă :

" În urmă cu 7 ani am fost suspendată de la curs, aparent dintr-un motiv minor.Testul umilinţei a fost teribil ! Mintea se învîrtea asupra aceloraşi întrebări : De ce eu ?... După ce am făcut atîtea, acum sînt dată afară ?...Indignarea şi supărarea atinseseră cote maxime.În plus, mai multe persoane aşa zis apropiate, brusc mi-au întors spatele.Mă deranja cumplit că Maestrul făcuse publică atitudinea lui faţă de mine.Putea să o facă la întîlnirea cu instructorii, gîndeam eu. De ce spunea la toată lumea ? Lucrul acesta mă înnebunea şi mai tare. Eram hărţuită de îndoială, întreaga fiinţă mi se contracta. Nu mă puteam apropia nici de poza lui, de nici o asană, de nici un curs, de nimic.Singurul lucru pe care-l puteam face era să plîng, trăind stări de disperare, cu dureri fizice cumplite.

În tabăra de la mare, la meditaţii nu simţeam nimic, nici o stare.Pe Maestru îl priveam atunci ca pe un om obişnuit şi îmi provoca o stare de respingere, pentru că eu consideram că toată suferinţa mea era din cauza lui ! Prietenii îmi spuneau că greşesc, dar eu nu-i credeam ! Contracţia fiinţei mele era maximă ! Zilele treceau şi suferinţa se amplifica, încît de multe ori mă gîndeam că a muri e mult mai uşor.De fapt eram în război şi cu Dumnezeu, pe care Îl învinovăţeam ca fiind cel care a permis ca Maestrul să acţioneze în acest fel cu mine.Îmi dădeam seama de un singur lucru, un lucru foarte important : acela că poate totuşi era problema mea şi că e mai bine să nu mă plîng nimănui.Era necesar să tac şi să mă retrag în mine însămi, fără să trag pe nimeni după mine !

Chinul se putea vedea pe faţa mea, dar zbuciumul mentalului meu, care căuta mii de scuze şi de argumente a rămas acolo, doar în mine.Cînd limita insuportabilităţii fizice a atins apogeul, am fost obligată să acţionez. M-am dus la o pesoană în care aveam încredere, adică la Angela M. şi i-am spus foarte deschis : „ Eu nu mai am încredere în Grieg.Ce-i de făcut ? " Răspunsul a fost promt: " Ai făcut Rugăciunea de 24 de ore ? De fapt, tu nu îl cunoşti pe Dumnezeu !" Am mulţumit pentru sfat, dar atunci nu am simţit să acţionez.A mai trecut ceva timp, după care am avut o altă criză majoră.Atunci m-am decis să mă închid în cameră şi să nu mai ies de acolo pînă cînd Dumnezeu mă va ajuta ! …

Ceream cu toată fiinţa mea un răspuns…nu mai aveam nimic de pierdut !...Eram hotărîtă să rămîn acolo zile în şir, timpul nu mai avea importanţă.Constatam că nici nu ştiam să mă rog cu adevărat ! După ore de discuţii şi reproşuri interioare la adresa lui Dumnezeu, am început să-mi pun problema cu adevărat dacă mă rog sau

îmi plîng singură de milă ?! …Atunci s-a produs un declic şi am plîns din toată inima, ca un copil, care se roagă la Tatăl său. Trecuseră mai bine de doi ani de chin…Începeam pentru prima dată să simt cît de orgolioasă eram şi să înţeleg că lipsa umilinţei a generat în mine de fapt toată suferinţa.Timpul nu mai exista, eram purtată într-o stare supramentală, în care , cu multă blîndeţe, mi se exemplifica de ce au fost necesare toate aceste lucruri.

În sfîrşit a apărut primul semn divin, iar suferinţa s-a mai ameliorat.Măcar atunci începeam să înţeleg de ce se petrecuseră toate evenimentele.A fost primul semn care a adus lumină asupra **importanţei de sine** şi am realizat cît de mult bine mi-a prins reacţia ostilă şi compătimitoare a colegilor, care mă priveau ca pe ultimul om, reacţie care iniţial mă înnebunea. Am realizat atunci că totul făcea parte din jocul Divin atît de necesar pentru reducerea importanţei de sine.

După acest prim pas, deşi începeam să înţeleg jocul, încă păstram resentimente adînci faţă de Grieg şi faţă de mulţi prieteni.Măcar cu Dumnezeu mă împăcasem şi începusem să simt că el este un judecător drept şi că aşa a fost necesar, deşi a fost cam dur, îmi spuneam atunci.Încă mă apropiam de Dumnezeu cu teamă.

A mai trecut ceva timp…Începusem să practice yoga, invocam prezenţele angelice, mă rugam, învăţam să fiu atentă la reacţiile mele şi ale celor apropiaţi.Am început să fiu mult mai atentă la vise şi la mesajele astrale.

Un vis a fost cel de-al doilea punct de cotitură din viaţa mea.Mi-a apărut un înger de lumină care m-a luat de mînă şi m-a dus prin mai multe lumi astrale superioare.Apoi mi-a arătat cum se văd din acele lumi angelice maeştrii spirituali.Se vedea ca într-o secţiune lumea fizică, astrală şi cauzală.Am văzut mulţi maeştri înconjuraţi de discipoli.Îngerul mi-a arătat cum sînt văzuţi aceşti maeştri din lumea lor angelică.Marea majoritate aveau o aureolă foarte mare deasupra capului – ca un fel de con luminos a cărui bază era în planul fizic şi al cărui vîrf se termina în eteric sau în unele planuri astrale, în funcţie de realizarea pe care o avea acel maestru. Era surprinzătoare imaginea pentru că , proporţional cu mărimea din planul fizic a aureolei, la baza conului, era şi numărul de fiinţe atrase din planul fizic.

Apoi m-a luat de mînă şi m-a dus lîngă Grieg, care de asemenea era înconjurat de multe fiinţe.Aureola lui se extindea în sus atît de mult, încît nu se putea vedea

marginea superioară. Îngerul mi-a explicat că acea margine superioară e undeva dincolo de planul cauzal, în Împărăţia Tatălui Ceresc, Dumnezeu.Am trăit atunci o profundă stare de înţelegere !... Cine era de fapt cel faţă de care pînă în acel moment avusesem atîtea resentimente !...La trezire am mulţumit îngerului şi lui Dumnezeu pentru această revelaţie care face acum parte din experienţa mea profund interioară. Puritatea acelui înger care mi-a revelat adevărul, mi-a deschis inima din nou către maestrul meu Grieg !

Apoi o altă experienţă m-a transformat profund.La cursul de parapsihologie, în tehnica intitulată < Dialog cu sufletul propriu> ... La întrebarea <Ce vă face fericit în momentul prezent ? > am simţit că cea mai fericită eram în contactele astrale cu maestrul meu spiritual şi cu îngerii de lumină.Iar la întrebarea adresată sufletului < Ce îţi va aduce fericirea peste 5 ani ?> , am fost foarte surprinsă să simt unificarea deplină în inimă cu Maestrul. A fost o implozie de lumină şi iubire care mi-a adus o fericire de nedescris ! De atunci am început să simt iubirea şi imensa compasiune a Maestrului, am simţit iubirea lui Dumnezeu şi trecerea de la Dumnezeu, privit ca Judecător drept , dar crud (?) (aici este singura greşeală a autoarei acestei mărturii, făcută probabil din grabă...cuvîntul potrivit era impersonal) la iubirea şi compasiunea nesfîrşită pe care Maestrul o manifestă chiar şi atunci cînd îşi arată faţa teribilă !

“Am înţeles că umilinţa este cheia care deschide Cerurile şi am avut o imensă revelaţie că umilinţa nu o putem cere de la Dumnezeu şi că este unica virtute pe care trebuie să o cultivăm singuri în fiinţa noastră ! ”

Aici se încheie fragmentul din excepţionala relatare a Teodorei Cipăianu, pe care am ţinut să o reamintesc unora care încă mai au îndoieli legate de autenticitatea Mentorului nostru spiritual, pe de o parte, iar pe de altă parte, voiam să reamintesc importanţa uriaşă a UMILINŢEI, care, precum se vede, ocupă chiar primul loc, fiindcă fără ea, toate celelalte Daruri Divine ar putea să dispară fulgerător !

Cei care au mai citit acest mesaj, ştiu că el a fost adresat către unul din instructorii şcolii de yoga MISA, care a căzut la proba orgoliului spiritual.A fost

cea mai răsunătoare cădere spirituală pînă la această dată, dar se vede că mărturia Teodorei Cipăianu a rămas fără nici un ecou în inima adresantului.

Drept să spun că nu mai simt nevoia să adaug aproape nimic la acest mesaj, care este complet în sine,decît poate această **verificare a umilinţei**, spre reamintire, că doar nu degeaba se spune că repetiţia este mama învăţăturii !

1.- dacă mai poate fi ofensat de ceva sau cineva.

2. - dacă poate ierta din toată inima ofensele,ofensatorul (şi pe el însuşi).

3.- dacă poate face bine celor care îi fac rău.

4. - dacă nu duce dorul preamăririi lumeşti.

5. - dacă se simte bine ca cel mai neînsemnat dintre neînsemnaţi pentru a putea servi oricui, fară jale sau melancolie.

Cu precizarea că textul a fost scris pentru cei care n-au citit mesajul Teodorei şi adăugirea unei strigături arbateliene ce poate fi folosită ca dinamizare a subconştientului, închei aici acest mesaj, urîndu-vă succes deplin !

U m i l i n ţ a ş i r ă b d a r e a

ne aduc E L I B E R A R E A !

V i a ţ a D i v i n ă

Dacă ar fi posibil să ne programăm următoarea încarnare prin mentalizare de pe acum a felului cum am dori să arate acea viaţă, mie mi-ar place ca măcar primii 21 de ani să trăiesc asemenea **Anastasiei** şi a fiului ei, din **Cedrii sunători ai Rusiei** de Vladimir Megre.

Anastasia este o pustnică din Rusia, care în limbaj creştin ar fi definită ca o Mare Sfîntă, iar în limbaj yoghin ca o Maha-shakti, adică o fiinţă pe deplin îndumnezeită.Ea a crescut în pădure, supravegheată de la distanţă de bunicul şi străbunicul ei, iar din apropiere vegheată de o ursoaică şi o lupoaică.La fel şi feciorul ei, Vladimir.Hrana le era adusă de veveriţe din fructele pădurii, iar culcuşul era un fel de intrînd subteran, căptuşit cu ierburi.Pe vreme rece, ursoiaca le ţinea de cald, iar învăţătura au primit-o de la plante, animale sau, altfel spus, de la întreaga natură.Doar în situaţii cu totul excepţionale, cînd viaţa Anastasiei i-a fost ameninţată în cîteva rînduri de forţele întunericului prin intermediul unor oameni răi, a apărut un glob de lumină, care era o manifestare vizibilă a **Dumnezeirii**, deşi de fiecare dată Anastasia a refuzat ajutorul, fiind capabilă să se apere şi singură de absolut orice agresiune umană, oricît de feroce s-ar fi manifestat acea agresiune.

Să avem o comuniune permanentă cu pietrele, plantele, copacii, animale mici şi mari, cu ierarhiile angelice, începînd cu îngerii şi încheind cu serafimii şi heruvimii, să trăim mereu un extaz beatific, fără nici o secundă de întrerupre şi toate acestea în plan fizic, aşa concepe mintea mea VIAŢA DIVINĂ !

Dar pentru că doar scriind sintagma **extaz divin permanent**, ele sînt doar nişte cuvinte şi pentru că eu nu sînt încă una cu Dumnezeu ca să pot transmite şi încărcătura emoţională şi spirituală odată cu scrierea acestor cuvinte, de aceea mintea mea crează scenarii oarecum copilăreşti cu ursuleţi, iepuraşi, veveriţe, lupişori şi căprioare care vin la simpla chemare spre a ne juca unii cu alţii, spre a învăţa unii de la alţii ori spre a ne aduce hrana şi ce mai trebuie acolo pentru un trai **minunat** în pădure !

Partea esenţială a unui asemenea trai în mijlocul naturii, alături de animăluţe, nu poate fi tradusă în cuvinte, de aceea dacă ne-am limita doar la acest scenariu schiţat pînă acum, acea viaţă ar putea să pară unora ca plictisitoare şi insuficientă.

Apoi, de la 21 de ani, pentru următorii 49 de ani, mie mi-ar place să intru în meditaţie profundă asemenea lui Balayogi, fară mîncare şi apă, de nimeni tulburat.Aceasta atît pentru a savura forme de extazuri din ce în ce mai profunde, dar şi pentru a armoniza aura planetară, de va fi cumva nevoie de aceasta atunci, în acel veac viitor.

Ei, de la 70 de ani, fie voi fuziona amoros cu vreo 12 mii de femei, simultan (pe cale paranormală) sau succesiv, fie voi face orice altceva va binevoi Divinul să-mi încredinţeze !

Chiar şi conducător al unui popor oarecare !

Dar un aspect trebuie subliniat în mod deosebit.Orice va să fiu şi oricum va să-mi trăiesc viitoarea încarnare, esenţial este că îmi doresc să fiu un **ocean de iubire dumnezească**, **intensă, umilă, totală** ! O iubire atît de frenetică, atît de vulcanică, atît de atotcuprinzătoare, încît iarna să înflorească florile, iar primăvara să poţi mînca pepeni copţi !...

Ba chiar, un vis secret al meu pe care îl am de mai mult de zece ani, ar fi să ajung la o asemenea forţă a iubirii, încît să pot ferici nu doar cîteva mii de oameni cu acea iubire, ci cîteva miliarde, mai precis 7 miliarde de oameni timp de minimum trei minute.Adică întreaga populaţie a unei planete, care ar avea, să zicem 7 miliarde de oameni, oricare le-ar fi nivelul de conştiinţă - oricît de larvar - să-i pot ferici timp de minimum trei minute !!!

Ei, asta da viaţă DIVINĂ !!!

Mai apoi, dacă va fi Voia Domnului, mi-ar mai place să cunosc alte civilizaţii extraterestre, cele mai avansate la nivel spiritual, spre a face schimb de experienţă şi cunoaştere Divină sau spre a ajuta alte civilizaţii extraterestre aflate în impas, cum este cea pămînteană actuală.

A dărui IUBIRE şi FERICIRE şi CUNOAŞTERE tuturor, fie că ne referim la semenii noştri de pe aceeaşi planetă, fie la fiinţe extraterestre, fie că ne referim la regnul animal sau la toate regnurile de pretutindeni, socotesc a fi una dintre cele mai DIVINE condiţii umane !!!

A îmbrăţişa permanent cu o IUBIRE INFINITĂ TOATĂ CREAŢIA DIVINĂ, aşa socotesc că merită trăită viaţa umană !!!

A ne deplasa liberi în toate dimensiunile, pe oricare planetă sau astru, indiferent de distanţă, fie că e vorba de lumea fizică, astrală ori cauzală**, plini de o sfîntă şi uluitoare iubire dumnezească**, aşa mi-ar place să-mi trăiesc următoarele încarnări în lumea grosieră !!!

Fie ca **ABSOLUTUL DIVIN să mă ajute a-mi împlini toate aceste vise** expuse aici în anul 2010, la data de 5 august, cu doi ani şi jumătate înainte de Marea Translaţie de pe planeta Pămînt !

Amin !

Pariul metafizic

Ca majoritatea oamenilor benefic orientaţi, am şi eu o „aripă” de Perfecţionist.Mi-ar fi plăcut ca la şcoala de yoga MISA să se afle numai fiinţe fără pată şi prihană, dar ca peste tot în Kali yuga, se vădeşte corect proverbul care spune că <nu există pădure fără uscături>.În ce măsură aceste „uscături” nu sînt cumva tocmai fiinţe ale Întunericului, trimise în această şcoală spirituală autentică pentru a o distruge din interior, rămîne să stabilească fiecare minte lucidă şi inteligentă în parte, după discernămîntul şi informaţiile pe care le deţine deja.

Argumentul cel mai solid că supoziţia mea este corectă într-o mare măsură, este acela că numai aceşti mesageri ai întunericului sînt capabili să jure cu mîna pe Biblie, pe sănătatea şi evoluţia lor spirituală, că nu vor divulga iniţierile care li se împărtăşesc la acest curs, pentru ca, ulterior, aceşti inconştienţi să divulge respectivele iniţieri pe internet ! Este evident că aceste fiinţe întunecate nu cred în Dumnezeu Tatăl, fiindcă dacă ar fi crezut, nu şi-ar fi tăiat singure craca de sub picioare !

Acum am să scutesc cititorul sau cititoarea inteligentă cu banalităţi de genul că în Creaţia Divină totul este dual sau că jocul dualităţii este intenţionat de Creator pentru evoluţia spirituală a atomilor spirituali individuali, iar fără acest joc dual Bine - Rău, Lumină - Întuneric, nu ar exista evoluţie spirituală ! Acestea sînt platititudini pe care doar copii sub 14 ani nu le cunosc sau cei oligofreni, indiferent de vîrstă ! Deci dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că aşa trebuie să fie din raţiunile mai sus amintite, precum şi din alte motive mai mult sau mai puţin subtile.

În schimb am să amintesc tuturor detractorilor şi calomniatorilor acestei şcoli autentice de yoga, ghidată de un Mentor spiritual a cărui realizare spirituală ultimă este de asemeni autentică, ceva de-a dreptul banal, dar cu consecinţe uluitoare pentru cei lucizi şi inteligenţi.

SÎNTEM SPIRITE NEMURITOARE ÎN CORPURI MURITOARE !

Toţi detractorii Ghizilor Divini uită în orbirea lor funestă, că nu aceasta este singura lor viaţă sau încarnare, că după ce sufletele lor întunecate se vor desprinde de trupurile lor, vor merge acolo unde merită, adică acolo unde îi duc rezonanţele malefice ! Odată ajunşi în acea lume astrală întunecată, nu vor mai avea pe cine calomnia sau în cine să arunce cu pietre ! Că aşa stau lucrurile şi nu altfel, pot dovedi făcînd un pariu cu oricare detractor actual sau cu toţi detractorii şcolii de yoga MISA şi a Mentorului ei spiritual la un loc ! De bună seamă că mă aştept ca acest pariu metafizic să fie luat în derîdere de aceste fiinţe umane întunecate, din motive evidente - adică doar la atît îi duce mintea lor mîrşavă !

Şi iată în ce constă pariul.Mai întîi ÎL rog, cu atîta umilinţă cîtă deţin în acest moment, pe Dumnezeu Tatăl să arbitreze acest pariu, mai bine zis, să fie Martor la acest pariu numit de mine <metafizic>, din motive ce se vor înţelege imediat.

Apoi formulez pariul : Dacă la sfîrşitul acestei vieţi eu, dar şi oricare alt cursant care l-a urmat pe Mentorul Spiritual al şcolii de yoga MISA pînă la sfîrşitul vieţii sale, aplicînd în practică litera şi spiritul învăţăturilor primite la acest curs, adică respectînd yama şi niyama, şi perseverînd în practica atentă şi corectă a teoriei primite la acest curs...deci dacă eu sau oricare alt cursant care respectă ceea ce am spus mai sus, ajunge după desprinderea sufletului său de corpul fizic într-o lume astrală superioară planului în care se vor afla detractorii acestei şcoli de yoga, înseamnă că am cîştigat pariul, pentru că am făcut ALEGEREA CORECTĂ ŞI CEA MAI IMPORTANTĂ A VIEŢII NOASTRE, iar cei care îl pierd, vor fi obligaţi, cu Voia Lui Dumnezeu Tatăl, să-şi slujească semenii în următoarea încarnare, indiferent cîte sacrificii li se vor cere, ceea ce oricum vor face, cu sau fără pariul meu !

Admiţînd prin absurd că aş pierde acest pariu (eventualitate posibilă numai dacă cineva îmi ia minţile şi mă întorc şi eu împotriva actualului Mentor spiritual !), atunci îi cer Lui Dumnezeu Tatăl aceeaşi „ pedeapsă ” dorită detractorilor fiinţelor Divine, anume de a sluji nu una, ci chiar trei încarnări succesive numai pentru binele altor fiinţe umane, oricît de grele ar fi condiţile impuse !

Aşa să-mi ajute Dumnezeu ! Amin !

Avem de aşteptat pînă cînd vom părăsi această lume definitiv cel mult 70 de ani şi ei vor trece repede ! Totuşi, îmi fac datoria de a face un ultim AVERTISMENT acestor detractori şi calomniatori orbi, că POSIBILITATEA DE A PIERDE CURSANŢII YOGA ACEST PARIU ESTE INEXISTENTĂ DACĂ SE RESPECTĂ ŞI SE APLICĂ ÎN PRACTICĂ ÎNVĂŢĂTURA PRIMITĂ !

ÎNŢELEG OARE MINŢILE LOR BOLNAVE CONSECINŢELE ACESTEI PIERDERI ?

ÎNŢELEG OARE ACESTE MINŢI ÎNTUNECATE CĂ DUPĂ CE SUFLETELE LOR PĂRĂSESC DEFINITIV ACEASTĂ LUME, NU MAI POT FACE ABSOLUT NIMIC SPRE A EVITA SUFERINŢELE INFERNULUI ?

DOAR AICI ÎN ACEASTĂ LUME PĂMÎNTEANĂ MAI POT ÎNCĂ SĂ FACĂ ALEGERI CORECTE PENTRU SUFLETELE LOR, PRIN ALEGEREA DEFINITIVĂ A LUMINII DIVINE, RUPÎND ORICE LEGĂTURA CU FRĂŢIA ÎNTUNERICULUI, PE CARE EI O SLUJESC ACUM MAI MULT SAU MAI PUŢIN CONŞTIENŢI !

IAR DACĂ NICI ACUM ÎN ULTIMUL SFERT DE CEAS NU RUPEŢI ORICE LEGĂTURĂ CU FRĂŢIA ÎNTUNECAŢILOR, V-AŢI ASIGURAT MULŢI EONI DE SUFERINŢĂ ÎN IADURILE CARE VĂ INSPIRĂ ÎN ACEST MOMENT ŞI MULTE ÎNCARNĂRI DE SUFERINŢE CUMPLITE ÎN VIITOR !

Vor trece 70 sau cel mult 100 de ani, pentru detractorii foarte tineri, spre a se convinge de spusele mele, dar atunci VA FI MULT PREA TÎRZIU !!!

Însă dintre toate hibele umane, PROSTIA ESTE CEA MAI SCUMP PLĂTITĂ ŞI DOARE CEL MAI TARE, PRIN CONSECINŢELE EI !!!

În final, ÎL rog pe ATOTPUTERNICUL DUMNEZEU SĂ LUMINEZE PRIN MAREA SA ÎNŢELEPCIUNE MINŢILE CELOR CARE MAI POT FI ÎNCĂ ATRASE DE PARTEA SA !

Doamne ajută, Doamne ajută, Doamne ajută !

Ştie careva ?

Ştie cineva dacă < aleşii noştrii >, respectiv guvernanţii, au izvoare de apă separate de restul populaţiei, au surse de hrană separate de cele ale **goimilor** ?

Adică atunci cînd Codexul Alimentar sau mai bine zis această Sentinţă la Moarte adresată umanitaţii va fi pusă în aplicare cu baioneta, Reptilo-masonii se vor adăpa şi hrăni din locuri necontaminate, numai de ei ştiute ?...

Păi sînt mii de lachei ai Ocultei mondiale sau zeci sau sute de mii, decă socotim toate guvernele lumii cu agenţiile lor de control şi spionaj ale sclavilor , care nu stau într-un singur loc - unde se află acel izvor şi acel depozit subteran de alimente naturale ! Sau li se aduce apa şi hrana naturală acasă, pe uşa din dos sau poartă izvoarele şi depozitele alimentare naturale cu ei !...

Că n-o să-mi spuneţi mie că beau aceeaşi apă contaminată cu fluor şi aluminiu, ca noi, că mănîncă aceeaşi mîncare otrăvită ca noi ! Fiindcă dacă, prin absurd , fac aceasta, înseamnă că sînt mai cretini sau mai idioţi decît noi, fiindcă noi, cobaiii sau victimele lor, n-am fost întrebaţi cînd s-a semnat acel codex macabru, dar ei au ştiut ce semnează, ce aprobă !!!

Aşadar, ori au izvoare de apă naturale, necontaminate pe undeva, în mai multe locuri (că nici unul dintre ei nu stă, precum statuia, legat de un singur loc) , plus alimentele naturale, nemodificate genetic, ori le primesc zilnic, săptămînal sau lunar, de undeva, ORI...

sînt cu mult mai cretini decît noi dacă şi-au semnat singuri sentinţa la moarte, atît pentru ei, cît şi pentru familiile lor, fiind greu de crezut că toate neamurile lor, fie şi numai rude din primele trei grade, aparţin Masoneriei, adică au acces la alimente şi apă necontaminate !

Întrebarea mea este serioasă, ci nu retorică !

Chiar vreau să aflu răspunsul la ea, dacă îl cunoaşte careva !

Nu mai întreb dacă ei vor fi cipuiţi, pentru că am auzit un zvon cum că vor fi scutiţi de această metodă de control, ceea ce este destul de riscant pentru vîrfurile elitiste, fiindcă tot omul troglodit are propriile tendinţe şi dorinţe şi orgolii şi vise de preamărire a propriului ego, deci cei ne-cipuiţi s-ar putea să se constituie într-o facţiune separată care să comploteze împotriva Guvernului Unic Mondial, sau măcar a unuia local...

Sigur că eu personal sînt optimist şi nu cred ca se va ajunge pînă la acea cipuire generală, nici măcar în ţara noastră, ai cărei guvernanţi obedienţi şi slugarnici şi ...oligofreni

nu ne BOC esc de milă !

Să-ţi vinzi sufletul Necuratului, devenind o jigodie umană, pentru nişte avantaje materiale trecătoare, nu este doar tragic pentru acea entitate, ci din perspectiva mea, este CEA MAI MARE DOVADĂ DE CRETINISM POSIBIL DE ATINS DE CĂTRE O FIINŢĂ UMANĂ !!!

Sigur că au liber arbitru, dar să-l foloseşti pentru a omorî mii, milioane sau miliarde de oameni, înseamnă că cei care fac aşa ceva sînt doar nişte ZOMBI !

Deci, ştie careva dacă aceşti ZOMBI au izvoare şi depozite separate... sau nu mai contează ! Că fiind ZOMBI, sînt foarte uşor de înlocuit cu alţii ca ei, şi apoi cu alţii şi iarăşi cu alţii...

Numai că, aviz acestor păpuşi IDIOATE, şi pentru ei există un loc pentru ispăşirea păcatelor lor în Creaţia lui Dumnezeu şi se numeşte...

T A L P A I A D U L U I !!!

Cum e traiul pe acolo, veţi vedea pe propria piele, după ce veţi părăsi această lume !

Bunga-bunga

Cîndva prin Florenţa a existat un personaj numit Savonarola, contemporan cu Michelangelo.El a fost prototipul cel mai cunoscut de fanatic religios, dar un fanatism care se vrea cel mai mare, cel mai competent, cel mai decisiv gardian al moralei publice !!!...Dacă vă închipuţi unul mai fanatic, mai îngust la minte, mai convingător în pasiunea agresivă şi teribil de combatantă a părerilor lui, înseamnă că este un imitator al lui Savonarola.... Oricine ar fi mai rău, mai dogmatic, mai intolerant decît Savonarola, este un Savonarola !

Cititorul sau cititoarea nu trebuie să uite că scriptorul acestor rînduri cunoaşte aşa zisa relativitate a lumii , în sensul că orice fiinţă, obiect, aspect, lucrare am lua din lumea fenomenală ca punct de reper, acel ceva are altceva înainte mai presus sau mai prejos şi multe altele după.De pildă, un om puternic care este capabil să ducă într-o mînă un berbec, să zicem două sute de metri, dacă va cutreiera lumea în căutarea unora egali sau mai puternici ca el, va găsi pe cineva capabil să ridice un cal, apoi un altul care poate mişca doar cu dinţii un avion de 747 de tone şi aşa mai departe !

Există în lumea fizică doar o singură categorie de indivizi care se cred cei mai grozavi, mai puternici, imbatabili sau intangibili, şi aceia sînt **aroganţii** de genul şefilor de guverne, ţări, partide, clanuri, triburi, parlamente, DAR MAI ALES OCULTA MALEFICĂ REPTILO-MASONĂ A ACESTEI PLANETE !!! Egoul lor a ajuns la culmea manifestării imposibilităţii megalomaniei, care culme culminează în cultura noastră cu orgoliul luciferic, atît de răspîndit prin pandemia reptiliană din subsolurile planetei noastre !!!

Cititorul sau cititoarea grăbită va fi crezînd că punînd atîta patos în formularea acestui discurs, am ceva împotriva lor şi că nu mai pot dormi noaptea din cauza reptilo-masonilor ! Nu aşa stau lucrurile.

Demersul meu se vrea doar o indicaţie corectă, o întoarcere a omului din partea greşită înspre partea corectă de unde vine lumina, spre a vedea ceea ce eu cred că merită văzut.Dar asta e doar o părere, pentru că ştiind exemplul lui Savonarola, pericolul pe care îl reprezintă fanatismul împins la extrem şi mai ştiind că orice

extremă cade în opusul ei, atunci mă încumet să fiu la mijloc de codru des, să mă încerc a fi la mijloc, de partea Bunului Simţ.

Există multe aspecte ale lumii , numite banale, care totuşi nu se cunosc de toţi oamenii.Ele sînt banalităţi pentru unii oameni, şi noutăţi pentru alţi oameni.Vezi mai sus alegoria cu cel care se crede puternic.Una dintre aceste banalităţi foarte banale în lumea spirituală este că aşa zişii conducători din lumile primitive, cum este planeta noastră, aparţin spiritelor inferioare şi mă refer neapărat şi musai la epocile decăzute spiritual ! Altfel spus, cei care ne conduc pe noi la nivel de ţară, guverne, partide, clanuri, inteprinderi sînt în cea mai mare parte, deşi NU întotdeauna, inferiori la nivel de conştiinţă decît mulţii dintre noi.Este un fel de regulă nescrisă ca în epocile decăzute spiritual să fim conduşi de cei decăzuţi spiritul, ceea ce este firesc, adică natural, fiindcă dacă am fi conduşi de spirite înţelepte, nu ne-am mai afla în epoci decăzute spiritual !

Şi ce-i cu asta ? va întreba un oarecine. Care este scopul acestui discurs ? se va întreba.

Să fie numai acela de a ne arăta strîmbăciunile lumii ???...Păi le vedem şi noi cei care nu simţim nevoia să facem atîta filozofie pe margine acestor strîmbăciuni !

Să vedem altfel : mai departe de buricul degetelor, este buricul periferiei, apoi buricul centrului de regiune, apoi buricul ţiganilor, apoi buricul tîrgului, apoi buricul buricului şi tot aşa pînă la Buricul Cel Mare cunoscut de noi, numit Buricul Pămîntului, pentru că dincolo de el se află Buricul Cel Mare Ascuns şi cunoscut doar de o mînă de persoane, care nu are nume, dar l-am putea boteza cu Bunga-bunga, pentru că dacă ar avea nume, ar fi cunoscut, şi care în lumea noastră, pe planeta noastră este un Reptilian sus şi tare, ascuns într-o incintă oarecare din subsolul acestei planete, dar şi el la rîndul lui se supune unui alt Buric, care este doar o metaforă pervertită a Egoului, şi spun pervertită pentru că nu toate Egourile - în orice caz nu Egoul prin el însuşi este malefic !

Se va înţelege aşadar de către cei cu mintea deschisă că partea întunecată a Forţelor malefice din acest univers şi din toate universurile, se întinde de aici şi pînă acolo, oricît de mic sau de mare ar fi acel perimetru.Chiar dacă Forţele Întunericului, prin Reptilieni, sau orice rasă malefică, ar stăpîni o planetă sau mai multe planete, ba chiar şi o galaxie (deşi nu cred că e posibil aşa ceva !)...Deci

oricît de mult ar cuceri aceste Forţe Întunecate, acel spaţiu este infim raportat la restul de spaţiu condus de Forţele Luminii.

Spre a mă apropia de concluzii, o fiinţă inferioară stăpîneşte doar o porţiune limitată a lumii acesteia. Altfel spus, ea ne poate face rău DOAR ATÎT CÎT PERMITEM NOI SĂ NI SE FACĂ !..

Partea tristă sau greu digerabilă este că unii dintre noi permit să li se facă foarte mult rău din inconştienţă sau prostie sau din alte motive, cum ar fi ataşamentul faţă de corpul de suferinţă.

Cînd un oarecare preşedinte de stat este obsedat de" păsăricile" şi sînii femeilor, cei mai mulţi dintre oameni, adică cei superficiali şi obtuzi dezbat zile, săptămîni sau luni în şir acest fenomen, ca şi cum el ar fi ieşit din comun.Dar ca şi în medicină, nu simptomele reprezintă esenţa problemei, ci boala pe care ele o definesc.Un simptom poate fi foarte alarmant, însă pentru un doctor priceput acel simptom se doveşte a fi ceva cît se poate de inofensiv şi invers, un simtom aparent inofensiv să fie semnul unei boli iremediabile.Deci nu totdeauna cînd curge sînge mult, sîntem pe cale de a muri.

Mai vreau să spun că multe altele care par a fi într-un fel, se dovedesc a fi în alt fel, dar asta este deja arhi-cunoscut din romanele poliţiste.Minţile obişnuite, gregare se lasă duse de amănunte ne-esenţiale.Şi cum înlăuntrul nostru, a celor mai mulţi dintre noi, se află un mic Savonarola, un gardian al moralei publice, ne simţim datori uneori să facem noi înşine dreptate după viziunea noastră îngustă şi strîmbă, pierzînd mult timp cu discuţii sterile vizavi de subiectele oferite în mod pervers de mass media, tocmai pentru a ne abate minţile de la ceea ce este mai important, anume relaţia noastră DIRECTĂ cu Divinitatea !

Nu cumva tocmai mintea noastră, a unora dintre noi este Bunga-Bunga ?

Un ultim mesaj de la Maitre primit prin intermediul Doamnei Învăţătoare, îmi deschide o altă perspectivă, pe care merită să o împărtăşesc şi altor oameni.Ar trebui analizat de fiecare dintre noi în ce măsură fiinţa cu care ne aflăm sau ne-am aflat într-o relaţie de cuplu, nu reprezintă cumva oglindirea într-o anumită măsură a relaţiei pe care noi înşine o avem cu Divinul ?

Nu mai discut cazul meu, pentru că deja am vorbit prea mult despre mine, dar trebuie să recunosc că această idee mi se pare nu doar inedită, ci şi foarte rodnică în înţelegerea naturii relaţiilor noastre cu fiinţele de sex opus nouă, cu osebire în relaţiile de cuplu.Astfel vom putea înţelege de ce nu ne convin anumite manifestări ale fiinţei iubite, vom înţelege instabilitatea sau inconsecvenţele ei ca fiind instabilitatea şi inconsecvenţele noastre în raport cu Dumnezeu, asta în cazul în care ne confruntăm cu aşa ceva, firește, şi eu îmi dau cu presupusul că mulţi dintre noi se confruntă ori s-au confruntat cu astfel de situaţii.Vom înţelege de ce uneori fiinţa iubită pare că ne iubeşte mai puţin decît am fi dorit, de ce ne înşeală încrederea, de ce se comportă altfel decît am dori sau am aştepta să se comporte.

Oricare ar fi comportamentul dizarmonios pentru fiecare caz în parte al fiinţei iubite, dacă înţelegem că ea ne oglindeşte într-o anumită măsură propriul comportament faţă de Divin, atunci ne vom scuti de multe suferinţe şi frustrări în viitor.

Aşadar, cine este Bunga-bunga, mintea ori egoul nostru, sau ambele ?

Iar cînd nu mai acceptăm starea aceasta de fapt, luăm măsuri. Eu sînt de părere să aplicăm aceste măsuri în practica spirituală chiar de astăzi !

Studiu de ne-caz

Adică nu vreau să fac un caz din asta.

Sau este şi caz şi necaz sau nu este nici una, nici alta !

Doar un studiu - ori toate la un loc.Dar cînd e vorba de cum ne receptează ceilalţi, aproape toate precauţiile sînt inutile, deoarece se va găsi mai mereu cineva care să răstălmăcească spusele noastre fie într-un mod jignitor, fie complet anapoda decît intenţia noastră mai mult sau mai puţin conştientă sau explicită.

Mai întîi să mă prezint. Eu sînt un burete pe fundul mării.Absorb o parte din cele ce primesc de la acest Ocean al Iluziei, cum pretind cei Înţelepţi că ar fi spaţiul sau lumea sau universul perceput de mine.Nu sînt singurul, chiar dacă am această impresie destul de des.De fapt nu este impresie, ci simţămînt.Mă simt singur uneori, dar mi s-a spus că aşa se simte Egoul.**Cineva-care-ştie-ce-spune** a zis că doar egourile se simt singure, sufletele niciodată ! Ei, n-a folosit chiar cuvintele astea, dar trebe să am şi eu o contribuţie la înţelepciunea altora, că rolul de simplu copist e prea insignifiant pentru orgoliul meu !

O vreme s-a aflat prin preajma mea o bureţea sau bureţuşcă – nu ştiu exact care ar fi femininul de la buretele de mare. În acest interval de timp, am făcut mai multe observaţii despre impactul ei asupra mea, iar azi am descoperit ceva nou.Cei mai mulţi dintre noi cei care trăim încă sub sclavia Egoului, ne imaginăm că am fi într-un anume fel, numai că soarta ne confruntă cu unele obstacole sau situaţii stresante şi astfel sesizăm că imaginea noastră despre noi înşine suferă multe modificări în decursul timpului şi nu tocmai din cele mai armonioase.

Pentru că vreau să respect aria impusă de titlu, nu intru în amănunte particulare, ca să nu fac un caz, ci doar cel mult niscai haz de ne-caz ! Adică mi se pare mai constructiv să trec de la particular, la general, sărind peste prima etapă !

Încă din fragedă pruncie avem anumite aşteptări de la ceilalţi - şi invers - ceilalţi au anume aşteptări de la noi.Presupun că din adolescenţă şi pînă spre 40 de ani, numărul aşteptărilor noastre de la lume şi de la viaţă este proporţional cu starea materială a părinţilor, tutorilor sau a oricui ne are în grijă, dar mai ales în directă legătură cu mărimea orgoliilor noastre moştenite din alte vieţi, dacă în acele vieţi am avut o situaţie socială bună sau foarte bună.Deci pînă spre 40 de ani, cei mai mulţi dintre noi devenim conştienţi treptat de doleanţele, aşteptările şi amăgirile noastre, pentru ca după acea vîrstă, să apară gradat dez-amăgirile, dez-nădejdiile şi toate celelalte *dez*-uri ! Cum ar fi dez-gustul, dez-gropatul a ceea ce n-am fi vrut să afle nimeni despre noi sau dez-brăcatul pe întuneric, că nu ne mai place nouă sau altora imaginea ambalajelor trupeşti la lumina becurilor !

Egoul meu se simte uneori atît de singur, încît ar vrea să gîtuie clipa, ca să nu mai audă scîncetul frustrărilor dincoace de gratiile sau cuirasa care mă împiedică să percep frumuseţea lumii şi a vieţii !

Apoi, după acea vîrstă, ni se reduc pretenţiile, aşteptările, doleanţele.Nu mai alegem - cei mai mulţi dintre noi - ci culegem ceea ce ne aruncă **unul** sau **alta** peste gratii. E adevărat că sînt şi cazuri cu multe nazuri, cum este al meu, că parcă sînt mai mofturos decît la tinereţe, cînd aş fi introdus tot ce putea fi introdus, în orice putea fi introdus şi care permitea aceasta.

Iar dacă unii dintre noi purced pe Cărarea cea Îngustă ce duce spre Înalturi, ei cred că pretenţiile li se reduc proporţional cu numărul orelor de rugă sau practică spirituală mai mult sau mai puţin corect realizate, în sensul prizei atenţiei asupra imediatului.Poate că în unele cazuri, ruga sau practica propriu zisă are acest efect, dar în alte cazuri sigur nu are. N-a avut.Exemplul celebru este Maria Egipteanca...această sfîntă creştină nu scăpase de dorinţele trupeşti nici după 40 de ani de rugă în pustie şi cum nu începuse acea rugă în momentul naşterii - că era imposibil - se inţelege că avea mai mult de 5o de ani cînd observase persisenţa poftelor în trupul ei supus atîtor privaţiuni, în condiţii care pe noi cei de astăzi ne-ar termina în cîteva zile sau în cel mult cîteva luni.

Îmi amintesc de mine cum îi spuneam unei **răţuşte** cîndva că nu aştept nimic de la ea, dar dacă respectiva ar fi măcăit spre mine, ia să vezi cum nimicul iniţial s-ar

fi transformat treptat în ceva din ce în ce mai mare ! Precum bariera de corali. Ar fi crescut atît de mult, pînă s-ar fi făcut un adevărat zid în jurul ei, ca nimeni să nu ajungă la măcănitoarea mea şi să-i ciugulească din palmă !...Iar de m-ai fi întrebat ce aştept de la ea pe cînd aveam mai puţin de 40 de ani, aş fi răspuns senin că nu vreau decît să dăruiesc sau alte texte altruiste, de bună seamă inconştient de propria aburealã ! Că aşa procedează cei mai mulţi masculi, nu este o scuză, ci doar un paravan, aş zice, sub care se ascund diverse chestii-trestii.

Vreau să zic că unii dintre noi chiar au fost oneşti şi sinceri în declaraţiile lor iniţiale, dar apoi s-au comportat pe dos, pentru că alta era simţirea. Dacă au pretins iniţial că n-aşteaptă nimic, apoi a apărut aşteptarea a ceva; dacă au hotărît să întrerupă relaţia, apoi s-au răzgîndit. Sigur că există multe fiinţe hotărîte care fac ceea ce-şi propun, numai că rîndurile acestea sînt scrise de unul din categoria opusă.

Dacă ideea iniţială a acestui text este legată de aşteptările noastre de la ceilalţi, poate că ar fi de dorit să fim foarte sinceri în primul rînd faţă de noi înşine şi apoi faţă de fiinţele apropiate nouă. Bineînţeles că fiecare se va comporta conform tendinţelor proprii.În ce mă priveşte, există o foarte puternică dorinţă de a crea armonie în jurul meu, pace şi bună înţelegere între toţi oamenii, dar observ cu durere uneori sau neplăcere alteori, că pînă să ajung(em) la acest deziderat, mai este multă cale de parcurs.

Să constaţi că încă mai ai aşteptări de la ceilalţi, că ai vrea să se comporte într-un anume fel amabil, politicos, cu deferenţă, ci nu indiferenţă cum o fac majoritatea semenilor noştri, că măcar cei apropiaţi să se arate mai afectuoşi sau bucuroşi de prezenţa ta lîngă ei, că ţi-ar place să fii apreciat din cînd în cînd şi nu pus la punct în situaţii minore (cum ar fi un strănut ceva mai puternic în prezenţa altor oameni), cu răceală ori superioritate de către cineva pe care îl apreciezi foarte mult şi ştii că-ţi este superior la nivel spiritual, dar acea fiinţă uită uneori că smerenia este cea mai plăcută calitate în ochii lui Dumnezeu...Să aştepţi ca această minimă amabilitate să vină şi din partea unui instructor de yoga, care te intreabă nepoliticos : tu dacă te-ai privi în oglindă, ţi-ai trage-o ???...făcînd aluzie la corpul tău nu tocmai armonios şi oricum îmbătrînit după cinzeci de ani, care nu

mai stîrneşte atracţii erotice nimănui sau în orice caz nu fetelor care ţi-ar place ţie!

Toate aceste aşteptări minime, le-ai zice tu, dar neîmplinite, tulbură imaginea pe care ţi-ar fi plăcut s-o aibă ceilalţi despre tine, tu însuţi ştiind că nu e de dorit să-ţi faci *cuib pe o apă curgătoare*, ba chiar ai şi scris despre asta, dar iată că pornirile subconştientului tău contrazic îndemnurile date altora.Deci a spune că nu trebuie să aştepţi nimic de la nimeni, că numai Sinele Divin ne poate oferi în veşnicie tot ce avem nevoie, este mai degrabă un deziderat de atins, decît o realitate incontestabilă pentru cei mai mulţi dintre noi cei care ne dăm rotunzi.

Iar a te întrista că nu eşti aşa cum ai fi dorit să fii, oare ce arată ?

Că eşti încă departe de a te cunoaşte pe tine însuţi, fiindcă pretenţia de a-i cunoaşte pe ceilalţi înainte de a te cunoaşte pe tine însuţi este complet iluzorie, nerealistă şi naivă.

Aţi observat cît de fascinantă este inocenţa şi puritatea sufletească ? Parcă nu te-ai mai sătura să le admiri şi să le cuprinzi în braţe !

Cît despre smerenie, nici îngerii n-ar putea cuprinde în limba lor supramentală cîtă încîntare ne produc inimile smerite ale semenilor noştri, cînd avem şansa de-a le admira lipsa de pretenţii ori ifose, dar şi profunzimea abandonului în braţele Atoate-milostivului Creator Suprem !

Să nu glumeşti de cele sfinte !

După cum ştiu aproape toţi cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, nu se glumeşte despre cele sfinte.Unele adevăruri spirituale elementare trebuie reamintite periodic fiinţelor labile mental sau neserioase din Kali yuga spre îndreptare.Ba chiar şi cursanţilor yoga de la MISA, care au uitat acest adevăr simplu, cum a fost cazul unuia care a făcut o glumiţă aparent inofensivă despre contribuţia usturoiului în realizarea unei stări de transă romantică.O colegă de curs aflată lîngă acel glumeţ a perceput cum în plan subtil acelui om i s-au închis nişte porţi spre planurile superioare de conştiinţă.

Îmi cer scuze că nu-mi amintesc exact formularea acelei colege, dar cam aceasta era ideea.Un alt coleg îmi povestea că în armată citise o carte despre un doctor parapsiholog, care relata cazul unui om ce fusese clovnul unui grup de prieteni prin anii 70.Acel om, după cîteva beri îngurgitate împreună cu amicii, a trecut pe lîngă o biserică catolică, şi căţărîndu-se pe statuia lui Iisus, a aşezat basca pe capul statuii. După trei zile, acel om a murit fără nici o cauză aparentă ! Apoi mulţi ani la rînd sufletul acelei entităţi a trimis mesaje rudelor şi prietenilor apropiaţi, rugîndu-i să aprindă lumînări pentru el, fiindcă nu putea depăşi planul întunecat unde se afla, ceea ce rudele au făcut pînă la urmă, iar cererile de ajutor ale acelei entităţi n-au mai apărut, de unde s-a tras concluzia că ritualul a avut efectul scontat.

Cum autorul acestor rînduri n-a crezut în existenţa Divinităţii între 11 şi 33 de ani, din cauza educaţei atesite primite la şcoala primară şi ulterior, dar asemenea lui au fost mulţi alţii din generaţia născută în anii 50 a secolului trecut, nu-i de mirare de ce mulţi dintre noi, fie cursanţi yoga sau necursanţi, au atît de multe blocaje, fiindcă ştiu sigur că şi eu însumi am luat în derîdere cele sfinte după lecturarea unei cărţi satanice numită Biblia hazlie !

Nu-i de mirare de ce după atîţia ani de curs încă mă simt de parcă aş fi închis într-o cuşcă, din care arareori evadez, probabil doar prin Graţia Ghidului spiritual

şi a Tatălui Ceresc, dar desigur că nu doar blasfemia este vinovată în cazul meu şi a altora !

Ci revenind la tema acestui articol, mai adaug că dacă glumele despre cele sfinte au un efect atît de sever asupra aurei celor care le emit, cu atît mai gravă este situaţia denigratorilor, calomniatorilor şi a celor care-şi bat joc de cele sfinte ori de Maeştrii Divini, care sînt evident Întrupări ale lui Dumnezeu Tatăl pe Pămînt!

De ce anume se petrece acel regres spiritual evident la cei care iau în derîdere cele sfinte ? este o întrebare la care mulţi cititori sau multe cititoare au propriul răspuns deja, dar aici vreau să-mi dau cu părerea pentru cei care n-au cugetat încă asupra acestui subiect, precizînd din capul locului că este doar o părere, adică nici pe departe infailibilă !

După părerea mea, prin luarea în derîdere a celor sfinte nu doar că se intră în rezonanţă cu entităţile satanice şi demoniace, cărora le este specific acest comportament anti-divin, ci se subminează însăşi temelia existenţei Sacrului ! O comparaţie poate fi de ajutor aici. E ca şi cum am vrea să ne păstrăm calmul ţipând isteric ! Evident, nu este cu putinţă aşa ceva !

Altfel spus, starea de neseriozitate nu rezonează cu starea de sacralitate.Nu te apuci să spui bancuri într-o biserică, decît dacă eşti o fiinţă malefică.Sigur că poţi să rîzi **cu** Dumnezeu, dar nu poţi să rîzi **de** Dumnezeu, decît dacă eşti malefic. Sau poţi rîde într-o incintă sacră, dar nu e de dorit să rîzi de orice aspect sacru care compune acea incintă, iar dacă o faci din pură inconştienţă, ai parte de consecinţe pe măsură ! Cît sînt de cumplite aceste consecinţe, ne-ar putea povesti toţi ateiştii şi masonii care au părăsit definitiv această lume, dacă vreo fiinţă mediumnică ar avea curiozitatea să-i întrebe ! Poate că pe undeva vor fi existînd deja asemenea relatări şi n-au ajuns încă la urechile mele .

Să remarcăm în treacăt că ABSOLUTUL DIVIN POATE EXISTA FĂRĂ RESPECTUL, IUBIREA ŞI VENERAŢIA CREATURILOR SALE, DAR ACESTEA DIN URMĂ NU POT FIINŢA NICI O MILIARDIME DE SECUNDĂ FĂRĂ SUSŢINEREA CREATORULUI SUPREM !

Deci în momentele în care se fac glume despre cele sfinte sau despre sfinţii veritabili, cei care fac asemenea erori arată lipsă de respect, lipsă de iubire, adică se dezic de ÎNSĂŞI SURSA CARE LE-A DAT NAŞTERE ŞI FIINŢEAZĂ ÎN ESENŢA FIINŢEI LOR !

Cred că orice minte cît de cît lucidă ştie şi simte că SACRALITATEA este aspectul CEL MAI MISTERIOS, CEL MAI SUBTIL, CEL MAI MĂREŢ, CEL MAI GLORIOS, CEL MAI GRANDIOS, CEL MAI INTANGIBIL, CEL MAI IMACULAT AL SUPREMULUI ABSOLUT , DUMNEZEU TATĂL-MAMA !

După umila mea părere, nu există un alt aspect MAI ÎNALT, MAI COPLEŞITOR, MAI DEMN DE VENERAŢIE DECÎT SACRALITATEA DIVINULUI TATĂ CERESC !

Acum închideţi ochii şi doar **imaginaţi-vă** ca cineva să rîdă de aspectul cel mai grandios şi copleşitor al Divinului, apoi fiţi atenţi la ce simţiţi ! Dacă veţi simţi cu adevărat blasfemia acestui gest, atunci e puţin probabil să (mai) faceţi vreodată glume pe seama celor sfinte, a sfinţilor veritabili ori a Maeştrilor Divini autentici în categoria cărora intră şi Mentorul spiritual al şcolii de yoga MISA ! Că mulţi oameni nu cred afirmaţia mea, este alegerea lor şi mai devreme sau mai tîrziu vor trage ponoasele orbirii lor, aşa cum şi eu le-am tras, cel puţin în această încarnare, dacă nu în multe altele anterioare, cînd m-am întors plin de turbare împotriva Maestrului meu spiritual !

Că este un veritabil şi pe deplin îndumnezeit Maestru Divin, aduc drept unic argument în acest articol, faptul că în cadrul acestei şcoli de yoga mai multe fiinţe şi-au revelat Sinele Divin Atman, adică scînteia de Dumnezeu din ei înşişi, sub ghidarea şi cu ajutorul acestui Maestru Divin, realizare care nu există la nici o fiinţă din cadrul grupării anti-misa ori ex-misa ! De ce sînt aşa de sigur ?

Pentru un motiv pe cît de simplu, pe atît de imbatabil ! Dacă vreo fiinţă care a părăsit cursul, şi-ar fi revelat Sinele Divin la modul PLENAR, ADICĂ PERMANENT, atunci acea fiinţă NU S-AR FI ÎNTORS ÎMPOTRIVA MAESTRULUI SĂU NICIODATĂ, DEOARECE NIMENI, NICIODATĂ, DIN TRECUT , PREZENT SAU VIITOR CARE ATINGE ELIBERAREA SPIRITUALĂ ULTIMĂ SAU DOAR REVELAREA PLENARĂ A SINELUI NU

SE POATE ÎNTOARCE ÎMPOTRIVA ESENŢEI SALE, FIINDCĂ ESTE ESENŢA SA NEMURITOARE INVIOLABILĂ !

Doar fiinţele satanice şi demoniace, precum şi oamenii care trăiesc la nivelul Egoului, se întorc unii împotriva altora, dar la nivelul sfinţilor şi al Maeştrilor Divini, aceasta este o IMPOSIBILITATE ABSOLUTĂ ! Cînd eşti UNA CU DUMNEZEU TATĂL-MAMA, CUM SĂ TE ÎNTORCI ÎMPOTRIVA TA ŞI A CELOR CARE AU REALIZAT PE DEPLIN ACEASTĂ UNIUNE ???

Detractorii şi calomniatorii care aduc tot felul de argumente pasămite bătătoare la ochi despre presupusele contradicţii ale Mentorului spiritual al şcolii de yoga MISA, sînt nu doar orbi spirituali, ci şi RĂUVOITORI, fiindcă dacă şi-ar fi pus unele întrebări elementare şi ar fi căutat răspunsul cu mintea deschisă, poate că nu s-ar fi rătăcit atît de tare în calomnii şi aberaţii care de care mai penibile.Iar una din întrebările simple era aceasta : cum de e posibil ca un om atît de calomniat ca Gregorian Bivolaru şi şcoala sa de yoga să dea roade spirituale atît de uluitoare ?! Dacă acei calomniatori nu cred că există acele realizări excepţionale printre cursanţii de la MISA, este doar reaua lor credinţă şi nimic altceva !

Mă refer aici mai concret la schimbarea locului lui Brahmarandra.Motivul pentru care Ghidul nostru spiritual a făcut această modificare, l-am aflat şi eu întrebîndu-i pe alţii.Altfel spus, motivul pentru care s-a indicat iniţial localizarea greşită a lui Brahmarandra, deşi nu poate fi expus public, cel puţin nu de către mine, cititorul sau cititoarea cu mintea deschisă trebuie să ştie că e unul serios, dincolo de prima părere care ne vine cel mai la îndemînă în minte, anume că ar fi fost testate DISCERNĂMÎNTUL ŞI INTELIGENŢA cursanţilor !

Trebuie să se ia în serios afirmaţia că MENTORUL NOSTRU SPIRITUAL ŞTIE ÎNTOTDEAUNA CE FACE ŞI CĂ NU E LOC NICI DE CEA MAI MICĂ EROARE ÎN ACŢIUNILE SALE ! Pentru cei serioşi, poate că aceste cuvinte vor fi un îndemn spre a căuta ei înşişi ADEVĂRUL din spatele unor acţiuni aparent contradictorii ale Ghidului nostru spiritual.

Cei care nu intră în această categorie, vor fi tentaţi să îmbrăţişeze teoriile cele mai aberante şi calomnioase şi apoi să se împăuneze pe diverse site-uri cu etica

lor îngustă sau spiritul lor de dreptate plătit de securiştii masoni, fiindcă bănuiesc că vor fi existînd şi oameni corecţi şi oneşti printre actualii sereişti , care fac semnul crucii din credinţă în Dumnezeu, ci nu din ipocrizie !

Cum lista calomniilor aduse şcolii de yoga MISA şi mai ales Mentorului ei spiritual este lungă şi nu se va sfîrşi în viitorul apropiat, trebuie să închei acest articol înainte ca cititorul să-l abandoneze din lipsă de timp.

Cei mai mulţi dintre cursanţii yoga de la MISA ştiu un fapt relativ banal, anume că avem la nivel planetar, apoi la nivel de popor, o karmă atît de restrictivă, încît datorită ei trăim atît de greu, spre deosebire de alte naţiuni, deşi, evident sînt naţiuni cu mult mai oropsite decît românii.Cînd un coleg de-al nostru a mers la Ghidul spiritual şi i-a vorbit despre intenţia sa de a inventa un mecanism care ar fi fost spre binele multor oameni, i s-a răspuns că el, inventatorul, ar fi fost spulberat din planul fizic ÎNTR-O SECUNDĂ de la aplicarea acelei invenţii tocmai datorită karmei negative uriaşe a acestui neam ! Deci nu-i de glumit nici cu karma negativă a neamului, nu doar cu cele sfinte !!

Se mai ştie că urmează cele trei zile – aproximativ – de întuneric prin preajma lui decembrie 2012, care nu doar sînt întunecate la modul fizic, ci şi spiritual, pentru că atunci, se spune, se va lua Graţia oferită actualmente oamenilor şi fiecare va trece în Zorii Noi a lui Satya yuga prin propriile forţe, doar cu ceea ce a fructificat din învăţăturile primite pînă la acea dată, fie că este sau nu este pe o cale spirituală autentică ! **Dacă** va trece, pentru că mulţi nu vor trece !

Evident că acele trei zile de întuneric simbolizează, pe de altă parte, hiatusul dintre două stări de conştiinţă net distincte, iar părerea mea este că doar credinţa nezdruncinată în Dumnezeu Tatăl-Mama sau în Mentorul nostru spiritual, ne poate ajuta decisiv în acele momente, pe lîngă puritatea inimii şi umilinţa exemplară, dacă le vom manifesta atunci !

În concluzie, chiar nu e de glumit nici despre cele sfinte, nici despre Maeştrii spirituali autentici, mai cu seamă că foarte puţini dintre cursanţii actuali ÎL ÎNŢELEG CU ADEVĂRAT PE MENTORUL NOSTRU SPIRITUAL, PRECUM ŞI ÎNVĂŢĂTURA SA, IAR DIN ACEASTĂ NEÎNŢELEGERE REZULTĂ MULTE CONFUZII

PRINTRE CURSANŢI ŞI MULTE CALOMNII SAU JUDECĂŢI ABERANTE DESPRE ÎNVĂŢĂTORUL NOSTRU DIVIN printre detractorii săi !

„ De la gura mea la urechile voastre, cuvintele mele sînt deseori răstălmăcite !” (citat aproximativ), a spus Ghidul nostru cu anumit prilej.Dacă pînă şi cursanţii yoga cad victimă acestor confuzii şi răstălmăciri prosteşti, ce să ne mai mirăm atunci de calomniatorii demoniaci a căror reavoinţă este întrecută doar de orbirea lor spirituală, probabil iremediabilă în această viaţă !

Clepsidra cu minunăţii

Lumea aşa cum o gustăm, vedem, pipăim, mirosim sau auzim cei mai mulţi dintre noi în acest amurg al unei civilizaţii auto-distructive, îmi pare a fi asemenea exteriorului unui vas din care nouă ne scapă exact esenţialul.Adică nouă oamenilor care trăim sub dominaţia egoului.

Orice ar fi acel ceva perceput de simţurile noastre, fie că e vorba de stele, planete, bani, muncă, sexualitate, lupte pentru putere, prestigiu, ego, minte - şi lista poate continua indefinit – toate acestea şi multe altele sînt asemenea exteriorului unui vas din care lipseşte esenţialul. Mai bine zis, nu Esenţa lipseşte, ci percepţia Esenţei de către sufletele noastre adormite în cea mai mare parte !

Nu am clarvedere ca să ştiu exact care este proporţia dintre adormiţi şi fiinţele realmente treze sub aspect spiritual pe această planetă, dar îmi dau cu presupusul că numărul celor dintîi este covîrşitor de mare, probabil peste 90% !

Cei mai mulţi dintre noi sîntem aevea unor roboţei puşi în mişcare de o masă de instincte şi dorinţe mai mult sau mai puţin distincte, dar comparaţia aceasta mult prea uzitată ar putea fi completată cu imaginea unor recipiente goale, în sensul de seci, care arareori sînt străbătute de curenţii unor trăiri mai elevate ! Cele mai multe fiind doar nişte impulsuri scurte de genul : bip-bip mîncare, bip-bip sex, bip-bip bani, bip-bip fudulie !

Începem să fiinţăm cu adevărat doar odată cu trezirea plenară a sufletelor noastre şi nu spun asta ca şi cum eu aş avea deja sufletul trezit, ci pentru că mi s-a arătat această stare pentru scurt timp şi am putut să fac diferenţa.Dar cînd, în plus, mai trăim şi starea de devoţiune plenară, abia atunci aş zice că merită cu adevărat să trăieşti, atunci chiar fiinţezi, nu doar vegetezi, cum facem cei mai mulţi dintre noi la ora actuală.

În momentul de faţă mă bate gîndul că scrierea acestui articol este complet inutilă, pentru că lecturarea unor texte de acest gen nu foloseşte la aproape

nimic. Ele nu vor schimba percepţia oamenilor gregari asupra lumii, admiţînd că aceşti oameni ar citi aşa ceva - dar bineînţeles că nu citesc !

Totuşi am să-l finalizez, adăugînd cîteva rînduri. Atunci cînd avem graţia de a trăi o stare de devoţiune fie şi pentru cinci secunde, simţim diferenţa enormă dintre existenţa vegetativă şi cea devoţională.O comparaţie sugestivă măcar parţial, este aceea a unei sticle goale pe fundul căreia se află un dop de plută.Scoaterea acelui dop sau, mai exact, scoaterea dopului împreună cu tot aerul din sticlă, reprezintă o analogie aproximativă pentru chemarea sufletului sau ieşirea sufletului din carapacea limitativă a egoului atunci cînd el este atras către Divin.

Această atracţie irezistibilă a Sufletului umplut de IUBIRE DEVOŢIONALĂ mai are o caracteristică, anume cea a PLENITUDINII ! Altfel spus, Iubirea devoţională umple toate golurile, neajunsurile, nemulţumirile, nefericirile noastre , oricare ar fi cauzele lor !

Atunci cînd sufletele noastre se umplu de acea Iubire devoţională, nu ne mai trebuie nici mîncare, nici bani, nici case, nici putere de dominaţie asupra altora, nici sex, nici orice altceva, cu excepţia aerului care ne menţine în viaţă , fiindcă se ştiu destul de multe cazuri de sfinţi sau yoghini care au trăit mulţi ani fără mîncare şi apă !

Pentru oamenii ancoraţi la nivelul egoului, timpul este o înşiruire mai mult sau mai puţin monotonă de clipe care trec mecanic şi nisipul din clepsidre îmi pare a fi imaginea cea mai potrivită prin simbolismul ei a acestui fel de a trai.Nisipul ce alcătuieşte deşerturile lumii exterioare este perfect pentru a ilustra deşerturile lăuntrice, marcat de picurarea lui în clepsidră.Însă dacă ne depăşim egoismele şi trăim la nivelul sufletului, mai precis dacă se milostiveşte Cel de Sus de noi şi ne graţiază cu starea de devoţiune permanentă, atunci timpul nu va mai fi o picurare a deşertăciunii, ci una a minunăţiilor de tot felul, adică trăiri care realmente ne minunează, ne fascinează şi ne umplu de Splendoare Divină !

Pînă să meritătm acea graţie divină, cei mai mulţi dintre noi îşi străbat propriile deşerturi, poposind cînd şi cînd în unele oaze ale bucuriei, plăcerii sau satisfacţiilor efemere, confirmînd adevărul unui vers învăţat la şcoala generală :

„ Mai lungă-mi parea calea, acum, la-ntors ACASĂ ! ”

Cei mai mulţi dintre noi am uitat complet că trebuie să ne întoarcem ACASĂ şi orbecăim prin lume ca bezmeticii, iar dacă cineva ne atrage atenţia asupra rătăcirii noastre, nu doar că nu-l credem, ba chiar îl socotim nebun !

Şi apropo de versuri învăţate pe vremea adolescenţei, există un vers de-a lui Vlahuţă care pe mine m-a terifiat de-a dreptul mai mult de 15 ani :

„ Nu de moarte mă cutremur, ci de veşnicia ei ! ”

Pentru că multă vreme am crezut că trăim o singură viaţă, iar viaţa mea fusese orice altceva, numai viaţă nu putea fi numită ! Cît rău poate face o asemenea sugestie, numai Dumnezeu ştie! Acum, în perspectiva nenorocirilor ce va să vie, anunţate de unii şi alţii, aş parafraza, spunînd că : Nu de moarte mă cutremur, ci de suferinţa ei ! Desigur, anterioară venirii morţii...

Dar pînă atunci sper ca Divinul să se milostivească de unii dintre noi cu o stare de devoţiune intensă, umilă şi permanentă ! Şi dacă se va petrece această minune, vom fi scăpat de suferinţă pentru totdeauna, dar dacă nu... atunci Dumnezeu cu mila !

Căţeluşa noastră

Avem un cîine foarte frumos şi inteligent. De fapt este o căţeluşă adultă, dar femininul de la cîine are conotaţii penibile şi nu poate fi folosit în acest context.Sigur că trebuie văzută pentru a fi apreciată şi admirată...Am să mă mai gîndesc dacă să ataşez o poză la această poveste.Amu, ceea ce vreau să povestesc nu e nimic paranormal, nici formidabil, de aceea cei sau cele care n-au timp de povestioare domestice, se pot opri aici cu cititul.

Pentru că e frumoasă, o laud mereu cînd trec pe lîngă ea, spunîndu-i cît este de frumoasă ! Ea vine după mine cei vreo şase metri pînă la baie şi mă atinge cu boticul pe piciorul bolnav. Este piciorul cu care o mîngîi uneori pe abdomen cu o atingere delicată, pentru că piciorul beteag, avînd masa musculară atrofiată, face mişcarea din şold, ci nu din muschii paralizaţi ai femurului şi atunci sigur că atingerea este abia atinsă, cam cum atinge un bebeluş mîna mamei.

Din cîte simt, tocmai această mîngîiere foarte delicată, pare să-i placă acestei căţeluşe căreia nu s-a ostenit nimeni să-i pună un nume, şi îmi răspunde, aşezîndu-şi şi ea delicat lăbuţa pe piciorul meu ! De bună seamă că alteori mă aplec şi o mîngîi cu mîna, dar această mîngîiere este mai bărbătească, adică fermă şi apăsată.Reacţia ei, de cele mai multe ori, este o goană entuziastă spre poarta care duce la ţarcul găinilor şi înapoi, care îmi arată că se bucură peste măsură să fie drăgălită cu atîta iubire de prietenul om !

Alteori se întinde pe o parte, arătîndu-mi prin acest gest că vrea să fie mîngîiată îndelung pe abdomen, ceea ce fac rareori, nu din lipsă de timp, ci parţial din lene, dar şi pentru că poziţia pentru mine este puţin cam incomodă, întrucît trebuie să mă aplec mult, să-mi ţin cîrjile cu o mînă şi s-o mîngîi cu cealaltă mînă, stînd într-un singur picior ! Nu rezist prea mult în această poziţie, de aceea alternativa este să o mîngîi fie direct cu cîrja, fie cu piciorul bolnav.Din motive pe care le intuiesc întrucîtva, această din urmă modalitate o încîntă mai mult , prin comparaţie cu o altă mîngîiere în care îi prind boticul în mînă, strîngînd uşor! După asta, ea scutură din cap cu un fel de strănut, posibil din cauza mirosului pe care mîinile mele îl lasă pe năsucul ei, miros de care se debarasează în acest mod.

Am văzut în multe filme cum oamenii se lasă linşi pe faţă de cîinii lor, gest care mie nu-mi place, probabil din cauza ascendentului meu în zodia Fecioarei, care Fecioare, precum se ştie, sînt destul de, ca să nu spun foarte grijulii cu igiena corporală şi cea a hainelor sau orice ar fi acel ceva cu care intră în contact.Preocuparea celor din zodia Fecioarei sau cu ascendentul în această zodie poate deveni chiar obsesivă pentru puritate...Nu e şi cazul meu, adică preocuparea mea pentru curăţenie şi puritate n-aş zice că merge chiar pînă la obsesie , dar n-am de unde şti cum gîndesc alţii despre mine !

Deci nu-mi place să-mi lingă cîinii faţa, însă atît îmi este de dragă căţeluşa noastră, încît încetul cu încetul a trebuit să mă încurajez a face un gest tipic de îndrăgostit, anume să o pup pe năsuc, gest pe care-l fac cam rar, adică numai de vreo două sau trei ori pînă acum, din pricina puritanismului mai sus pomenit.Mai este şi un alt motiv pentru care îmi ţin sentimentele în frîu, anume pentru a evita efuziunile ei ulterioare prea năvalnice, mai ales cînd sînt îmbrăcat cu haine de oraş, ceea ce presupune lăsarea unor urme de glod pe haine, deşi această din urmă temere este cam inutilă, deoarece căţeluşa este destul de inteligentă pentru a nu sări pe om, ci doar se ridică pe picioarele din spate, lăsîndu-i omului alegerea de a o pofti să se apropie mai mult sau de a evita atingerea lăbuţelor ei de haine.

Presupun însă că n-am suficientă încredere în inteligenţa ei, că mă îndoiesc puţin, zicîndu-mi ceva de genul : da' dacă mă murdăreşte ?...şi mai bine evit să o încurajez prea mult sau mă păstrez sobru, mai bine zis, mă păstrez Fecioară !!!

În seara asta, totuşi, am mai facut un pas dincolo de grijulia mea preocupare pentru evitarea unor microbi canini şi am pupat-o odată pe creştet şi a doua oară pe botic, iar răspunsul căţeluşei a fost cumva uman, dar şi neaşteptat , în sensul că a dat cu lăbuţa pe cap, ca şi cum ar fi luat pupicul de acolo şi l-a gustat, apoi a dat cu lăbuţa pe năsuc şi a gustat şi al doilea pupic al meu , lingîndu-şi propria-şi lăbuţă !

Gestul ei mi-a amintit de o poezie de-a unui poet care a fost foarte mult umflat de critica vremii sale, fiindcă valoarea sa reală este cu mult mai modestă decît tam-tamul care s-a făcut în jurul lui.Mă refer la Nichita Stănescu, iar poezia sună cam aşa :

“ Spune-mi, dacă te-aş prinde într-o zi, şi ţi-aş săruta talpa piciorului, nu-i aşa că ai şchiopăta puţin, după aceea, de teamă să nu-mi striveşti sărutul? “

Gestul acesta, desigur, mi-o apropie sufleteşte şi mai mult pe căţeluşă, dar tot simt în mine o anume reticenţă.Îmi amintesc vag despre nu ştiu ce virtuţi purificatoare ale salivei canine asupra omului, iar reticenţa mea cred că este cauzată doar de o ignoranţă uşor de eliminat, făcînd efortul de a mă interesa dacă există realmente vreun pericol de transmisie a unor boli atunci cînd te linge cîinele pe faţă...Efort pe care l-am făcut chiar acum, sunînd un amic şi întrebîndu-l ce şi cum. Astfel am aflat că temperatura normală a cîinilor este de 39,5 grade Celsius şi că într-adevăr nu există nici un risc de transmisie a vreunei boli de la cîine, dacă el este sănătos, ba dimpotrivă, cîinele cu mirosul lui de o mie de ori mai fin decît al omului, simte imediat apariţia oricărei boli la om, din care pricină şi are tendinţa să lingă respectiva zonă, dacă este lăsat, pentru tămăduire !

Numai că situaţia asta îmi aminteşte de o fată care nu mă lăsa să o sărut, pentru că nu-i plăcea senzaţia lăsată de salivă pe buze ori pe obraz, deşi i-am arătat un mesaj în care se vorbeşte de virtuţile purificatoare ale salivei umane, care salivă te ţine departe de medicul stomatolog, cel puţin o lună, ba elimină şi coşurile de pe faţă, pe lîngă alte calităţi pe care nu le mai amintesc aici.

Acum îmi dau seama că atîta timp cît două fiinţe se iubesc - cum e situaţia între mine şi căţeluşa noastră, dar chiar şi atunci cînd doar unul iubeşte - cum e situaţia între mine şi acea fată - nu este nici un pericol de îmbolnăvire, dacă evident şi omul şi cîinele lui sînt sănătoşi !

În final mă întreb: oare să existe vreo legătură între reticenţa mea de a fi lins de o căţeluşă pe care realmente o iubesc şi fereala fetei de umectarea cu salivă în timpul sărutului de la un om care realmente o iubeşte ?

Se pare că da, însă mai trebuie să cujet asupra subiectului pînă să mă dumiresc de-a binelea despre ce anume exact este vorba !

Impresiile unui somnambul

Probabil cel mai cunoscut vers eminescian în mediile intelectuale este acesta :

„ Nu credeam să învăţ a muri vreodată !”

Ce va fi scriind exegeza sau cum va fi decriptat acest vers, drept să spun că habar nu am şi nici nu sînt dispus să-mi pierd luni de zile pentru a afla. Motivul e simplu : nici un critic literar, care nu este iniţiat pe o cale spirituală autentică, n-are cum să decripteze corect un text iniţiatic.Despre Eminescu, unele voci iniţiate spun că ar fi fost iluminat şi acest vers confirmă această părere, fiindcă se referă, după modesta impresie a unui ne-iluminat, la starea de transcendere a Egolului.

Întrucît mie mi s-a arătat doar prin intermediul unor vise cam cum ne simţim cînd ne transcendem egoul, din acest motiv mi-am permis să-mi dau cu presupusul despre versul mai sus pomenit, ci nu pentru că aş fi reuşit deja această performanţă.Sigur, nu exclud o mai înaltă semnificaţie a acestui vers, dar la atît mă duce mintea pe mine deocamdată.

Titlul acestui articol este împrumutat de la un poet şi prozator ieşean talentat cu numele de Ioan Betinschi, care a părăsit de mai bine de zece ani această lume.Manuscrisul cu acest titlu zace uitat sau pierdut prin cine ştie ce editură, iar de va mai fi publicat vreodată, i s-ar aduce acestui scriitor un îndreptăţit omagiu, pe care aici îl prefigurez cu această modestă aducere aminte. Pînă atunci, eu voi folosi acest titlu în cu totul alt sens, presupun, decît autorul care l-a conceput iniţial.

M-a impresionat foarte tare Estetica lui Abhinavagupta, iar micul meu vis secret a fost să scriu cîndva ceva în această direcţie, DUPĂ ce voi fi atins un înalt grad de realizare spirituală, care să-mi permită receptarea prin identificare

perfectă cu autorii analizaţi a operelor acestora şi clasificarea lor în funcţie de cel mai important criteriu estetic, care este Arta obiectivă, despre care a vorbit un alt mare iniţiat cu numele de Gurdjief.

Cum n-am atins încă acel înalt nivel de realizare spirituală, proiectul se amînă **sine die**.Totuşi, aici şi acum, aş vrea să depăşesc simpla conexiune între titlul acestui articol şi starea de somnambulism a majorităţii oamenilor de pe această planetă la acest sfîrşit de Epocă a Adormirii Generale.

Acum, dacă stau un pic şi cujet, îmi pare că demersul meu sau visul acela secret nici nu merită pus în aplicare din motive pe care le enumăr îndată, cu riscul că s-ar putea să greşesc pe undeva.Dacă ar fi să vorbesc despre arta care s-a creat în ultimul veac, şi mă refer la toate cele şapte arte la modul general, deşi vizez îndeosebi literatura, pictura, muzica şi cinematografia, atunci trebuie menţionate cel puţin două aspecte.

Primul este deja arhicunoscut, anume evidenta şi intenţionata decădere a artei, orchestrată din umbră de către Forţele întunericului, pentru care răsturnarea valorilor perene de sorginte Divină reprezintă pîinea lor cea de toate zilele.

Cel de-al doilea aspect este alienarea fiinţei umane, altfel spus înstrăinarea fiinţelor umane din toate Epocile decăzute spiritual de propriul suflet, într-o primă etapă şi de propriul Sine Divin, în ultimă instanţă.Această RĂTĂCIRE s-a imortalizat de către unele fiinţe ceva mai sensibile în ceea ce s-ar putea numi opere de artă - şi chiar sînt opere de artă în unele cazuri foarte rare , anume acolo unde autorul a fost receptiv la inspiraţiile Divine.Cît depre inspiraţia provenită din prăpastia întunecaţilor, în acest caz nu putem vorbi despre operă de artă, ci doar despre coşmaruri care de care mai aberante.

Mă refeream în pasajul de mai sus la arta subiectivă, ci nu la Arta obiectivă, creată de cîţiva, foarte puţini, din cei care şi-au revelat Sinele Divin sau măcar au avut unele astfel de trăiri mai mult sau mai puţin durabile.Deci, în cele ce urmează, gîndurile mele sînt îndreptate mai cu seamă spre aşa numita artă subiectivă.

În cadrul artei subiective, pot spune cu certitudine că au fost şi probabil încă mai există creatori foarte talentaţi, ba chiar geniali, cum este poetul citat la începutul acestui articol.Deşi opera lor nu este genială în totalitate (cel puţin asta e părerea mea), aceşti creatori au avut clare şi evidente inspiraţii Divine.Dar nu la aceşti autori mă refer în acest articol, ci la cei mai mulţi dintre artişti, fie că e vorba de scriitori de proză şi poezie, fie că e vorba de pictori, muzicieni, sculptori sau regizori.La cei mulţi pe care i-am putea include în categoria unei " mediocrităţi aurite".Creatori care au niscai merite, nefiind lipsiţi de talent întrutotul şi care în mod evident nu au pactizat cu michiduţă !

Aceştia umplu cu operele lor multe sute de biblioteci sau muzee.Sînt sute de mii de cărţi, mii de tablouri şi zeci de mii sau sute de mii de creaţii muzicale, care dacă s-ar pierde, n-ar suferi nimeni din pricina asta.Toate aceste creaţii alcătuiesc un fel de hartă psihică a RĂTĂCIRILOR umane în bezna erorilor de tot felul.Varietatea acestor rătăciri este cam la fel de mare ca numărul indivizilor care le-au experimentat, în speţă creatorii de artă.

Nu am idee ce conţinea Biblioteca din Alexandria şi mai ales ce comori culturale sau spirituale se vor fi pierdut odată cu arderea cărţilor din acea bibliotecă, dar îndrăznesc să spun că pierderea creaţilor literare, musicale, plastice şi cinematografice din ultima sută de ani nu va fi nici pe departe atît de păguboasă precum cea a cărţilor din Alexandria.Altfel spus, sînt multe mii de tone de cărţi apărute în ultima sută de ani, care mai bine n-ar fi epuizat resursele planetei pentru apariţia lor.Pe scurt, milioane de tone de maculatură irosite fără nici un rost.

Deci, a face radiografia unor rătăciri n-aş crede că va fi cuiva de folos, mai cu seamă că acele experienţe sau fanteziile produse de unul sau altul, vor fi încîntat cîţiva cititori, privitori sau ascultători (în cazul muzicii) oricare le-ar fi numărul.Odată cu trecerea timpului şi mai ales dacă va avea loc acel salt în conştiinţa umanităţii mult trîmbiţat în jurul sau după 2012, sigur că multe se vor schimba în bine, inclusiv percepţia estetică a creatorilor şi a receptorilor.

Cred că cea mai potrivită parabolă pentru vremile noastre apocaliptice (de sfîrşit al unei civilizaţii primitive), este cea a Fiului rătăcitor, dar aşa cum spune

Maitre: < **Fiul rătăcitor se întoarce o singură dată Acasă, că dacă o face de mai multe ori, se numeşte navetă** !!!>

Se referea la întoarcerea unor fiinţe la calea spirituală autentică pe care o părăsiseră chiar de mai multe ori, unele dintre ele !

Impresiile mele somnambulice vizează o anume supra- saturare a celui care a citit mii de cărţi, a vizionat sute de filme şi a ascultat mii de compoziţii muzicale.Poeziile citite sau tablourile văzute nu se ridică la ordinul miilor, dar trebuie că am cunoştinţă de cele mai cunoscute, chiar dacă le-am uitat de mult !

Şi aşa cum un fizician genial a conceput o geometrie a Vidului, şi mă refer la Nassim Haramein (idee absolut surprinzătoare pentru inteligenţa mea limitată !), la fel pot aproxima un fel de Hartă a Rătăcirilor umane în Kali yuga între cei trei centri de forţă inferiori ai fiinţei, care sînt centrul vital, cel sexual şi cel volitiv.Ca specie am pendulat între Acumularea bunurilor materiale, excelînd în LĂCOMIE, spre sexualitate - excelînd în DESFRÎNARE - şi Putere, excelînd în TIRANIE ! Iar prin tiranie nu mă refer doar la tirania guvernamentală exercitată de tot felul de satrapi sceleraţi, ci chiar la tirania manifestată în familie sau în cuplu, de bărbaţi îndeosebi, deşi nu în toate cazurile.

Ne-am bătut unii pe alţii ca orbii şi ne-am omorît unii pe alţii ca idioţii ! Pentru ce ???

Pentru a acumula unii dintre noi mai multă LĂCOMIE, DESFRÎNARE şi PUTERE ! De ce ?

Acestea erau tentinţele noastre şi încă mai sînt la mulţi dintre noi.

Sigur că în decursul timpului, unele fiinţe umane - puţine în raport cu numărul total al populaţiei lumii – au ieşit din acest ciclu primitiv, accesînd nivele mai înalte de conştiinţă, ba chiar unii obţinînd Eliberarea Spirituală Ultimă şi reîntorcîndu-se aici, pe Pămînt, pentru a ne ghida şi pe noi ceilalţi somnambuli ! Cu riscul ca unii dintre noi, anume cei care şi-au închiriat sufletul temporar lui Nichipercea să-i calomnieze, ba chiar să încerce prin toate mijloacele să-i distrugă

pe aceşti ghizi spirituali autentici, fiindcă cei falşi sînt oricum inofensivi pentru contracararea planurilor lor mîrşave !

Deci, impresiile mele somnambulice mă predispun la o Întoarcere spre Casa Tatălui Ceresc, întrucît m-am cam săturat de bezna primitivismului, chiar dacă la momentul scrierii acestui articol încă mai visez să experimentez împlinirea afectivă şi erotică alături de fiinţa iubită, care împlinire pare să tot întîrzie din motive pe care nu le intuiesc în profunzime, adică nu văd altele în afara arhi-invocatei lipse de merite karmice !

Acesta este genul de obstacol care îi ţine pe mulţi alţii ancoraţi de nivelele inferioare de conştiinţă, nu eram eu singurul lor sclav. După cum nu sînt nici singurul care se lamentează în gura mare, chiar pe internet, că s-a săturat de filme, de cărţi , emisiuni radio-tv, care tot repetă aceaşi şi aceaşi poveste a rătăcirilor noastre în bezna inconştienţei.

Pînă cînd un trai şi-un chin

cu otravă şi pelin ?

Vrem un altfel de destin,

cu Iubire, nu venin !

zice o strigătură din **bobor**.

Altfel spus, mi-ar place, m-aş bucura enorm de mult să trăiesc într-o lume plină de iubire între toate fiinţele acelei planete, oriunde s-ar afla ea ! Poate că ar trebui să închei aceste cogitaţiuni tot cu versurile poetului din Glossă, uşor schimbate :

Vreme vine, vreme trece...

Tu rămîi la toate rece

Te întreabă şi socoate

Ce e rău şi ce e bine

Ce e val, ca valul trece

Toate-s vechi şi nouă toate :

Vreme trece, vreme vine.

Numai că ar fi un final insuficient, deoarece impresiile acestea trebuie să aibă o finalitate constructivă, iar pînă acum pare că nu s-a conturat aşa ceva.Să recapitulez pe scurt.

Aproape tot ce a rămas de la civilizaţia anterioară sînt nişte piramide, plus alte cîteva construcţii incluse în cele şapte minuni ale lumii.Adică nici o operă de artă din cele practicate de umanitate în ultimii două mii de ani, fiindcă nu cred că pot fi incluse construcţiile megalitice în arta numită arhitectură.Sigur că în Akasha se vor regăsi vestigiile acelor civilizaţii premergătoare, dar aici mă refer la urmele lăsate în planul fizic, care ar fi putut deveni prilej de emulaţie pentru urmaşi.Şi au trecut abia vreo 12 000 de ani de la dispariţia Atlantidei, iar după felul cum ne comportăm ca umanitate în ansamblu pe această planetă, nu vor trece mai mult de cîţiva zeci de ani, pînă vom dispare şi noi de aici, cu tot cu ceea ce am facut bun sau rău de cînd ne tot încarnăm spre a învăţa una şi alta.

De bună seamă că lecţiile sînt destinate indivizilor îndeosebi şi doar secundar colectivităţilor umane, dar de ce oare ne trezim atît de greu ca specie, ci nu ca indivizi izolaţi ? Dacă privim din perspectiva miliardelor de ani, adică peste o sută de miliarde de ani cît durează un ciclu creaţional, după cum pretind unele voci, sigur că cele 400 de mii de ani de cînd se zice că a apărut umanitatea pe această planetă, conform lui Zaharia Sitchin, reprezintă abia începutul.Dar dacă privim din perspectiva vieţilor individuale încarnate în lumea fizică, mie mi se pare că sîntem o specie leneşă şi cam înceată la minte.

Că înainte de acei 400 de mii de ani s-au perindat alte şi alte civilizaţii pe Tera, e foarte posibil, ba aproape cert, de vreme ce s-au găsit atîtea urme de încălţări umane alături de cele ale dinozaurilor, care au vieţuit pe aici în urmă cu peste 65 de milioane de ani, dar desigur că acele fiinţe nu făceau parte din specia numită homo sapiens !

Lucrurile sînt mult mai complicate decît aş putea avea eu pretenţia de a le intui şi pînă la urmă nu clarificarea istoriei umane mi-am propus aici, ci doar mirarea care nu se mai termină, pornită de la noi ca indivizi, dar mai ales de la noi ca specie : oare de ce sîntem aşa de proşti ?

De ce trebuie să ne încarnăm de atît de multe ori pentru a învăţa nişte lecţii atît de simple cum ar fi lecţia iubirii, a dăruirii, a compasiunii, adică acele lecţii care ne-ar scoate din tagma de brute primitive şi periculoase pentru noi înşine ?

Mai ales acum cînd se prefigurează un al treilea război mondial, care dacă va începe şi va dura fie şi un an, ne va arunca într-o prăpastie şi mai neagră de suferinţe atroce ! Oare conştiinţa umanităţii să doarmă atît de adînc, încît să nu observe că sîntem continuu şi continuu victimele propriei noastre prostii ? Ca indivizi, dar mai ales ca specie, < nu credeam să învăţăm atîtea moduri de a muri , care de care mai dureros !>

Oare să nu fi existat, să nu existe o altă cale de a ne Trezi la nivel spiritual decît suferinţa, suferinţa şi iar suferinţa ??? Pare că nu toţi oamenii sînt buni, dar există ceva bun în fiecare om şi aceasta este esenţa sa nemuritoare.Poate că singurii oameni care se Trezesc în spirit, sînt cei care ştiu că dorm la nivel spiritual !

În apărarea lui Grieg

Nu Gregorian Bivolaru, ca **Maestru Divin pe deplin îndumnezeit**, asemeni tuturor Maeştrilor veritabili, are nevoie de apărarea noastră, cum nici Socrate n-avea nevoie de apărarea lui Platon, ci minţile opace, superficiale, dogmatice, labile, obtuze, de turmă (care nu gîndesc singure, ci se lasă gîndite de alţii), adică minţile foarte uşor influenţabile, au neapărat nevoie de apărarea şi avertizarea cuiva lucid, pentru ca acele minţi să nu cadă mereu şi mereu în capcanele pe care Forţele Întunericului le întind la tot pasul cu atîta perfidie şi mîrşăvie spre atragerea lor în abisul rătăcirii !

Asemeni lui Iisus şi a tuturor Avatarilor Divini, începînd cu Krişna şi terminînd cu orice Maestru Divin autentic contemporan nouă, şi Grieg a fost trimis în această lume decăzută spiritual **nu pentru a i se sluji** ori pentru **a i se aduce osanale** de oricine, ci pentru **a sluji** semenilor săi aflaţi în bezna ignoranţei. Dar ca şi mulţi alţi Maeştri Divini a căror misiune spirituală s-a manifestat la vedere prin predarea Învăţăturile perene mai multor discipoli, şi Grieg a avut de înfruntat, are şi va mai avea de înfruntat cît se va afla în lumea noastră, puternica opoziţie a Forţelor Întunericului, pentru că aceasta este cerinţa sau condiţia fără de care nu se poate evolua pe trepte superioare de conştienţă.

Dar cele care au cel mai mult nevoie de această apărare, pe lîngă minţile uşor influenţabile, sînt minţile NEDUMERITE ! Adică minţile nu foarte inteligente, nu suficient de intuitive, care au rămas de mai multe ori nedumerite de anumite acţiuni realizate fie de Grieg, fie de cîţiva instructori apropiaţi lui.NEDUMERIŢII sînt suficient de oneşti pentru a recunoaşte că nu înţeleg anumite lucruri, de aceea fie caută răspunsurile în ei înşişi, fie, cel mai adesea, îi întreabă pe cei mai inteligenţi sau intuitivi, socotiţi a fi mai avansaţi ca ei pe calea spirituală.Sigur că există o anume proporţie dintre nedumeriţi care rămîn în acest stadiu mai multă vreme, pînă cînd karma le permite să se limpezească, dar despre karma şi restricţiile ei va mai fi vorba aici.

Îmi cer scuze că voi repeta în acest articol unele argumente folosite în alte articole, însă acum le reunesc sub un singur titlu cu intenţia de a fi ceva mai clar şi mai metodic în expunerea temei propuse.Unele aspecte ale acestei teme sînt destul de delicate şi eu le voi lăsa în această formă (!), nu doar din cauză că am informaţii insuficiente despre ele, ci şi pentru că nu sînt eu în măsură să le clarific.

Spre a fi cît mai limpede, trebuie să precizez din capul locului un fapt care pentru cei mai mulţi va fi trecut neobservat, anume că **în** subiectul despre şcoala de yoga MISA şi mai ales în ceea ce-l priveşte pe Mentorul spiritual al acestei şcoli, există două aspecte net distincte : anume aspectele esenţiale şi cele colaterale sau aspectul de fond şi cel de formă.

Să fie clar că argumentele prezentate mai departe se adresează îndeosebi fiinţelor oneste, precum şi nedumeriţilor, nu celor demoniaci şi satanici, pe care nici un argument din lume, oricît de imbatabil ar fi el, nu i-ar putea convinge.

Aspectul esenţial privitor la Grieg este **autenticitatea realizării sale spirituale ultime** pe care forţele Întunericului o neagă cu vehemenţă, iar cel puţin o parte dintre cursanţii de la MISA o afirmă cu o certitudine de nezdruncinat.

Aspectul sau aspectele colaterale, ne-esenţiale, sînt cele legate de anumite acţiuni aparent contradictorii ale Mentorului spiritual al şcolii de yoga MISA. De ce am spus APARENT CONTRADICTORII ? Pentru că acţiunile oricărui Model Divin sînt aparent contradictorii pentru minţile obişnuite, de la nivelul logicii obişnuite.Cîteva astfel de acţiuni aparent contradictorii le voi analiza în acest articol, fiind o reluare din alte articole.

Revenind la aspectul esenţial, anume **îndumnezeirea deplină a lui Grieg,** argumentul cel mai bătător la ochi este însăşi înverşunarea turbată a Forţelor Întunericului îndreptată împotriva Mentorului şcolii de yoga MISA, care înverşunare nu se manifestă faţă de nici un alt fost cursant yoga ce a părăsit organizaţia MISA şi a înfiinţat un alt curs! Francmasoneria a căutat prin toate mijloacele să-l distrugă pe Gregorian Bivolaru şi şcoala sa de yoga, începînd cu denigrarea sa, calomnierea sa şi a şcolii, continuînd cu minciunile şi mistificările despre el şi terminînd cu privarea sa de libertate şi bombiţele pe care i le-au pus

în apartament spre a-l distruge fizic, nu doar moral. Acele încercări, ca de exemplu evenimentele din 2004, au avut şi rolul de a tria grîul de neghină, respectiv pe aspiranţii sinceri la spiritualitate, de cei prefăcuţi sau orbi spiritual.

Un alt argument - care de fapt este cel mai important – al autenticităţii realizării spirituale ultime la Grieg este că sub ghidarea şi cu ajutorul său subtil, mai multe fiinţe de la acest curs de yoga şi-au revelat Sinele Divin Atman, cazul cel mai celebru fiind al doamnei Florica Steva, a cărei carte poate fi lecturată de cei interesaţi, dar cu siguranţă vor mai apărea şi în viitor alte şi alte mărturii scrise ale altor cursanţi yoga de la MISA, pe lîngă acea Enciclopedie a roadelor spirituale, anunţată mai de mult.Dar nu am ştiinţă ca altcineva să-şi fi revelat Sinele Divin sub ghidarea vreunuia din actualii detractori a lui Grieg. De ce oare ?

Eu personal am avut revelaţia că Grieg este un Maestru Spiritual Eliberat într-un post negru de 40 de zile, în anul opt de curs.Pînă atunci avusesem unele îndoieli despre autenticitatea realizării sale spirituale, dar şi după aceea, pînă în anul 12 de curs, au persistat acele îndoieli, întrucît credinţa aparţine inimii trezite, pe cînd convingerile sînt ale minţii şi acestea se pot clătina dacă i se prezintă unele informaţii care subminează acele convingeri.Cea de a doua percepţie foarte clară despre el am avut-o, după anul 12, în timp ce urcam scările unui ashram, iar Grieg cobora acele scări, fapt semnificativ prin simbolismul său, care tradus pentru minţile leneşe, arată că Divinul coboară spre uman, în timp ce umanul urcă spre Divin.

Am perceput atunci emanînd dinspre fiinţa sa o forţă spirituală atît de imensă şi intensă, încît mi-am spus ulterior că el ar fi fost în stare să ţină piept singur tuturor hoardelor satanice care se reped asupra lui spre a-l distruge, ceea ce s-a dovedit a fi real ulterior, deoarece n-au reşit nici să-l închidă prea mult timp, nici să-l distrugă fizic, cum îşi propuseseră !

Aceste două trăiri, împreună cu iubirea resimţită de două ori în preajma sa, sînt singurele mele percepţii subtile despre Grieg; cam puţine, cum se vede, prin comparaţie cu cele pe care le-au avut cei mai mulţi sau cele mai multe dintre colegele mele de curs.Dar şi pînă să am acele percepţii, mi-am folosit mintea în

moduri pe care le recomand şi astăzi celor care se îndoiesc încă de autenticitatea îndumnezeirii sale.Adică observaţia şi deducţia.

Să se observe cum se comportă şi ce simt unele fiinţe de la cursul de yoga, cele care au stări excepţionale şi apoi deducţia apare de la sine.Să se observe profunzimea şi abordarea deseori inedită a cursurilor de yoga ori shivaism şi apoi deducţia vine de la sine.

Sigur că sînt şi „ uscături ” la acest curs, dar aşa cum spuneam şi în altă parte, nu cumva acele „uscături” sînt tocmai trimişii forţelor întunecate doar pentru a distruge din interior această şcoală autentică ? Eu cred că aşa stau lucrurile şi argumentul cel mai solid este că numai astfel de fiinţe rătăcite sînt capabile să jure cu mîna pe Biblie că nu vor divulga iniţierile care li se împărtăşesc la acest curs, pentru ca, ulterior, aceşti inconştienţi să divulge respectivele iniţieri pe internet ! Gestul lor este de altfel inutil, dar nu-i scuteşte de consecinţe karmice foarte neplăcute, (chiar dacă în timpul jurămîntului şi-au închis nadi-urile printr-o mudra specifică pentru anularea jurămîntului !), fiindcă acele mantre nu folosesc nimănui cîtă vreme oamenii care le iau de aiurea, nu au primit iniţierea direct.

Şi atunci de ce le-au dezvăluit acei inconştienţi ? Din spirit de frondă sau repetînd în mic revolta luciferică împotriva Spiritului Absolut; din orgoliu exacerbat, care ar putea fi şi simptomul unei dorinţe infantile de auto-preamărire, atît de des întîlnită la spiritele primitive, cum sînt în lumea noastră Reptilienii şi aghiotanţii lor francmasoni.(Vezi **David Ike - Secretul suprem**).

De bună seamă că nu toate „uscăturile” de la cursul nostru de yoga aparţin categoriei descrise mai sus, dar acest tip este cel mai nociv, malefic sau periculos pentru stabilitatea şi integritatea cursului.Întrebat fiind de ce nu-i exclude de la curs pe aceşti opozanţi, Grieg a răspuns că „ fiecare are şansa lui !”

Referindu-ne apoi la aspectele colaterale, ne-esenţiale, acestea vizează denigrarea, calomnierea şi distrugerea lui Grieg şi a şcolii sale, prin ridiculizarea unor terapii promovate de el, cum este urinoterapia, terapii care în alte ţări nu doar că nu sînt privite chiorîş, ci se fac congrese pe tema lor ! La această reţetă se adaugă minciuna sau scornirea a tot felul de inepţii care i se atribuie lui Grieg,

cum este cea cu distrugerea familiilor sau luarea caselor nu ştiu căror cursanţi, dar inventarul tertipurilor şi mîrşăviilor este mult mai lung decît mi-l amintesc în acest moment, pe lîngă faptul că nici nu e necesar să fac aici o listă completă a lor, pentru că se ştiu deja şi n-are rost să le repet.

Am să mă refer doar la una din aparentele contradicţii, cea mai cunoscută de altfel. Este vorba despre schimbarea poziţionării lui Brahmarandra.Totdeauna este valabilă aserţiunea că dacă se porneşte de la premise corecte, se ajunge la concluzii corecte, iar dacă se porneşte de la premise greşite, rezultatele vor fi greşite.Deci dacă se porneşte de la premisa că Mentorul spiritual al şcolii de yoga MISA este o fiinţă pe deplin îndumnezeită, atunci schimbarea localizării brahmarandrei are o explicaţie uşor de găsit de cei cu minţile deschise şi intenţii benefice, dar dacă se porneşte de la premisa că Grieg este un fals maestru, atunci poţi spune despre el orice absurditate şi inepţie, că nu mai contează.

De mii de ani, tactica sataniştilor pentru distrugerea oponenţilor este aceeaşi : minciună-denigrare-calomniere-ridiculizare-întemniţare şi apoi ucidere, cînd s-a reuşit aceasta.Motivul pentru care Grieg a indicat greşit prima dată localizarea lui brahmarandra este acelaşi motiv pentru care Tilopa, meastrul lui Naropa, i-a introdus aşchii de lemn sub unghii celui din urmă, cerîndu-i să nu se mişte din acel loc pînă se va întoarce, ceea ce a facut după trei zile, dar avertizîndu-l dinainte că dacă nu-i convine, poate să-şi încheie supliciul, scoţîndu-şi aşchiile şi plecînd în drumul lui, numai că în acest caz nu se mai putea întoarce la Maestrul său.

Este acelaşi motiv pentru care Marpa l-a obligat pe Milarepa să construiască de nu ştiu cîte ori o casă, pe care, cînd era aproape de finalizare, îi cerea s-o dărîme şi apoi să construiască altă casă, cîţiva metri mai încolo, astfel că spatele bietului discipol ajunsese o masă de carne vie purulentă de la atîtea pietre cărate !

Este acelaşi motiv pentru care Grieg ne lăsa să aşteptăm ore în şir pînă să vină la spirale, ori la conferinţe, dar precum se vede, el a fost şi este mult mai blînd cu noi, decît predecesorii săi.Asta şi pentru că cei mai mulţi dintre noi sîntem cu mult mai nevolnici decît aspiranţii spirituali din vechime, care erau capabili să îndure suferinţe care pe noi astăzi ne-ar răpune în cîteva zile sau ore !

Iar dacă cineva dintre cititori n-a înţeles la ce fac aluzie, voi spune direct, anume că motivul unor acţiuni aparent contradictorii ale Ghidului nostru spiritual au drept cauză karma negativă uriaşă a discipolilor şi că predarea uneori inexactă, alteori trunchiată a unor informaţii la acest curs de yoga se datorează lipsei meritelor majorităţii discipolilor.

În cuvintele lui dintr-un articol genial, numit **Modalităţi simple de iluminare** :

„ TOTDEAUNA AVEM EXPERIENŢE ŞI PERCEPŢII STRICT CORESPUNZĂTOARE NIVELULUI NOSTRU DE VIBRAŢIE. NICIODATĂ NU PUTEM AVEA DECÎT FERICIREA PE CARE O PUTEM ÎNŢELEGE !...Poate că mulţi dintre noi nu sînt mulţumiţi de nivelul la care existăm în Univers, dar în realitate noi sîntem aici în urma liberei noastre decizii de a ne expansiona în iubire sau de a ne retrage suspicioşi de la ea.Creierul şi corpul pe care le avem în prezent, familia, societatea, momentul istoric în care am fost născuţi, toate acestea şi multe altele au fost determinate prin acţiunile tale anterioare de tine însuţi, de gradul tău de expansiune, de cît de mult ţi-ai dorit sau îţi doreşti să iubeşti. NIMENI NU ŢI-A FĂCUT NIMIC PE NEDREPT, NIMENI NU TE-A PEDEPSIT DIN ÎNTÎMPLARE, NIMENI NU TE-A FORŢAT**, ÎN EXPERIENŢA FIECĂREI SECUNDE PE CARE O TRĂIEŞTI EXISTĂ O ABSOLUTĂ JUSTIŢIE** ! Nimic nu e ascuns, nimic nu e pierdut, nimic nu e uitat, nimeni nu e niciodată abandonat ! ”

Deci, în experienţa fiecărei secunde pe care o trăim există o justiţie absolută ! Decurge logic că lamentarea sau nevricalele noastre, fie că sînt îndreptate punitiv înspre o altă persoană sau organizaţie, fie că sînt îndreptate împotriva propriei fiinţe, sînt pierderi inutile de timp şi energie.Ele pot fi folosite mai degrabă ca o modalitate de defulare, ca o supapă pentru depresurizare, însă cînd propriile nemulţumiri sînt amplificate şi transformate în arme de răzbunare faţă de inamici reali sau imaginari, închipuiţi de propria minte bolnavă, aducînd acuze unora sau altora pentru frustrările şi neputinţele noastre, atunci ar trebui să ne punem întrebarea elementară **de ce** şi să căutăm răspunsul cu sinceritate în noi înşine.

Ceea ce creştinii numesc păcate strămoşeşti, iar yoghinii karma negativă, este cauza atotputernică a tuturor destinelor umane, deasupra ei fiind doar Graţia

Divină.Această karmă negativă, asemenea lanţului de care sînt legate unele animale, este mai permisivă sau mai restrictivă, în funcţie de faptele noastre bune sau rele, comise de-a lungul tuturor încarnărilor precedente.Dacă unii din actualii detractori ai şcolii de yoga MISA şi ai Mentorului ei spiritual au urmat cursurile acestei şcoli unul sau mai mulţi ani, înseamnă că atît le-a permis karma lor, dacă numai atît au înţeles din învăţătura primită, înseamnă că atît le-a permis karma lor.Dacă au avut niscai trăiri negative în urma aplicării unor procedee yoghine, înseamnă că aşa li se cuvenea din pricina unor acţiuni greşite din trecut, ci n-a fost vina Maestrului spiritual, şi nici a tehnicilor practicate, dacă ele vor fi fost corect aplicate.

Situaţia e cu mult mai complexă şi subtilă pentru fiecare caz în parte, dar ceea ce vreau să scot în evidenţă aici este că, deşi nu pot înţelege mai mult decît le permite karma sau impurităţile lor mentale, poate că ar putea înţelege ceva mult mai simplu, **că prin acţiunile lor îşi fac rău doar lor înşişi şi nimănui altcuiva** !

Este o lege spirituală eternă şi inviolabilă care spune că întotdeauna, prin acţiunile, gîndurile şi cuvintele noastre, aducem suferinţă sau bucurie doar nouă înşine, chiar dacă, aparent, rănim sau binecuvîntăm pe altcineva.Cei dintre cititori sau cititoare care au o anumită curăţenie sufletească, vor fi simţit clar ce energii degajă o fiinţă malefică, prin comparaţie cu una benefică, sau ce energii degajă detractorii şi calomniatorii lui Grieg şi a şcolii ghidate de el, prin comparaţie cu acei dintre cursanţii yoga care şi-au revelat Sinele Divin Atman, ori măcar cei care şi-au trezit Sufletul !

Este suficient să se lectureze cîteva pagini ale celor de la ex-misa ori anti-misa, pentru a simţi clar şi indubitabil demonismul acestor grupuri, asta dacă mintea şi sufletul cititorului sînt suficient de curate, fiindcă în caz contrar, atunci cînd mintea şi sufletul celui care citeşte sînt impure, el intră în rezonanţă cu maleficienţa celor care au scris respectivele denigrări şi nu mai poate decela nici o diferenţa între mintea sa şi a celorlalţi asemeni sieşi.

Un exemplu de penibilitate anti-misa îl oferă un oarecare, pe pagina unde este prezentat documentarul tvr „ Cel care gîndeşte altfel”, care întreabă de ce nu plăteşte MISA copyright-ul la muzica folosită pentru exemplificări spirituale ?...

Statul masonic îşi fură proprii cetăţeni cu miliarde de euro anual, iar gică de la sculărie întreabă de ce nu plăteşte Misa copyrght-ul la muzica folosită pentru exemplificările spirituale, care muzică fiind în cea mai mare parte remixată, adică luat cîte un fragment din mai multe piese muzicale, şi reasamblate, nu e necesară plata copyrght-ului!... Adică statul masonic ne otrăveşte aerul, apa şi mîncarea, iar Cetăţeanul turmentat întreabă cu cine să voteze !!!

Puţin mai sus, face o afirmaţie de o stupiditate inegalabilă, susţinînd că „ pentru cultura ta generală, nu există fiinţe malefice !” De unde tragem concluzia că reptilo-masonii zilelor noastre care vor să ne extermine cît mai repede şi pe cît mai mulţi dintre noi oamenii prin Codex alimentarius, ba chiar şi animalele nevinovate, prin metodele cele mai bestiale inventate vreodată pe această planetă, sînt doar nişte mieluşei nevinovaţi din constelaţia Draco ! Aceşti indivizi montaţi de forţele întunericului se prefac că nu observă gravele problemele ale anti-civilizaţiei masonice, ci le stau în ochi gelozia iluzorie a soţilor Stoian, ipocrizia sau miciuna nu ştiu cărui instructor şi alte mizilicuri !...Nu observă că din primăvara acestui an, băncile vor face executarea silită a cinci sute de mii de apartamente, ceea ce înseamnă cam un milion şi jumătate de oameni aruncaţi în stradă, dar repetă o calomnie aberantă reluată obsesiv cum că MISA a luat casa nu ştiu cui, deşi n-a luat casa nimănui ! Şi fac toate acestea cu aerul că au descoperit America în buzunarul de la spate a unui borfaş prins cu mîna în cutia milelor !

Această tactică satanistă de a abate atenţia opiniei publice asupra unor aspecte minore, pentru ca oamenii să nu le vadă pe cele foarte grave, este veche din cînd Kali yuga, dar pare la fel de eficientă ca pe vremea stalinismului, cînd accesul la informaţie era foarte-foarte redus, iar posibilitatea de a spune adevărul lipsea cu desăvîrşire, spre deosebire de momentul prezent, cînd internetul ÎNCĂ ne mai oferă şansa unor informaţii veritabile, pînă nu va fi şi el restricţionat sau închis definitiv.

Şi spre a vă face o imagine cît mai clară asupra detractorilor lui Grieg şi a şcolii sale, iată cîteva întrebări :

Oare atunci cînd merg în natură, oamenii admiră scaieţii şi spinii, rîpele sau mormanele de gunoi ale altor oameni ? Oare cînd bărbaţii îndrăgostiţi îşi întîlnesc iubitele, se îmbracă în salopetele pline de var şi praf cu care au făcut curat în casă şi duc buchete de scaiţi sau urzici, în loc de flori ? Oare cînd invităm pe cineva la masă, îi oferim resturile de la cartofi şi de la alte legume drept mîncare, iar la poartă atîrnăm rufele murdare ale întregii familii?

Cine este atît de nebun să facă biserici din veceurile publice ? Poate doar o fiinţă satanică !...Aşa arată site-urile grupărilor ex şi anti-misa ! O adunătură de coteţe imunde în care se contabilizează dejecţiile umane cu ifose de paznici ai moralei publice !

Fiecare om are cel puţin trei sau patru defecte de caracter, iar relaţiile dintre oameni în Kali yuga, oricare ar fi gruparea pe care o luăm ca punct de referinţă, abundă în conflicte sau frecuşuri dizarmonioase, pentru că acesta e nivelul de conştiinţă predominant în epocile decăzute spiritual - că doar de asta şi sînt decăzute, că dacă ar fi armonie şi iubire între oameni, nu s-ar mai numi epoci decăzute spiritual ! Dar a face din defectele umane vitrine sau expoziţii la vedere, scoţîndu-le în evidenţă la modul obsesiv numai şi numai pe cele mai penibile, asta arată ceva grav despre cei care se ocupă cu aşa ceva, fiindcă, precum se spune, ei judecă lumea prin ochii propriei perversităţi.

Dacă sînt aşa de inteligenţi şi morali - că tot îi acuză pe cei de la MISA că au creierele spălate – atunci de ce nu se constituie toţi detractorii de la ex şi anti misa într-o grupare spirituală, sub ghidarea celui mai elevat dintre ei şi să ofere celor de la MISA un exemplu de moralitate şi sfinţenie sau spiritualitate superioară ? Pentru un motiv pe cît de simplu, pe atît de evident : cum nu poţi face marmeladă din scaieţi, tot aşa nu se poate crea o grupare spirituală dintr-o adunătură de cutre, detractori, calomniatori, satanişti şi demoniaci !

Că la Misa au fost şi poate mai sînt lupte pentru putere între vipuri, că unii nu-i agrează pe alţii şi nu domneşte armonia paradisului între toţi membrii acestei grupări, că s-au făcut ori se mai fac greşeli, acestea sînt comportamente omeneşti normale în kali yuga, iar acest gen de observaţii le poate realiza oricine. Să-ţi iei însă drept ţel în viaţă contabilizarea tuturor strîmbăciunilor pe care le constaţi în

jurul tău, fără să vezi bîrna din proprii ochi, ţipînd în gura mare despre neregulile de la MISA, ba chiar tunănd şi fulgerînd pe diverse pagini de site despre hibele unuia sau altuia, arată că mintea ta sau a acestor indivizi are rezonanţe foarte joase şi atunci să nu se mai mire de ce sînt etichetaţi drept demoniaci şi larvari !

O zicală celebră spune că pentru a adora un zeu, trebuie să fii tu însuţi zeu, dar pentru a vedea doar pete, hibele, murdăria şi defectele fiinţelor umane, trebuie să fii tu însuţi la fel de strîmb, pentru că atîta eşti capabil să reflectezi.Este principiul oglinzii, care afirmă că oglinzile strîmbe reflectă strîmb toate imaginile, iar pentru a reflecta corect, trebuie ca acele oglinzi să fie pure.Sau, parafrazînd o altă zicală: spune-mi cum vezi lumea, ca să-ţi spun cum eşti tu însuţi !

Cei care se află încă în această situaţie de bîrfitori şi colportori la MISA, ar trebui să-şi pună mai des întrebarea : pentru ce au venit pe această cale spirituală ? Pentru a se distra pe socoteala altora, inventariindu-le defectele sau pentru a-şi vedea de propria evoluţie spirituală cu seriozitate şi atenţia cuvenită ? Sigur că fiecare e liber să aleagă ce-i place, dar să nu se mire apoi de consecinţele alegerilor greşite, fiindcă în pofida a ceea ce se spune, PROSTIA DOARE, dar nu atunci cînd e co-misă, ci cînd este ex-misă !!

Apoi ca şi cum toată otrava emanată de aceşti orbi rătăciţi n-ar fi fost suficientă, ei şi-au asigurat o karmă şi mai tenebroasă prin dezvăluirea unor tehnici iniţiatice, care asemenea mantrelor, nu pot fi folosite de nimeni altcineva în lipsa iniţierii subtile propriu-zise.Şi numai acest gest în sine arată – dacă mai era nevoie de argumente în plus – cîtă minte înceţoşată trebuie să aibă pentru a realiza aşa ceva ! Cum nu poţi face o impresie bună croindu-ţi o haină din petice divers colorate şi murdare sau un grup spiritual dintr-o adunătură de fiinţe malefice, atunci nu-ţi rămîne ţie ca individ larvar decît să te făleşti cu gunoaiele pe care le strîngi din gropile cu dejecţii ale comunităţii, că doar la atîta te duce mintea ! Sentimentul de auto-preamărire este atît de înrădăcinat pe nivelele joase ale conştienţei umane, încît nu contează obiectul colecţiilor tale, important este să te poţi făli cu ceva în ochii celorlalţi ! Chiar dacă acel ceva este partea cea mai imundă a vieţii umane sau aurul furat de la alţii, respectiv cursurile, conferinţele şi iniţierile secrete de la

MISA, dar **nu şi cursurile de Krya-yoga ale lui Yogananda** , pe care unii ex-misani se laudă că le-au urmat !

Spun toate acestea ca cineva care s-a întors împotriva Maestrului spiritual cel puţin într-una din vieţile mele trecute, dacă nu în mai multe existenţe, din care pricină actuala mea încarnare a fost plină de suferinţă şi disperare.

Din cauza acestor restricţii karmice severe n-am pomenit nimic de un alt argument esenţial privind autenticitatea îndumnezeirii Ghidului nostru spiritual, care se manifestă prin sutele de exemplificări ale unor stări spirituale model făcute de-a lungul celor 20 de ani...Pentru că am perceput rareori tema exemplificată şi într-un mod aş spune cu totul insuficient, spre deosebire de colegii şi colegele mele de curs, dintre care acum o amintesc doar pe Doamna Învăţătoare, ale cărei relatări minunate m-au încîntat adeseori !

Chiar dacă unii vor fi susţinînd că nu stările sînt importante, ci realizarea spirituală, totuşi stările excepţionale trăite, pe lîngă faptul că sînt jaloane pe calea spirituală, au rolul de a ne impulsiona, de a menţine entuziasmul căutării, de a ne mări aspiraţia spre îndumnezeire, în lipsa cărora unii dintre cursanţii yoga se descurajează, se plafonează sau chiar părăsesc calea autentică pentru a se alătura grupurilor malefice nu doar din spirit de frondă, cît mai ales pentru că acolo îi bagă cineva în seamă şi se pot fuduli cu bicisnicia lor ! Decît codaşi la oraş, mai bine fruntaşi printre trufaşi !

Pentru că a face rău e foarte simplu, nu-ţi trebuie nici o dotare specială, ba dimpotrivă, cu cît fiinţa este mai troglodită, cu atît poate face mai mult rău, pe cînd a face bine necesită un nivel de conştienţă destul de înalt şi acest **simplu fapt**, acest **fapt elementar** ar trebui să-i pună pe gînduri pe detractorii celor care nu mai pot dormi sau trăi din pricina neregulilor de la MISA şi a acţiunilor contrariante ale Mentorului spiritual al acestei şcoli.

Amintesc răuvoitorilor şi puţin înţelegătorilor de la ex şi anti-misa că ESTE IMPOSIBIL SĂ SE REALIZEZE MAGIE NEAGRĂ CÎND SE INVOCĂ AJUTORUL LUI DUMNEZEU-TATĂL, că magia neagră se face numai şi numai cu ajutorul entităţilor satanice !

Chiar dacă actualii detractori ai lui Grieg nu cred în el, dar dacă le-a mai rămas o fărîmă cît de mică de credinţă în Spiritul Suprem Absolut, ar fi stringent necesar să invoce ajutorul Atotputerniciei Divine spre a li se arăta calea cea dreaptă măcar acum cînd au rămas doar două minute înaintea Secerişului final, a trierii celei din urmă a roadelor bune, de cele stricate.

Pentru că dacă n-o veţi face nici acum, va mai trece multă, amarnic de multă vreme pînă să vi se mai ofere această oportunitate de cel pe care voi acum îl denigraţi sau l-aţi uitat complet, şi care este însăşi esenţa noastră nemuritoare, care în exterior a luat chipul lui Grieg !

Spre final, reamintesc aceste cuvinte ale lui Goethe :

„ **Dacă iei omul drept ceea ce pare a fi, faci din el ceva mai rău decît este, dar dacă îl consideri ca fiind deja ceea ce ar putea fi, faci din el ceea ce ar trebui să fie** !”

Aceasta este taina transfigurării, pe care detractorii lui Grieg au uitat-o cu desăvîrşire, ba chiar şi mulţi dintre cursanţii de la MISA o aplică doar din cînd în cînd şi eu nu fac excepţie !

Dar cu toate neajunsurile mele, pot să afirm ceva cu o certitudine de nezdruncinat, anume că prefer să merg cu Grieg oriunde mă conduce, fie şi în iad, decît să urmez pe oricare dintre calomniatorii lui, fie şi în rai ! Că doar se şi spune că dacă îţi vezi Ghidul spiritual ca pe un om, primeşti doar ceea ce îţi oferă un om, dar dacă îl priveşti ca pe un Maestru Divin, beneficiezi de Graţia unui Maestru. Sau, cum se mai zice, mai bine cu un înţelept la pagubă, decît cu un prost la cîştig ! De ce ?... În nici un caz pentru că aş avea creierii spălaţi sau mi-ar lipsi discernămîntul ! Ba dimpotrivă, aş zice, ba dimpotrivă !

Aşadar, nu Grieg are nevoie de apărarea noastră, ci minţile slabe, influenţabile sau nedumerite, pasibile de alunecări pe panta ce duce spre întuneric, au stringent nevoie de astfel de avertizări.Şi închei tot cu un citat al Maestrului nostru :

„ Aminteşte-ţi în permanenţă că eşti o fiinţă liberă care se poate autodetermina în întregime.Nici o altă fiinţă vie sau grup de fiinţe nu-ţi poate influenţa vibraţia specifică, dacă tu, cu fermitate, nu vrei aceasta.Nu este nimic în Univers care să poată să se opună voinţei tale libere, dacă tu nu permiţi cumva aceasta.Nimic şi nimeni, în afara ABSOLUTULUI nu are putere asupra ta, împotriva voinţei tale; nimeni nu te poate ispiti, nimeni nu te poate corupe, nimeni nu-ţi poate sta în cale.TU şi numai TU eşti singurul responsabil de modul în care exişti.Starea ta interioară nu este niciodată în mod inexplicabil programată.Sentimentul de a fi forţat sau influenţat din afară împotriva voinţei tale poate apare doar atunci cînd devii extrem de receptiv şi dens, cînd îţi contracţi conştiinţa şi te opacizezi.Procesul iluminării înseamnă să-ţi expansionezi la infinit conştiinţa şi înţelegerea intuitivă în aşa fel încît să poţi cunoaşte fulgerător, în profunzime, orice fiinţă prin empatie şi să percepi întregul Univers ca fiind o inefabilă interacţiune perpetuă de fiinţe vii ... Iubirea este manifestarea beatifică cea mai înaltă, deoarece iubirea include totdeauna în ea şi ceea ce nu este iubire.Iubirea permite să experimentăm viaţa plenar şi armonios, fără să opunem rezistenţe la nivel mental, dîndu-ne astfel posibilitatea de a deveni SPAŢIU beatific.La acest nivel unde iubirea pură este permanent constantă şi conştiinţa total trezită, vom putea înţelege prin experienţă directă în spaţiile cele mai profunde ale fiinţei noastre, aparentul miracol de a conţine simultan în noi înşine contradicţii polare, antagonisme complementare şi fascinante paradoxuri...Pentru aceasta este esenţial să ne amintim că ceea ce se întîmplă nu este atît de important, precum felul cum reacţionăm interior la ceea ce se întîmplă ! ”

Oare le va permite karma răuvoitorilor şi puţin înţelegătorilor să aprecieze la justa lor valoare aceste îndemnuri divine ? Vom vedea.Pe mine m-ar bucura să aud că măcar unul dintre aceşti rătăciţi s-a întors pe calea ce duce la mîntuire, oricare i-ar fi maestrul spiritual, dar în fapte, nu în vorbe !

Un răspuns de bun simţ

Acest răspuns a fost dat de o cititoare ca o paralelă la multele şi aberantele calomnii aduse Avatarilor Divini de-a lungul vremii.

“ Te rog să-mi permiţi să-ţii ofer un exemplu de reducere la absurd, bazat pe Noul Testament:

Iisus a venit cu o misiune spirituală. El a atras în jurul lui tot felul de oameni, vameşi, prostituate, infirmi, posedaţi, etc. Printre cei 12 discipoli mai apropiaţi, a avut un tradator care l-a vîndut fariseilor şi pe urmă s-a sinucis. Alţi discipoli s-au dezis de el cand a fost arestat şi l-au contrazis deseori în decursul timpului …

Bun. Să presupunem urmatoarea situatie: EU, mare virtuoasă, imaculată şi impecabilă, mă înscriu în rîndurile învăţătorului Iisus ca să-i urmez învăţătura. Pe urmă, observ că în stînga mea stă un vameş, în dreapta o prostituată, în faţa mea un olog care miroase urît şi în spatele meu un tip dubios care se uită după femei. Atunci mă revolt, desigur: "Păi bine, Doamne ,Iisuse, de ce nu mi-ai spus că sunt prostituate printre discipolele tale? Nu cumva Tu le incurajezi? Nu cumva Tu le-ai învăţat? De ce nu ai pus un afiş să mă previi că ai oameni dubioşi pe lîngă Tine?"

Pe urmă mă umflu în revolta şi imaculata mea puritate şi zic: "De ce eşti cu două feţe?!...Tu încurajezi aceste femei să trăiască nemăritate sau văduve, să umble din loc în loc după Tine, să stea laolaltă cu bărbaţii în locuri publice, prin

urmare eu cred că Tu le corupi la prostituţie şi neascultare şi rebeliune. Şi în plus, ce caută femeile alea tinere şi nemăritate pe lîngă Tine? Şi de ce te privesc cu atîta dragoste? Aha, ştiu ce faci Tu ! Le iei banii şi pe urmă le încurajezi la prostituţie ! Sau invers.

Ce le faci că îţi dau Ţie toţi banii? De altfel, ce faci TU cu banii lor? De ce mănîncă toţi nespălaţii Tăi de discipoli din banii lor?!... De ce iei de la unii şi dai la alţii? !

Eu cred ca Tu eşti un tantric de mîna stîngă şi nu m-ai anunţat cînd m-am înscris în rîndurile Tale ! Eu credeam că eşti un sfînt, cînd colo, eşti înconjurat de tot felul de păcătoşi, pe care desigur că Tu îi corupi şi-i încurajezi să păcătuiască !...

Aşa că eu plec... într-un loc mai curat, mai demn de mine. Nu cu făţarnicii şi mincinoşii aceştia care una zic şi alta fac. Şi în plus, de ce umbli cu discipolii Tăi flămînzi prin toate oraşele, să-ţi promovezi doctrina? Dar ce sunt ei, agenti electorali?! Eu cred că-i exploatezi pentru că sunt proşti şi analfabeţi şi Tu profiţi de ei !!! Cine ştie ce cîştig ai Tu de pe urma lor !!!... Vai, ce ruşine !!!..."

Şi aş putea continua aşa indefinit. Am vrut doar să demonstrez prin reducere la absurd că ORICINE, ORICÎND, poate fi desfiinţat şi pus la zid. Mare lucru nu-i. Este chiar usor. Mai dificil este să vezi Dumnezeirea dintr-un Învăţător. “

Unde sînt eroii de altă dată ?

A reduce gusturile sau conduita tuturor barbaţilor la îngurgitarea zilnică a berii şi a micilor în timp ce îşi citesc paginile de sport ale ziarelor, ar da impresia femeilor că barbaţii de pe Tera au creierul cît gămălia acului şi se preocupă doar de două sporturi, cel cu mingea şi cel cu biluţele introduse în găuri , asta cînd s-au plictisit să introducă ceva în altceva !

Că sînt o gramadă de proşti printre bărbaţi, nu e de mirare după ce vezi cam peste tot asemenea exemplare, mirarea apare cînd femeile cred că doar astfel de specimene există pe lume!

Acum desigur, cum ne aflăm în Epoca de plastic, probabil că pe nevăzute şi ne-simţite şi creierele unora s-au transformat în plastic ! După atîta îndobitocire masonică, nu e de mirare ! Mai trist este că multe femei frumoase par a fi în limbă după ambalajele astea masculine, care doar atîta sînt : ambalaje goale !

Atrăgătoare, dar goale pe dinauntru sau umpute, cel mult, cu reguli stupide şi pofte gregare !

Pentru că bărbaţii şi aşa se fac de ruşine în aceste vremuri apocaliptice, ascunzîndu-se ca nişte laşi în găurile de şobolani ale propriei larvarităţi, acum cînd o <mînă > de satanişti ne conduc destinele spre o prăpastie de sărăcie şi violenţe NEMAÎNTÎLNITE NICIODATĂ ÎN CURSUL ISTORIEI PLANETARE, prin Codul Alimentar otrăvit şi prin cipurile (pe)RFID, care ne vor transforma în VERITABILE LEGUME !

Iar BĂRBAŢII PĂMÎNTENI joacă fotbal sau alte sporturi CRETINE, în loc SĂ PROTESTEZE PAŞNIC DAR PERSEVERENT ÎMPOTRIVA TUTUROR NEDREPTĂŢILOR PE CARE GUVERNANŢII ACTUALI VÎNDUŢI NECURATULUI NI LE FAC ZI DE ZI !!!

Ce aşteaptă oare aceşti bărbaţi laşi şi fricoşi, să iasă în stradă propriile femei , copiii sau bătrînii lor ?

Dacă nu ei, atunci cine ?

Dacă nu acum, atunci cînd ?

Cînd va fi prea tîrziu...cînd vom fi cipuiţi şi nu vom mai avea voinţă proprie ???

Sigur că aici NU mă refer la acei bărbaţi care şi-au vîndut sufletul Necuratului pentru un pumn de dolari, ci la acei bărbaţi care mai au < coloana vertebrală > dreaptă, adică au CARACTER, BUN SIMŢ şi o minimă INTELIGENŢĂ, pentru că sînt sigur că nu toţi bărbaţii de pe Pămînt s-au cretinizat de-a binelea şi în afară de sport, maşini sau calculatoare, nu mai ştiu nimic !

Acei veritabili bărbaţi - oricît de puţini ar exista, fie şi o mie din cinci milioane - acei bărbaţ -EROI ar trebui să ia atitudine FERMĂ împotriva HIDREI MASONICE mondiale sau doar locale din ţara asta, spre a ne demonstra că SEMINŢIA VITEJILOR de altă dată n-a dispărut pentru totdeauna, existînd doar în balade sau legende !

Repet : Dacă nu voi, EROILOR, atunci CINE să iasă în stradă şi să protesteze pînă se obţin rezultate mulţumitoare ?

Dacă nu ACUM , atunci CÎND ???

Iar dacă sînteţi atît de LAŞI, atît de PROŞTI sau atît de INERŢI şi FRICOŞI, încît nu sînteţi capabili decît să beţi bere şi să citiţi pagina sportivă a ziarelor, atunci veţi avea O MARE SUPRIZĂ ÎN URMĂTORII DOI-TREI ANI !

NICI MĂCAR PENISURILE VOASTRE NU VOR MAI FI CĂUTATE DE VREO FEMEIE, DEOARECE DUPĂ CE VEŢI FI CIPUŢI, COCOŞEII VOŞTRI VOR FOLOSI DOAR LA ELIMINAREA BERII DIN VOI SAU CE

ALTE LICHIDE MAI CONŢIN AMBALAJELE VOASTRE NUMITE TRUPURI !

Adică tocmai FALA VOASTRĂ CEA VESTITĂ VA FI ATUNCI, DUPĂ CIPUIRE, un simplu furtun de eliminare, zbîrcit şi inert , aşa cum sînt minţile multor bărbaţi actuali !

Şi dacă nu credeţi că va fi aşa, atunci informaţi-vă de pe internet, citind site-ul < Ieşirea din Matrix >, < yogaesoteric> şi multe altele, ci nu doar despre sporturile tembele, şi atunci, DUPĂ ce veţi citi ceea ce trebuie citit, dacă mai aveţi chef să continuati să dormiţi, înseamnă că sînteţi realmente aşa cum ne caracterizează masonii, adică GOIMI sau ANIMALE !!!

Dar oare chiar numai oameni/sclavi sînt printre noi ???
Eu unul cred că există şi EROI VERITABILI !

VOM VEDEA ÎN VIITORUL APROPIAT CÎŢI BĂRBAŢI VERITABILI MAI EXISTĂ ÎN ŢARA ASTA ŞI ÎN LUMEA NOASTRĂ !

Gîlceava prostului cu lumea

Titlul de mai sus este o parafrază a unei lucrări scrisă de Dimitrie Cantemir : *Gîlceava înţeleptului cu lumea*, învăţată la şcoală de unii dintre noi şi îl folosesc pentru că îmi place nu doar sub aspect eufonic, ci şi prin ceea ce sugerează.Ce înseamnă gîlceavă, presupun că nu e nevoie să mai spun şi nici eufonie.

La tinereţe făceam exces de neologisme, ba chiar îmi amintesc că am scris pe la douăzeci şi patru de ani - parcă - un text în care parodiam o acuplare trupească între un el şi o ea doar cu neologisme pe parcursul a patru sau cinci pagini.În prezent folosesc rareori neologismele, ca să nu oblig cititorul la căutarea semnificaţiei lor, căutare pe care puţini sînt dispuşi s-o realizeze.Textul acela a fost scris în urma unei cumplite dezamăgiri !

Ca tot omul, am aşteptat cu nerăbdare mulţi ani prilejul de a cunoaşte femeia în sens biblic, adică de a face amor şi cînd am reuşit asta la 22 de ani, am trăit una din cele mai mari dezamăgiri din viaţa mea, repetată de alte trei ori la rînd. După a patra deziluzie mi-am spus textual că dacă se mai repetă o dată chestia asta, mă spînzur şi am avut grijă să nu se mai repete, că eram prea curios de ce mai avea viaţa de oferit ca să-i pun capăt aşa de repede !

A trebuit să treacă multă apă pe Bahlui pînă să înţeleg că eu nu făcusem amor, ci sex şi că cel din urmă este degradant, ba chiar penibil pentru foarte mulţi oameni, nu doar pentru mine.Vorba nu ştiu cărui înţelept din Biblie : unde dragoste nu e, nimic nu e ! Eu aş spune asta mai plastic : unde dragoste nu e, iadul este !

Acum cînd scriu acest text sînt îndrăgostit pentru a nu ştiu cîta oară de a nu ştiu cîta femeie ! Aş putea să le număr, dar nu contează oricum pentru cititor acest dataliu.Starea aceasta de îndrăgostire dă savoare, sens şi bucurie la aproape toate gesturile pe care le face iubita sau pe care le facem în prezenţa fiinţei iubite, prin contrast cu simpla acuplare sexuală dintre doi oameni, fără nici un sentiment,

adică nici măcar atracţia sexuală, ci e făcut doar pentru descărcarea unui surplus hormonal.

Chiar dacă persoana iubită se comportă dizarmonios, ca să nu spun ţărăneşte, după ce ne trece supărarea, apare din nou o anume gingăşie, împletită cu bunătate, înţelegere şi toleranţă, dar mai ales speranţa că poate la următoarea discuţie sau întîlnire, ea – fiinţa iubită – se va comporta mai înţelegător sau armonios, simţind starea noastră de dăruire şi afecţiune faţă de ea, deşi e posibil ca lucrurile să se repete întocmai şi la următoarele întîlniri, cum se petrece adesea atunci cînd iubirea este cvasi-absentă la unul dintre cei doi.

Aşa se face că în cazul meu, pînă la 34 de ani, cînd am purces pe o Cale spirituală autentică, sub îndrumarea unui Ghid spiritual autentic, eram tare pornit împotriva lumii şi a vieţii, drept pentru care de pe la 22 de ani am început să beau alcool de 3-4 ori pe săptămînă din disperare.

Acest mod de a-mi îneca amarul n-a încetat definitiv nici după ce am ajuns să înţeleg cine este vinovat de amărăciunea vieţii mele, deci mult după începerea practicii spirituale, dar nu intru în amănunte ca cititorul să nu fie oripilat de-a dreptul de cel care se dă atît de rotund în multe articole !

Cum însă vedem mai bine defectele noastre abia cînd cei din jurul nostru ni le oglindesc, aşa se face că sesizînd comportamentul prostesc al cuiva apropiat, am realizat cît de prostovan fusesem eu însumi la tinereţe ! Şi ca şi cum prostia în sine nu e suficientă, dăm vina pe ceilalţi, cel mai adesea, şi rareori pe noi înşine - asta doar cînd greşelile noastre sînt mult prea evidente!

Şi ne certăm cu lumea ca şi cum noi am avea dreptate mai mereu, ca şi cum punctul nostru de vedere este cel mai corect mai mereu sau ca şi cum nici usturoi n-am mîncat, nici gura nu ne miroase !

Cum este mai constructiv şi onest să mă ocup de propriile-mi limite, ci nu de ale altora, aş avea şi eu o întrebare pentru cei care cu siguranţă sînt mult mai inteligenţi şi intuitivi decît mine:

Cum se face că un individ ca mine, care dă impresia a fi destul de inteligent, n-a reuşit pînă acum să-şi depăşească unele defecte de care este totuşi conştient ?... şi această întrebare este valabilă şi la alte fiinţe umane. Cum se face că mulţi dintre noi, deşi ştim ce avem de făcut, fie nu realizăm perseverent, ci numai din cînd în cînd, fie nu aplicăm deloc în practică respectivele iniţieri sau îndemnuri ?...Sau avansăm trei paşi în faţă şi doi sau patru paşi înapoi...Iar unii dintre noi, pînă şi după mai mulţi ani de aşa zisă practică spirituală, tot mai dăm vina ba pe condiţiile exterioare, pe lipsuri de tot felul, iar în cazul unora mai slabi de minte, chiar pe Mentorul spiritual !

Cum se face că unii dintre noi n-avem chef deloc de practică spirituală zile, săptămîni sau luni în şir şi mă refer la una zilnică, temeinică, perseverentă, ci nu la o practică sporadică ?...

Eu unul nu înţeleg de ce există atît de mari fluctuaţii în practica spirituală la mine şi nu numai la mine, cînd nu e vorba de lene, ci de lipsă de interes sau aspiraţie spirituală ?...Adică de ce lipseşte aspiraţia spirituală deseori, cînd tocmai pentru asta mă aflu pe o cale spirituală ? Asta vreau, să mă autodepăşesc ! Dar cu toate acestea au fost perioade destul de lungi de săptămîni sau luni cînd n-aveam chef să fac nimic sau aproape nimic. Cum e posibil aşa ceva ?

Vrea cineva să mă lămurească mai cu de-amănuntul ?

De ce ? De ce ? De ce ?

" M-am întrebat de mai multe ori pînă acum :1. oare de ce Dumnezeu nu ne iluminează pe toţi chiar acum, deoarece are această putere şi ne lasă să rătăcim în iluzie?..2.care este scopul rămînerii noastre în sfera iluziei atît de multe vieţi cînd ar fi fost mai simplu să ne creeze eliberaţi spiritual din start?.... tu ştii răspunsurile la întrebările mele?...cît de sublimă ar fi fost această lume în care noi trăim azi fără crime, violuri, certuri şi neînţelegeri, o lume în care să domnească numai pacea şi iubirea necondiţionată....mă gîndesc că dacă ne-ar fi creat pe toţi din start măcar cu revelarea sinelui, nu îşi mai avea rostul nici kali yuga, nici inversarea polilor şi am fi trăit în satya yuga permanent...3.oare de ce Dumnezeu a preferat această variantă plină de suferinţă pentru noi?...poate că tu o să spui că ni se petrec toate din cauza karmei, totusi Dumnezeu care este perfect, dacă ne-ar fi creat pe toţi perfecţi din start, nimeni nu ar mai fi avut nici karma, nici dorinţe şi toţi am fi fost perfect fericiţi...cine cunoaşte adevarul la aceste întrebări eu îl rog să îmi răspundă ! "

După cum văd eu lucrurile la nivelul de grădiniţă în care mă aflu, şi din ce îmi mai amintesc din multele cărţi şi cursuri pe care le-am lecturat pînă acum, mă încumet să dau un răspuns, care este doar PARŢIAL şi ORIENTATIV.De ce parţial ? Pentru că pînă nu ne revelăm Adevărul Ultim Divin în propria fiinţă, toate adevărurile lumii sînt parţiale şi aproximative.

Şi mă încumet să dau un răspuns aproximativ, pentru că unul chiar şi parţial e mai bun decît nici un răspuns, pe de o parte, iar pe de altă parte, mai multe fiinţe umane de astăzi au păreri complet aiurea despre Creaţia Divină şi scopul ei, sau dogmatice, adică teribil de simpliste !

În Biblie se spune că Dumnezeu ne-a creat pe noi oamenii după chipul şi asemănarea Sa, deci perfecţi, iar faptul că Mentorul meu spiritual, care este o fiinţă pe deplin îndumnezeită, a repetat această aserţiune de mai multe ori, confirmînd-o ca fiind adevărată, eu, la rîndul meu, am încredere în el şi socotesc că aşa este.

Dar mai întîi trebuie să facem o precizare utilă.Există mai multe nivele ale mentalului, pe care le-am enumerat în altă parte, iar cel mai înalt nivel depăşeşte

mentalul şi se numeşte supramental.La acel nivel, după cîte am priceput eu cu mintea mea obişnuită, înţelegerea nu mai are loc într-un proces secvenţial discursiv – prin limbaj - sau succesiv, ci simultan, printr-un fel de iluminare non-verbală, în care pur şi simplu ştii totul fără să poţi articula în cuvinte decît foarte-foarte vag ceea ce ai înţeles.

Dacă se înţelege că Adevărul Ultim Divin este o cunoaştere non-verbală, non-discursivă, o cunoaştere fără cunoaştere şi care poate fi redată doar foarte-foarte puţin prin cuvinte, înseamnă că se va înţelege că genul acesta de întrebări metafizice, ca aceea de la începutul acestui articol, îşi capătă un răspuns satisfăcător şi pe deplin doar odată cu experimentarea directă a Adevărului Ultim Divin.

Pînă să ajungă acolo, fireşte că minţile interesate caută răspunsuri şi îşi oferă răspunsuri de la nivelul de înţelegere la care au deocamdată acces.Deci răspunsul parţial pe care îl voi da aici reprezintă doar unul accesibil nivelului minţii obişnuite sau cel mult celei superioare, adică cel de-al doilea nivel al minţii. Dacă la această întrebare va răspunde o altă fiinţă care are acces la nivelul minţii illuminate ori la nivelul supermentalului, sigur că răspunsul va fi diferit.

De aceea îi rog pe cei sau cele care lecturează acest text, să adreseze aceste întrebări şi unor fiinţe despre care ştiu sigur că au acces la un nivel mult mai înalt decît cel deţinut de mine în acest moment şi vor constata că răspunsul lor diferă net faţă de al meu.

Aşadar, Dumnezeu Tatăl ne-a creat pe noi oamenii perfecţi, după chipul şi asemănarea Sa, dar de fapt ce înseamnă această creaţie ?... În mai multe tradiţii spirituale se spune că Unul devine multiplu.Conştiinţa Supremă s-a scindat mai întîi, adică Unul a devenit Doi, formîndu-se polaritatea Conştiinţă – Energie, Shiva-Shakti, adică Principiul Emisiv şi cel Receptiv, adică Masculin-Feminin.Apoi Doi s-a scindat din nou şi a apărut Fiul sau atomul spiritual.Scindarea a continuat, dar aici voi simplifica răspunsul pentru cei care nu se află pe o cale spirituală, care e posibil să se rătăcească dacă intru în prea multe amănunte ori să se plictisească de ele !

Însă oricît de simplificată ar fi explicaţia, omul care nu este pe o cale spirituală trebuie să ştie că Fiul sau atomul spiritual sau creatura n-a sărit direct din Transcendenţă, care este Împărăţia Tatălui Ceresc, adică DEASUPRA şi DINCOLO de Creaţie, deci n-a sărit direct din Transcendenţă în lumea fizică, pentru că între Realitatea Eternă care este Transcendenţa şi lumea Fizică, mai sînt cîteva planuri sau lumi, respectiv Lumea Cauzală, Lumea Astrală, Lumea Eterică şi abia apoi Lumea Fizică.Pentru fiecare din aceste lumi, Sinele sau Scînteia de Dumnezeu din noi a îmbrăcat cîte un corp, respectiv corp cauzal în lumea cauzală, corp mental, astral, eteric şi fizic.Toate aceste corpuri au diminuat gradat lumina şi înţelepciunea originală a Sinelui Divin, aşa cum un violonist virtuoz, dacă îşi pune o pereche de mănuşi de chirurg pe mîini, va cînta mai puţin bine, decît fără acele mănuşi, iar dacă tot mai adaugă alte şi alte mănuşi, virtuozitatea sa se reduce pînă cînd muzica sa sună cam ca manele de astăzi, spre deosebire de muzica angelică iniţială!

Deci iată o primă pierdere sau îndepărtare de Sursa ori Matricea Divină prin însăşi coborîrea gradată în diverse lumi sau planuri din ce în ce mai grosiere.Odată Sinele Divin încarnat în lumea fizică, este supus la alte tentaţii şi limitări specifice lumii fizice şi cum nu mai are acces la înţelepciunea originală a Sinelui, pentru că El este foarte ocultat de cinci învelişuri, atunci în mod firesc la sufletul individual apare posibilitatea alegerilor corecte sau greşite.

Fiecare alegere, fiecare gînd, fiecare acţiune crează o reacţiune bună sau rea, în funcţie de orientarea bună sau rea a alegerii făcute, şi această acţiune şi reacţiune se numeşte karma bună sau rea, care va trebui suportată de acel suflet ulterior.

Din cîte am mai înţeles din unele texte, la început oamenii erau androgini, adică bărbat şi femeie în acelaşi corp, şi mult mai tîrziu s-a produs separarea sexelor, altfel spus crearea femeii din coasta lui Adam, ceea ce eu personal cred că este doar o metaforă, fiindcă separarea a fost un proces foarte complex şi ocultat, redat vag de Shirley MacLaine în cartea ei Camino sau de Rudolf Steiner.

Iar după separarea sexelor, a început lungul drum al calvarului pentru mai toate fiinţele umane, cu foarte puţine excepţii, dintre care amintesc aici pe Metatron,

care se spune că a fost făcut înger de către Dumnezeu doar după o singură încarnare umană !

Acum să revenim la întrebările iniţiale. La întrebarea a doua eu cred că Dumnezeu ne-a creat perfecţi, cum spuneam, dar coborîrea în straturi successive de materialitate tot mai grosieră a dus la pierderea înţelepciunii şi fericirii originale, pe de o parte, iar pe de altă parte, pierderea s-a amplificat prin nenumărate alegeri greşite – păcate – pe care le-am comis de-a lungul mai multor încarnări.Aceste greşeli au trebuit reparate în alte vieţi, în care s-au adăugat alte şi alte alegeri greşite, şi aşa se face că periplul nostru în Dualitate s-a prelungit indefinit.

La prima întrebare : de ce Dumnezeu nu ne iluminează chiar acum, deoarece are această putere ?...ar însemna ca Divinul să eludeze Legea Karmei. Adică aproape toate fiinţele încarnate în epocile decăzute spiritual au o karma negativă mai mult sau mai puţin gravă, iar ele în loc să-şi înveţe lecţiile prin suferinţă şi înţelegere, ar fi iluminate ! În primul rînd că există un proces NATURAL în tot şi în toate, fiindcă aşa este firesc să fie ! Este ca şi cum i s-ar cere unei mame să nască o progenitură gata adultă, să nu se mai chinuie cu creşterea, învăţarea şi educarea bebeluşului, proces care, cel puţin în primii doi ani, este destul de obositor şi anevoios.Se va spune că un adult nu încape în burta mamei, dar atunci CUM AI VREA SĂ ÎNCAPĂ ILUMINAREA ÎNTR-O MINTE IMATURĂ, IMPURĂ ŞI INCONŞTIENTĂ ???...Cum ai vrea să faci culcuş unei fiinţe divine într-un grajd plin de tot felul de mizerii şi mirosne duhnitoare ?...Sigur că Dumnezeu Tatăl se poate revela parţial şi într-un boschetar sau într-un cioban, dacă El doreşte aceasta, dar dacă raritatea unei asemena revelaţii s-ar petrece la toţi oamenii, n-ar mai exista NATURALUL, adică excepţia ar deveni regulă, extraordinarul ar deveni ordinar.Iar pe de altă parte, noi n-avem de unde şti datorită căror merite excepţionale din alte vieţi, Divinul s-a revelat în acel cioban şi pentru ce motive tainice doar de El ştiute a făcut aceasta.Pe lîngă faptul că revelarea *parţială* a Divinului în nu ştiu care fiinţă umilă, n-a însemnat implicit mîntuirea sau Eliberarea spirituală ultimă a acelei fiinţe, aceasta din urmă obţinîndu-se după îndelungi căutări şi eforturi, după cum se ştie.

Întrebarea a treia : de ce oare Dumnezeu a preferat această variantă plină de suferinţă pentru noi ?...se vede că ea a fost pusă de o minte grăbită, care deşi se află într-un an foarte mare de curs yoga, n-a gîndit înainte de a scrie aşa ceva ! În lumina celor spuse mai sus despre karma negativă şi necesitatea arderii ei, nu e necesar să mai adaug şi alte consideraţii.

Reiau totuşi unele idei, spre o mai bună înţelegere.

Fiinţele umane se încarnează în lumea fizică, mai ales în epocile decăzute spiritual, cu un bagaj mai mic sau mai mare de karma negativă sau păcate -cum spun creştinii ; de dorinţe, pretenţii şi aşteptări de la viaţă şi de la ceilalţi oameni.Nu Dumnezeu a dat acele dorinţe oamenilor, cum greşit cred unii, ci dorinţele au apărut pentru că oamenii s-au îndepărtat, au pierdut perfecţiunea originală, fiindcă perfecţiunea înseamnă PLENITUDINE, adică avem tot ce ne trebuie în noi înşine, respectiv pace, fericire, iubire şi orice altceva !

Pînă cînd nu ne împlinim acele dorinţe- pretenţii- aşteptări, pînă nu le rezolvăm într-un fel sau altul prin împlinire sau sublimare, noi nu putem trece la stadiul următor de evoluţie ! Iar unele din dorinţele noastre, în anumite etape, au fost foarte dezonorante, cum ar fi pedofilia, zoofilia sau violarea femeilor, ca să nu pomenesc de cele patologice ! Alte dorinţe sînt foarte egoiste, ca avariţia şi nu e necesar să fac o clasificare a tuturor, fiindcă s-a înţeles ideea.

Deci cum se poate revela un Sine Divin, care este tot ce poate exista mai Sfînt, Pur şi Imaculat într-un grajd plin de tot felul de mizerii urît mirositoare, cum este fiinţa noastră actuală, a celor mai mulţi dintre noi cei care trăim astăzi ?...Mai întîi trebuie să ne facem curat în trupul nostru, apoi în mintea noastră, apoi în inima noastră, să ne purificăm corpul eteric, astral, mental şi cauzal nu doar de erorile de judecată, ci chiar şi de orice seminţe, oricît de minuscule, ale celor mai mici tendinţe spre impuritate, şi abia după aceasta se va revela în noi Sinele Divin Etern, care este o scînteie din Dumnezeu Tatăl-Mama !

Atîta vreme cît subzistă vreo dorinţă-pretenţie-aşteptare în noi, oricît de puţin conştientizată, înseamnă că încă sîntem scindaţi, că încă nu-I oferim Lui Dumnezeu primul loc în viaţa noastră şi a nu-I oferi Lui primul loc, înseamnă a nu-I

oferi nici un loc, din motive absolut logice şi evidente, pe care Iisus le-a sintetizat cu geniul divin caracteristic fiinţelor îndumezeite pe deplin, cînd a spus că unde este comoara ta, acolo este şi inima ta.

Dacă pentru tine ca bărbat, comoara ta este o femeie, acolo este şi inima ta, ci nu la Dumnezeu. Dacă pentru tine ca femeie, comoara este un bărbat sau un copil sau casa, maşina, rochiile, bijuteriile ori cine ştie ce alte flecuşteţe, acolo se află şi inima ta, ci nu la Dumnezeu ! Fie că ne-am împlinit dorinţele, fie că nu le-am împlinit, atîta timp cît ele mai există în corpul cauzal, ele se cer împlinite în altă viaţă şi pînă nu sînt arse acele seminţe, nici nu-I oferim Lui Dumnezeu primul loc în viaţa noastră, nici nu vom avea parte de revelaţia Sa în fiinţa noastră, decît cel mult pentru scurt timp, spre a ne îmboldi să nu ne mai cramponăm de darurile Sale, ci să-L căutăm chiar pe El însuşi !

Într-un vis mi s-a arătat cum ne simţim atunci cînd părăsim definitiv această lume prin aşa zisa moarte : parcă ne este smulsă carnea de pe oase brutal, aceasta semnificînd ruperea de ataşamentele noastre lumeşti, unele mai puternice, altele mai subtile.Aceste ataşamente sînt ancorele de care vorbeam în alt articol sau lanţurile care ne menţin prizonieri în această lume sinistră. A le rupe cît mai repede, înseamnă evident a ne înălţa spre lumi cu mult mai fascinante şi fericite decît lumea noastră mizeră !

Numai că însăşi necesitatea de a rupe aceste lanţuri este foarte greu înţeleasă de fiinţele gregare, grosiere, larvare sau demoniace şi obtuzitatea lor, datorată karmei negative, le menţine prizoniere în astfel de lumi inferioare pentru multe zeci sau sute de mii de ani pămînteni.După multe suferinţe, chiar şi cele mai rele sau oarbe dintre ele vor depăşi nivelul cumplit în care s-au bălăcit atîtea zeci de mii de ani şi vor evolua spre alte lumi, tot mai înalte.

În concluzie, Creaţia Divină este Experienţa Unicului devenit Multiplu, a lui Dumnezeu Tatăl-Mama care s-a scindat, doar o parte din EL-EA, devenind miriadele de forme, de la mineral, prin vegetal şi animal, spre uman, sub multiplele forme umane de pe această planetă şi de pe toate celelalte planete din panul fizic, eteric, astral şi cauzal ; în cel din urmă nemaifiind propriu-zis planete, ci doar o “lume” de o subtilitate de neînţeles pentru mintea umană !

Înţelepţii au spus la unison că întreaga Creaţie este un Joc Divin, iar eu mă încumet să adaug (deoarece chiar mă plictiseşte rolul de simplu copist al înţelepciunii altora) că întreaga Creaţie Divină este O FASCINARE A ÎNSUŞI CREATORULUI *PENTRU* CREATURA SA ŞI *PRIN* CREATURA SA , CARE ESTE EL ÎNSUŞI DUMNEZEU TATĂL-MAMA SAU ABSOLUTUL DIVIN MULTIPLICAT !

Creatorul se fascinează pe El însuşi creind nenumărate lumi, fiinţe şi forme, fascinînd totodată creatura, dar este vina creaturii dacă a utilizat liberul arbitru ce i s-a oferit iniţial într-un mod greşit, adică neconform cu Voinţa Divină atoate-iubitoare.Fiindcă a face rău altora înseamnă a te răni pe tine însuţi, căci oricine sau orice fiinţă exterioară propriei tale fiinţe este un alter-ego, un alt eu al tău, o altă fiinţă divină, iar a face bine oricui altcuiva, înseamnă a-ţi face bine ţie însuţi.Deci *Dumnezeu este Fascinatorul, Fascinatul şi actul fascinaţiei care este însăşi Creaţia Sa* !

Depinde doar de noi să ne purificăm în suficientă măsură, cît să percepem creaţia ca pe un act continuu de fascinare ! Altfel spus, nu este vina luminii dacă orbul nu o vede ca Lumină !

Cum ar arăta oare răspunsul la aceste întrebări de la un nivel şi mai înalt a mentalului decît are acces autorul acestui articol ?...Dar oare n-ar trebui ca şi înşişi receptorii acelui răspuns să aibă un nivel mai înalt ?...Eu cred că da, altminteri luăm lumina drept întuneric şi ne mirăm de ce nimerim cu oiştea în gard !

Infirmităţi fizice şi psihice

În urmă cu vreo 15 ani, l-am întrebat pe Grieg dacă insuccesul meu în realizarea unei relaţii de cuplu împlinitoare se datorează infirmităţii sau karmei negative ? El a spus un singur cuvînt : Karma.

Dacă pînă la 34 de ani, cînd am purces pe Calea spirirtuală, singurătatea mea îmi producea multă suferinţă şi disperare, după acea dată, deşi nici suferinţa, nici singurătatea n-au dispărut, ele s-au diminuat, fiindcă înţelegeam că eu eram unicul vinovat de situaţia creată.

Femeile care m-au respins ca potenţial iubit sînt peste 50 la număr, iar dacă le-aş mai pune la socoteală şi pe cele de pe site-urile de matrimoniale, depăşesc 3.000 de fete-femei.În cele ce urmează trebuie să se ştie că îmi recunosc vina de a fi produs multă suferinţă femeilor în alte vieţi, altminteri nu s-ar justifica suferinţa mea legată de ele în această viaţă.Cititorii sau cititoarele acestui text, dacă îl voi trimite şi altora, trebuie să aibă clar în vedere că am meritat toată suferinţa primită, ba poate că voi fi meritat chiar mai mult şi e foarte posibil ca Divinul, în marea Sa milostenie, să mai fi redus din pedeaspsa pe care eu singur, cu mîna mea , mi-am făcut-o !

Deci ştiu că am meritat, dar asta nu înseamnă să nu atrag atenţia unor fiinţe umane, îndeosebi femei, că şi fiinţele infirme sînt oameni, că au sentimente, ba chiar unele dintre ele deţin multă sensibilitate.Aceste aserţiuni sînt doar introductive, fiindcă abia de aici înainte voi intra în miezul problemei.

Precumn se ştie, avem liber arbitru să alegem fiinţa alături de care să ne petrecem clipele plăcute, fie ele erotice sau de orice altă natură.Cînd hoardele de americani lacomi au masacrat triburile indigene, unii dintre albi s-au reîncarnat mai tîrziu în nativi americani, respectiv indieni americani, spre a simţi pe pielea lor dispreţul omului palid şi batjocura lui ! O situaţie similară s-a petrecut cu cei care au dispreţuit negrii sau ţiganii sau cine ştie ce altă rasă.Nu ştiu dacă este chiar o

lege ocultă, dar e foarte probabil ca cei care dispreţuiesc prea mult o rasă ori o condiţie, să fie nevoiţi să compenseze karmic suferinţa produsă trăind şi ei, la rîndul lor, exact condiţia sau rasa dispreţuită anterior.

Cunosc o fată care în viaţa asta avea o boală de ochi ce amenința să o lase fără vedere complet şi consultînd o clarvăzătoare, aceasta i-a spus că boala are două cauze : Prima se datora faptului că într-o viaţă trecută familia i-a fost omorîtă de către bolşevici sub ochii ei, iar cea de a doua cauză era că într-o altă viaţă, fusese marinar pe un vas care transporta negrii din Africa spre America, unde erau vînduţi ca sclavi.Dispreţul acelui matelot pentru negri era atît de imens, încît simţea doar scîrbă în prezenţa lor şi acest sentiment nu numai că i-a dat boala de ochi destul de gravă sau care amenința să se agraveze foarte tare în această existenţă, ci în plus, după propria-i mărturisire, fata nu putuse suferi nici să fie sărutată, nici să-i vadă pe alţii sărutîndu-se pînă pe la douăzeci şi patru de ani, ea avînd în jur de 30 de ani cînd îmi povestea mie acele lucruri.Scenele erotice îi produceau o inexplicabilă silă, dar partea cea mai neplăcută pentru ea era că toţi bărbaţii de care încercase să se apropie erotic o părăseau cam după o lună sau două, fiecare dintre ei resimţind un straniu sentiment de scîrbă faţă de ea după acel interval de timp , deşi ea nu avea nici o boală trupească dătătoare de mirosne neplăcute !

Revenind la infirmitatea fizică pe care unele fiinţe au fost obligate să o suporte în această viaţă, datorită greşelilor din alte vieţi, mai mici sau mai mari, reamintesc sărmanelor fiinţe întregi la trup, fie ele barbaţi sau femei, care dau dovadă de oligofrenie (sau mai simplu spus, care sînt proaste), că infirmitatea fizică nu afectează şi mintea acelor infirmi şi nici sensibilitatea lor, decît în unele cazuri foarte grave, dar un infirm fizic, dacă este şi oligofren, se vede pe faţa lui, nu mai trebuie alte certificări de la medic.

Aşadar, o fiinţă poate avea o infirmitate fizică, iar cei sau cele care le ocolesc, le dispreţuiesc sau le resping doar pe motivul infirmităţii, ar trebui să se analizeze serios dacă nu cumva ele însele suferă de infirmăţi psihice sau mentale. Repet, nu se pune problema aici să oblig pe cineva sănătos fizic să se însoţească ori să facă amor cu o persoană infirmă...Dacă cineva înţelege aşa ceva, înseamnă că intră în

categoria oligofrenilor.Fiecare e liber să facă ce-i place, cu condiţia să nu răpească altei fiinţe umane liberul arbitru, deci să nu facă pe altcineva să sufere, fie că este fiinţă umană sau animală.

Aici şi acum mă refer doar la resentimentele pe care unele fiinţe umane slabe la minte şi cu un caracter îndoielnic le au faţă de fiinţele infirme fizic şi nu doar fizic, dar în acest articol vizez îndeosebi infirmitatea fizică, din motive ce vor fi înţelese ulterior.Prejudecata celor mai multe femei cum că nu poţi face casă bună cu un om infirm este doar o prejudecată prostească.Deşi nu vreau nici pe departe să ridic în slăvi fiinţele infirme, căci fiind oameni, au şi ei defecte de caracter şi calităţi ca oricare alt om, nici mai multe, nici mai puţine.Vreau să observ doar în treacăt că cele mai multe divorţuri se întîlnesc printre oamenii sănătoşi la trup, că cei mai mulţi bătăuşi sînt printre bărbaţii sănătoşi la trup, cît despre crime, nu trebuie să mai vorbesc cine le face.

Dar cea mai mare prostie vine abia la urmă şi e valabil atît pentru femeile, cît şi pentru bărbaţii care îşi folosesc mai puţin de 1% din capacitatea lor mentală, dacă îşi închipuie că nu pot fi împliniţi alături de un om infirm, din cauza acelei infirmităţi ! **NU INFIRMITATEA FIZICĂ ÎMPIEDICĂ FERICIREA UNUI CUPLU, CI DIZARMONIILE UNUIA SAU AMBELOR FIINŢE ANGRENATE ÎN ACEL CUPLU !**

DIZARMONII CARE AU DREPT CAUZE LIPSURI DE CARACTER, INSENSIBILITATE, PUŢINĂTATEA MINŢII (ADICĂ PROSTIA !), PREJUDECĂŢILE CRETINE, IMATURITATEA AFECTIVĂ şi multe – multe altele !

A crede că nu putem fi împliniţi sau împlinite erotic cu un om numai pentru că aceluia îi lipseşte o mînă sau un picior, înseamnă să dăm dovadă de multă prostie ! Dacă am ales de bună voie şi nesiliţi de nimeni, avînd niscai sentimente de afecţiune pentru respectiva persoană, deci dacă am ales în mod liber să intrîm într-o relaţie intimă cu o fiinţă infirmă, atunci e o dovadă de minimă inteligenţă să ne asumăm situţia nu doar între patru pereţi , unde nu ne vede altcineva, ci în orice altă împrejurare.Dacă ne este ruşine să ne afişăm în public cu acea fiinţă infirmă, înseamnă că noi sîntem cei infirmi psihic, nu cel care suferă de un beteşug fizic !

Deşi toate acestea par a fi cunoscute celor mai mulţi dintre cititorii sau cititoarele mesajelor mele, am avut totuşi surpriza să constat că în anumite medii, mai ales în cele rurale, şi la femeile care au fete frumoase de măritat, persistă aceste prejudecăţi mai mult decît prosteşti, chiar cretine de-a dreptul ! Sigur că acele persoane sînt în marea lor majoritate neinstruite, adică nu sînt nici umblate prin lume, nici citite, şi că le doare pe ele la bască de predicile mele moralizatoare ! Nici dacă ar mai trăi 500 de ani de aici înainte şi tot n-ar fi interesate să citească astfel de texte ca cel prezent, darmite să le mai şi pună în aplicare, respectiv să-şi revizuiască sentimentele de dispreţ faţă de fiinţele infirme.

Mai grav este cînd acest dispreţ mai mult sau mai puţin mascat, aceste prejudecăţi prosteşti apar la fiinţe şcolite, ba chiar la cei care se află pe o Cale spirituală de ceva ani, care au tot auzit de-a lungul vremii de karmă şi ar fi trebuit să le fi intrat adînc în minte avertismentul lui Iisus : cu ce măsură măsori, cu aceeaşi măsură ţi se va măsura !

Culmea culmilor apare însă atunci cînd o persoană aşa zis sănătoasă la trup nici măcar nu are onestitatea de a recunoaşte atît faţă de tine, dar mai ales faţă de ea însăşi că-i este ruşine să meargă alături de o fiinţă infirmă în public ! Şi nu doar îi este ruşine, dar mai este şi laşă, nesinceră, ipocrită, pe lîngă oligofrenia de care dă dovadă dacă ea îşi închipuie că îi face un hatîr celui infirm acceptîndu-l drept însoţitor !

Pe cînd eram copil, mă umileau adeseori ceilalţi copii care mă apostrofau cu diverse apelative ca : şchiopule, ologule, şontorogule ! şi alte variaţiuni pe aceeaşi temă.Acum, cînd le aud - mai rar - mă amuză de la cei străini şi mă întristează de la cei din propria-mi famiilie.Nu ştiu de ce le mai folosesc cei din familia mea; poate că încă le mai merit, poate că încă nu s-a epuizat karma de suferinţă legată de acest subiect.Oricare ar fi motivul, ei ar trebui să ştie că nu mă mai fac să sufăr aceste cuvinte răutăcioase, ci lor îşi fac rău, dar asta evident că nu vor şti în această viaţă, deoarece probabilitatea ca aceste cuvinte să ajungă la urechea lor e foarte mică, deşi nu cu totul inexistentă, de vreme ce una din adresele mele căreia îi trimit aceste mesaje, este şi o nepoată dinspre sora mea.

Ceea ce nu înţeleg acele fiinţe oligofrene pe care destinul le scoate în calea unor fiinţe infirme, este că acei aşa zis sănătoşi la trup, dar bolnavi sufleteşte, au ceva de învăţat din această situaţie.Mai concret, voi împărtăşi cîteva experienţe proprii spre a fi înţeles cît mai bine.

Conform Principiului Reflexiei, de care orice aspirant pe o cale spirituală trebuie să fi auzit sau va auzi la un moment dat, karma sau Destinul ne scoate în cale fiinţe care ne oglindesc anume neajunsuri de caracter pe care trebuie urgent să le îndreptăm.Femeile pe care le-am întîlnit de-a lungul vremii şi care m-au respins ca iubit, ar fi trebuit să înţeleagă în primul şi în primul rînd că infirmitatea mea era o reflexie exterioară a unei infirmităţi interioare a lor, dar **nu am cunoştinţă de nici o singură femeie care să-mi fi mărturisit ulterior ceva de acest gen ! N-a recunoscut nici una, nici măcar că ar avea ceva de învăţat de la mine**, (mă refer la cele cărora le-am facut curte), ci doar mi-au întors spatele ofuscate şi-au dispărut în ceaţă !

Precum am mărturisit cu un alt prilej, ştiu de la Mentorul meu spiritual că inteligenţa mea este mică. El mi-a spus acest lucru de două ori la un interval de cîteva minute, în primul rînd pentru a-mi mai diminua din orgoliul mental de care sufeream şi care nu va fi dispărut cu totul probabil, dar şi pentru că într-adevăr aşa era şi încă mai este.Dar oricît de mică este inteligenţa mea în raport cu inteligenţa unei fiinţe complet îndumnezeite, cum este Ghdul nostru spiritual, trebuie să remarc cu deplină detaşare că această inteligenţă este mai mare decît a multor fiinţe sănătoase la trup pe care le-am cunoscut în decursul anilor.

Deci, dacă primul motiv pentru care unele fiinţe de gen feminin au fost trimise spre mine de karma lor, bună sau mai puţin bună, l-am spus anterior, ştiu sigur, foarte sigur, că cel de-al doilea motiv pentru care ne-am întîlnit a fost legat de asimilirea unei anumite lucidităţi, de clarificarea unor neînţelegeri la nivel mental şi orice alte aspecte legate de acest centru de forţă secundar numit manas.Dovadă că aşa stau lucrurile şi nu e doar imaginaţia mea aş putea s-o exprim direct, dar există posibilitatea ca fiinţele în cauză să se simtă jignite şi nu e scopul acestor rînduri, nici să supăr pe cineva - fiindcă s-ar crede că o fac din

răzbunare - nici să mă dau eu grande de Bahlui.Trebuie să se înţeleagă că pur şi simplu constat un fapt obiectiv, fără intenţia de a mă făli cu ceva anume.

De altfel, pentru cititorii sau cititoarele inteligente, care au avut timp să analizeze aceste aspecte, îşi vor fi dat seama de mult că Soarta sau Karma ne scoate în cale exact fiinţele de la care avem ceva de asimilat în regim de urgenţă, aş spune, fără teama de a exagera.Şi cazul acelei fete care s-a sinucis este cel mai elocvent ! Mie mi-a fost clar din primele zile că fata era labilă mental, chiar dacă prezenta multe potenţialităţi afective şi că avea de asimilat de la mine claritatea , luciditatea şi fixarea minţii asupra unui obiectiv prioritar major.I-am spus această idee, însă fie nu a înţeles-o, fie n-a luat-o în serios, că doar se ştie cum este cu fiţele femeilor ! Cum spuneam şi în altă parte, majoritatea femeilor frumoase cred despre ele însele că frumuseţea lor trupească este suficientă şi cele mai multe nu depun nici un alt efort spre îmbunătăţirea caracterului lor, ele crezînd că ne fac un mare favor nouă bărbaţilor , infirmi sau bătrîni, dacă binevoiesc să meargă cîţiva paşi alături de noi ! Dar dacă astfel de concepţii prosteşti sînt foarte răspîndite printre femeile profane, care adică nu sînt interesate de evoluţie spirituală conştientă, cu atît mai mult e de-a mirărilea o asemenea atitudine la cele care se află de cîţiva ani buni pe o cale spirituală autentică !

Poate că şi eu, cînd voi fi fost femeie, voi fi gîndit la fel, dar asta nu înseamnă să nu le atrag atenţia acestor sărmane creaturi superficiale că se înşeală amarnic, crezînd că frumuseţea trupului este o garanţie a fericirii şi a accesului la stări superioare de conştiinţă !

Dacă am greşit cu ceva faţă de unele dintre ele, atunci acea greşeală se datorează tendinţei mele uneori prea supărătoare pentru cele mai multe de a le spune în faţă ceea ce cred eu despre ele şi care nu întotdeauna e de bine.Criticismul specific zodiei Fecioarei, cum îl numeşte Astrologia este sau era acel punct slab la mine.Sau cum spune o colegă : dai cu barda ! Evident că eu nu am aceeaşi părere, pentru mine sau din perspectiva mea sînt simple observaţii pe care găsesc necesar să le aduc la cunoştinţă celeilalte fiinţe, dar nu la fel judecă şi ceilalţi, mai ales cele cărora le fac respectivele observaţii.

Dacă celelalte fiinţe ar şti că sînt bine intenţionat, că n-am dorit şi nu doresc să rănesc pe nimeni, atunci poate că observaţiile mele n-ar mai fi socotite ca mari nenorociri în viaţa lor.Dincolo de asta, fiind eu o fiinţă umană cu o minimă inteligenţă, sigur că trag anume concluzii atunci cînd dă peste mine tăvălugul vreunei nenorociri, sub forma unei fiinţe care îmi otrăveşte sufletul cu observaţii care de care mai absurde sau stupide...Deci fiind eu unul cu o minimă inteligenţă, am tras concluzia că aşa cum mie mi-a otrăvit cineva sufletul, şi eu voi fi otrăvit sufletul mai multor persoane cu meteahna mea de a spune tot ceea ce gîndesc !

Ci întorcîndu-mă puţin la ceva ce am promis că fac, dar am evitat să intru în amănunte, am să spun pe scurt istorioara cu o fată de care eram îndrăgostit, iar ea îndrăgostită lulea de altul, aflat în capitală, unde am mers odată la o anume manifestare, care începuse deja.Fata în loc să stea lîngă mine pănă la prima pauză, a plecat în căutarea iubitului ei, pe care nici nu l-a găsit decît după vreo două ore.Mulţi ani mai tîrziu i-am spus fetei că în timpul acelei meditaţii simţisem o amplificare a iubirii pentru ea atît de mare, încît toată noaptea am căutat pe cineva de sex feminin s-o invit să stea pe scaunul gol de lîngă mine, dar n-a venit nimeni şi că eram sigur că acea iubire intensă îi era adresată ei şi numai ei, iubire care ar fi făcut-o să se simtă foarte bine; n-aveam nici o îndoială în această direcţie, iar lecţia era clară : nu contează vehicolul prin care ţi se trimite iubirea sau un mesaj anume, important este mesajul în sine sau iubirea respectivă ! Dar această lecţie e foarte greu de înţeles de unele fiinţe, mai ales de către femeile care au prejudecăţi prosteşti legate de infirmităţile fizice ale altora !

Concluzia e evidentă. Neexistînd aşa numita întîmplare, ci numai necesitate, este clar că dintr-o tainică necesitate ne întîlnim unii cu alţii, fie ei infirmi , bătrîni sau prea bîrdihănoşi sau oricum ar arăta trupurile lor şi care nu ne convin nouă la o primă privire ! Şi că ar fi o dovadă de **minimă inteligenţă aplicată** dacă ne-am întreba cît mai repede : de ce oare ne-a scos Divinul în cale acea fiinţă în acel moment ?... Ce mesaj imperios necesar are ea pentru noi ? Dacă ne punem o asemenea întrebare mai mereu cu (aproape) toţi cei pe care-i întîlnim, vom primi şi răspunsul repejeor, mai ales dacă la momentul acelei întîlniri aveam o problemă care ne frămîntă mai mult sau mai puţin obsesiv.

Dar asta numai dacă deţii acea minimă inteligenţă aplicată, în caz contrar, urmează să o capeţi după ce te dai cu capul de pragul de sus sau de mai mulţi stîlpi pe care îi confunzi cu altceva ! Că nu degeaba se spune în popor : eşti prost de dai în gropi sau prost ca noaptea ! Ei, bine, atît ne dăm cu capul de pereţi unii dintre noi, pînă se luminează ceva în mintea noastră.

Fie ca această luminare să se petreacă în toate minţile obtuze încă din această viaţă, cu ajutorul Celui de Sus !

L i m p e d e a p ă, t a i n i c i z v o r u l

Poate că nu ţi-a fost nicicînd mai limpede ca acum **de cine** ne îndrăgostim, **de ce** şi **cum** ! Fără să intri în amănunte, care ar avea drept rezultat accentuarea unor trăsături prea personale, ceea ce este posibil să producă în mintea unor cititori o senzaţie de-transfiguratoare, trebuie cumva să faci unele precizări.Arăţi de la ce s-a pornit, punînd accentul pe ceea ce ai descoperit ulterior.

Aşadar, vorbeşte !

- Da, am să încerc.Am să mă străduiesc să umplu cîteva cuvinte cu sentimentele mele.Nu voi reuşi. N-a reuşit nimeni, niciodată…Întrucît cuvintele aparţin minţii, pe cînd sentimentele sînt ale Inimii.Dar se poate sugera întrucîtva, dacă eşti inspirat de Înalte Entităţi Angelice.Vom vedea dacă voi fi inspirat…

Să luăm de pildă metafora cea mai des utilizată, cea a trandafirului.

Am cunoscut o tînără de douăzeci şi ceva de ani, care mie îndeosebi mi-a arătat mai ales spinii.Avea nişte spini enormi ! Dacă vă spun că se vedeau doar spinii la început, veţi crede că exagerez ! Veţi crede că nu vedeam bine ! Veţi emite arhicunoscuta formulă cu **Frumuseţea din ochii privitorului** ! Veţi spune orice spre a o dezvinovăţi pe ea, dar asta pentru că nu o cunoaşteţi, iar eu, aici, n-am de gînd să dau informaţii prea concrete spre a fi identificată ca să vă conving că percepţia mea era corectă.

De ce acea tînără îmi arăta doar spinii ei, ar merita să clarificăm de pe acum.Mi s-a lămurit fugitiv că într-o altă viaţă, fiind eu un bărbat tare arătos, am respins-o pe această fată, care atunci avea nişte pete pe obraji.Suferinţa ei de atunci mi-a plătit-o acum, respingîndu-mă la rîndul ei, în mod repetat, mai multe luni la

rînd.Nu intru în detalii cum anume concret m-a respins şi nici ce suferinţă a creat în mine comportamentul ei ciudat şi bizar pentru un martor oarecare.

Dintr-o altă perspectivă, voi relata şi un alt fapt semnificativ. Cu mai mult de zece ani în urmă, am cunoscut o femeie cu oarece calităţi mediumnice, care mi-a spus, printre altele, că într-o altă încarnare am fost Odobescu, deşi eu personal nu simt nici o afinitate faţă de acel om.Dacă am fost sau nu acel om, veţi trage singuri concluzia după ce voi mai da unele amănunte.

Într-una dintre seri, am chemat-o pe tînăra de care eram îndrăgostit la mine acasă, cu intenţia de a fuziona amoros cu ea, dar m-a refuzat sub arhicunoscutele ei pretexte neserioase . Am închis telefonul, însă au urmat două sau trei telefoane de ale ei, prin care mă tot ruga insistent să nu mă supăr că nu vine la mine ! Am purces să realizez o meditaţie cu Shiva, iar la terminarea acelei meditaţii, am avut o trăire stranie ! Mi-a trecut prin minte gîndul, ca de la oarece depărtare, că ar fi trebuit să mă sinucid în acea seară !!!

Era ca şi cum un om care mergea în fiecare dimineaţă spre servici pe aceeaşi stradă, la aceeaşi oră, numai că fără un motiv aparent, o dată se hotăreşte să meargă pe o stradă paralelă şi observă cum pe strada pe unde mergea de obicei are loc un accident mortal la ora la care ar fi trebuit să treacă el pe acolo !

Sigur că eu am înţeles imediat că dacă nu mi-aş fi purificat karma şi mintea prin cele peste o mie de zile de posturi negre - doar cu apă - cel mai probabil că în acea seară m-aş fi sinucis din cauza suferinţei produsă de acumularea atîtor respingeri afective şi erotice pe care le-am trăit în această viaţă! Mai tîrziu, o lună sau două mai tîrziu, am avut sentimentul că eu m-am sinucis din acelaşi motiv de cel puţin două ori înainte, în alte încarnări !...Faptul că Odobescu şi-a pus capăt zilelor la 61, după cum am văzut pe internet, unde nu se spunea şi motivul acelei sinucideri, m-a pus pe gînduri, dar abia recent, cînd am aflat şi motivul suicidului, anume că se îndrăgostise de o fată foarte tănără, care l-a respins ca iubit, mă face să cred că probabilitatea de a fi fost acel om creştea foarte mult ! Se ştie doar că sufletul este pus în faţa aceloraşi teste, pînă le trece cu bine, iar pe de altă parte, aşa s-ar explica atracţia mea magnetică pentru fete tinere, între 16 şi 24 de ani, din această viaţă ! Şi nu numai atît. Ca un făcut, mă îndrăgostisem de cele mai

multe ori exact de fetele – femei care fie se aflau într-o altă relaţie, fie erau măritate, fie posedau o frumuseţe fizică mult prea mare, ca să se uite la un infirm ! Altfel spus, exact de cele intangibile!

*

Dar ceea ce m-a uimit pe mine, ceea ce continuă să mă uimească este că am început să iubesc această fiinţă din care se vedeau numai spinii şi să o doresc neaşteptat de mult ! Incredibil ! Nici acum nu-mi vine să cred că pot iubi o asemenea făptură !

Pînă în această seară cînd am înţeles, pînă am simţit clar **pe cine** iubesc, **de ce** şi **cum** ! Abia acum, după trei luni şi cîteva zile, văd limpede în ce ape mă scald !

Ci mai întîi, cîteva precizări.

În cele mai multe cazuri, oamenii se îndrăgostesc unii de alţii, fie că e vorba de reciprocitate, fie că iubirea apare numai la unul din cei doi, în urma descoperirii **unei** sau **unor** calităţi deosebite, dacă nu cumva excepţionale la cealaltă fiinţă.Mult mai rar, din cîte am auzit, iubim o fiinţă care se comportă destul de, ca să nu spun foarte dizarmonios la început.

Atît de dizarmonios, încît pare a fi alcătuită numai din spini acea floare ! Şi să continue să te înţepe zile şi luni la rînd aparent fără nici un temei raţional, este ceva ce nu-i cade nimănui bine la stomac ! Atunci musai că singura explicaţie este aceea că îi voi fi făcut rău cîndva, într-o altă viaţă, iar acum e stringent necesar să compensez acea suferinţă produsă ei, fie prin suferinţă proprie, fie prin într-ajutorarea ei cumva, să iasă din marasmul unor rezonanţe penibile, demoniace.

Aşa văd eu situaţia, aşa am perceput-o şi sînt aproape sigur că nu mă înşel în diagnoza ei.

Numai că în această seară am simţit limpede că eu iubesc floarea, trandafirul, ci nu spinii ei ! Aceştia aparţin egoului ei, minţii ei, lipsei de experienţă şi unor anume intruziuni întunecate în aura sa.Şi am rămas uimit să constat că paradoxul

iniţial, că uluirea mea de care nici mie nu-mi venea să cred că e posibil a mi se petrece tocmai mie sau mai bine zis, **iar mie**, după ce mai avusesem cel puţin o experienţă destul de asemănătoare în urmă cu douăzeci de ani, avea o limpezime de cleştar. Adică privit dintr-o perspectivă superioară, nu mai era paradox, ci doar faţa cealaltă a monezii.

Ci revenind la metafora aceea prea des uzitată a trandafirului cu spinii săi foarte mari în unele cazuri, trebuie să subliniez foarte îngroşat că exact esenţialul nu poate fi pus în cuvinte.Anume DE CE o iubesc, pe CINE iubesc şi mai ale CUM o iubesc pe această fiinţă…

DE CE o iubesc, am spus déjà…posibil o compensaţie karmică pentru o suferinţă din altă viaţă.

Pe CINE iubesc este relativ uşor de spus, char dacă a numi SUFLETUL, nu înseamnă şi a-l percepe în toată splendoarea sa în mare parte nevăzută !

Dar CUM iubesc acest suflet de femeie este ceva aproape imposibil de descris ! Pot doar să sugerez cumva cîte puţin…

Era şi este ca o curgere a unui fluid misterios, dulce şi aromat, care pe mine mă hrănea parcă într-un mod inexprimabil, fluid pe care aş fi vrut să i-l dăruiesc şi ei prin mîngîieri, numai că ea nu mă lăsa să o ating, ci abia după ce îi ceream permisiunea de mai multe ori, îmi oferea condescendent mîna sau o altă parte a corpului ei acoperită de haine…Eu aş fi vrut s-o ador intens, prelung, ca o cascadă de lumină picurînd pe fiecare părticică a trupului ei în scînteieri diafane, iar ea ţipa la mine s-o las în pace, să n-o mai cicălesc ! Striga la mine că vrea acasă, că vrea linişte, deşi ea venise la mine şi putea să plece oricînd, fiindcă nici nu putea fi vorba să o ţin cu forţa…Şi dacă o întrebam de ce ţipă, răspundea invariabil că s-a săturat; uneori precizînd de ce se săturase, alteori nefiind clară cauza suprasaturării ei…Eu îi spuneam că acele cuvinte puteau fi spuse şi pe un ton normal, că nu era necesar să ţipe, că poate ieşi oricînd din cameră…

Ea părea să accepte ca fiind logic argumentul meu pentru cîteva minute, eu o întrebam dacă simte că o iubesc, ea spunea că simte ceva, dar nu se compara cu sejurul ei în Străinezia…Era atît de vizibil neexperimentată, încît nu ştia nici să

mîngîe, nici să sărute un bărbat, dar nu mai ostenea să tot laude Străinezia şi viaţa de acolo, lăsînd vag de înţeles ce fuziuni amoroase realizase ea pe acolo !...

Iar cînd începea din nou să ţipe, mie îmi ajungea experienţa otrăvirii sufleteşti pe care mi-o provocau ţipetele ei demoniace (comportament de care ulterior îşi cerea iertare) şi atunci ne separam pentru o zi, două, trei, pînă cînd fiinţa mea se umplea iar de acel fluid tainic, incredibil de savuros, asemănător întrucîtva cu foarte des pomenita amrita a yoghinilor.Şi iar o chemam la mine, dar după ce cadadicsea în cele din urmă să vină totuşi, se repeta aproape acelaşi scenariu de ţipete din partea ei şi curgeri ale fluidului numit iubire dinspre mine înspre ea, curgere pe care o bloca atît prin atitudinea verbală, dar mai ales prin închiderea aproape ermetică a inimii ei faţă de orice i se dăruia prin mine de la Shiva !

Să iubeşti sufletul unei fiinţe, oricît de spinoasă, este o experienţă atît de încîntătoare, atît de hrănitoare, atît de minunată, atît de aromată, de fascinantă şi gingaşă, încît ne transgresează într-o altă lume, cu mult mai mirifică decît cea în care convieţuim zilnic !

Şi apoi să vrei doar să ţii mîna ei în palma ta, pentru a-i putea transmite acele sentimente, iar ea să-ţi refuze pînă şi acest gest nevinovat, înseamnă că tu ca bărbat ai greşit foarte grav faţă de femei, iar tu ca femeie, eşti pe cale să greşeşti, chiar dacă nu la fel de grav, neiertînd nimic celor care ţi-au greşit, cînd singura REALITATE SUPREMĂ ESTE DOAR IUBIREA PE CARE O PRIMIM ŞI O DĂRUIM SEMENILOR NOŞTRI !

Mai toate iubirile încep prin trăirea încîntării sau fascinaţia sufletului celeilalte fiinţe şi sfîrşesc cu oripilarea produsă de egoismul, egocentrismul sau defectele de caracter ale celui sau celei care ne-a bucurat iniţial.Oare este posibil ca în povestea mea să fie invers ? Voi vedea.Bine şi de ce trebuia să faci public aşa ceva ? mă va întreba un oarecine.

Pentru că genul de comportament al acestei tinere nu e nici pe departe singular, iar cine are urechi de auzit, să ia aminte ! Avem prea puţin timp la dispoziţie pînă la Marea Translaţie ca să ne mai cocoloşim rezonanţele jalnice, ale

unora dintre noi, la care orgoliul imens şi ignoranţa crasă nu ne permite nici să ne vedem prea clar chipul, darmite caracterul, şi aici sigur că nici eu nu fac excepţie !

Şi închei cu un citat din cartea doamnei Florica Steva,< **Drumul spre Divina Lumină**> , în care autoarea cărţii reproduce splendidele cuvinte ale Marii Puteri Cosmice a Iubirii, Frumuseţii şi Binelui care este TRIPURA SUNDARI primite în cursului unei meditaţii :

" **Cînd eşti iubita unui bărbat, tu nu eşti soţie, mamă sau gospodină; nu eşti nici măcar o simplă femeie, ci eşti mult mai mult !**

Atunci tu eşti ca o regină ! Trebuie să fii fericită că ai parte de atîta Graţie ! Să porţi în suflet ca pe cea mai mare comoară această înţelegere, să trăieşti permanent cu acest gînd, astfel încît orice ai face faţă de iubitul tău, cu el, pentru el, să simţi mereu bucuria de a fi iubita lui.Vei căpăta astfel o radiaţie subtilă deosebită, o vibraţie specială pe care el, iubitul, o va simţi imediat.Orice ai face, nu uita că eşti IUBITA acelui bărbat ! " (pag. 133-134).

Eu unul aş putea completa că şi reciproca este valabilă pentru un bărbat.Adică să fii iubitul unei shakti veritabile, a unei splendide femei, frumoasă, sensibilă, armonioasă, înţeleaptă, senzuală şi plină de iubire, înţelegere şi toleranţă nu doar pentru tine, iubitul ei, ci şi pentru multe alte fiinţe, este o Binecuvîntare la care visez şi aspir de multă vreme şi desigur nu doar eu, semnatarul acestor rînduri, dar în primul rînd eu, care în această existenţă încă n-am avut parte de această Graţie !

Poate de la toamnă , Prea Bună Doamnă a Celestelor Iubiri !

Sfaturi şi sfătuitori

Cîteva explicaţii preliminare par a fi necesare.

Contactele mele prin email sînt puţin sub o sută, pe care nu vreau să o depăşesc, deoarece nu mai pot trimite mesaje la toţi o dată.Apreciez că peste 50% nu citesc mesajele scrise de mine, din lipsă de timp sau lipsă de interes.Poate chiar mai mult de jumătate.Îmi bazez această presupunere pe faptul că unii din ei, cam 4-5 persoane au recunoscut deja că nu le citesc, iar ceilalţi 45 sau mai mult de 45, nu-mi trimit niciodată vreun semn din care să rezulte citirea sau necitirea mesajelor mele.Mai rămîn aproximativ 50 de contacte care e de presupus că citesc mesajele scrise de mine.

Dacă din aceştia, există măcar 4- 5 persoane care apreciază articolele scrise de mine sau cărora unele din articolele mele le-au prins bine, le-au fost de folos într-un fel sau altul, atunci înseamnă că nu mi-am pierdut timpul de pomană făcînd pe deşteptul pe internet.Trebuie să se ştie că fiind Gemeni cu ascendent în Fecioară, simt imboldul să-mi împărtăşesc opiniile semenilor mei, dar ele sînt doar nişte opinii, fără nici o pretenţie de infailibilitate, chiar dacă tonul s-ar putea să dea impresia uneori că aşa este cum zic eu şi nu altfel.Dacă cititorul (sau cititoarea) are alte păreri despre subiectul dezbătut şi vrea să mi le împărtăşească, e liber(ă) şi chiar rugat(ă) să mi le transmită, numai că foarte rar se petrece aşa ceva.

Cînd voi reuşi să-mi contactez Îngerul Păzitor conştient, îl voi întreba, de nu voi uita, cam cîtor fiinţe umane le-au fost de folos articolele mele trimise pe internet ? Pînă atunci, să trecem la subiect.

Cei mai mulţi dintre noi am dat şi am primit o grămadă de sfaturi de a lungul vieţii.Unele ne-au prins bine, pe altele le-am ignorat.Pe unele le-am urmat, dar pe cele mai multe le-am uitat repede, majoritatea dintre noi.De ce este aşa şi nu altfel, eu unul abia în seara asta am conştientizat şi vă împărtăşesc concluziile mele, iar de n-or fi corecte, rog să fiu corectat (sic!).

Sigur că nu mă refer aici la motive simple si vizibile pentru tot omul, cum că am urmat sfaturile care ne-au convenit şi le-am ignorat pe cele care contraveneau felului nostru de a fi.Mai întîi de toate există sfaturi generale care s-au dat tuturor oamenilor de lungul tuturor epocilor de cîteva mii de ani încoace, cam peste tot în lume, dar nu la acele sfaturi mă refer, ci la cele care ne sînt date doar nouă personal, de către cei apropiaţi nouă sau, mai rar, de către un om pe care abia îl cunoaştem.

Motivul principal pentru care s-a urmat sau nu un sfat, nu este doar acela că sfatul se potrivea cu intenţiile noastre sau nu se potrivea, ci aş spune că acel motiv îl constituie justeţea sau mai bine zis profunzimea intuiţiei de care a dat dovadă sfătuitorul în citirea caracterului celui pe care l-a sfătuit.

În contextul acestui articol, mă refer îndeosebi la persoanele care se află pe o cale spirituală autentică sau cele care fac eforturi conştiente spre a se autodepăşi la nivel spiritual şi comportamental. Evident, nu vizez în nici un caz oamenii larvari, gregari, pentru care sfaturile n-au nici o valoare dacă ele contravin intenţiilor sau tendinţelor lor subconştiente şi care nu sînt încă interesaţi de evoluţia lor spirituală.Mai adaug că problematica discutată aici e mult prea complexă ca să pot avea pretenţia unor generalizări prea mari şi corecte , şi mă refer îndeosebi la fiinţele umane care sînt sclavele unuia sau mai multor vicii, cum ar fi furatul, fumatul, alcoolismul sau tarele psihice ca mitomania, ipocrizia şi tendinţele paranoide.Acestor fiinţe poţi să le dai sute sau mii de sfaturi, oricît de complete şi corecte intuitiv, că în cele mai multe cazuri vei vorbi la pereţi.

Vizez, aşadar, persoane care chiar îşi doresc să se autodepăşească la nivel comportamental şi sînt suficient de lucide încît să nu se mintă singure la nesfîrşit.Oricare alt gen de persoane nu intră în discuţie, fie pentru că sînt oligofrene, fie răuvoitoare.

Ca să nu mai lungesc prea mult vorba, împart sfaturile în două categorii principale.

- Cele incomplete, care cel mai adesea sînt şi prea generale.

- Cele complete, care ni se adresează doar nouă ca persoană unică şi care ne intuiesc în profunzime caracterul.

Cel de-al doilea tip de sfaturi sînt cele pe care le urmăm cel mai adesea, deşi nu întotdeauna.Acest gen de sfaturi e de dorit să împărtăşim şi noi altora, dacă vrem să fim realmente folositori semenilor noştri.Fiindcă a sfătui pe alţii, mai ales folosind limbajul de lemn, e aproape sigur că nu vom obţine rezultatele scontate.

Există cel puţin două sfaturi de ordin general care se dau foarte des.Primul **cere să-l punem mai mereu pe Dumnezeu pe primul loc în viaţa noastră**.Nu am nimic împotriva acestui sfat şi merită să ni-l amintim cît mai des posibil.Atrag doar atenţia că dacă o persoană suferă de o durere oarecare, fie că e fizică, mentală sau sufletească, atunci e superfluu, adică inutil sfatul de mai sus.Altfel spus, sfătuitorul n-a intuit corect problema, chiar dacă, ÎN ULTIMĂ INSTANŢĂ TOATE PROBLEMELE NOASTRE APAR PENTRU CĂ ÎI DĂM LUI DUMNEZEU LOCUL SECUND SAU TERŢ SAU NICI UN LOC ÎN VIAŢA NOASTRĂ !

Altfel spus, cauza ultimă a tuturor problemelor noastre o constituie ruperea legăturilor noastre, parţial sau total, de Divinitatea din interiorul fiinţei noastre, dar a vorbi despre asta cuiva care şi-a pierdut o fiinţă iubită, de pildă, înseamnă să baţi cîmpii pe pustie sau să vorbeşti ca să nu adormi !

Cel de-al doilea sfat care se dă foarte des este **să ne sublimăm energiile inferioare**.Ca şi sfatul anterior şi acesta este valabil la mai toate fiinţele dizarmonioase, care se menţin în aceste dizarmonii mai mult decît cîteva minute sau cel mult cîteva ore, ca să nu mai vorbesc de zile, luni sau chiar ani la rînd ! Dar pot fi situaţii foarte concrete cînd acest sfat nu este chiar complet şi suficient pentru impulsionarea aproapelui nostru şi atunci sigur că doar intuiţia sfătuitorului, dacă este inspirată de entităţi angelice, poate da roade bune.

Parcă spre a complica şi mai mult lucrurile, există destul de multe fiinţe umane a căror reacţie la primirea unui sfat sau a unei observaţii, este de genul supărăcios şi care întreabă foarte ofuscate : „ Dar cine eşti tu să-mi faci mie observaţii ?...Sau cine eşti tu să-mi dai mie sfaturi ? ”

Aceste cazuri, după părerea mea intră la categoria orgoliilor intangibile, a stronţilor şi mirondelelor în limbaj arbatelian.La aceste fiinţe apar ambele componente ale subiecţilor care nu intrau în discuţia acestui articol, adică atît oligofrenia, cît şi reauavoinţă.Situaţia acestor <intangibili > este ca în gluma cu prostul care a murit înecat tot aşteptînd să vină Dumnezeu personal spre a-l salva, iar cînd a ajuns în Rai şi l-a întrebat pe Dumnezeu de ce nu s-a manifestat, i s-a răspuns că Divinul trimisese mai mulţi oameni în acest scop, dar el i-a refuzat.

În concluzie, pledez pentru o INTUIRE cît mai profundă a fiinţei căreia îi dăm sfaturi, pledez pentru DETAŞARE cînd sfătuim şi dacă avem timp, chiar e de dorit să facem o consacrare în prealabil.Dacă nu avem timp sau condiţii propice, macar tonul nostru să fie cît mai smerit posibil, ca ascultătorul să nu aibă impresia că ne erijăm în cineva care nu sîntem încă, adică un înţelept cu stea în frunte sau în popă cu sau fără slujbă !

Vom şti cînd sfatul nostru şi-a atins ţinta la fix, atunci cînd fiinţa sfătuită ne va mulţumi din inimă pentru acel sfat, ba chiar de mai multe ori.Atunci e sigur nu doar că am fost inspiraţi de îngeri sau chiar de Ghidul nostru spiritual, ci şi că acel sfat va fi pus în aplicare spre binele tuturor !

Teste, texte şi pretexte

Sau cînd 3 cu 3 fac 33 !

Testele sau încercările spirituale nu vin ca popa în ajunul sărbătorilor religioase, cînd avem casa curată, baia făcută, ne-am luat prînzul, ne-am facut siesta, ne-am golit intestinele şi eventual ne-am umplut cămara cu saci de alimente, plus beciul, şi ne-a mai rămas doar să ne cumpărăm coşciugul pentru a îngropa entuziasmele tinereţii şi visele nebuneşti, că locul de veci e achiziţionat de multă vreme ! Dacă ar fi aşa, nu s-ar chema test spiritual, ci vizita protocolară sau proto-tipică a soacrei, inspecţie la puşcărie, teză de maste, docto sau plutocrat !

Testele vin cînd vrea Divinul, ci nu cînd binevoieşte muşchiul nostru semiatrofiat de atîta dormitare, după cum bine ştiu cei care sînt pe o cale spirituală autentică, iar cei care nu ştiu, află dacă citesc astfel de texte, altminteri se vaită ca din gură de şarpe că uite ce nenorocire a dat peste mine, că nu mai suport, că vreau linişte, că vreau acasă, că lasă-mă în pace,TESTULE, nu mă mai stresa şi tu pe deasupra, după ce că n-am aia şi cealaltă şi alte reacţii de lamentare şi neacceptare.

Testele ne pun la încercare exact acolo unde avem mai multă nevoie să corijăm, să armonizăm, ori să ne desăvîrşim, dar cum majoritatea dintre noi au mai mult de două – trei aspecte lipsă, e imposibil să prevedem la ce nivel vom fi testaţi.Iar că testele sînt unice pentru fiecare fiinţă în parte, este de-a dreptul inutil de spus, de aceea vorba prea des vehiculată care începe cu “ eu dacă aş fi în locul tău, aş face şi aş drege “ este complet anapoda !

Tu dacă ai fi în locul meu ai face exact ca mine, că doar eşti în locul meu, deci gîndeşti şi acţionezi ca mine ! Corect ar fi să se spună “ eu dacă aş fi confruntat cu un test ca al tău, aş face şi aş drege, CU MODUL MEU DE A GÎNDI ŞI ACŢIONA , CARE SÎNT DIFERITE DE ALE TALE !”

După ce am citit **Yoga sutra** de Patanjali, am observat ceva ce părea să lipsească din acel text, anume că el descrie ce percepe discipolul CÎND atinge anumite stadii avansate în practica spirituală, dar nu zice nici o vorbuliţă despre ce simt discipolii ÎNAINTE de a atinge acele nivele foarte înalte de conştiinţă şi sigur că nu mi-a luat mult timp pînă să înţeleg că aşa ceva nu putea fi descris într-un tratat de ştiinţă spirituală cum este calea yoghină, pentru simplu motiv că fiecare individ este unic şi irepetabil, la fel şi trăirile sale.

Totuşi, mi-ar fi plăcut ca pe undeva, prin anexe sau apocrife să se vorbească şi despre simţirile cele mai puţin înalte, despre rătăciri şi capcane pe calea spirituală, despre cum să-ţi învingi lenea şi plictiseala şi descurajarea DUPĂ ce ai practicat 20 de ani diverse tehnici yoghine, care n-au avut efectul prezis de părintele căii yoghine ! (Sau poate că se dau asemenea sfaturi şi nu mi le mai amintesc eu acum !)

Să fie clar că nu încurajez prin paragraful de mai sus nici o tendinţă spre îndoielile demoniace îndreptate asupra acestei căi spirituale magnifice ! Sute sau mii de discipoli perseverenţi au reuşit înaintea mea să acceseze acele stări descrise de Patanjali, deci cu siguranţă voi reuşi şi eu la rîndul meu, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Mentorului meu spiritual, de asta nu am nici o îndoială !

Şi în atare situaţii apar testele spirituale pentru cei care, ca şi mine, încă rătăcesc pe Cale.Articolele pe care le-am scris pînă acum şi pe care le voi mai scrie, dacă voi mai fi inspirat, au avut drept rost - unul dintre rosturi - să acopere acest gol, al mărturiilor individuale ale unuia ca mine, despre unele pericole, capcane, amăgiri care apar la unii dintre noi.Să particularizeze ori să nuanţeze anume texte tradiţionale cu experienţa proprie, a mea sau a altora, dintre cei pe care i-am cunoscut de-a lungul drumului.Un alt rost a fost să îndemne cititorii sau cititoarele la o mai mare luciditate vizavi de cine sînt ei cu adevărat şi nu cine **cred** ei că sînt în raport cu ceilalţi oameni.

Mai sînt şi alte scopuri, cum ar fi acela de a atrage atenţia asupra unor metehne ce se manifestă în primul rînd în fiinţa mea, dar nu numai şi de a nu ne mai păcăli pe noi înşine la nesfîrşit, plus alte şi alte neajunsuri de care am vorbit în fiecare articol în parte la modul concret, ci nu complilînd de la alţii.Dacă această

îndeletnicire va fi fiind o parte din menirea mea spirituală în această încarnare, pot doar să-mi dau cu presupusul, pentru că încă nu sînt foarte sigur că este aşa ! Tot ce ştiu este că, avînd timp suficient la dispoziţie, pe lîngă alte înzestrări şi oportunităţi (cum ar fi aceea de a nu fi obligat să prestez vreo slujbă oarecare ori să am grijă de cineva anume), îmi face plăcere să scriu despre una şi alta din experienţele mele, care e posibil să fie şi altcuiva de folos.Şi într-adevăr, am constatat astăzi că numărul celor care apreciază articolele mele a trecut de 5 persoane.

Dar ceea ce avem nevoie cu toţii mai mult şi mai mult cînd sîntem testaţi, pe lîngă susţinerea subtilă a Ghidului spiritual, pe care unii dintre noi, mai opaci, s-ar putea să n-o simtă deloc sau foarte vag, nu sînt atît sfaturile oricît de complete, cît OMENIA celui care se află în apropierea noastră ! Cu siguranţă în acele momente foarte grele pentru noi, nu ne folosesc mai deloc acei sfătuitori scripturistici sau, altfel spus, acele sfaturi din < burtă> sînt tot atît de eficiente ca masajul pe carapacea unei broaşte ţestoase !

Cum am scris în altă parte (vezi **Omul şi bulentitatea**), OMENIA este caracteristica esenţială a unui SUFLET TREZIT PLENAR şi acea energie a inimii trezite ne susţine şi ne dă putere să mergem mai departe pe calea aleasă şi în bătălia cu monştrii proprii.Desigur, dacă se află o asemenea fiinţă alături de noi, în caz contrar parcă ce putem face?... dacă nu să strîngem din dinţi şi să continuăm a persevera în direcţia cea bună.Iar cînd nu mai putem face faţă singuri, e de dorit să strigăm după ajutor, mai întîi în SUS şi apoi la dreapta şi la stînga noastră, fiindcă ar fi mare păcat să părăsim calea spirituală, fără a fi făcut tot ce ne stă în putinţă spre a progresa dincolo de limitele actuale !

Bine, bine, dar ce este cu subtitlul acela : cînd 3 cu 3 fac 33 ? mă va întreba un cititor grăbit, constatînd că eu mă tot întind la vorbă în alte direcţii.

Ei, bine, dacă se iau 3 defecte umane sau neajunsuri sau dizarmonii sau neîmpliniri ale unui discipol spiritual, ca de o pildă un orgoliu mirondelian , de tip intangibil adică, plus o lene stronţească, alături de o palidă aspiraţie către Divin, la care se adaugă 3 responsabilităţi oarecare, cum ar fi un serviciu de minim opt ore, un copil de crescut sau un părinte de îngrijit pentru că e foarte bolnav, atunci

REZULTĂ PENTRU UNII DINTRE NOI 33 de pretexte pentru a nu mai realiza practica spirituală zilnic, pentru a nu face un gest de omenie faţă de cel aflat în suferinţă, pentru a nu ajuta pe cel oropsit, fie cu bani, fie în alte moduri ce presupun transferul de afecţiune normal sau paranormal între oameni !

După cum se ştie déjà, omenirea este maestră la inventat scuze, începînd cu scuzarea propriilor defecte şi încheind cu miile de tertipuri pentru a ne sustrage de la înfăptuirea a ceea ce este esenţial în viaţă, esenţe pe care nu le mai înşir aici deoarece se cunosc prea bine.Dacă eram la fel de inventivi în crearea mijloacelor de într-ajutorare ale celor aflaţi în suferinţă, umanitatea ar fi trăit de multă vreme Raiul pe Pămînt !

Precum se ştie însă, DACĂ şi cu PARCĂ nu merg cu aceeaşi barcă atunci cînd e vorba de Binele general şi din aceste motive (şi altele care n-au fost specificate expres), unii dintre noi cad la teste, cu texte şi pretexte, adică scuze şi acuze care de care mai jalnice !

Sigur că toate căderile noastre sînt spre învăţătură de minte, cu excepţia acelora care cad şi tot cad şi nu se mai învaţă minte odată în viaţa asta ! Dar poate că ar trebui să ne focalizăm asupra acelora aflaţi înaintea noastră, ci nu a celor rămaşi în urma noastră, cu toate că avem cîte ceva de învăţat şi de la unii şi de la alţii , fiindcă aşa cum spunea un înţelept : „ nimeni nu-ţi este prieten, nimeni nu-ţi este duşman, ci doar învăţător ! ”

Nu mor mieii cînd vor lupii

Elita ocultă malefică a acestei planete se grăbeşte.Se grăbeşte din ce în mai tare.Se grăbeşte foarte tare ! Nu mai are răbdare ! Unele planuri de distrugere în masă le-au eşuat, cel puţin pentru moment, cum ar fi al treilea război mondial care trebuia să înceapă în noiembrie anul trecut.Acum este aprilie 2011 şi cîinii războiului sau lupii sau crocodilii au trecut la planul b sau c sau enşpe, aţîţînd focul în nordul Africii, doar-doar va ieşi o vîlvătaie suficient de mare care să cuprindă tot continentul african, apoi celălalt, apoi toate continentele !

Cîinii războiului lucrează pe mai multe fronturi prin tehnologia reptiliană de provocare a cutremurelor, prin otrăvirea aerului, prin codexul alimentar.Din cine ştie ce motiv încă n-au reuşit să cipuiască nici jumătate, nici un sfert din umanitate, n-au reuşit să ucidă destui oameni cu sida sau cancer sau ebola sau pandemiile artificiale ale gripelor animaliere, dar au planuri de rezervă, cum se vede, şi au trecut pur şi simplu la măsuri aberante ca reducerea salariilor şi pensiilor, iar ultima atrocitate este închiderea forţată a 67 de spitale în România sub pretexte cretine că nu sînt fonduri băneşti ! 67, adică 6 plus 7 egal 13, care este unul din numerele favorite ale Elitei malefice, ales deloc întîmplător spre a ne arăta încă o dată cine conduce nu doar lumea, ci şi ţara noastră ! Este adevărat că în tarot 13 este numărul transformării, iar tarotul fiind o modalitate de cunoaştere iniţiatică, conţine sintetizată în el o înţelepciune profundă, de sorginte divină, care a fost redată succint de înţelepciunea populară prin proverbe ca : *tot răul spre bine* sau - *rău cu rău, dar mai rău fără rău* - şi altele.

Cum de mai îndură Divinul aceste bestii pe suprafaţa pămîntului, cum de mai permite proliferarea răului şi a bestialităţii pentru asasinarea pe faţă a unei umanităţi, care pare că doarme în continuare, ca hipnotizată, este un fapt pe care doar puţine fiinţe umane îl înţeleg dincolo de aparenţe. Iar mass- media tace sau spune doar pe jumătate ori pe un sfert ori deloc cine sînt adevăraţii vinovaţi ai acestor cumplite nenorociri pe care le trăim în ultimii 21 de ani !

Din laşitate, toţi gazetarii evită să pronunţe numele adevăraţilor vinovaţi, ai asasinilor care sînt reptilo-masonii, deşi le este cunoscut şi-l pot rosti pe la colţuri sau doar prin aluzii mai mult sau mai puţin vizibile, cum este sintagma folosită chiar la începutul acestui articol.Fosta cea de a patra putere în stat - presa - nu mai este de mult putere, ci doar sclava Puterii Malefice Mondiale ! Parcă toţi gazetarii au devenit o turmă de servili sau aproape toţi, cu mici excepţii ! Treptat-treptat şi-au pierdut coloana vertebrală şi-au pierdut simţul observaţiei şi deducţiei şi-au pierdut luciditatea, onestitatea, simţul răspunderii, au pierdut simţul omeniei, trecînd de partea lăcomiei şi demoniei, fiindcă anunţă zilnic doar nenorociri pentru menţinerea unui climat de teroare şi angoasă, care teroare şi angoasă sînt hrana zilnică a reptilienilor în planul fizic şi al încornoraţilor din astralul inferior.

Graba bestiilor reptilo-masone s-ar părea că are drept cauză creşterea vibraţiei planetare, dar şi la nivel de conştienţă umană, iar ei vor să distrugă, să asasineze cît mai mulţi oameni acum cînd umanitatea încă nu s-a dezmeticit cum trebuie şi cît trebuie ! Sînt încă multe miliarde de oameni care dorm, chiar dacă urlă de durere şi suferinţă şi lipsuri de tot felul, ei parcă dorm, la nivel de mase, dar şi la nivel individual.Fiecare în cuşca lui îşi linge rănile şi mă refer la cei amărîţi şi oropsiţi, iar pe de altă parte o mînă de favorizaţi ai soartei, fie că sînt fotbalişti, manelişti, vameşi, politicieni, afacerişti, mafioţi, îşi serbează zilele cheltuind sume fabuloase de bani, ca de pildă 40 de mii de euro pentru o petrecere cu şampanie şi gagici topless într-o noapte!

Inconştienţa şi nesimţirea unora, a celor bogaţi, este contrabalansată de adormirea altora, care plîng în somn asemenea copiilor mici, speriaţi de cine ştie ce coşmar lugubru ! Şi în tot acest timp mass-media ne prezintă în ziare, dar mai ales la televizor, ore în şir, săptămîni şi luni la rînd, scandalurile conjugale ale unui cuplu oarecare sau ale mai multor cupluri, ratările echipelor de fotbal, manelele , filmele violente, serialele siropoase, divertismentele stupide, adică doar praf de copt plăcintele otrăvite cu care momesc prostimea într-o direcţie, le abat minţile în altă direcţie, spre a nu observa proliferarea aberantă a răului care ne sugrumă din ce în ce mai tare pe noi toţi.

Perversitatea reptilo- masonilor este greu de imaginat de către minţile oneste şi una din formele vădit tendenţioase este ipocrizia cu care aceşti masoni sînt adunaţi în jurul unor discuţii televizate, asta pasă-mi-te ca să ni se arate că guvernanţii ar şti de unele probleme ale populaţiei sărăcite, umilite şi batjocorite.Emisiuni în care nu se face altceva decît se trăncăneşte, se trăncăneşte şi iar se trăncăneşte la nesfîrşit, fără nici un folos, fără nici o urmare, fără nici o rezolvare din cele majore, care ar pune capăt haosului şi furtului de mii de miliarde euro ale cetăţenilor acestei ţări, dar nu numai.

Şi în timp ce pe faţă, la tv sau în ziare, masonii trăncănesc vrute şi nevrute, iar în parlamente dorm sau absentează, pe din dos fac ritualuri satanice la fiecare lună plină cu sacrificarea unor copii sub cinci ani, special aleşi pentru a le bea sîngele care conţine niscai virtuţi pentru menţinea formei umane ale reptilienilor (vezi David Icke- Secretul suprem), pe lîngă orgiile sexuale închinate necuratului, redate atît de bine în celebrul film a lui Stanley Kubrik – Cu ochii larg închişi (!), în urma căruia regizorul a şi fost asasinat !

Iar umanitatea în ansamblu doarme cu ochii larg închişi – genială metaforă ! – şi tot doarme şi parcă nu se mai termină de dormit somnul de plumb al larvarităţii generalizate !

E adevărat că unele grupuri de oameni fac eforturi să se trezească, anume cei mai lucizi, care sînt ghidaţi de fiinţe înţelepte trimise de Creatorul Suprem şi pe care noi îi numim Maeştri spirituali sau Ghizi spirituali, fără de care omenirea s-ar fi autodistrus definitiv în aceşti ultimi 21 de ani ! Ghizi spirituali calomniaţi, ridiculizaţi şi batjocoriţi, ba chiar întemniţaţi, cînd nu s-a reuşit asasinarea lor prin plasarea bombiţelor în apartamentul lor sau alte metode, ca iradierea, cum a fost cazul lui Osho, care a şi murit ulterior de cancer, dacă îmi amintesc corect, după ce a fost iradiat în puşcărie.

Că toate aceste masacre ale populaţiei lumii pe diverse fronturi sînt făcute cu bune ştiinţă, nu mai trebuie argumentat decît poate celor care n-au nici televizor, nici internet şi nici bani de ziare sau acelora care sînt atît de egoişti şi obtuzi, încît par a fi incapabili de a raţiona mai mult decît minimum pentru supravieţuire, cum

ar fi traficanţii mărunţi de carne vie şi droguri ori microbiştii de fotbal sau altor categorii de oameni foarte săraci cu duhul.

Că rostul acestor masacre este reducerea populaţiei lumii la un miliard de oameni, conform agendei reptilo-masone, care să poată fi controlaţi prin cipuire şi folosiţi ca sclavi pentru Elită, iar se ştie, cu excepţiile mai sus pomenite.

Că toate acestea se fac cu *Voia Domnului* este cunoscut de cînd însuşi *Domnul* a revelat apocalipsa vremurilor din urmă, cu aproape două mii de ani înainte, dar una este să citeşti o alegorie biblică foarte greu de înţeles şi cu totul altceva este să vezi pe viu, fie direct, fie prin indermediul unor imagini televizate, cum mii de oameni sînt asasinaţi în războaie civile, revolte sau aşa zise pălituri de şezut, orchestrate din urmbră de cîinii războiului, de lupii sau crocodilii acestei planete, sau cum sînt daţi afară din spitale bătrîni, femei gravide, bolnavi pe targă şi în cărucioare, ba chiar şi copiii din incubatoare, la ordinul secret al masonilor, care se grăbesc tare-tare de tot să distrugă tot ce mai poate fi distrus, înainte ca tăvălugul istoriei să-i îngroape definitiv în prăpastia iadului pe care o merită cu prisosinţă de multă vreme !

Problema acestor bestii cu chip de om pare a fi nu doar aceea că nu mor mieii *cînd* vor lupii, ci că nu mor mieii *cîţi* vor lupii ! De aceea se închid spitalele, se taie salariile şi pensiile, se otrăvesc alimentele şi aerul, iar în curînd scumpirile se vor accentua, pentru a provoca o foamete artificială, pe lîngă războiul din lumea arabă programat sau cel puţin consemnat deja din 1945, conform unor documentele aflate în bibliotecile engleze.

Ceea ce mă seacă pe mine la inimă este amploarea incredibilă a acestei orchestrări de bestialitate şi cîinoşenie, în timp ce mass- media roade doar nişte osicioare sterilizate , pentru a da impresia că păzesc curtea stăpînului, cînd nu fac decît să scheaune ori să latre la lună !

Dar pînă cînd un trai şi-un chin, cu minciună şi venin ?

România dodoloaţă

Ţara noastră a fost şi este una dintre cele mai oropsite din Europa, însă desigur că în restul lumii se află alte ţări cu mult mai oropsite. În spaţiul intra-carpatic şi peri-carpatic se crede că s-a dezvoltat cîndva o civilizaţie cu mult superioară celei de astăzi (vezi Radu Cinamar - Viitor cu cap de mort), cît despre Daci, ei au tot fost lăudaţi de unii şi de alţii, numai că pe mine personal nu mă impresionează prea tare ce a fost, ci mai mult ce este şi de ce este cum este şi eventual ce va fi !

Sînt cunoscute profeţiile lui Sundar Singh şi Gupta Swami despre viitorul României şi chiar dacă există destule voci care contestă autenticitatea acestor profeţii, eu tind să le dau crezare nu doar pentru că Ghidul meu spiritual le-a validat autenticitatea prin simpla referire la ele în mai multe ocazii, ci şi din alte motive, cum ar fi punerea în aplicare a unor planuri diabolice de dezmembrare a ţării noastre, sărăcirea populaţiei în ritm galopant din ultimii douăzeci de ani şi multe alte parascovenii care se petrec numai şi numai acestui popor ! Ca de pildă tăierea salariilor şi pensiilor, care din cîte am auzit, nu s-a practicat decît cu cel mult 5%, şi aceia luaţi de la parlamentari şi bogătani în nu ştiu care stat european.

Acum rostul acestui articol nu este să adaug alte şi alte informaţii concrete, de genul ştirilor de la ora cinci, despre matrapazlîcurile unor politicieni, rromi sau alţi mafioţi, ci are cu totul alt scop, cum se va vedea îndată şi ideea a plecat de la limitările pe care diverse site-uri le impun autorilor, cum că articolele postate pe acele site-uri trebuie să se încadreze doar în sfera restrînsă a site-ului respectiv.La o primă vedere, administratorul respectivului site sau blog ar părea că are dreptate, totuşi, atunci cînd un articol prezintă o viziune ceva mai generală, care ajută la înţelegerea unor „mecanisme” mai mult sau mai puţin ocultate, nu văd de ce acel gen de articole ar trebui restricţionat.

De pildă, blogul România wikileaks cere articole doar din sfera dezvăluirilor concrete despre politicieni, mafioţi, masoni şi alte vipuri, dar este posibil ca iniţiatorul sau iniţiatorii acestui blog să nu înţeleagă esenţialul.Prezint presupunerea mea doar ca pe o probabilitate, pentru că nu-i cunosc, iar

argumentaţia mea nu vizează doar acest blog, ci multe altele.Discuţia următoare comportă mai multe faţete şi e posibil ca eu să nu le văd clar pe toate, însă sper să decelez ceea ce este esenţial de ceea ce este ne-esenţial.

Faptul că mi-au fost acceptate articolele pe acest blog, este un lucru frumos pentru care le mulţumesc, iar pe de altă parte aparenta mea greşeală de a mă fi întins mai mult de cît îmi permitea plapuma (pentru că iniţial a fost doar o nebăgare de seamă , nevăzînd la început recomandarea de a mă încadra în sfera Dezvăluirilor), constituie un prilej pentru a ne uita şi în alte direcţii, nu doar acolo de unde se aude primul zgomot.

Pe de altă parte, m-am grăbit întrucîtva să postez unele articole a căror utilitate o socotesc stringent necesară tuturor – cu mici excepţii, anume cei care cunosc deja acele aspecte - articole care se încadrează mai degrabă în sfera spiritualităţii, a moralităţii sau a învăţămintelor care nu strică nimănui să fie cunoscute pe acest blog, deoarece este posibil ca el să fie mult mai citit decît alte bloguri şi pe mine mă interesează ca oamenii să fie cît mai bine informaţi, ci nu de unde îşi culeg informaţiile.

Acum am să prezint succint ideea principală a acestui articol şi legătura ei cu titlul articolului.

Îmi este clară necesitatea specializării pe domenii cît mai stricte a unor bloguri ori site-uri, dar oare faptul că unele articole prezintă o viziune ceva mai cuprinzătoare asupra neajunsurilor din lumea aceasta, din ţara aceasta şi de la oamenii aceştia, nu reprezintă cumva un cîştig pentru cititori sau cititoare ? Eu cred că da.

Articolele mele în cea mai mare parte au legătură cu spiritualitatea, iar blogul wikileaks prezintă amănunte concrete despre ce a făcut şi a stricat unul sau altul, numai că după părerea mea TOTUL are legătură cu spiritualitatea, direct sau indirect ! Starea jalnică a omenirii actuale, ca şi a poporului român se datorează, cum am mai spus şi o voi repeta deseori, îndepărtării de Esenţa noastră Divină, care se află în fiecare dintre noi sub forma Sinelui Divin Nemuritor, numit Atman sau Scînteia de Dumnezeu.

Toate nenorocirile care se abat asupra umanităţii la nivel global sau a fiecărui om în parte au drept cauză unică ignorarea sau necunoaşterea propriei esenţe divine. Orice altceva, şi mă refer la lăcomia crocodiliană a masonilor, răutatea sau bestialitatea Reptilienilor, egoismul , fanatismul sau avariţia nu ştiu căror categorii de oameni, sînt doar simptome ale unei boli unice numită IGNORANŢĂ, cu sora ei bună PROSTIA !

Mi se va spune că cei mai mulţi oameni nu sînt interesaţi de acest gen de articole, ci numai de fapte concrete, iar eu aş putea răspunde că ştiu aceasta, dar că nu văd de ce trebuie să încurajez obtuzitatea şi nepăsarea unora pentru simplul motiv că nu e treaba mea să le deschid ochii, adică să le iau ochelarii de cal, ca să aibă acces la o înţelegere mai cuprinzătoare.

„ **Cu toţii trebuie să ne dăm seama că, în realitate, fiecare alegere şi fiecare intenţie pe care o manifestăm influenţează , totodată, într-o anumită măsură, întreaga umanitate. Chiar şi atunci cînd (deocamdată) nu ne dăm seama de aceasta, fiecare dintre noi sîntem , într-o anumită măsură, responsabili pentru tot ceea ce se petrece pe această planetă, fie că este vorba de existenţa noastră de zi cu zi, fie că este vorba de această lume în care trăim cu toţii.Înţelegînd aceasta, trebuie tocmai de aceea să-I cerem plini de umilinţă şi credinţă ajutorul lui DUMNEZEU TATĂL , pentru ca în felul acesta gîndurile, intenţiile şi acţiunile noastre să influenţeze în bine, într-un mod profund şi durabil, întreaga umanitate.Procedînd adeseori în felul acesta, vom putea avea o contribuţie importantă, care poate impulsiona transformarea gradată în bine a întregii umanităţi în ansamblul ei**. “

Acest citat aparţine unei fiinţe înţelepte contemporane al cărei grad de realizare spirituală ultimă o face capabilă să înţeleagă Universul mult dincolo de aparenţe, adică de fapt chiar esenţa tuturor manifestărilor din lumea noastră, dar şi din celelalte lumi subtile.

Nu cred că mai este nevoie să amintesc celebrul Efect al fluturelui pentru a argumenta în plus cît de necesară, imperios necesară, este o viziune de ansamblu cît mai corectă şi clarificatoare…Pentru că a prezenta amănunte şi doar amănunte foarte concrete despre conţinutul unor documente mai mult sau mai

puţin secrete, de genul documentelor wikileaks, sau oricare ar fi natura ori conţinutul acelor documente, în dauna unei priviri de ansamblu corecte, riscă să ne tehuiască minţile, să ne obosească, ba chiar să ne plictisească la un moment dat prin suprasaturare, cîtă vreme nu se înţelege DE CE s-a ajuns în această situaţie jalnică; de fapt foarte periculoasă, pentru că omenirea nu doar este pe buza prăpastiei, ci a căzut de mult în prăpastie, urmînd să vedem impactul cu solul, care va fi distrugător, dacă nu ne trezim la timp şi nu facem ceva **esenţial** pentru a opri definitiv această cădere.

Care este legătura cu titlul articolului ?

Poporul român este ciuca bătăilor de tot felul şi nu mai trebuie să le enumăr, că se ştiu, iar aceasta s-a realizat cu bună ştiinţă, deci **foarte intenţionat** de către lacheii Reptilienilor care sînt francmasonii (vezi celebrele **Protocoale ale francmasoneriei**, în care se spun lucrurilor pe nume şi dacă nu crezi că ele sînt autentice, atunci ori ai interes să n-o faci, ori nu te ajută mintea să gîndeşti). Dacă citeşti Protocoalele francmasoneriei, corelează apoi acele informaţii cu predicţiile lui Sundar Singh şi Gupta Swami despre rolul important în plan spiritual pe care îl va juca poporul român după anihilarea hidrei reptilo-masone, iar dacă nici Protocoalele şi nici predicţiile celor doi înţelepţi nu te-au convins de autenticitatea lor, atunci măcar întreabă-te un lucru elementar : oare să fie doar o întîmplare că evreii au cumpărat cea mai mare parte a teritoriului românesc şi că au dus acest popor la sapă de lemn ? Dacă după toate aceste argumente şi multe altele care există pe diverse site-uri încă îţi manifeşti scepticismul şi îndoiala cu privire la abila orchestrare malefică din umbră pentru anihilarea identităţii naţionale a poporului roman, atunci trebuie să-ţi faci urgent un control la cap, fiindcă ai probleme grave !

Închei aceste argumente cu o dezvăluire atît de “dragă” blogului pe care postez acest articol, care vine dintr-o sursă sigură, a cărei identitate n-o voi dezvălui, din motive foarte temeinice.

“ **Dumnezeu urmăreşte să sfinţească poporul român, separîndu-l într-un mod numai de El ştiut, de celelalte naţiuni ale globului şi pentru aceasta urmează să realizeze un tainic şi fundamental legămînt.Aceasta va implica, printre altele, ca**

acestui popor să i se ofere de către Dumnezeu o cunoaştere clară, deplină şi profundă a anumitor legi dumnezeieşti, cunoaşterea anumitor principii morale şi a anumitor precepte ceremoniale, ce vor ajuta poporul român să îşi înţeleagă apoi, aşa cum se cuvine, această alegere şi această separare de care el va trebui să devină în mod gradat conştient…Profeţiile care există pînă în prezent indică faptul că poporul român a fost ales de Dumnezeu spre a fi sfinţit în strînsă legătură cu etapele schiţate aici…Acele fiinţe umane sau acel popor ce urmează să fie sfinţit i se vor trezi în mod gradat anumite calităţi pentru ca el – poporul român - să ajungă să se conformeze intenţiilor misterioase şi legilor lui Dumnezeu. "

Aşadar, în lumina acestor dezvăluiri, se înţelege că francmasoneria reprezintă doar Biciul lui Dumnezeu pentru ca naţiunile şi indivizii care suportă biciurea să-şi ardă ultimele rămăşiţe de karma negativă pe care creştinii le numesc păcate, spre a merita Darurile Divinului.Fireşte că o parte a omenirii va părăsi această lume prin aşa zisa moarte, anume cei care sînt incapabili să se transforme spiritual din varii motive, pe care nu le disec aici.

Pe de altă parte, francmasonii vor să împiedice cu orice preţ realizarea predicţiilor luminoase despre poporul român, din care pricină ne şi bat ca pe hoţii de cai şi ne fură cu chintalele de bani şi alte valori naţionale, doar-doar ne vor distruge irecuperabil ca naţiune.

Ci căutînd semnificaţia cuvîntului **dodoloaţă,** am aflat ulterior că înseamnă **rotundă,** dar pare asemănător cu fleaţă-nătăfleaţă şi cam aceasta este starea actuală a poporului român, care s-a lăsat batjocorit şi călcat în picioare prea multă vreme.Precum veţi vedea însă în următorii doi-trei ani, acest popor îşi va recăpăta demnitatea naţională şi morală care i se cuvine, după oarece convulsii poate nu tocmai plăcute unora ! Şi e posibil ca drumul într-acolo, spre recăpătarea demnităţii morale şi naţionale a poporului român, să fie înlesnit şi de astfel de articole care nu corespund unor tipare fixe şi înguste, însă foarte necesare, după părerea mea, pentru luminarea unora.

Acesta totuşi este doar un ingredient în reţeta alchimizantă, ce va transforma România din dodoloaţă, în **România măreaţă**, transformare care depinde de

fiecare individ în parte şi de noi toţi la un loc, pentru că puterea noastră în crearea Binelui, Armoniei şi Bunăstării este mai mare decît însumarea aritmetică a fiecărui individ în parte, adică de **unsprezece** ori mai mare ! Ştiind aceasta, pînă şi cei slabi la minte vor înţelege de ce Forţele Întunericului vor să ne dezbine şi să ne distrugă ca naţiune ! Ele se tem că vor fi spulberate şi anihilate îndată ce noi, cît mai mulţi dintre noi, ne vom uni în cuget şi simţire pentru a crea realitatea şi lumea pe care ne-o dorim, respectiv a Bunăstării, Armoniei şi Iubirii.

Numai să ne trezim la timp ! Iar această trezire implică mult mai mult decît plimbarea la biserică şi ascultarea unei slujbe religioase săptămînal, implică mai mult decît simpla afirmaţie că tu crezi în Dumnezeu sau repetarea papagalicească a unor pasaje din Biblie.

Trezirea la care se tot face trimitere adeseori, implică **să punem în practică mereu cele zece porunci divine,** dar mai ales primele două, care ne îndeamnă să-L iubim pe Domnul Dumnezeul nostru din toată inima, din tot sufletul şi cu toată puterea minţii noastre, iar a doua ne cere să-i iubim pe semenii noştri ca pe noi înşine ! Trezirea mai implică să fim buni, iertători, toleranţi, compasivi şi să ne ajutăm semenii aflaţi în necaz, fără să cerem nimic în schimb, ştiut fiind că tot ceea ce oferim celorlalţi, ne dăruim nouă înşine, fie rău sau bun.

Trezirea mai implică să ne iubim pe noi înşine la modul autentic divin, pentru că după cum se vede din comportamentul celor mai mulţi dintre noi, pare că vrem să ne auto-distrugem, decît să ne auto-desăvîrşim, şi toate acestea se realizează prin înţelegere şi conştientizare.

Cîţi dintre noi vom reuşi să ne trezim, vom vedea în viitorul apropiat după numărul celor rămaşi pe această planetă albastră, după ce se va fi sfîrşit cea din urmă triere a celor buni de cei ne-buni, a celor merituoşi de cei care în prezent au întors spatele Luminii Divine.

Rățuşca cea frumoasă

Spre deosebire de alte fiinţe din lumea pămînteană, toate rățuştele sînt frumoase, dar rățuşca noastră era cea mai frumoasă, poate din pricină că, deşi era gălbioară precum majoritatea rățuştelor, avea în plus cîţiva perişori albi în zona pieptului, ceea ce-i dădea un aer distins şi foarte drăgălaş.

Acum, noi muritorii de rînd, nu putem înţelege cu mintea noastră îngustă căile misterioase ale Creatorului Suprem, dar ne dăm cu presupusul şi aşa se face că în cele ce urmează povestitorul îşi va da cu presupusul despre unele şi altele, precizînd din capul locului că la atîta îl duce mintea, iar acolo unde greşeşte, roagă să fie scuzat cu anticipaţie, deoarece el povesteşte faptele din perspectiva unui om obişnuit, ci nu a unuia care deţine clar –vedere, spre a reda lumea păsărilor din perspectiva lor.

Rățuşca cea frumoasă îşi făcuse cîteva prietene printre celelalte rățuşte, însă s-a împrietenit şi cu alte animăluţe care vieţuiau prin împrejurimi şi ne referim la un căţeluş, o pisicuţă, la un purceluş, ba chiar şi la o panseluţă.Cum se manifestă prietenia între animăluţe de rase diferite, povestitorul doar presupune, fiindcă nu deţine alte capacităţi paranormale trezite spre a da informaţii sigure.Dar din comportamentul ei, povestitorul va trage anume concluzii, va face unele deducţii şi cea mai vizibilă constatare despre rățuşca cea frumoasă este aceea că ea era foarte- foarte afectuoasă cu toate fiinţele pe care le întîlnea în cale.

Tocmai pentru că legase prietenie cu fiinţe din alte specii, pe care le-am enumerat mai sus, povestitorul a dedus că rățuşca era foarte – foarte afectuoasă, iar faptul că legase prietenie cu acele alte animăluţe se vedea de acolo că le căuta compania, ba chiar se juca adeseori cu ele.Ei, aici e partea cea mai grea a povestirii, fiindcă să faci tot felul de presupunerii e foarte simplu, dar să încerci să descrii în cuvinte cum se juca frumoasa rățuscă uneori minute în şir cu pisicuţa, cu

purceluşul sau căţeluşul, ca să nu mai spunem cum anume îşi arăta ea afecţiunea faţă de panseluţă, este aproape imposibil de arătat altfel decît prin imagini cinematografice, dar pentru că pămîntenii n-au inventat încă un instrument care să redea şi imaginile simultan cu limbajul scris, atunci povestitorul va trebui să se mulţumească a folosi ustensilele pe care le are la îndemînă, anume cuvintele scrise.

În următoarele rînduri, care ar putea fi echivalate cu zile, săptămîni sau chiar luni din viaţa răţuştei cea frumoasă, am putea da unele imagini scrise, cum ar fi a răţuştei care impinge cu cioculeţul ei drăgălaş mingea după care alerga căţeluşul şi care ajunsese în cele din urmă în balta unde se scăldau toate raţele şi gîştele din acea zonă.Ca să zici că era întîmplător comportamentul ei, adică să fi confundat mingea cu un peştişor, ar fi fost valabil cîteva clipite, dar după ce se văzu cum răţuşca impinge mingea către mal, era clar că draga de ea avea o intenţie evidentă.Mai apoi căţeluşul a apucat mingea între dinţi, a dat o raită prin jurul unui nuc bătrîn şi foarte mare, după care s-a apropiat din nou de baltă şi a lăsat mingea să-i scape în apă, parcă din neatenţie, dar desigur că era din joacă.

Răţuşca i-a adus din nou mingea la mal, fiecare exprimîndu-se pe limba lui, adică ea măcăind tandru, iar căţeluşul lătrînd, dînd din coadă şi ţopănd de bucurie .

Sigur că văzînd-o proprietarii acelei case atît de jucăuşă pe frumoasa răţuşcă, i –au permis să intre şi în casă, unde s-a împrietenit cu pisicuţa tărcată, alături de care dormea adeseori.Astfel de imagini cititorul sau cititoarea sensibilă va fi văzut pe internet, deci nu e necesar să le alipesc la povestire (de altfel nici nu ştiu cum să procedez) spre a fi crezut că spun adevărul şi nu fantazez.

Multe alte jocuri ale răţuştei cea frumoasă poate vor fi povestite mai la vale, însă pe moment trebuie să spunem cîteva cuvinte despre un alt personaj care va apare în povestire, în persoana unui copil de nouă sau unsprezece ani, pe care mama sa îl scotea afară pe verandă în zilele însorite şi călduroase ale primăverii şi apoi ale verii, aşezat într-un şezlong adaptat astfel încît copilul să nu cadă din neatenţia cuiva care ar fi atins scaunul din greşeală, pentru că acel copil era paralizat aproape în întregime.

Putea să-şi mişte numai pleoapele, iar din gură scotea doar nişte sunete guturale neinteligibile. Probabil mama lui ştia cu intuiţia specifică sexului ei ce anume comunicau acele sunete, fiindcă oricine altcineva nu reuşea.Copilul se născuse cu acest handicap sever, ca să nu spun cumplit şi putea totuşi să înghită puţină mîncare, dar cum anume se simţea el în interiorul lui, cred că mama sa doar bănuia.

După cum se ştie însă, ceea ce nu pot intui oamenii obişnuţi, simt animăluţele.E foarte probabil ca răţuşca cea frumoasă, împreună cu pisicuţa tărcată şi căţeluşul cel alb şi pufos să fi simţit starea interioară a copilului şi de la o zi la alta, s-au tot apropiat de el, pînă cînd veneau chiar de fiecare dată în preajma lui cînd acesta era scos pe verandă.

Ca din întîmplare îl tot atingeau pe copil, mai ales mîinile scoase la vedere, într-un soi de mîngîiere, care dacă nu s-ar fi repetat de mai multe ori, ai fi spus că e accidentală.Pisicuţa se pisicea pe lîngă trupul copilului, căţeluşul îi lingea dosul palmelor, iar răţuşca îşi freca uşor capul de mîna lui, ba chiar uneori patrupedele se cuibăreau în poala copilului şi păreau să doarmă, în timp ce răţuşca ciugulea delicat vreo parte a trupului copilului şi măcăia de una singură, ca şi cum ar fi comunicat cuiva nevăzut rezultatul unor cercetări misterioase, numai de ea ştiute.

Desigur că mama copilului observase destul de repede atenţia acordată copilului de animăluţe şi fiind ea suficient de intuitivă, a sesizat şi efectul benefic pe care ele îl aveau asupra copilului, de aceea a stat cît mai departe de copil atunci cînd pisicuţa, căţeluşul şi răţuşca veneau în vizită la el.Ar fi totuşi o exagerare să spunem că animăluţele îşi petreceau majoritatea timpului alături de copil, fiindcă răţuşca cea frumoasă, ca toate suratele ei, era îndrăgostită de apă, unde se bălăcea ore în şir, căţeluşul avea nevoie de mişcare prin te miri ce locuri ascunse vederii, iar pisicuţa, ca toate pisicuţele, era tare zburdalnică, sărind peste tot şi cocoţîndu-se pe unde nici nu-ţi trecea prin minte să o cauţi.

Cum spuneam pe la început, misterioase sînt căile Domnului şi Stăpînului nostru Ceresc, o sintagmă pe cît de uzitată, pe atît de surprinzătoare cînd se explică la ce se face referire.După cîteva săptămîni, mama copilului a observat că acesta începuse să mişte degetele unei mîini, apoi alte zile mai tîrziu, îşi mişca ambele

mîini şi putea să mîngîie pisicuţa şi căţeluşul.Era atît de fascinat de cele trei animăluţe, încît le rosti chiar numele, ceea ce a produs o explozie de bucurie familiei !

Posibil datorită sentimentului intens de iubire pe care copilul îl manifesta pentru cele trei animăluţe, acestea îşi petrecură de la o vreme aproape tot timpul în preajma lui, chiar şi noaptea, fiindcă pentru răţuşcă se construise o cutie mai mare alături de patul copilului.Spre sfîrşitul verii, cînd răţuşca cea frumoasă crescuse destul de mult, copilul putea să meargă pe propriile-i picioare şi învăţase multe alte cuvinte .

Sigur că avantajul unui povestitor este acela că poate inventa multe minunăţii care nu s-au petrecut în realitatea lumii noastre, dar tot aici este şi dezavantajul unei poveşti inventate, anume că eludează acea realitate a lumii noastre, în sensul că nu ţine cont de anume legi subtile ce se manifestă sub forma dualităţii bine-rău, lumină –întuneric, spre creşterea spirituală a fiecărui individ în parte.De aceea pentru a respecta acele legi neştiute oamenilor de rînd, trebuie spus că revenirea copilului a fost doar parţială, adică se putea mişca în rezolvarea nevoilor personale, dar obosea repede şi, în plus, mai rămăsese şi cu severe sechele la nivelul creierului.Altfel spus, era retardat mental.

Aici, povestitorul se găseşte în faţa unei dileme, de n-o fi chiar trilemă, pentru că există posibilitatea ca această poveste să fie continuată încă vreo cîteva pagini cel puţin, dar lumea de azi nu prea are timp de citit poveşti, ori să amîne scrierea finalului pînă găseşte unul mai inspirat, însă şi în acest caz, povestea nu se ştie dacă va mai ajunge la cititori, fiindcă déjà a fost amînată finisarea ei.

De aceea povestitorul încheie istorioara sa alegorică, spunînd că atît copilul, cît şi răţuşca cea frumoasă sînt doar nişte metafore a ceva ce trebuie să ghiciţi singuri, iar de nu veţi intui, vă veţi lipsi pe voi înşivă de o înţelegere folositore.

Rugăciunea de 24 de ore

Acest mesaj aparţine unei colege de a noastre, al cărei nume nu-l pomenesc pentru că nu ştiu dacă ea doreşte acest lucru şi este inclus în acest volum pentru că merită a fi cunoscut şi pe această cale.

S S : Ai ceva de transmis yoghinilor cu ocazia zilei lui Grieg?

DUMNEZEU: Da. Şi doresc ca aceste lucruri să le audă cât mai multă lume pentru a nu mai exista nici o confuzie, nici un dubiu şi pentru ca lumea să înţeleagă, cu adevărat, adevărul despre Grieg. Nu este vorba despre cultul personalităţii, ci despre realităţi divine care se manifestă plenar.

Doresc să vă spun lucruri pe care el nu vi le-ar fi spus niciodată şi nici nu le-ar fi lăsat să se înţeleagă.

Grieg este unul dintre cei mai mari maeştri ai acestei planete, ai acestui univers şi ale altora. Este cel mai mare Maestru spiritual care s-a manifestat pe această planetă de la Iisus şi până acum. Este unul dintre cei mai dragi copii ai mei , pe care l-am trimis pentru a vă ajuta şi pentru a ajuta această planetă să depăşească impasul în care se află. Doar un asemenea spirit excepţional mai poate face ceva, adică poate aduce lumina în această lume a tenebrelor !

Dar să nu credeţi că el nu a fost încercat, că nu a fost supus testelor spirituale ! Să ştiţi că a fost supus unor teste spirituale deosebit de dificile, dar spre marea Mea

bucurie, le-a trecut şi-a adus aminte şi acum … străluceşte în adevărata sa splendoare ! **Mai exact, Mă lasă să Mă manifest plenar prin fiinţa lui, căci este mai mereu fuzionat cu Mine.**

Prin sacrificiul său, prin efortul său, prin iubirea sa, prin compasiunea sa şi prin toată manifestarea sa fizică, Cuvântul Meu s-a întrupat şi a putut ajunge la voi. El este Modelul spiritual, exemplul la care fiecare dintre voi trebuie să se raporteze şi cu care trebuie să se identifice.

Este uman să vă îndoiţi, dar este divin să înţelegeţi ! **Grieg este chiar spontaneitatea divină în manifestare, acel spirit al Tantrei în manifestare plenară !**

Pentru a-l înţelege, în primul rând, trebuie să-l iubiţi cu adevărat, iar asta înseamnă să vă transformaţi şi să lăsaţi lumina divină să se manifeste din ce în ce mai mult prin voi. Să faceţi eforturi şi supra-eforturi pentru a duce mesajul său pe această planetă, pentru a aduce lumina divină în tenebrele ce vă înconjoară. Mulţi dintre voi nu l-au înţeles cu adevărat, dar au încercat să-l copie mimetic şi au căzut testele spirituale, ajungând să fie astăzi printre cei ce-l blamează.

Dacă **Grieg este o manifestare perfectă a spiritului Tantrei şi controlează toate aspectele manifestării**, nu mulţi pot fi la fel ca el, căci ştiţi că Tantra este ca mersul pe lama unui cuţit. Dacă ar fi greşit, până acum, fiţi siguri că legile universului sunt implacabile şi nici el nu ar fi scăpat de sub acţiunea lor !

Revenind - faptul că s-a manifestat desăvârşit până acum şi că absolut tot ceea ce face are integrarea Mea divină, o puteţi constata din toată activitatea sa de până acum.

Ca Maestru tantric, I-am dat una dintre cele mai dificile misiuni, să facă astfel încât lumina divină să pătrundă conştient în această manifestare, de pe planeta voastră. **Şi asta cum? Prin trezirea şi purificarea releelor divine, care sunt femeile. Nu degeaba se spune că: Atunci când femeilor li se acordă cinstea cuvenită, zeii sunt slăviţi !**

Prin sacrificiul şi măiestria sa, a făcut ca spiritele adormite să se trezească şi să lase să pătrundă lumina divină prin ele.

Credeţi că dacă el nu ar fi avut această misiune, atât de dificilă, ar fi acţionat la modul în care acţionează?

Grieg Omul are şi el preferinţele sale, are şi el gusturile sale, are şi el necesităţile sale, dar **Grieg Maestrul Spiritual nu face altceva decât voinţa Mea** ! Iar cei care s-au îndoit, până acum, ar face bine să nu o mai facă. A venit vremea să înţelegeţi, să-l înţelegeţi şi să-l iubiţi. Adică să deveniţi voi înşivă maeştri, să-i arătaţi prin transformarea voastră că eforturile sale nu au fost zadarnice - asta pentru Grieg Omul, căci Grieg Maestrul spiritual este complet detaşat de aceste aspect !

Mulţi dintre voi aţi venit cu anumite realizări spirituale din alte existenţe. Mulţi dintre voi aţi venit special în această manifestare pentru a-l urma pe el şi pentru a vă desăvârşi spiritual. Foarte mulţi dintre voi aţi uitat aceasta şi, de asemenea, realizările pe care le-aţi avut în alte existenţe.

Deveniţi conştienţi că beneficiaţi de o mare graţie, doar pentru că sunteţi atât de aproape de acest mare Maestru al tuturor timpurilor şi că încercările sunt pe măsura graţiei care vă este acordată, şi pentru a vă face să deveniţi mai repede ceea ce şi-a asumat fiecare când a venit în această manifestare.

Fiţi conştienţi că **aveţi în faţă un Model de Perfecţiune divină, un spirit excepţional care a venit pe acest pământ dintr-o mare iubire şi o imensă compasiune. Un Maestru în toate ştiinţele spirituale despre care s-a auzit pe planeta voastră, un ocean de graţie prin care Eu Mă manifest plenar, dar acest lucru nu ar fi fost posibil fără imensul său sacrificiu.**

Sunteţi, oare, conştienţi de câte existenţe aţi cerut acest lucru? Nu, dar ar fi cazul să deveniţi şi să-i daţi Cezarului ce-i aparţine, căci doar aşa veţi beneficia de Graţia Mea. **Atunci când îi aduceţi ultragii şi acuzaţii nedrepte, atunci nu Mă iubiţi pe Mine**. De aceea, am ţinut neapărat să vă spun aceste lucruri şi pentru a nu se mai repeta ceea ce s-a petrecut anul trecut. Iată că prin revelarea tainei rugăciunii de 24 de ore şi a comunicării cu Mine, îmi este mai uşor să comunic cu voi lucruri pe care Maestrul vostru nu vi le-ar fi spus niciodată.

Printr-o atitudine greşită a unora, aveţi de suferit cu toţii, căci **dacă desconsideraţi o asemenea fiinţă divină, împiedicaţi ca graţia Mea să se manifeste** ! Şi cei care nu au înţeles încă, ar fi cazul să înţeleagă şi să se raporteze la tot ceea ce acest Spirit magnific a reuşit să realizeze. Apoi să se întrebe cum a fost posibil? Şi să se mai întrebe: dacă ceva din comportamentul sau manifestarea în plan fizic a lui Grieg, ar fi fost greşit, credeţi că nu ar fi fost pedepsit de legea divină?

Poate că legile umane sunt flexibile şi fac anumite rabaturi, dar legea divină este întotdeauna implacabilă pentru că este desăvârşită.

În această direcţie, aţi avut multe exemple şi la acest curs, a unor fiinţe care au ajuns până la un anumit nivel spiritual şi care au căzut, evident, deoarece au încălcat flagrant legile divine. Trebuie doar să vă gândiţi şi să vedeţi că judecata divină este implacabilă. Dumnezeu nu poate lăsa o fiinţă, care nu este cu adevărat spirituală, care nu este un model spiritual adevărat, care nu întrupează cuvântul Său, să conducă alte fiinţe şi să le arate Calea către El, mai ales în condiţiile actuale ! Gândiţi-vă bine la aceste aspecte şi reflectaţi !

Toată Creaţia se bucură şi participă la această sărbătoare, care este intrarea lui Grieg în Manifestare, iar alături de ea şi voi trebuie să vă bucuraţi mai mult decât oricine de graţia în care sunteţi scăldaţi !

Puneţi-vă întrebarea simplă: **Cum ar fi, dacă acest spirit excepţional ar dispărea din această manifestarea fizică mâine sau chiar azi?**

Ce aţi face atunci? Mai trebuie să vă gândiţi că va veni un moment în care El va pleca din această manifestare, în care … nu se ştie dacă va mai reveni!

Ce veţi face când veţi realiza că marea şansă de care aţi beneficiat a dispărut?

Fiţi conştienţi că nu mai aveţi timp de pierdut ! **Preţuiţi cum se cuvine Darul Meu pentru voi, care este chiar Grieg şi urmăriţi să-l faceţi cunoscut lumii prin exemplul vostru, prin realizarea voastră, prin desăvârşirea voastră !**

Voi sunteţi oglinda care-l reflectă pe Grieg în faţa lumii. Voi sunteţi releele prin care el se manifestă, adică cei care manifestaţi Graţia Mea, graţia pe care v-am acordat-o prin încarnarea acestui spirit, prin sacrificiul său, datorită intrării în această manifestare fizică, adică tocmai pe această planetă !

Chiar dacă el este fuzionat, mai mereu, beatific cu Mine, aş vrea să-i mulţumesc prin voi pentru întreaga sa angrenare ! Să vorbesc Eu în numele vostru şi să-i arăt recunoştinţa voastră, dar să-i şi transmit o stare care îi va spune mai mult decât ceea ce poate spune orice cuvânt şi să-i alin acel mare dor din sufletul său !

Comentariul autorului :

Chiar dacă în dialogul cu Divinul va fi intervenit şi propria imaginaţie a autoarei, eu unul subscriu la tot ce s-a spus aici şi aş mai adăuga multe altele, dar mă abţin deocamdată, spre a nu fi interpretate laudele mele drept cult a personalităţii celui care ne-a ajutat, vizibil şi palpabil pentru mulţi dintre noi, să trecem cu bine prin aceste vremuri cumplite !

Stronţi şi mirondele

Un explorator chirchiz a descoperit la sud est de polul nord două populaţii nemaivăzute pînă de curînd : Mirondelele şi contrapartea lor masculină, numiţi Stronţi.Mirondelele au o natură eminamente femină, în sensul graţiozităţii, preţiozităţii, impetuozităţii şi trăiesc majoritatea timpului în apă, deşi nu sînt acvatice, dar ceea ce le dă un aer unic între toate speciile umane este o fudulie atît de mare, de mare, de mare, încît dacă ar fi fost o ţîră mai mare s-ar fi numit ocean, de aceea este socotită doar mare, ca să nu se creeze confuzionări.Dar pe lîngă mărimea sa, acea excrescenţă care nu trebuie nicicum confundată cu ceva ce se găseşte între picioarele unui patruped sacrificat de obicei în ajunul Crăciunului, mai are o trăsătură definitorie, care este intangibilitatea !

Să nu care cumva să te împingă vîntul, cuvîntul sau nesăbuinţa să încerci să atingi acea excrescenţă, că mirondelele sar în sus precum caprele de munte.Fac ţuşti pe dulap sau pe draperie cînd fie şi din nebăgare de seamă le-ai atins la excrescenţă.Ei, dacă vă închipuiţi că asta ar fi singura reacţie, înseamnă că n-ati cunoscut nici o mirondea în viaţa voastră, ci poate numai stronţi, de sînteţi de sex feminin voi cele care cetiţi aceste rînduri.

Pentru că, evident, singurele deosebiri anatomice dintre mirondele şi stronţi se află undeva în partea mediană a corpului lor.În rest au acelaşi comportament.Sigur, ar fi o nesăbuinţă din partea chirchizului să afirme că toate exemplarele de stronţi şi mirondele se comportă identic, că doar nu-s maimuţe ! Ele sînt fiinţe umane, ca tine şi ca mine, şi se comportă variat sau chiar mai variat decît culorile unei păduri la mijlocul toamnei.Asta pentru că au o mulţime de panglici de nenumărate forme şi mărimi la **dispoziţie**.

Unii curioşi chiar au încercat să creeze un program de calculator foarte performant pentru numărarea sau măcar cuantificarea panglicilor mirondelelor , folosind teoria improbabilităţilor care se exclud reciproc, iar rezultatul a fost atît de straniu, încît nu putea fi citit. Mai exact, fiecare pereche de ochi citea alte cifre, în funcţie de indispoziţiile proprii !

Alte caracteristici ale acestei rase pe care am putea-o numi a Stronţodelelor, se văd mai cu seamă atunci cînd le atingi la excrescenţă.În mod bizar, mirondelele acceptă să fie mîngîiate la respectiva excrescenţă, dar nu atinse !!!

Care este diferenţa dintre atingere şi mîngîiere ???

Simplu, ca diferenţa dintre un politician şi un hoţ.Pe politician se presupune că îl alegem noi, iar hoţul ne alege el pe noi, cum zicea un anonim glorios.

Dar deşi din exterior nu poţi decela nici o diferenţă între mîngîiere şi atingere, ca şi între politician şi un mason, ea apare dinspre partea interioară, în funcţie de panglicile stronţodeilor, cu mici variaţiuni care ţin de poziţia astrelor şi dezastrelor în tema natală.Un exemplu va da o idée foarte aproximativă despre năbădăile mirondelelor şi ale stronţilor.

Dacă, de pildă, o mirondea nu are nici o planetă în zodiile de AER, asta înseamnă că ea nu are rezonanţe cu respectivul Element Subtil, că **trebuie** să-l asimileze, dar totodată ea nu este nicidecum **mişcată** de un stronţ la care predomină Elementul Aer în tema natală.Altfel spus, stronţul nu este vizibil pentru mirondea şi sînt aproape incompatibili. Scînteile apar cînd un stronţ Aerian se îndrăgosteşte de o mirondea apoasă şi prea focoasă, că atunci ies clăbuci pe toate cele zece crăpături de care vorbeşte medicina chineză.Sigur că proporţiile de Aer, Apă, Foc şi Pămînt sînt la fel de variate ca lirica păsărelelor, de unde şi marea lor neasemănare.Dar în exemplul nostru, **pecineaga** este numele unor mirondele care folosesc acutele, fără nici un imbold aparent, adică sunetele înalte şi ascuţite, în ritm staccato, dar pentru că le folosesc mai mereu, ar fi mai corect să le denumim <acute cronice>.Cred că numele vine de la un cîntec popular numit **pecineaga pe urzici** !

Şi are acest refren: < Ei, ce zici,ce zici, ce zici ? >

În terminologia yoghină, stronţii şi mirondele cuprinse de <pecineaga pe urzici> s-ar numi swadi-A-stenici, adică neliniştiţi pe swadhisthana, pentru că acum îi vezi în lac, acum în baltă ! E atîta apăraie în partea lor mediană, că stronţilor le trebuie o barcă spre a le putea contacta, iar celor care le lipsesc fondurile monetare, le trimit mesaje cu praştia.

Teoria recomandă mirondelelor şi stronţilor melodioasa subliminală a unui cîntec popular, care îi îndeamnă să fie, să devină < apă limpede şi lină, ce ne vindeci pe la splină şi mai mult pe la rinichi, cînd te saturi de ridichi ! > Aici înţelepciunea populară prea bine cunoscută, a încifrat două informaţii valoroase, anume faptul că problemele la rinichii indică dizarmonii în relaţia de cuplu, date de excesul alimentar al gustului ridichilor, uşor iute, şi este o aluzie cam la cît pot suporta unii dintre stronţi.Dacă e prea iute ridichea, există riscul să se facă blocaj renal.Nu este exclusă nici o altă interpretare a ridichei, ca în arhcunoscuta formulă

: „a freca ridichea “, atunci cînd n-ai mentă la îndemînă şi foloseşti capul partenerului drept poligon de ţintă !

Cititorul sau cititoarea mai puţin umblat(ă) printre rîndurile cărţilor de istorie, trebuie să ştie că excrescenţa mai sus pomenită a apărut prima dată, se crede, la babilonieni, cînd au construit turnul ce le poartă numele.Dacă pînă la începerea acelei construcţii, toate popoarele lumii vorbeau aceeaşi limbă, după ce s-a terminat acea construcţie megalomană, fiecare a vorbit o limbă diferită de a celorlalţi, întrucît toţi aveau a se fuduli cu ceva.

Acela a fost momentul cel mai tragic al omenirii, adică momentul SEPARĂRII DE UNITATE !

Ca fiecare stronţ şi mirondea să aibă impresia despre el însuşi că el sau ea este Buricul Pămîntului, că el sau ea a făcut şi a dres, dar uite ce a stricat şi aruncat celălalt sau cealaltă, constituie efectul Separării de unitatea primordială.O separare numită în limbajul academic egocentrism, cu derivatele sale egotism, egoism şi ateism !

Cît despre intangibilitatea excrescenţei, mai trebuie spus ceva ce cred că este esenţial.Pentru aceasta vă rog să citiţi cuvintelele de mai jos cu intonaţii diferite.

Să nu măăă atingiii ! cu intonaţia unei soprane de coloratură aevea privighetoarei.

Să nu mă atingi ! rostit grav, ca un terorist burduşit cu pocnitori sub vestă.

Să nu mă atingi ! spus pe un ton ameninţător, de către o mirondea cînd n-are chef de atenţiile unui stronţ.

Sau varianta neoş : nu atinge tu la mine, că fac buba eu la tine !

Exemplele de intonaţii în varii situaţii sînt la fel de nenumărate ca atomii de carbon dintr-o pipă stinsă, din care pricină nu putem avea pretenţia de a le epuiza, nici măcar cît se epuizează un parlamentar într-o şedinţă de senat pentru binele absent al ţării sale de baştină.

Iar dacă nu aţi înţeles în ce constă esenţa intangibilităţii excrescenţei stronţodeilor, recomandăm să-l atingeţi pe primul sau prima pe care o întîlniţi în cale şi veţi avea o exemplificare vie a ce înseamnă fudulie călcată pe bătătură ! Există chiar o formă extremă de fudulie megalomană, descinsă direct din urmaşii

urmaşilor care au construit turnul babilonian, întîlnită acum la Elita conducătoare ocultă malefică de pe această planetă- puşcărie.Această super-hiper- mega-maha-fudulie reptiloidă îi face pe cei care ne conduc din umbră să se creadă moştenitorii Pămîntului, numindu-ne pe noi goimi sau animale şi tratîndu-i pe cei care nu aparţin Elitei mai rău ca pe animale, pentru că ne otrăvesc aerul şi apa şi mîncarea şi vieţile în moduri care de care mai parşive şi diabolice, urmărind extincţia a cîtor mai mulţi dindre noi din această lume, pentru că excrescenţa lor, adică fudulia lor este atît de mare, că nu mai încap de noi !

E drept că ei constituie o rasă aparte, a Hlăpăilor, despre care cercetătorului chirchiz i-a cam fost teamă să detalieze spre a nu adormi de veci pe fundul unui sicriu din ciment la turnarea unei fundaţii oarecare.Trăsătura lor principală este legată firesc de excrescenţa fuduloasă şi poartă numele de crocodilită, adică sînt mai rapaci decît crocodilii.Sînt atît de lacomi, de reci şi fuduli, încît se cred stăpînii Pămîntului.Nu găsesc că e necesar să vorbesc mai mult despre ei, întrucît nu ei sînt tema acestui articol, ci mirondelele şi stronţii.

Despre această etnie circulă unele zicători populare, cum ar fi : dac- atingi o mirondea, te stronţeşti la fel ca ea ! Făcînd aici aluzie la o lege ocultă universală, deşi prea puţin cunoscută maselor large de adormiţi, numită Legea Rezonanţei, a cărei formulare simplă este prea evidentă spre a mai fi explicitată, dar totuşi poate fi redată printr-o imagine plastică.Dacă te faci frate cu necuratu', nu poţi fi imaculatu'.

Alternativa la zicătoarea de mai sus, zice că : „dac-atingi un stronţ, te păleşte-un glonţ !"

Sigur că sînt multe alte zicători, unele chiar celebre, ca aceea cu „ stronţul care nu-i stronţ destul pînă nu-i fudul " şi altele pe care nu mi le amintesc chiar în clipa asta, mai ales că trebuie să închei acest articol repejeor, altfel există riscul să nu mai fie citit finalul de către cei (cele) prea ocupaţi (ocupate) cu alte trebi importante, care cel mai probabil au abandonat aceste consideraţiuni după prima pagină !

Ce-i de făcut cînd un muritor de rînd se ciocneşte karmic de o mirondea sau de un stronţ, depinde de prea mulţi factori ca să pot sugera aici o strategie cît de cît generală.Depinde în primul rînd de ce anume ne dorim, ce anume simţim şi care ne sînt priorităţile sau obsesiile.Probabil reacţia cea mai la îndemînă este fuga mîncînd, dacă nu pămîntul, atunci ceva comestibil, pentru fiinţele mai sensibiloase, iar pentru cei sau cele care au fire de toreador, probabil vor lua taurul

de coarne şi vor încerca să desţelenească pîrloaga şi apoi să însămînţeze seminţe bune, chiar dacă le trebe un hectar de răbdare pînă la culesul roadelor, care, precum se ştie, sînt la discreţia tuturor furtunilor destinice, a prădătorilor de tot felul şi a multor altor ispititori gata oricînd să-ţi însămînţeze alte buruieni pe tarlaua ta.

Însă vorba cuiva, aceste întîlniri năbădăioase au un mare potenţial transformator de ambele părţi şi cred că ar fi o eroare să se irosească această oportunitate.Asta e părerea mea, dar mai trebuie să fie şi acceptul celeilalte persoane, fie ea mirondea ori stronţ.

Împărăteasa fiţelor

Poate cititorul sau cititoarea nu-şi mai aminteşte caracteristica principală a mirondelelor, descrisă într-un articol anterior, anume excrescenţa fuduloasă care nu este nicidecum recomandabil să fie atinsă, deoarece aceste fiinţe sar în sus precum caprele de munte şi fac ţuşti pe dulap, ţuşti pe draperie ! În studiul prezent, autorul găseşte că este necesar să mai adauge cîteva detalii despre mirondele la modul general, fiindcă cele ce voi spune se întîlnesc mai cu seamă la partea feminină a populaţiei, deşi nu este exclusă cu totul nici partea masculină.

Aşadar, datorită orgoliului lor insaţiabil şi intangibil, mirondelele sînt celebre pe toate meridianele globului ocular – pentru că sar în ochi – ca fiind cele mai fiţoase fiinţe care au existat pe această planetă de cînd se scrie istoria.Pentru cel iniţiat într-ale ezoterismului, fiţoşeniile mirondelelor se explică foarte uşor, dar pentru ceilalţi oameni, numiţi *muritorii de rînd* în limbaj popular, avalanşa de comportamente total anapoda de la un minut la altul dă nu doar dureri de cap aşa numiţilor specialişti în psihologia personală, ci multe studii care de care mai *bătătoare de cîmpi*, fiindcă aceşti aşa numiţi specialişti a lu' Peşte, necunoscînd cauza reală, se învîrt în jurul cozii, precum orbii în jurul elefantului ! (Aici este o trimitere la binecunoscuta parabolă a celor cinci orbi, care au fost invitaţi să descrie un elefant, şi întrucît fiecare atingea o altă porţiune anatomică a respectivului animal, a reieşit că pachidermul arăta a ceva de nerecunoscut ! Iar dacă cineva este curios sau curioasă şi întreabă: *de ce cinci orbi?,* răspunsul este : *pentru că acesta este numărul simţurilor corpului fizic*, şi aluzia la insuficienţa acestor simţuri pentru cunoaşterea corectă a Realităţii Metafizice este evidentă, sper, pentru toţi cei sau toate cele inteligente !).

Spre a avea o imagine mai rotundă, trebuie să adaug şi alte informaţii.

Puţini oameni sînt familiarizaţi cu *schimbarea de forme*, descrisă într-una dintre cele mai fascinante cărţi pe care am citit-o în actuala viaţă, a lui John Perkins. „Cei care îşi schimbă forma înţeleg că tot ce înseamnă viaţă este energie şi că, prin concentrarea intenţiei, putem schimba tiparele energetice, creînd o nouă formă. Schimbarea de forme poate avea loc pe trei nivele : celular – în care se face transformarea din om în plantă sau animal, ori în care se pierde din

greutatea corporală; personal – în care putem deveni un Sine nou, sau putem renunţa la o dependenţă; şi instituţional – în care se crează o afacere nouă sau o nouă identitate culturală. “

Majoritatea mirondelelor aveau această capacitate de a-şi schimba forma exact în momentele în care ar fi trebuit să fie stabile ! Unele dintre ele erau atît de fiţoase, încît nici cele mai performante programe ale calculatoarelor cuantice existente doar în dotările subterane ale ocultei malefice nu ar fi putut oferi decît o vagă predicţie despre schimbările lor de dispoziţie, imprevizibile nu numai de la o oră la alta, nu numai de la un minut la altul, nu numai de la o clipă la alta, ci chiar la nivel de nanosecundă !

Singurul aspect constant al acestor fiinţe fiind inconstanţa năucitoare !

Documentele istorice atestează chiar existenţa unei Împărătese a Fiţelor, dar dacă ar fi să fim cît mai oneşti posibil, din scripte nu reiese clar dacă Împărăteasa Fiţelor a fost o persoană istorică sau era doar o metaforă pentru altceva, iar autorul acestui studiu tinde mai degrabă către a doua variantă, deşi n-o exclude nici pe prima.

Unele cititoare mai sensibiloase, ar putea obiecta că autorul s-a focalizat mai cu seamă pe aspectele negative ale personalităţii, (ridiculizîndu-le, cu intenţii vădit educative), în dauna calităţilor inerente oricărei fiinţe umane, dar el susţine că tocmai aici este buba ! Exact aici se află explicaţia ezoterică a comportamentului fiţos specific mirondelelor, la care se făcea aluzie mai sus.

Cît priveşte acea explicaţie, trebuie ştiut că fiţele se datorează în principal trăirii la nivelul Egoului; altfel spus, conştiinţa fiinţelor respective este focalizată în cea mai mare parte a timpului pe aspectele periferice, egotice, efemere, ignorînd aproape cu totul Sufletul, care în cazul tuturor mirondelelor este cu totul şi cu totul adormit, fiindcă despre Esenţa noastră divină, numită *Atman*, foarte puţine dintre ele vor fi auzit, că de simţit nici în vis nu-l puteau simţi,(ci doar în somnul profund fără vise, după cum susţine teoria yoghină).

Într-o comparaţie mai sugestivă, Sufletul ar putea fi asemănat cu Arborele Lumii, în care frunzele acestui arbore peren sînt personalităţile efemere pe care le manifestăm la fiecare încarnare şi le părăsim odată cu aşa zisa moarte, care,

precum se ştie, este doar o translaţie într-un alt tărîm, cu mult mai rafinat, dacă Sufletul nostru este curat.

Deci toate fiinţele care trăiesc preponderent la nivelul egoului efemer este normal să se comporte fiţos, fiindcă le lipseşte axul valorizant care dă *direcţie* şi *sens* tuturor acţiunilor noastre şi fără ax central, mirondeaua se manifestă ca un roi de muşte, adică agitîndu-se în toate direcţiile simultan şi în nici una prea mult timp.Trebuie totuşi precizat şi un alt amănunt, ca o circumstanţă atenuantă, anume că ele percep cu o mai mare acuitate decît bărbaţii dinamica energetică a fiinţelor din jurul lor, încărcătura emoţională a acelor energii, şi din acest motiv pare că n-au stare, nici formă, adică ceea ce în limbaj neacademic se numeşte fiţoşenie.

Numai că deşi autorul nu le neagă sensibilitatea mai mare la factorii exteriori, el nu este nici pe departe de părere ca aceşti factori aşa zis exteriori să domine o fiinţă umană oarecare, într-atît încît ea să fie asemenea frunzelor în bătaia vîntului.Adică fără control şi voinţă proprie, deci la discreţia tuturor furtunilor destinice.Ori sîntem oameni stăpîni pe propria viaţă, ori păpuşi manipulate de forţe străine nouă.Iar dacă mulţi dintre noi încă mai oscilăm între bine şi rău, între indecizie şi fermitate, trebuie să accesăm cît mai repede o formă cît mai stabilă, înainte ca energiile din ce în ce mai puternice de care ne apropiem cu paşi repezi, să ne spulbere ca vîntul fulgii de zăpadă !

În concluzie, pledez pentru o infuzie de hotărîre şi control asupra propriului comportament, ca noi să putem domina vremile astea tulburi, ci nu ele să ne înece pe noi în noianul de griji, lipsuri, nemulţumiri, şi alte neajunsuri de tot felul ! Chiar dacă mai cădem uneori sau oricît de des la pămînt, important este să ne ridicăm de acolo, să ne scuturăm de praf şi să mergem mai departe, ci nu să ne tăvălim în praf şi noroi, plîngîndu-ne de milă sau isterizîndu-ne pentru te miri ce obstacole care ne barează drumul.Cel puţin aceasta ar fi atitudinea înţeleaptă, dar este drept că nu toate fiinţele au puterea să pună în practică aceste sugestii simple, şi atunci o lălăie zeci de ani la rînd, dacă nu cumva mai multe existenţe, dînd mereu vina pe oricine altcineva, numai pe ele nu !

În ultimă instanţă, cititorul sau cititoarea inteligentă va fi înţeles că Împărăteasa Fiţelor este propria noastră minte impură, preocupată mai mereu doar de aspectele derizorii şi superficiale ale vieţii, cum ar fi banii, poziţia socială, acumularea

bunurilor materiale în exces, sexualitatea desfrînată şi îmbuibarea fără limite, atît cu hrană fizică otrăvită, cît şi cu hrană toxică de genul muzicii şi filmelor satanice.Cu toţii sîntem spirite divine care avem experienţe în lumea fizică, ci nu corpuri materiale în căutarea unor experienţe spirituale, chiar dacă cei mai mulţi dintre noi am uitat acest adevăr simplu ! Şi ar fi de dorit să ne comportăm mai responsabil dacă tot sîntem spirite divine, reducînd pe cît posibil cît mai mult aspectul inconştient din comportamentul nostru, al fiţelor, aşteptărilor şi pretenţiilor nerealiste cu care sîntem burduşiţi de către o societate tot mai bolnavă.

Zorii unei Epoci Noi şi Luminoase va să vie nu peste mult timp, iar dacă unii stronţi şi unele mirondele se isterizează din pricina unei gîngănii oarecare, cum vor face ele faţă marilor schimbări cu mult mai grave decît bîzîitul sîcîitor al unui ţînţar în miez de noapte ? Înţeleg oare aceste minţi fiţoase că toate provocările aşa zis exterioare sînt proiecţia unor limite interioare ? Dacă DA, atunci de ce nu acţionează înspre depăşirea lor, iar dacă NU înţeleg, atunci de ce se lamentează mereu, dînd vina pe toţi ceilalţi, fără să vadă petele de pe ochelarii proprii ?!

Nimeni nu se naşte înţelept (cu excepţia avatarilor divini), însă de ce oare unii dintre noi preferă să moară la fel de orbi cum au venit pe această lume ?

I don’t know !

Tremoloi şi tremoline

În urma unor studii ceva mai amănunţite, cercetătorii au constatat un fapt surprinzător, anume că în vechime, cu mai mult de şase mii de ani în urmă, existau comunităţi umane formate după principiul Cercurilor zodiacale, respectiv 12 triburi avînd trăsăturile unor constelaţii de pe bolta cerească.

Primul astfel de Cerc descoperit era cel al Stronţilor şi mirondelelor şi nu e de mirare că Stronţodeii au fost primii găsiţi, deoarece excrescenţele lor datorate orgoliului megaloman ieşeau prea mult în evidenţă chiar şi dacă erau îngropate la multe sute de metri sub pămînt sau apă !

Celelalte etnii sau triburi au fost cu mult mai greu de depistat în praful vremii, de aceea nici nu s-a vorbit despre ele în articolul trecut, exceptînd tribul Hlăpăilor, care de fapt nu este un trib sau etnie propriu-zisă, ci mai degrabă o adunătură de sceleraţi care au preluat puterea o anumită perioadă de vreme, dar despre asta poate vom detalia altă dată.

Tremolinele sînt contrapartea feminină a tremoloilor, ei fiind într-o descriere succintă, foarte succintă, incredibil de minisuccintă, opusul Viraşilor, care înseamnă casta Eroilor, fie ei spirituali sau de orice altă natură.În treacăt fie spus, Viraşii au o caracteristică remarcabilă: dacă de pildă merg pe o Cale, fie ea spirituală, erotică sau amestecată, şi dau peste o bifurcaţie de drum, ei **virează întotdeauna la dreapta**, ceea ce vrea să simbolizeze veriticalitatea lor morală (pentru că mîna stîngă e socotită a fi impură la ei) !

Întrucît Viraşii sînt Cercul, tribul sau casta cea mai înaltă (sub aspect moral), cea mai pură şi care oferă exemplul de urmat tuturor celorlalte Cercuri, despre ei nu vom vorbi decît prin comparaţie, pentru un motiv simplu care se înţelege fără alte explicaţii.

Geografic vorbind, dar poate că nu numai, Cercul cel mai apropiat Tremoloilor este cel al Mălaşilor, numele lor fiind mai degrabă o poreclă decît o denumire

ştiinţifică şi provine de la o anume întrebare pe care Mălaşii o repetă foarte des, ca un tic verbal.Aproape la orice întrebare pusă lor, ei îţi răspund stereotipic :

- Băi, mă laşi ?!

Mălaşii au drept contraparte Mălenele şi trăsătura lor distinctivă este o LENE atît de imensă, încît trece cu mult dincolo de limitele tribului, ale regiunii, ale ţării, ale continentului şi se pierde agale în apele oceanului ! Tot în treacăt fie spus, din Cercul Mălaşilor fac parte majoritatea cercetătorilor, fiindcă lenea lor insaţiabilă îi face aproape inapţi pentru orice altă activitate în afara acelora de băgători de seamă sau **cei care îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala**, cum se spune în bobor.Ei fiind destul de oneşti – că nu au doar defecte ! – sigur că îşi recunosc cei dintîi neajunsurile „speciei" lor, iar această onestitate, plus sinceritatea cu totul ieşită din comun de care dau dovadă mai mereu, îi face totuşi să fie respectaţi într-o anume măsură - şi parţial simpatizaţi - dar nici pe departe atît de mult ca pe Viraşi.

Cititorul va fi ghicit deja că autorul acestui studiu face parte exact din Cercul Mălaşilor, dar hai să trecem la tema propriu-zisă a Tremoloilor şi Tremolinelor, fiidcă despre lene nu poţi scrie prea multe sau poate că eu scăldîndu-mă în ea ca peştele în apă, nu văd nimic interesant aici.

Tremolinele tremură de frică în aproape orice situaţie, ca şi bărbăţeii lor.Chiar dacă situaţia obiectivă exterioară fiinţei lor nu predispune la nici un pericol, de nici o natură, atunci tremolinele inventează un drob de sare care e gata-gata să le pice peste picioare, din care pricină sînt mai mereu stresate, foarte stresate sau irezistibil de stresate !

Dacă de pildă, aveţi nefericita karma de a vă afla în preajma unei tremoline şi vreţi să mirosiţi trandafirii cu ea, atunci nu veţi fi nicicum scutiţi de îngrijorări de genul :

- Dacă rămîn ţestoasă ?
- Dacă mă paşte calul ?
- Dacă îmi pierd frîul ?

Şi multe -multe alte imposibilităţi tromboschilodinice !

Tromboschilodinia este ştiinţa absurdităţilor care îţi schilodesc mintea doar încercînd să ţi le imaginezi, darmite să le vezi aevea în vis, că în realitate, ele, desigur, nu se pot realiza, fiind din capul locului complet şi iremediabil absurde ! Şi pentru că sîntem aici cu vorbirea, cel mai celebru caz de tromboschiloidie, este cel în care minţile unor Hlăpăi au inventat o gogoriţă mai mare decît însuşi orgoliul lor super-hiper-mega-maha-catastrofic, susţinînd că nu există nimic mai presus decît ei, adică nu există Inteligenţa Infinită a Creatorului Absolut, cunoscută sub numele de Dumnezeu Tatăl - Slăvit fie Numele Său în vecii vecilor !

Sigur că aici intrăm în zona filozofemelor, iar acest articol vrea să se păstreze în aria socio-problemelor de factură caracterială.Deci ca să nu ne pierdem uzufructul raţiunii, ştiindu-se prea bine aserţiunea conform căreia **„ somnul naţiunii naşte monştri** ! ”, trecem mai departe la turma noastră de Tremoloi şi Tremoline.

Care turmă era păstorită de o entitate feminină, deoarece pe atunci femeile conduceau ritualurile de înmiresmare a trandafirilor.Şi conducea o tremolină şi din cauză că ea, se pare, era singura care avea luciditatea să recunoască un fapt vizibil pentru orice fiinţă lucidă, anume că toate fricile tribului ei erau doar fantasmagorii ale propriilor minţi necontrolate.Se vede treaba că ea avusese acces la un text secret al unei culturi îndepărtate în timp şi spaţiu, de unde citătm acest fragmenţel :

„ Fiul meu, ascultă cuvintele mele de taină : să ştii că ororile din Infern sînt propria ta creaţie mentală. În Univers, Iluzia domneşte peste tot, peste zei, ca şi peste oameni.Prin acţiunile tale creezi dorinţe fără de număr.Devenind vizibile în stările intermediare (în Bardo, adică după aşa zisa moarte), **ele te copleşesc cu o forţă egală cu neştiinţa ta...Dacă devii conştient de marea iluzie a mentalului tău, vei fi eliberat. ”**

Alte frici sau temeri le pomenim pe scurt :

- teama de tremoloi a tremolinelor

- teama de intimitate a ambelor sexe tremolistice

- teama de tremoline a tremoloilor sau chiar a unor tremoline !

- teama să nu-şi piardă scaunul de sub trepoleţ

- teama de Lumină

- teama de Iubire, care caz este atît de bizar, încît mintea celorlalte etnii se opreşte instantaneu, simultan cu deschiderea gurii la maximum şi emiterea unui sunet de uluire completă, totală şi indibidiguibidibilă (termen pe care nu ne mai pierdem suflul să-l explicăm aici).

- teama de teamă, care se manifestă atunci cînd nu mai au nici o temere, de nici o natură, ba chiar şi mintea lor absconsă a obosit să tot inventeze poveşti de groază, şi atunci se tem că ce vor face ei sau ele fără vampiraşul care le scurge de energie mereu ?

- teama de-a antama relaţii intime, mai ales cu cei care nu aparţin tribului Tremoloilor.

În acest caz, pentru Tremoline este ceva atît de neobişnuit ca cineva să nu se teamă de mai nimic, încît nu-l pot nici înţelege, nici măsura pe scara lor valorică interioară ! Acum e posibil ca această teamă să fi provenit dintr-o interdicţie a căpeteniei lor, numită Tremuriciu, sau din experienţe traumatizante pentru ei pe care le vor fi avut cîndva, în care nu s-a petrecut nimic stresant, periculos sau îngrijorător luni de zile la rînd, astfel că au *intrat în panică* fiindcă n-aveau *nici un motiv de panică* !

Singurul moment, singurele clipe în care Tremolinele şi Tremoloii nu tremură, este atunci cînd resimt o plăcere intensă, mai ales erotică şi care îi sau le iau prin surprindere oarecum, ei sau ele nemaiavînd timp efectiv să dea curs naturii lor prăpăstioase.În astfel de clipe ei sau ele rămîn aproape nemişcate, iar dacă fiinţa de lîngă ele gîfîie - că de !, aşa se petrece în acele momente - îi va cere să înceteze cu gîfîiala sau să bea apă fără gogîlţuri sau altfel de observaţii specifice tremolinelor, care pe alţii îi lasă bujbe !

La întrebarea cum de cercetătorul şi autorul acestui text a aflat atît de multe despre Tremoloi şi tremoline, mai ales dintre cele intime şi care nu puteau fi înscrise în colbul timpului ?, răspundem că printr-o metodă extrem de populară în veacul nostru, anume regresia pre-hipnotică, în care subiectul îşi aminteşte uneori cu lux de amănunte vieţi trecute alături de fiinţe care i-au impresioinat conştientul.

Despre Tremoline se pot spune multe poveşti, probabil fiecare cititor sau cititoare deţine un bagaj substanţial propriu mai mic sau mai mare, în funcţie de experienţele dobîndite deja, de aceea ne apropiem de concluzii, nu înainte de a zice că Imnul lor naţional sună astfel :

„ Tremoloi şi Tremoline /Vai de noi şi vai de tine ! /Unde-i bine / Nu-i de mine, / Unde-i hău /E şi mai rău ! / Tremoloi şi Tremoline / Căscaţi ochii cît mai bine ! ”

Următoarele zece strofe sînt variaţiuni pe aceeaşi temă şi nu le mai reproducem, fiindcă modul lor de a se lamenta depăşeşte pînă şi răbdarea îngerilor.

Concluzia firească a acestui studiu nu se referă la arhicunoscuta învăţătură că de ce ţi-e frică, nu scapi, întrucît ar fi prea plictisitor de banal să reproducem înţelepciunea altora, ci la îndemnul : scapi de frică dacă nu te temi de nimică şi decît să-i stresezi pe ceilalţi cu panicile tale, mai bine ţi-ai aminti că un om curajos valorează cît doi laşi, iar unul stăpîn pe sine în orice împrejurare, valorează cît o duzină de tremurici oarecare !

Nemaipunînd la socoteală că se fac de ruşine şi pe colo şi pe-aici !

Numai că, vorba cîntecului popular : „ Frunză verde, iarba-i udă, / am vorbit să se audă,/am vorbit cu înţeles, / dar nimic nu s-a ales !”

Sau geniala vorbă a unui gînditor genial : „ Mai degrabă dezintegrezi un atom, decît o prejudecată ”, că numărul proştilor din univers fiind mai mare decît cel al atomilor de hidrogen, decurge logic cît de greu este să anihilezi prejudecăţile şi fantacsiile aberante ale tremolinelor şi tremoloilor.

Poate că cel mai înţelept sfat ar fi să le oferim cît mai multă compasiune şi iubire, dacă le avem noi înşine, spre a se simţi în siguranţă din toate punctele de vedere.Dacă nu posedăm aceste energii Divine, poate că ar fi mai bine să căutăm alte companii mai agreabile.

Mai trist este cînd karma ne obligă, ne obligă, ne obligă să mîncăm doar mămăligă !

E n d o l i n e l e

Istoria oficială, precum se ştie, a fost şi este o îndelungă însăilare de presupuneri şi minciuni în folosul unei caste conducătoare malefice de pe această planetă, de aceea, ceea ce urmează a citi în acest articol s-ar putea să pară unora drept fantacsii, însă dacă ar fi să judecăm cu mintea deschisă, nu văd de ce poveştile oficioase ar fi mai adevărate decît legendele sau miturile lumii.Oare numai pentru că cele dintîi au fost implementate cu baioneta sau ghioaga ?

Istoria scrisă pare să aibă cam şase mii de ani şi înaintea acestei date, arheologii şi istoricii ne-au făcut să credem că între Potop, respectiv dispariţia Atlantidei, plasate în urmă cu vreo 12 mii de ani, şi civilizaţia sumeriană, oamenii au trăit doar prin peşteri şi vînau numai cu arcul şi bîta! Deci cam şase mii de ani, oamenii pămînteni erau nişte troglodiţi cu puţin superiori maimuţelor - cam asta e imaginea istoriei oficiale pe care ei vor ca noi s-o înghiţim fără crîcnire!

Unele voci foarte credibile – şi aici o amintesc pe marea sfîntă a Rusiei, Anastasia – sînt de cu totul altă părere ! Poate că nu toţi vor fi citit cărţile despre ea, de aceea am să redau pe scurt o mică întîmplare povestită de Anastasia, care avînd clar-vedere, nu vorbea din burtă.

Ea povesteşte cum a fost învinsă armata romanilor, ajunsă pe meleagurile Rusiei actuale cîndva înaintea erei noastre, de doi copii ruşi, ce fuseseră trimişi în întîmpinarea falnicei oştiri invadatoare.Generalul roman a cerut să vorbească cu mai marele oştirii ruse, iar copiii i-au spus că taţii lor erau ocupaţi cu cinstirea unei sărbători, dacă îmi amintesc eu corect povestea.A urmat un schimb de vorbe între general şi copii pe care chiar nu mi-l amintesc acum, iar în final cînd copiii s-au convins de intenţiile beligerante ale străinilor, pur şi simplu i-au pus pe fugă cu ajutorul a mii de albine ! Şi asta nu doar pentru că părinţii lor nici n-aveau oştire sau arme, ci dintr-un motiv cu mult mai simplu, pe care cititorul inteligent îl va fi intuit déjà.

Autorul acestui articol este convins că multe astfel de mărturii ale istoriei adevărate de dinaintea Sumerului există scrise prin bibliotecile lumii, la care el n-a avut acces şi e improbabil să le citească în viaţa actuală, de aceea va povesti celor dispuşi să-l asculte ceea ce crede el că ştie despre nişte fiinţe de sex feminin fascinante, care au trăit în acele vremuri de demult.

Numele lor cunoscut de autor este cel redat în titlul acestui articol, dar e foarte probabil ca ele să fi purtat şi alte nume, în alte limbi.

Aşadar endolinele n-au constituit o castă propriu-zisă, cum era cea a brahmanilor, ci foarte probabil a fost o comunitate restrînsă, fiindcă termenul de trib are o conotaţie uşor peiorativă; comunitate întrucîtva asemănătoare cu cea a esenienilor de mai tîrziu.Cuvîntul cel mai potrivit care poate fi aplicat endolinelor este cel de impecabilitate, fiindcă într-adevăr comportamentul lor, în marea majoritate, era impecabil !...

Posibil ca celor tinere, pînă în 20 sau 26 de ani, această definire de impecabilitate să nu fi fost sută la sută corectă, deoarece probabil că la tinereţe mai greşeau şi ele uneori, însă e aproape sigur că după vîrsta de 30 de ani, n-aveai ce să le reproşezi endolinelor !

În rîndul lor se găseau cele mai frumoase reprezentate ale femeilor de pretutindeni, iar în materie de înţelepciune, erau întrecute doar de Androgine.Despre acestea din urmă voi spune doar cîteva cuvinte, anume că ele îşi dedicau vieţile aproape în exclusivitate slujirii Domnului şi Stăpînului Universului, deci era firesc să deţină cea mai înaltă înţelepciune pămînteană.

Era normal deci ca Androginele să se aleagă dintre endoline, şi anume acelea care nu mai aveau nici o dorinţă lumească, aşa cum se petrece astăzi prin unele locuri cu bărbaţii dedicaţi preoţiei.Deci excluzîndu-le pe cele care se pregăteau pentru slujirea Tatălui Ceresc, celelalte endoline trăiau ca şi ceilalţi oameni, în relaţie cu un bărbat, fiindcă pe atunci nu exista aşa numita instituţie a căsătoriei, care ar fi mai corect să fie numită <puşcăria căsniciei>, după cît de nefericiţi sînt cei mai mulţi oameni căsătoriţi de astăzi !

Dar, ca şi astăzi, trebuia să ai o karma foarte-foarte-foarte-foarte bună pentru a merita să fii alesul unei endoline ca bărbat ! E prea evident că nu orice prost sau terchea-berchea avea drept iubită o endolină, cu atît mai mult cu cît pe atunci nu existau bani în acea parte de lume, ca să poţi cumpăra sau mitui părinţii endolinelor spre a le lua de iubite pe cele mai frumoase şi înţelepte, cum se procedează în vremea noastră urgisită !

Pe atunci oamenii erau cu adevărat OAMENI, în sensul trezirii şi manifestării calităţilor sufleteşti cele mai frumoase, ba chiar emoţionante, şi care astăzi se găsesc mai rar decît aurul, ca să nu spunem mai mult.

Ci trecînd dincolo de generalităţi, vom spune că endolinele aveau un spirit de sacrificiu şi o compasiune fără egal, cu excepţia androginelor, şi o putere de muncă incredibilă pentru cei de astăzi, fără să se plîngă aproape niciodată de situaţiile vitrege, cum fac suratele lor de astăzi mult prea des.

Descrierea aceasta se referă mai cu seamă la epoca de apogeu a endolinelor, fiindcă, după cum se ştie, vremurile s-au întunecat încetul cu încetul, astfel că şi endolinele şi-au pierdut treptat din putere şi înţelepciune, ceea ce a dus, în final, la dispariţia lor cvasi-totală de pe scena lumii acesteia.

Astăzi de pildă, dacă ele mai există cu adevărat, autorul este înclinat să creadă că doar în imaginaţia unor visători, poeţi sau îndrăgostiţi, pentru că el n-a avut meritul de a întîlni vreuna în carne şi oase ! Cum nu poţi dispreţui ceva numai pentru că nu l-ai văzut încă – deşi mulţi netoţi chiar asta fac !- şi autorul acestui articol se păstrează în limitele unui scepticism moderat privind existenţa reală a endolinelor la sfîrşitul acestei nopţi spirituale, poate pentru că este mai uşor să aduci osanale trecutului, să idealizezi eroii şi eroinele din vechime, decît să vezi divinitatea din oamenii contemporani nouă, cînd ne împiedicăm atît de des de micile sau marile noastre neajunsuri !

Spre a vă face o imagine şi mai clară despre endoline în perioada lor de glorie, voi căuta să descriu cît mai succinct comportamentul lor pe parcursul unei zile obişnuite.Ele lucrau aşa numitele treburi casnice, cum este prepararea hranei, croitul şi cusutul hainelor, spălarea lor, dar şi unele treburi mai uşoare de

grădinărit, pentru că muncile grele le făceau bărbaţii.Cînd ei se întoarceau seara obosiţi de la muncile cîmpului sau de la vînătoare sau de oriunde altundeva, endolinele le pregăteau baia, mîncarea, apoi un masaj revigorant, doftoricind atunci cînd era necesar, pentru ca, după ce se însera, să se iubească una sau două ore, cu foarte mici pauze de respiro, iar dacă a doua zi cădea duminica, amorul se termina spre dimineaţă, cu ei rîzînd fericiţi unul în braţele altuia.

În această descrie s-au expus doar faptele, dar ceea ce nu poate fi pus în cuvinte sînt tocmai cele esenţiale, anume sentimentele lor.Endolinele erau capabile de o dăruire şi iubire profundă care îi copleşea pe bărbaţii lor, ba mai mult, de o înţelegere plină de empatie a stărilor celorlalţi, astfel că erau necesare foarte puţine cuvinte pentru explicitarea unei situaţii, orîcît de complicată, în care erau solicitate spre într-ajutorare.

Se comportau de parcă n-ar fi cunoscut niciodată oboseala, cu o solicitudine şi amabilitate ce nu era din lumea aceasta ! Dacă puterea bărbaţilor venea dinspre masa lor musculară, puterea endolinelor provenea de undeva din interiorul lor, poate chiar din inima lor mare şi îndelung răbdătoare, tare înţeleaptă cel mai adesea, transmiţînd permanent o iubire nu doar de fascinatoare, ci de mamă şi mai ales de prietenă pe care te puteai baza oricînd la nevoie că se va afla la locul şi timpul potrivit spre a fi de ajutor.

Păreau a şti permanent cînd să fie serioase şi cînd să fie jucăuşe, după cum era dispoziţia bărbatului lor pe moment şi nu era de mirare de ce endolinele, dintre toate femeile lumii, erau cele mai căutate, curtate şi adorate.Chiar se organizau concursuri pentru a le aduce cele mai frumoase omagii, care în epoca de glorie erau foarte îndrăgite de aproape toţi locuitorii acelui ţinut preafericit.Numai că, aşa cum se spune uneori, în apogeul succesului se află şi sîmburele căderii, pentru că datorită acelor concursuri li s-a dus vestea endolinelor hăt departe şi aşa se face că mai tîrziu la acele concursuri au venit bărbaţi din ţinuturile dinspre sud vest a căror natură violentă sau vicleană a ieşit repede la iveală.

Acela a fost începutul sfîrşitului celor mai frumoase, afectuoase şi înţelepte femei din perioada post-diluviană, fiindcă încetul cu încetul unele au fost răpite şi violate sau brutalizate dacă s-au împotrivit prea mult, pînă cînd endolinele au

învăţat să se oculteze, adică să-şi ascundă calităţile înăscute de empatie, răbdare şi afecţiune, arătîndu-le cu mare grijă doar acelora care meritau şi aceasta după îndelungi probe la care erau supuşi respectivii bărbaţi.

Poate că aceasta este cauza comportamentului adeseori paradoxal sau fiţos al femeilor de astăzi, care vor fi păstrat la nivel subconştient un anume sentiment de teamă faţă de brutalitatea şi nesimţirea bărbaţilor, la modul general.Altfel spus, unele femei actuale îşi arată faţa teribilă, plină de hachiţe sau pretenţii, tocmai pentru a testa valoarea bărbaţilor şi dacă aceştia merită, s-ar putea ca mai tîrziu ele să le ofere măcar şi parţial ceea ce stră-stră-stră-bunicele lor numite endoline aveau mai frumos, minunat şi adorabil, adică o iubire de dincolo de lumea aceasta strîmbă şi imundă, care vindeca toate rănile, oricare le-ar fi fost provenienţa.

Aşa cum Nemuritorii sînt astăzi unul dintre secretele cele mai bine păstrate – vezi Biblia olandeză ilustrată, care a devenit una din cărţile cele mai căutate în Renaştearea tîrzie spre a fi interzisă – la fel şi endolinele, dar la ALT NIVEL, se vor fi ocultat într-o asemenea măsură, încît e posibil ca nici ele însele să nu ştie că aparţin acestei nobile comunităţi de suflete cărora le trebuie doar foarte puţin spre a deveni conştiente de puterea lor interioară uluitoare !

Eu unul am bănuiala că fiinţa despre care am pomenit cîte ceva în unele articole de-ale mele, numită Doamna Învăţătoare sau Anutara, este una dintre endolinele ocultate ale vremurilor noastre de bejenie, faţă de care continui să am un mare respect şi o mare admiraţie, chiar dacă în momentul prezent ea refuză să mai dialogheze cu mine, în urma unei mici indelicateţi dinspre partea mea.

Sufletul endolinelor, în măsura în care ele mai există astăzi cu adevărat, este asemenea căprioarelor, şi aşa cum nu poţi face o căprioară să-ţi mănînce din palmă dacă mergi spre ea cu bîta, tot astfel, nu ai privilegiul să primeşti iubirea unei endoline ocultate, dacă ea nu te socoteşte un bărbat demn de comorile ei lăuntrice.

Cum eu sînt unul dintre barbarii care a dat foc la case şi a nenorocit cine ştie cîte suflete delicate de endoline, nu e de mirare de ce n-am avut parte de graţia lor în această viaţă şi poate nici în celelalte mai recente, din care pricină le-am şi

dorit cu atîta disperare ! Dar pe lîngă suferinţa cumplită de a fi respins mereu şi mereu de cele mai frumoase dintre ele, iată că am ajuns printr-o ironie a soartei ca tocmai eu, barbarul din trecut, să le reamintesc femeilor de astăzi că în adîncul fiecăreia dintre ele zace adormită o endolină ce ar putea să ne vindece pe noi bărbaţii, nu doar de violenţă şi nesimţire, ci mai ales de orbirea Inimii, că la minte multe aere de deşteptăciune ne mai dăm, cu zvîrcoleală chiar, ca să fim băgaţi în seamă de oricine s-ar afla în preajma noastră !

V î r f u l d e l a n c e

"Oriunde am fost, ni s-a vorbit despre noua vreme a focului care urmează să înceapă în curînd. Ne-am întrebat, desigur, ce metamorfoze va aduce în lumea noastră. Puterea focului poate distruge insule sau stînci, dar ce forță binefăcătoare va fi atrasă de acest element purificator?"`

VALURILE MORȚII
Nicholas Roerich

"Intrăm în vremuri de glorie. Regele Lumii este pregătit pentru bătălia ultimă ! Numeroase semne arată asta. Din nou, focul cosmic se apropie de pământ. Planetele se aliniază pentru noua eră. Dar înainte ca această vreme a adevarului şi a abundenței spirituale să se manifeste, pământul va avea parte de cataclisme teribile ! Omenirea va fi din nou testată, pentru a se vedea în ce masură a evoluat. Acum, focul subteran încearcă să intre în legatură cu elementul Foc din Akasha. Dacă forțele benefice nu vor face dovada unei depline fraternități spirituale, dezastrele şi calamitățile nu vor putea fi evitate."

SHAMBALA, ȚINUTUL SPLENDORII
Nicholas Roerich

Fără nici o îndoială, există alte persoane mult mai îndreptăţite decît mine să scrie despre acest subiect şi poate o vor face, mai devreme sau mai tîrziu, după ce vor fi văzut modesta mea tentativă în această direcţie.

Scopul acestui articol este să aduc la cunoştinţă ideea ce va fi prezentată mai departe celor care nu sînt la şcoala de yoga MISA, care şcoală este probabil cea mai calomniată şi defăimată şcoală de yoga din lume, la ora actuală ! De ce este aşa ?

Pentru motivul simplu şi evident că dă rezultate remarcabile, atît în direcţie verticală, în sensul realizărilor spirituale de excepţie ale unor cursanţi, cît şi în direcţie orizontală, în sensul că dejoacă multe planuri satanice realizate prin intermediul masoneriei pe această planetă şi în această ţară ! Sigur, < direcţie orizontală > e un fel de a spune, poate nu chiar exact, de vreme ce anumite angrenări yoghine acţionează mai întîi în plan subtil, acolo unde se pune stavilă cotropirii umanităţii de către forţele întunericului, avînd drept efect o diminuare a acelor forţe întunecate în lumea fizică.

Importanţa extraordinar de mare, ba chiar decisivă a şcolii de yoga MISA , va fi recunoscută peste 4-5 ani la modul public şi oficial de către mulţi gazetari şi oameni din conducere, de aceea n-am de gînd să încep acest act de pe acum, fiindcă ar suna a laudă mai mult sau mai puţin aburitoare.

Acum şi aici, mi-am propus ceva foarte modest, anume de a spune tare şi răspicat că această şcoală de yoga **CHIAR ESTE ÎN MOD INDUBITATBIL VÎRFUL DE LANCE AL FORŢELOR LUMINII ÎMPOTRIVA FORŢELOR ÎNTUNERICULUI PE ACEASTĂ PLANETĂ ALBASTRĂ !**

Din acest motiv s-a şi urmărit cu atîta diabolică încrîncenare distrugerea Mentorului ei spiritual, iar cînd nu s-a reuşit aceasta, atunci s-a trecut la discreditarea şi calomnierea lui şi a şcolii de yoga condusă de el.Nu intru în amănunte care se cunosc prea bine de cei care le vor fi citit la vremea respectivă, şi care şi-au păstrat mintea deschisă, nelăsîndu-se prostiţi de machiavelismul guvernanţilor.

Vreau să mai descriu succint un vis foarte sugestiv.

Se făcea că mai mulţi cursanţi yoga construiau şine de cale ferată, dar şinele respective nu erau aşezate direct pe pietrişul acela bine cunoscut tuturor, ci pe mai multe straturi de păturі aflate pe acel pietriş ! La trezire mi-a fost clar că noi cei care am fost şi încă mai sîntem cursanţii acestei şcoli de yoga din ultimii 20 - 30 de ani, am pregătit terenul să fie cît mai „moale ”, adică mai lesnicios pentru viitorii cursanţi yoga !

Lor le va fi mai bine din mai multe puncte de vedere, în primul rînd că nu vor fi atît de huliţi şi calomniaţi cum am fost noi, dar acesta e doar aspectul social şi exterior, adică secundar, fiindcă aspectul principal este altul.Anume că viitorii cursanţi de după 2013, vor avea acces mai rapid la stări spirituale înalte prin comparaţie cu cei mai mulţi dintre cursanţii de dinaintea acelui an !

De pildă, despre una dintre tehnici, Nauli Kriya, se spune că n-a putut fi realizată de nimeni timp de un an de zile, **după** ce a fost predată la curs, pentru ca la vremea cînd am primit-o eu, să fie realizată în două-trei săptămîni, prin 92, iar acum cred că timpul s-a scurtat foarte mult, probabil la o zi sau două ! Mă refer la execuţia corectă a acestei tehnici, ci nu la una aproximativă a celor care au burta prea mare sau a celor care n-au exersat mai deloc, astfel că nici după 7- 8 ani de la primirea acestei tehnici, încă n-o pot face cum trebuie !

Posibil şi tehnicile de laya yoga, unde trebuie perceput sunetul subtil al unei mantre, vor fi încununate de succes cu mult mai repede în viitor, precum şi multe alte tehnici care astăzi cer mult efort şi perseverenţă spre a fi realizate corect şi pentru a da rezultatele scontate.

Sigur că motivul principal pentru care unii oameni au tras ponoasele, iar alţii au beneficiat de pe urma experienţei celor dintîi, este karma individuală a fiecăruia în parte şi cititorul sau cititoarea cu mintea limpede va fi înţeles că nu vreau să înalţ osanale aici cuiva anume şi nici să cer a ni se face o statuie de grup în faţa Parlamentului, precum Eroului Necunoscut ! Dar dacă, totuşi, se va aproba ridicarea unei statui, ar fi de dorit amplasarea ei chiar în curtea Securităţii statului, plătită din banii spionilor noştri şi a jandarmilor care ne-au distrus aşezămintele spirituale în 2004 şi ne-au confiscat bunurile personale. Statuia ar putea fi a unei mîini ridicate în semnul binecuvîntării, ca un simbol al Unimii dintre spiritele tuturor fiinţelor umane de pe Tera, oricare ar fi orientarea lor, fie spre Lumină sau opusă Luminii !

Ar putea fi luate în calcul şi alte idei, cum ar fi cea a unei suliţe îndreptată oblic spre Cer, care în loc de vîrful triunghiular, să aibă două mîini întinse în semn de rugă către Milostenia Divină, spre a ne feri pe viitor de întunericul din noi, reprezentare ce se va afla deloc întîmplător chiar dinaintea arhivelor Securităţii,

unde vor fi puse la dispoziţia vizitatorilor toate planurile şi ordinele de execuţie ale torţionarilor noştri din ultimii 40 de ani şi aici mă refer cu osebire la planurile de distrugere a mişcărilor spirituale, atît yoghină, cît şi creştină sau de altă natură!

În final mai am de spus doar atît : că nu urăsc şi nu vreau răul nimănui, adică a celor care ne-au otrăvit aerul, apa şi mîncarea în ultimii cinzeci de ani, care ne-au produs atît de multă suferinţă, pentru că meritam acea suferinţă, altfel nu ni s-ar fi dat, dar socotesc, după insignifianta mea părere, că se apropie vremea secerişului, a culegerii roadelor şi fiecare va culege după cum a semănat în viaţa sa.

Dacă a semănat seminţe bune, va avea roade bune, iar dacă a semănat seminţe rele, va avea roade rele şi cu cît mai repede va veni vremea secerişului, CEL DIN URMĂ SECERIŞ, cu atît va fi mai bine, mai ales pentru cei care aşteaptă aceste roade bune de mai mult de cinzeci de ani !

Îl rog pe Dumnezeu Tatăl să ne ajute a mai rezista cu bine în aceşti ultimi doi ani cît au mai rămas pînă la Ziua Bucuriei !

Doamne, ajută-ne după marea Milă a Ta ! Amin !

Sufletul şi umbra lui

O altă comparaţie care ar putea fi de folos unora dintre noi, va fi utilizată mai departe.

Sinele Divin sau scînteia dumnezească din noi este Lumina Lumii, care se proiectează asupra sufletului individual al fiecăruia dintre atomii spirituali ce alcătuiesc multiplul lui UNU, numit Absolutul Divin, sau într-o exprimare ceva mai poetică, Infinitul Etern al Conştiinţei Beatifice Absolute !

După cîte pricep eu deocamdată, Sinele Divin individual este „Chipul" creat asemenea Creatorului Suprem, ci nu chipul fizic. Dovadă că aşa trebuie să fie, este varietatea imensă de rase umane populînd miriade de planete, fiecare cu înfăţişarea sa unică şi care diferă evident de umanitatea terestră.Minţile superficiale au luat aceste cuvinte ad literam, ca multe alte parabole biblice – cum este cea cu mărul lui Adam - şi au construit un Dumnezeu antropomorfic , dar dacă ar fi să extindem antropomorfismul şi la alte rase extraterestre, atunci pentru Reptilieni ar rezulta o Imagine Divină cam grotescă, dacă nu de-a dreptul fioroasă !

Deci Conştiinţa Divină Supremă Primordială profund Misterioasă, deoarece nu are nici început, nici sfîrşit, este Lumina Lumii care se proiectează în Creaţia Divină, Creaţie reprezentînd Multiplicitatea Unicului Transcendent, adică Dumnezeu-Dumnezeiţa.

Creatorul şi creatura, Chipul şi Asemănarea.

Această Asemănare este la nivel de Esenţă, nu de aparenţă. Şi cred că e vorba de Sinele Divin, ci nu de suflet, deoarece sufletele unor fiinţe umane pot fi imature, pot fi imperfecte şi chiar sînt la începutul călătoriei lor în Marea Aventură a Vieţii, fie ea Cauzală, Astrală sau Fizică.

Lumina Lumii proiectată în Sufletul Individual crează iluzia unei lumini proprii a sufletului, aşa cum luna pare a avea o lumină proprie noaptea, deşi ea provine de

la Soare, precum bine se ştie de către majoritatea oamenilor, chiar dacă nu de toţi ! După cum văd eu lucrurile deocamdată, această lumină iluzorie a sufletului fiecărei fiinţe în parte, se proiectează la rîndul ei în lumea fizică şi crează Egourile multiple, personalităţile umane, fie ele terestre, extraterestre sau intraterestre.

În funcţie de unghiul unic de proiecţie, care „ unghi" este dat de karma individuală absolut unică, se crează UMBRELE individualităţilor noastre.Iar noi oamenii de pe Planeta Albastră, în acest sfîrşit de Kali yuga, sîntem cu predominanţă focalizaţi, cei mai mulţi dintre noi – deşi nu toţi ! – mai cu seamă asupra Umbrelor noastre, adică a Egourilor şi Aparenţei lor, care sînt corpurile fizice.

Sigur că ideea mea nu este nouă, de la Platon încoace cred că s-a folosit şi răsfolosit ! Eu doar mai adaug cîteva consideraţii la această idee foarte sugestivă pentru cei care nu sînt practicanţii căii yoghine, dar nu numai pentru ei.

Sîntem – majoritatea dintre noi - MULT PREA FOCALIZAŢI ASUPRA UMBRELOR NOASTRE, în dauna Sufletelor noastre ! Am împărţit umbrele în 12 tipologii şi am creat Astrologia, apoi le-am împărţit în 9 tipologii şi am creat Eneagrama.Am clasificat umbrele după tendinţe şi am creat Gunas-urile, care stau la baza unei alte ştiinţe milenare, numită Ayurveda sau Ştiinţa Vieţii.

Dar dacă cei mai mulţi oameni ar fi preocupaţi de aceste ştiinţe foarte profunde, încă ar fi lăudabil, ele deţinînd o înţelepciune extrem de vastă şi folositoare, numai că majoritatea cea mai covîrşitoare a umanităţii actuale se prepocupă de mult mai puţin decît Ştiinţa Umbrelor şi mai mult de periferia Umbrelor !

Orice om care a avut simţul văzului intact, a observat că umbra sa proiectată în momente diferite ale zilei, capătă forme diferite, fiind mai alungită sau mai scurtă, iar dacă se iau în calcul şi alte surse de lumină pămîntene pe lîngă cea provenită de la astrul zilei, la care se adaugă suprafaţa de proiecţie, rezultă o varietate destul de mare de umbre, unele mai agreabile, altele mai deformate.Acum imaginaţi-vă că mergînd unii dintre noi noaptea prin oraş, întîlnim una sau mai multe fiinţe umane care încep să bocească ori să se dea cu capul de pereţi din cauza umbrei lor care a luat cine ştie ce forme grotescă pe un zid oarecare ! Şi

nu doar atît, ci chiar se resping, se blamează pe ei înşişi sau pe alţii, se urăsc ori se bat unii cu alţii din cauza formei umbrelor lor, care mai de care mai orgolios, împăunat, vanitos de umbra sa ori, dimpotrivă, frustrat, iritat, detestîndu-şi umbra cu o tenacitate demnă de cauze mai Înalte !

Cam aşa arată tabloul umanităţii în ansamblu la ora actuală !

Oamenii se atrag sau se resping unii pe alţii după forma periferică a Umbrelor lor, ci nu după lumina, fie şi iluzorie a sufletului lor ! Repet, aşa procedează **majoritatea** oamenilor, şi nu vreau să sugerez nicidecum că în alegerile oamenilor nu intră şi niscai criterii ceva mai profunde, adică de dincolo de periferia umbrelor, care ţin de natura Sufletului, dar mai ales a karmei ! Dacă aş fi suspectat că susţin aşa ceva, anume orbirea totală a omenirii, ar însemna să dau eu însumi dovadă de orbire şi atunci n-aş mai putea face pe deşteptul pe aici !

Aici spun că în marea majoritate, omenirea este predominant focalizată asupra Umbrelor noastre, a Egourilor. Desigur că în mod intenţionat dirijată această focalizare de către Forţele malefice care ne conduc destinele din umbră ! Deoarece Forţele Întunericului sînt ele însele doar Umbre în care maleficienţa şi toate sentimentele negative s-au pietrificat, pînă la nivelul ultim posibil de compactare sau, altfel spus, pînă la eliminarea totală a oricărei picături din Lumina Primordială Creatoare ! Această Absenţă a Luminii Divine a dat naştere la multiple efecte întunecate, personificate de Necuraţii cu varii nume, cum ar fi demonul Lenei, al Desfrîului, al Orgoliului şi mulţi alţii.

Sigur că acest mesaj este adresat mai ales persoanelor ca mine, care încă îşi evaluează trupurile în mod depreciativ, care arareori se transfigurează pe ele însele, focalizate mai mult pe jumătatea goală a paharului.Că e şi vina „ educatorilor ” noştri malefici sau poate mai mult vina lor, decît a noastră, care prin mass-media, prin filme mai ales, ne abat atenţia de la Esenţa noastră Divină, îmboldindu-ne să ne dorim tot felul de aspecte secundare, de flecuşteţe şi bazaconii ! O fi şi vina lor sau mai mult a lor, dar pentru cei ca mine, care au pretenţii de cugetători neînregimentaţi în turma oarbă a sclavilor mulţi la număr, e cu atît mai jenant să fie amărîţi că umbra lor nu e agreată sau dorită de o altă umbră ! Sau că umbra lor nu e la fel de arătoasă ca altă umbră ! Sau alte şi alte

prilejuri de nemulţumire cauzate de proiecţii iluzorii ale minţii lor îmbîrligate în raţionamente care mai de care mai auto-sabotante !

Dar să tot observăm greşelile proprii sau ale altora, şi numai să ne lamentăm văzîndu-le, e tot o atitudine imatură, dacă nu facem nimic ori prea puţin - insuficient de puţin ! – spre a ne depăşi limitele actuale ele Egoului sau Umbrei.

Iar în final mă întreb : pînă cînd vom proceda în acest mod copilăresc ?

Trebuie să aşteptăm oare pînă ne pătrunde cuţitul suferinţei la os ?

Aşa s-ar părea...Numai că atunci, oare, ce fel de inteligenţă deţinem noi cei care procedăm în acest mod sau, mai bine zis, eu, care mă dau atît de rotund de cîteva luni încoace, scriind tot felul de îndemnuri pentru alţii şi trimiţîndu-le în cele patru zări (eu însumi lasînd de dorit la aplicarea lor în practică) ?

Cum răspunsul la această întrebare nu-mi face cinste DEOCAMDATĂ, prefer să-l las în suspensie, pînă în Zorii unei Înţelegeri şi Aplicabilităţi mai Consecvente şi Perseverente a Învăţăturilor Divine !

Un exerciţiu simplu

Acest exerciţiu se adresează îndeosebi persoanelor tinere, aflate la prima sau primele relaţii de cuplu, dar mai ales celor imature mental şi afectiv, oricare le-ar fi vîrsta.E scuzabil, desigur, ca la tinereţe să fim inconştienţi, superficiali sau proşti. Aproape toţi trecem prin asta, de unde şi vorba că < nimeni nu s-a născut învăţat>, valabilă în kali yuga pe planeta noastră, pentru că pe alte planete evoluate e posibil ca lucrurile să stea cu totul altfel !

Mai întîi o scurtă experienţă proprie.Într-o zi am consacrat ziua pentru post alimentar total, dar fiind preocupat de o anume problemă, mă tot gîndeam dacă să împrumut nişte bani pentru cumpărarea unei uşi la intrarea în camerele unde locuiesc, care uşă nu se închidea bine şi se apropia iarna.Nu mai dau alte detalii, ci spun doar că în decursul a două sau trei ore, i-am tot dat telefoane persoanei de la care intenţionam să cer banii, ba pentru a-i spune să mi-i păstreze, ba pentru a revoca respectiva intenţie.Am ţinut-o într-o nehotărîre bizară pînă pe la prînz, cînd n-am mai suportat starea şi pur şi simplu am interupt postul alimentar, mergînd să mănînc.După aceea mi-am revenit, eram echilibrat, cum mă ştiam de obicei.

Cu acel prilej am înţeles rapid că mi se exemplificase starea de fiţoşenie specifică fetelor tinere, pe care o tot criticasem zilele anterioare sau, mai precis, care mă deranjase mai multe săptămîni la rînd în comportamentul cuiva, fiindcă nu înţelegeam nici în ruptul capului de ce unele fiinţe se comportă atît de schimbător !

Ci gîndindu-mă mai pe îndelete, am tras unele concluzii, pe care le împărtăşesc şi celor dispuşi să citească aceste rînduri.Starea de fiţoşenie, cum este numită în **bobor** – şi căreia nu-i caut acum alt termen mai doct, deoarece nu scriu un tratat de psihologie scorţoasă ! – este starea celor care trăiesc predominant la nivelul Egoului. Deşi explicaţia aceasta poate părea banal de simplă, pentru mine a constituit o mini-revelaţie cînd am avut-o !

Sigur că fiţele sînt specifice persoanelor imature mental şi afectiv, dar de ele nu sînt scutite nici fiinţele mature mental şi afectiv ! Şi acea stare de fiţoşenie, pre cîte văd cu mintea mea limitată, se datorează lipsei unui ax valoric stabil, în jurul căruia gravitează celelalte preocupări ale noastre.La bărbaţi acest ax central este jucat de raţionalitate, de dinamizarea mentală, dacă există cu adevărat, desigur !

La fetele tinere acest ax central valorizant lipseşte, de unde şi celebra axiomă că < femeile nu ştiu ce vor > ! E curios că într-adevăr fetele tinere, îndeosebi, nu ştiu ce vor, dar ştiu ce NU vor ! Ca să nu mă pierd în cogitaţiuni colaterale, ca apa în deşert, mai spun că de aceea e necesară experienţa cît mai variată la tinereţe, fiindcă astfel ne cunoaştem pe noi înşine, aflînd ce ne place şi ce nu ne place, ce vrem şi ce nu vrem de la viaţă şi spun aici o altă banalitate, însă cea mai mare parte a tinerilor de azi cunosc de timpuriu o singură persoană, cu aceea au relaţii intime, apoi relaţie de cuplu cîţiva ani, apoi se căsătoresc şi după doi-trei ani de la căsătorie, urmează o lungă relaţie de confruntare a egourilor, care să se impună asupra celuilalt, care e mai tare, fiecare vrînd să-şi impună proprile pretenţii şi pseudo-valori asupra celuilalt.

De bună seamă că în epoca noastră profund viciată de educaţia masonică intenţionat devalorizantă, există anumite criterii unanim stabilite, cum ar fi cel al trupurilor atrăgătoare trase prin inel, pe care le caută aproape toţi, fie bărbaţi, fie femei.Adică ambalajele trupeşti cît mai arătoase, precum şi orice alt tip de ambalaj sclipitor, dar găunos.

Asta e situaţia deocamdată şi geaba mă revolt eu împotriva superficialităţii unora sau altora, că nu rezolv nimic ! Axul central valorizant şi-l crează fiecare prin experienţă proprie, iar o modalitate simplă poate fi realizată prin exerciţiul care urmează.

Se ia o coală de hîrtie şi se împarte în două cu o linie verticală la mijloc.În stînga se trec defectele fiinţei cu care sîntem într-o relaţie de cuplu, fizice şi psihice, iar în dreapta colii se trec calităţile ei.Pe partea opusă a colii de hîrtie, facem acelaşi lucru pentru noi înşine, adică trecem defectele noastre fizice şi psihice, apoi calităţile noastre fizice şi psihice.De ce şi defectele fizice? Pentru că unii dintre noi sînt atît de fuduli cu nu ştiu ce parte arătoasă a trupului lor, încît acea calitate

fizică se transformă într-un defect psihic, respectiv vanitate, orgoliu, mîndrie sau fudulie.

Oamenii tineri, dar mai cu seamă femeile, au în general vorbind, o percepţie eronată asupra vieţii.Femeile frumoase mai ales intră într-o relaţie cu gîndul mai mult la ce pot cîştiga sub aspect material de la iubit, decît la ce pot oferi, şi această constatare aparţine chiar unei femei, ci nu am inventat-o eu ca să denigrez sexul slab.De altfel, nu e deloc întîmplător numit **sexul slab**, fiindcă titulatura nu vizează decît aparent starea lor musculară !

Mai concret, tinerii - băieţi sau fete - văd doar ceea ce au înaintea ochilor sau ceea ce se petrece - de pildă aşa numita partidă de sex. Ei sînt incapabili să vadă ori să înţeleagă mai mult şi pînă la un anume prag, e firesc să fie aşa, deoarece experienţa simţurilor îi acaparează cu totul la început, ba chiar pe unii îi bulversează aproape total !

Dar dacă această superficialitate e scuzabilă în relaţiile sexuale pasagere, la care accentul se pune pe cantitate, nu pe calitate, din simplul motiv că tinerii nu au experienţa necesară care să le permită obţinerea unui minim discernămînt, altfel stau lucurile cînd relaţia sexuală devine relaţie de cuplu.În acest caz, ambii parteneri e de dorit să depăşească etapa fascinaţiei instinctuale, pentru a înţelege ce este dincolo de delirul posesiunii.Şi ca să n-o lungesc prea mult, fiindcă nu intenţionez nici să ţin o predică, nici o conferinţă pe această temă, să revin la exerciţiul mai sus descris.

Dacă se realizează ceea ce am sugerat mai sus, cei doi angrenaţi într-o relaţie de cuplu vor constata că motivul pentru care sînt împreună, dincolo de obligaţiile karmice, este să asimileze unul de la altul ceva anume.Încă o dată spun că deşi acest exerciţiu, precum şi observaţia de la care a pornit, sînt foarte banale, prea banale pentru unii, eu unul am avut surpriza să constat că nici măcar aceste noţiuni **elementare** nu sînt cunoscute de unii tineri, drept pentru care şi scriu acest articol.

Adică a vedea în partener sau parteneră doar ceea ce putem acapara de la el sau ea, doar ceea ce putem stoarce, lua, strînge, fura sau dosi, denotă un nivel de

conştiinţă jalnic, care va aduce mai devreme sau mai tîrziu multă suferinţă ambilor.Ca unul dintre ei să-l acuze pe celălalt că vrea numai amor-amor-amor, fără să vadă mai departe de atît, înseamnă orbire sau superficialitate mai mult decît penibilă !

Amorul, precum se ştie, este modalitatea cea mai plăcută pentru expansiune euforică la nivelul aurei şi a fiinţei în ansamblu, dar este DOAR O POARTĂ spre nivelele superioare de conştiinţă.A te crampona de sexualitate numai de dragul micilor sau marilor plăceri pe care ea le poate oferi, este doar o etapă infantilă, depăşită repede de unele fiinţe umane, dar foarte greu de altele !

Îmi este clar că probabilitatea ca tocmai fiinţele imature mental şi afectiv să citească acest articol, este foarte mică.Totuşi, demersul meu nu este inutil, dacă ne amintim că prin acest gen de prezentare se induce în subconştientul colectiv o idee forţă utilă, care va da roade cîndva pentru cineva.Nu se ştie niciodată cui i-ar putea fi de folos acest articol, poate banal pentru cei mai mulţi dintre cei cărora le trimit mesajele mele, dar dacă este util măcar unei singure fiinţe umane, nu mi-am irosit timpul de pomană ! Şi cum trimit acest gen de mesaje şi persoanelor care nu se află încă la cursul de yoga, ori pe altă cale spirituală, din cele multe apărute nu precum ciupercile după ploaie, ci ca ozeneurile DUPĂ 2012 (!), se va înţelege mai clar de ce l-am scris.

Existenţa la nivelul egoului implică **o confruntare aproape nesfîrşită între Aşteptările şi Pretenţiile unuia, în raport cu Aşteptările şi Pretenţiile celuilalt**.Doar rareori ele concordă în acelaşi timp, de obicei cînd dorinţele trupeşti ale ambilor sînt mai puternice decît fiţele egoului.După cum am spus şi mai sus, acestea se referă la persoane imature afectiv şi mental, la care preocupările materiale, oricare le-ar fi natura, sînt prioritate.Respectiv bani, mîncare şi sex, la care se adaugă ţoalele, maşinile şi alte farafastîcuri, gen distracţie cu alcool.

În concluzie, aproape toate evenimentele din viaţa noastră au o latură ascunsă, pe care ar fi de dorit să o înţelegem cît mai repede, dacă vrem să depăşim stadiul limitat în care convieţuim deocamdată.Fuziunea amoroasă, pe lîngă expansiunea euforizantă a aurei noastre, implică şi asimilirea calităţilor celeilalte fiinţe cu care

fuzionăm, iar asta nu se realizează de azi pe mîine, fiind necesare luni, ani sau chiar mulţi ani, pentru cei superficiali şi obtuzi, care cred că totul se reduce la un fîţa-fîţa plin de fiţe.

Un surîs în bezna nopţii

Într-unul din visele nopţii avut în urmă cu vreun an sau doi (sînt perfect conştient că pentru cititor nu are **absolut nici o importanţă cînd anume exact am trăit acel vis** !), Grieg mi-a pus o întrebare care m-a vexat profund :

- Tu aştepţi să te **şi** şteargă cineva la fund ??!!..

Făcea aluzie la lenea mea, la delăsarea şi comoditatea mea, iar la trezire am întrebat cîţiva apropiaţi dacă aceasta este impresia pe care le-am lăsat-o !

Nu-mi amintesc răspunsul lor ca fiind altfel decît liniştitor – deşi nu acesta e termenul cel mai potrivit, dar îmi scapă acum cuvîntul exact ! Oricum, m-au menajat.

Am numai cuvinte de laudă şi mare admiraţie pentru toţi Învăţătorii Divini la modul general şi în particular pentru Ghidul nostru spiritual, pentru multe motive, dar poate cel mai important este EXACTITATEA ULUITOARE CU CARE NE PERCEP ACEŞTI MAEŞTRI SLĂBICIUNILE SAU CALITĂŢILE NOASTRE, DEŞI NICI NOI ÎNŞINE NU SÎNTEM CONŞTIENŢI ÎNCĂ DE ACELE DEFECTE SAU CALITĂŢI UNEORI !

Sînt surprins totuşi să constat că mai multe fiinţe de la acest curs de yoga nu sînt conştiente că nu îşi pot ascunde gunoiul sub preş, MULTĂ VREME, în speranţa că nu va fi descoperit de cel care ne ghidează pe această cale nobilă ! Fac aici aluzie îndeosebi la persoanele cu un caracter ascuns, a căror „politică de stat ” este tocmai această tendinţă spre escamotare , pe care ei s-ar putea să o numească altfel... de exemplu „intimitate” sau „ discreţie” !

Dar mai fac aluzie şi la unele persoane care s-au aliat cu Nichipercea, deşi continuă să frecventeze cursurile de yoga, dînd raportul periodic forţelor întunecate reprezentate prin securiştii a căror menire oficială este apărarea noastră de forţe ostile externe, ci nu spionarea cetăţenilor propriei ţări. Şi mai concret, fac trimitere la unul din foştii instructori care a semnat un pact de

trădare cu securitatea în schimbul scutirii sale de tortura binecunoscută în celulele lor de tristă amintire, deşi nu înţeleg de ce el nu i-a mărturisit ulterior Ghidului spiritual pactul ruşinos făcut cu securiştii şi mai ales nu înţeleg cum de şi-a putut închipui el că G. nu-i cunoştea trădarea ? !

Asta în paralel cu o situaţie pentru mine hilară, dar şi inacceptabilă la momentul cînd am trăit-o, anume suspectarea persoanei mele cum că aş fi fost informator al securităţii, din simplu motiv că puneam prea multe întrebări ! Cel puţin aşa li s-a păsut unora din colegii mei de ashram (aşezămînt spiritual).Fapta se petrecea în perioada anilor 2000 – 2006 , iar după ce am fost dat afară din ashram, am avut intenţia să scriu un articol foarte dur, chiar sarcastic, la adresa „receptivităţii elevate" a unor instructori de yoga, şi să-l trimit pe internet, fiindcă suspiciunile lor fantasmagorice mă neîndreptăţiseră profund, numai că mi-a domolit spiritul revanşard vocea lui Grieg percepută în plan subtil, care a rostit doar atît :

- Nu e cazul !

Sigur că l-am ascultat, iar acum prezint aceste fapte în alt context, anume al sincerităţii totale nu doar faţă de Mentorul spiritual, ci mai ales faţă de noi înşine.

Cît de tare m-a amarît pe mine suspiciunea colegilor de ashram, cît de mult m-a revoltat se va înţelege, poate, dacă voi mai prezenta cîteva amănunte.

Prin 1977, cred, am fost la Paul Goma acasă, celebrul dizident politic al acelor ani, care semnase nu mai puţin celebra Cartă a libertăţii şi era unul dintre iniţiatorii Sindicatului Liber din România.Ce însemna să fii dizident în anii terorii comuniste, doar cei peste 40 de ani îşi mai amintesc, iar cei sub această vîrstă habar nu au ! Dar mie, la cei 20 şi ceva de ani ai mei, nu prea îmi păsa, mai bine zis nu-mi păsa deloc de represiunile lor paranoide ! Eu aveam o mare problemă, anume că statul comunist nu-mi dădea servici, neavînd buletin de oraş şi mai fiind şi infirm pe deasupra ! Adică, după ce că fusesem forţat să fac o şcoală profesională, incompatibilă cu starea mea fizică, de apicultură, avicultură şi crescător de animale mici, (forţat de nota mediocră de absolvent a şcolii

generale, pe de o parte, iar pe de altă parte, de faptul că şi şcoala aceea trebuia să aibă elevi, chiar dacă eu cerusem insistent să mi se dea altă repartiţie), nici nu se găsea de lucru pentru mine, nicăieri în ţara asta de politicieni teleghidaţi !

Şi aşa se face că mergeam de la Iaşi la Bucureşti şi invers, ca bila de ping-pong, doar doar se va milostivi şi de mine careva , vreun mare mahăr de partid ! Acum ştiu că doar karma mea mizerabilă era vinovată de acel îndelung şi umilitor travaliu, dar pe atunci eram mai prost ca noaptea şi speram că făcînd un gest de frondă, mă va băga în seamă măcar securitatea, dacă nu şi alte Organe Impotente de partid.

După ce am telefonat şi am vorbit cu soţia lui, am aşteptat cîteva ore pînă s-a întors acasă scriitorul Paul Goma, care totuşi n-a vrut să mă primească în apartament, ci am vorbit cu el pe hol, în faţa uşii.Motivul era că securiştii îi speriaseră nevasta şi cîinele cu o zi înainte, de aceea pe semne că dorea să evite ce putea fi evitat.

Discuţia a fost foarte scurtă. I-am spus că sînt un scriitor din Iaşi, că vreau să mă înscriu în Sindicatul liber din România şi cam atît.Din nu mai ştiu ce motiv concret, nu mi-a permis să mă înscriu în acel Sindicat, fie că n-avea actele acasă, fie vreun alt motiv.La plecare mi-a recomandat să fiu atent, fiindcă Securitatea e cu ochii pe el şi pe toţi cei care intră la el şi mi-a urat ceva ce, în mod curios, n-am uitat niciodată, anume să ne revedem într-o lume mai bună!

Mie nu-mi păsa de ochii vigilenţi ai Securităţii, fiindcă tocmai pe ei îi căutam ! Dar spre dezamăgirea mea, nu m-a acostat nimenea să mă ia la întrebări ! Nici pînă în ziua de azi nu ştiu de ce m-au lăsat să plec fără vreo ciomăgeală pe cinste şi pot doar să speculez că ori acei nemernici îmi ştiau prea bine păsul, adică motivul pentru care fusesem la uşa dizidentului, ori neicusorul care va fi fost de pază în acea zi, la acea oră, se uita după vrăghii, cum spune moldoveanul, ceea ce e cu totul improbabil!

Doi sau trei ani mai tîrziu, m-am înscris la Facultatea de Drept, dar cu trei săptămîni înaintea examenului, am fost chemat la rectorat, şi dus undeva într-o clasă pustie de către un individ care mi-a cerut oarecum voalat să renunţ la acea

facultate, pe motiv ca sînt infirm (sic!), deşi primisem APT la examenul medical ! Şi nu mintea mea cea naivă s-a prins abia o lună mai tîrziu, ci a unei cunoştinţe, că Secutitatea era cea care îşi vîrîse coada atunci şi mă împiedicase să urmez Dreptul.Concurenţa era mult prea mare, eu cam nepregătit, deci existau puţine şanse să fiu admis în acel an, dar intimidarea şi-a făcut efectul şi altă dată nici că am mai vrut să urmez vreo facultate !

Ei bine, avînd acest antecedent şi altele mai mărunte, pe care nu le mai pomenesc, iar ce este mai important, SIMŢIND UN PROFUND ŞI IREMEDIABIL DISPREŢ PENTRU APARATUL REPRESIV AL STATULUI, PENTRU SECURIŞTI ÎN SPEŢĂ, era cu atît MAI REVOLTĂTOR PENTRU MINE ŞI PROFUND JIGNITOR SĂ FIU, FIE ŞI NUMAI SUSPECTAT DE TURNĂTORIE SECURISTĂ ! Mai ales că înainte de a fi primit în ashram, prezentasem la o televiziune particulară din Iaşi primele 12 protocoale ale masoneriei, iar într-o vară la Costineşti luasem notiţe pentru o altă emisiune tv, de la cei care au relatat tot felul de planuri malefice masonice la locurile lor de muncă (şi atunci văzîndu-mă cineva din public că scriu, a strigat în gura mare ceva de genul că sînt securist - şi e posibil ca de atunci să se fi răspîndit zvonul despre mine ca informator)!

De bună seamă că între timp mi-a trecut orice dispreţ pentru oricine, fie el şi reptilo-mason super-mega-cretinoid, fiind eu un pic mai purificat şi destupat la minte după atîtea tone de informaţii primite la acest curs de yoga, care este efectiv COLOSAL ! Dar să revin pe cărarea principală a discursului meu.

Ce face fiecare fiinţă cu părţile sale mai puţin lăudabile, este treaba fiecăruia în parte şi nu-mi propun să impun altora modul meu de a mă comporta ! Fiecare are propriile limite şi se manifestă conform propriilor capacităţi de înţelegere – un truism a cărui necesitate în acest moment nu este doar de a dovedi toleranţa şi empatia mea faţă de varietatea lumii, ci de a prezenta un alt mod de a reduce importanţa de sine !

Se ştie prea bine de către unii şi mai deloc de către alţii, că în lumile superioare aurele noastre sînt cu uşurinţă „citite” de către toţi locuitorii acelor lumi.Se ştie că nu poţi ascunde acolo, în acele lumi superioare, nici gîndurile, nici intenţiile negative, din simplul motiv că acele gînduri negative dau naştere

la o culoare întunecată în aurele celor care le emană.Ca o comparaţie, e ca şi cum - în lumea fizică - tuturor celor care au un gînd rău, un sentiment negativ, le apare instantaneu o dungă de vopsea pe obraz şi cu cît acel gînd este mai mizerabil, cu atît culoarea vopselii apare mai întunecată sau stridentă !

Ce anume face ca o fiinţă umană să fie foarte sinceră, onestă şi deschisă în raporturile sale cu ceilalţi oameni, este un subiect mult prea vast ca să mă încumet eu a-l descîlci aici oricît de puţin, de aceea trec mai departe la ideea principală a acestui articol.

Este posibil ca în viitorul nu prea îndepărtat, poate doi-trei ani, DACĂ va avea loc acel salt în conştiinţa umanităţii mult trîmbiţat în cele patru zări, aurele noastre să fie uşor de văzut şi interpretat de către oricine şi atunci multor oameni nu le va fi deloc plăcut, fiindcă, analogic vorbind, vor fi surprinşi cu chiloţii pe vine într-un loc public şi expuşi ridicolului taman de cei de care se fereau cel mai mult !

Pînă atunci, să reamintesc că aghoricul Vimalananda a spus că recunoaşterea verbală a propriilor defecte sau greşeli în faţa altei fiinţe umane, este o modalitate simplă de a ne arde karma negativă şi probabil că din cunoaşterea acestui fapt ocult a rezultat spovedania la creştini.

Sinceritatea şi onestitatea sînt calităţi divine ce nu mai trebuie argumentate şi valoarea lor e pusă la îndoială doar de minţile perverse.Mai cu seamă sinceritatea faţă de noi înşine, împărtăşită şi celor apropiaţi sufleteşte, cînd e necesar, ne-ar scuti pe mulţi dintre noi de multe meschinării şi erori de judecată, limpezindu-ne unele aspecte şi ajutîndu-ne să ne depăşim unele blocaje prea puţin conştientizate.

Deci pledez pentru sinceritate şi onestitate ca modalităţi **conştient asumate de auto-depăşire**, dar desigur că nu încurajez excesul în nici o direcţie şi mă refer evident la atitudinile discutate mai sus.Numai că posibilitatea ca acest îndemn să fie urmat de fiinţele închistate, obtuze ori perverse este tot atît de redusă precum eficienţa unui surîs în bezna nopţii sau mai rar ca părul **de la sub-**braţul (sic!) unei broaşte ţestoase !

Ce crede Thomas

„ Fraţilor şi surorilor, astăzi cînd se sărbătoreşte Sfîntul Gheorghe Biruitorul, cu o zi înainte de Sfintele Paşte, care precum se ştie este prilejul unei sărbători şi mai mari, aceea a biruinţei Spiritului asupra trupului prin Învierea Domnului, am ceva a vă împărtăşi.În popor, numelui Toma i se adaugă cel mai adesea eticheta de < necredincios>, dar deşi această percepţie este în mare parte adevărată, ea trebuie nuanţată cumva, spre folosul înţelegerii noastre, a unora dintre noi.Dincolo de amprenta astrală a zodiei Gemenilor care îl defineşte pe Toma sau Thomas, amprentă care prin ea însăşi este sugestivă, fiindcă ne arată o fiinţă predominant mentală din capul locului, se află o nelinişte, o tulburare nu doar a minţii, ci şi a inimii, care trebuie adusă la lumină spre a fi vindecată.

Acum cînd Învăţătorul nostru Divin nu se află fizic vorbind printre noi, dar este posibil să fie alături de fiecare în Duh, conform arhi-cunoscutei formule cristice : Acolo unde sînt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sînt şi Eu în mijlocul lor ! Mă adresez vouă, dar de fapt cuvintele mele ţintesc spre El, fiindcă de la El aştept limpeziri, ceea ce e posibil să-mi tramsmită prin vocea cuiva dintre voi.Şi nu doar limpiziri aştept, ci mult mai mult, cum se va vedea !

Unii dintre voi poate vor fi observat că firea noastră sau năravul din fire, cum se mai spune în popor, nu are lecuire.Aici însă reformulez : Năravul din fire are grea lecuire. Dacă prima formulare defineşte oamenii-roboţei, care se comportă după cum bate vîntul, la cea de a doua formulă se străvede intenţia spre conştientizare.Ultima etapă : Năravul din fire are sigur lecuire, trebuie să fie nu doar o simplă sugestie pozitivă, ci chiar consemnarea unei biruinţe asupra limitelor proprii !

Fiind împreună cu voi de mai mulţi ani, sînt Geamăn şi am Ascendentul în zodia Fecioarei, după cît se pare, ceea ce înseamnă un dublu mercurian, adică mental-mental, chiar dacă în acest moment învăţ lecţiile despre Supra-mental !

De-a lungul vieţii am cunoscut mai multe fiinţe din zodia Fecioarei şi la fiecare dintre ele am găsit ceva care nu-mi plăcea.Poate era încăpăţinarea, poate îngustimea vederilor pe care mi se părea că le sesizez la ele.Sigur că după o vreme, chiar dacă nu te prinzi prin propriile puteri, vine altul să-ţi atragă atenţia că ceea ce nu-ţi place la ceilalţi oameni sînt propriile defecte sau limitări care ţi se arată reflectate, ca în oglindă, prin intermediul unei alte fiinţe umane.Multă vreme refuzăm să credem că limitările altora sînt doar reflexia propriilor limite.Sau unii acceptă ceva mai repede decît alţii, existînd şi destul de multe cazuri, îndeosebi la persoanele vîrstnice, cînd nu acceptă deloc că aşa ar sta lucrurile.Aceste fiinţe sînt denumite închistate şi pe bună dreptate!

Comportamentul tuturor fiinţelor aflate sub sclavia Egoului are o anume previzibilitate la fiecare dintre noi şi aceasta se datorează obişnuinţelor noastre mai mult sau mai puţin bune.Întrucît cei mai mulţi dintre noi avem impresia despre noi înşine că ne comportăm cel mai corect, moral, amabil sau bine cu semenii noştri şi doar rareori recunoaştem că mai călcăm strîmb, nu e de mirare de ce sînt atît de multe dizarmonii, certuri, confuzii sau neînţelegeri între oameni, care degenerează adesea în violenţe mai mult sau mai puţin dureroase.

Noi aşteptăm ca semenii noştri să se comporte într-un anume fel faţă de sensibilităţile egoului nostru, iar dacă acel comportament nu este chiar aşa cum dorim, atunci apar supărările şi fricţiunile sau chiar certurile.De pildă, noi aşteptăm ca ceilalţi să fie mereu politicoşi, ba mai mult, am sesizat că este aşteptată o anume formulare, de genul „ te rog să mă ierţi, dar am ceva de făcut ”. Dacă lipseşte formularea aceasta precisă, atunci unii dintre noi se supără, şi cu cît egoul este mai mare, cu atît supărarea întrece măsura în toarte direcţiile.

Aici aş avea o întrebare pentru toţi cei care se formalizează : Oare numai pentru că un anume tip de comportament este mai des întîlnit, înseamnă că trebuie adoptat de toţi oamenii ? Faptul că eu văd în acest comportament repetitiv, nu doar mimetism şi stereotipie, ci chiar slugărnicie, poate că nu impresionează pe nimeni, dar pentru mine are greutate această percepţie. Mi se va spune că trebuie să mă mai cizelez şi eu, să mă rafinez...Poate că aşa este, deşi eu cred despre mine că sînt o fiinţă foarte amabilă şi în general politicoasă, dar nu neg că am călcat în străchini de mai multe ori, însă cine n-a făcut-o ?

Îndrăznesc chiar să prezint următoarea afirmaţie ca pe un adevăr de necontestat, anume că nu există fiinţă umană, fie ea divină sau mireană, care să fi mulţumit pe toţi cei cu care a interacţionat de-a lungul vieţii.Întotdeauna a existat, există sau va exista cineva nemulţumit de comportamentul nostru şi asta e valabil chiar şi în cazul Învăţătorilor Divini, cum este Iisus sau oricare alt Ghid spiritual.Ce concluzie desprindem de aici ?

Pe lîngă concluziile pe care e posibil să le desprindă fiecare dintre voi, o adaug şi pe a mea, anume aceea că sîntem fiinţe atît de unice, încît mai multă înţelegere şi toleranţă din partea noastră faţă de comportamentul neşteptat al celorlalţi ne vor scuti de multe supărări şi frustrări de babete înăcrite. Ceilalţi ne oglindesc într-o anumită măsură pe noi înşine, dar au şi propriile limite sau neajunsuri de rezolvat, propriile viziuni şi priorităţi etice şi morale.A le impune tuturor celorlalţi modul nostru de a fi, în condiţiile în care nici măcar Învăţătorii Divini nu ne cer aşa ceva, înseamnă multă îngustime de minte.Iar pe de altă parte, a le permite celorlaţi oameni să fie ori să se comporte fiecare aşa cum îi dictează inima, înseamnă cu adevărat superioritate spirituală, pentru că un înţelept nu este deranjat de dizarmoniile celorlalţi.Dacă este deranjat, nu este înţelept, din simplul motiv că ceea ce-l deranjează reprezintă propriile rezonanţe reflectate în exterior.Evident, asta nu înseamnă să permitem celuilalt să ni se urce în cap, iar linia de demarcaţie dintre toleranţă, înţelegere şi bun simţ, pe de o parte, versus obrăznicie, impoliteţe, proastă creştere sau nesimţire, pe de altă parte, o stabileşte fiecare în conformitate cu experienţa şi discernămîntul său, numai că acum ne întoarcem de unde am plecat, deoarece fiecare va crede despre el însuşi că este aşa şi pe dincolo, faţă de ceilalţi care nu corespund criteriilor sale.

Şi atunci ce-i de făcut ?

Las cititorilor sau cititoarelor posibilitatea de a răspunde la această întrebare, fiindcă eu am una mai urgentă sau stringent necesară spre a fi rezolvată.

Năravul este un comportament care s-a repetat atît de mult, încît a devenit mai mult decît o obişnuinţă, a devenit a doua noastră natură.Prin năravs se subînţelege cel mai adesea un cumul de predispoziţii nu tocmai binefăcătoare propriei evoluţii spirituale.El este asemeni albiilor rîurilor, cărora chiar dacă le schimbi matca, ele tind să reia curgerea prin vechile albii, mai devreme sau mai tîrziu.

Am observat la unii oameni, şi aceasta e valabil şi în cazul meu, că sînt atît de obişnuiţi cu modul lor eronat de a vedea lumea, încît par a fi incapabili să-şi vadă petele de pe ochelarii proprii.Unii nu doar par, ci chiar sînt incapabili de aşa ceva !

Spre exemplu, eu, Thomas, ştiu că am o atitudine greşită, ştiu şi unde este greşită, cel puţin parţial, dar îmi este destul de dificil să o remediez.Mă refer la viziunea cumva sceptică asupra lumii şi a vieţii, care s-a cristalizat în urma unor experienţe repetate de-a lungul anilor. În ce măsură acele experienţe s-au repetat pentru că mă aşteptam la ele, este o chestiune la care nu pot răspunde sigur, dar am auzit că aşa ar fi.Mintea mea anticipează că nu se va petrece nimic deosebit dacă merg în cutare loc, pentru că nu s-a petrecut nimic deosebit în trecut, şi ea trage concluzia că nici în viitor nu se va petrece nimic interesant.Ştiu teoretic că sînt posibile surprize plăcute mai mereu, totuşi mintea ia ca pe o certitudine experienţele frustrante din trecut şi tinde să le proiecteze şi în viitor.De bună seamă că acest tip de comportament e valabil pentru mulţi alţi oameni şi din acest motiv mă încumet să-l prezint aici, cerînd ajutorul vostru pentru a-l vindeca.

Una din soluţii este mentalizarea unor sugestii pozitive, numai că e greu să crezi în ele, atîta timp cît EXPERIENŢELE continuă să le infirme.Da, trebuie perseverat, trebuie purificată mintea de tot ce este negativ, trebuie ATENŢIE MAXIMĂ în gîndirea sau rostirea fiecărei păreri despre noi înşine şi despre lume, pe care le emitem, dar cu toate acestea, dacă sîntem foarte sinceri cu noi înşine, unii, cel puţin unii dintre noi vom constata că toate acestea încă nu au dat rezultate.

Dincolo de faptul că obişnuinţele vechi rele sînt cele mai comode pentru noi, asta fiind ceea ce se numeşte calea minimei rezistenţe, oare există cu adevărat un DINCOLO ?

Ce ne facem atunci cînd convingerile minţii devin simţiri ale inimii ? Adică unii dintre noi cred că simţirea cum că nu vom simţi nimic în prezenţa unei anumite fiinţe sau într-o anumită situaţie, este corectă.Altfel spus, nu simţim să facem o anumită acţiune, de pildă să mergem într-o tabără spirituală, pentru că atunci cînd am mai fost în acea tabără, n-am avut nici o percepţie deosebită.

Şi am mers în acea tabără de mai mult de cinci ori şi nu s-a petrecut nimic remarcabil care să ne îmboldească spre a merge iar şi iar.Teoria spune că nu se ştie

de unde sare iepurele, iar mintea sceptică zice că e puţin probabil să mai fie iepuri prin zonă pentru că nu mai sînt tufişuri !

Cîndva, la tinereţe, îmi pare că am fost destul de, ca să nu spun foarte optimist, dar pe parcurs, neîmplinirea dorinţelor şi aşteptărilor a dus la ceea ce s-ar numi un scepticism subtextual, pentru că nu este întotdeauna conştientizat, numit „ realism".În numele acestui „realism" mi-am refuzat deschiderea spre alte zări pe motiv că nu „ simţeam " să fac una sau alta.Repet că acest tip de comportament este valabil la mulţi alţi oameni, nu numai la mine şi tocmai din acest motiv el trebuie depăşit cît mai repede, nu doar că este contra-productiv şi limitator, ci mai ales pentru că ne sabotăm pe noi înşine şi habar nu avem că procedăm în acest mod auto- distructiv !

Toate cele ce le-am spus pînă acum sînt doar o parte din ceea ce am reuşit să conştientizez deja, pentru că mai există cu siguranţă multe aspecte de care nu sînt conştient încă. E ca atunci cînd vîslim într-o barcă, beneficind totodată şi de micul ajutor al unui curent submarin care ne duce pe moment în direcţia dorită de noi înşine, dar undeva acel curent se opreşte ori se ocultează, iar barca noastră o apucă în altă direcţie, despre care nu mai ştim dacă este bună ori ba.Mai tîrziu este posibil să aflăm că acel curent submarin reprezentat de convingerile noastre cele mai intime sau cele mai adînc înrădăcinate în subconştient a fost auto-distructiv sau non-productiv.

Oricît de dificil ar fi, am cel puţin convingerea teoretică a faptului că Năravul din fire are lecuire ! Trebuie să aibă lecuire, altminteri am fi nişte mecanisme fără suflet şi inteligenţă, care sînt mişcate după cum bate vîntul, numai că fiind noi creaturi de sorginte divină, deci spirit, ci nu o adunătură de instincte oarbe, avem şi puterea de auto-determinare.

Prin gîndurile, cuvintele şi faptele mele determin un viitor mai fericit pentru mine şi semenii mei, iar dacă se va întîmpla să mai şi cad uneori, îi rog pe cei din apropiere să mă ajute nu doar să mă ridic în picioare, ci şi să merg pe drumul cel bun şi cît mai drept spre desăvîrşirea spirituală !

Iar la urmă îl rog pe Bunul Dumnezeu să mă lumineze permanent cu Înţelepciunea Sa infinită spre a nu mă mai rătăci, pe de o parte, dar mai ales pentru a-mi da puterea de a persevera pe Calea Mîntuirii, pe de altă parte, şi aceasta în

cazul fiecărei decizii importante din viaţa mea, dar şi capacitatea de a şti dacă decizia de a merge sau a nu merge într-o tabără spirituală – sau de a face sau a nu face oricare altă acţiune - este cea mai recomandabilă din perspectivă Divină ! ”

Astfel a grăit bunul Thomas, apoi s-a lăsat o îndelungă tăcere peste auditoriu, fiecare cîntărind pe semne cele auzite şi posibil aşteptînd ca Spiritul Divin să-l lumineze.

Un vis scurt

Zburam pe deasupra unui şantier vast, ale cărui limite nu le percepeam.Ghidul nostru spiritual iniţiase această lucrare imensă şi el o susţinea sub toate aspectele, nu doar energetic sau spiritual.În vis eu nu ştiam ce se construieşte acolo, după cum nici nu întrezăream limitele acelui aşa zis şantier.Părea să se întindă de la un orizont, la celălalt orizont.Rolul meu în vis a fost foarte modest, eu ducînd cărţile unui coleg la bibliotecă, probabil că acela era ocupat cu altceva mai important.Sigur că lucrau mulţi yoghini, ca să nu spun toţi yoghinii pe acel şantier.

Poate că visul a fost cu mult mai lung decît mi-l amintesc, pentru că am mai reţinut doar imaginea finală, care era cea a unui pămînt cu iarbă fragedă şi senzaţia la atingere semăna cu aceea a unui pat moale, tare îmbietor, dar sentimentul era ceva mai complex, cuprinzînd şi nuanţa de căldură sufletească a cuiva drag care ne îmbrăţişează.

E regretabil că nivelul meu spiritual lasă de dorit, fiindcă dacă aş fi fost mai avansat, cu siguranţă revelaţiile primite în vis ar fi fost cu mult mai importante.Aşa însă trebuie să mă mulţumesc cu ceea ce primesc şi merit deocamdată.Iar ceea ce înţeleg este că fiecare dintre noi avem un rolişor de jucat în această imensă lucrare care se realizează în şi prin noi pentru trezirea noastră şi regenerarea Pămîntului.Chiar dacă pare foarte mititel pentru orgoliile unora dintre noi, aceste minuscule contribuţii ale fiecăruia sînt la fel de necesare, ca şi contribuţiile importante ale altora mai elevaţi spiritual şi nu e nevoie să dau nume, fiindcă se ştiu.

Cunosc de pildă o colegă al cărei rol este să ajute unii bărbaţi sub aspect spiritual şi ale cărei trăiri extraordinar de frumoase şi pline de învăţăminte, ar umple sute de pagini, dacă ar avea timp să le scrie.Eu am timp şi îmi place să scriu, dar nu am cu ce mă lăuda, iar alte fiinţe care au avut de-a lungul vremii trăiri spirituale de excepţie, n-au nici timpul, nici înzestrările necesare pentru a le aşterne pe hîrtie.

Revenind la micile noastre roluri, am mai înţeles că într-ajutorarea pe care ne-o oferim unii altora (sau unele altora), chiar dacă n-au legătură directă cu Marea Lucrare de refacere a planetei noastre, acele contribuţii nu sînt mai puţin

necesare.Sigur că visul făcea trimitere mai degrabă la Tehnica Supremă şi Eficientă care este realizată, din cîte bănuiesc, doar de practicanţii yoga, pentru îndepărtarea de la noi oamenii a oricărui pahar de suferinţă cauzat de cataclisme mondiale, dar chiar dacă nu toţi cursanţii yoga o pun în aplicare zilnic, sau alfel spus, chiar dacă mai sînt unii cursanţi care n-o mai realizează deloc, totuşi şi ei au rolişoare neîndoielnic utile în această vastă lucrare, oricît de mici ar fi acele roluri sau aparent insignifiante.

Şi pentru că aluziile vor fi dificil de înţeles, am să dau un exemplu foarte concret.De pildă deschiderea afectivă a unei fiinţe faţă de alte fiinţe sau măcar faţă de o singură fiinţă, deşi ar părea că este doar o problemă personală a celui sau celei în cauză, trebuie să se înţeleagă la un mod foarte profund că acea închidere afectivă şi/sau erotică, ne afectează mai mult sau mai puţin pe noi toţi, în moduri pe care deocamdată nici nu le putem intui ! Cît este de imperios necesar şi important să avem trăiri amoroase măcar implinitoare, ca să nu spun orgasmatice, pot să înţeleagă doar cei ce percep realmente lumea subtilă, fie ea eterică, astrală ori – cel mai grozav – lumea cauzală ! Şi mă refer îndeosebi la extraordinara funcţie purificatoare a energiilor malefice produse de gînduri, cuvinte şi acţiuni ale celor mulţi şi orbi; purificare ambientală subtilă ce se realizează prin fiecare fuziune amoroasă reciproc iubitoare, transfiguratoare şi în deplină continenţă sexuală, ale cărei roade au fost consacrate în prealabil lui Dumnezeu Tatăl sau unei Mari Puteri Cosmice ! Evident, nu doar în acest mod, dar acesta este cel mai plăcut şi des întîlnit în actuala epocă întunecată, numai că prin pierderea energiei sexuale, se pierd şi beneficiile purificatoare aferente.

Deşi cei mai mulţi dintre noi nu sîntem conştienţi de importanţa propriilor fiinţe pe marea scenă a lumii fizice, noi *chiar* contribuim la trezirea şi revigorarea, atît a planetei noastre Pămînt, cît şi a semenilor noştri, şi prin noi subînţeleg nu doar cursanţii yoga, ci fiecare fiinţă care realizează acţiuni benefice pentru ea şi pentru ceilalţi, oricît de mărunte ar fi acele acţiuni binefăcătoare !

Iar modestul meu rol pare a fi să scriu şi să trimit şi altora aceste mici imbolduri spre a contribui cît mai mulţi cu tot ce avem mai curat în noi pentru a înfrumuseţa această lume deocamdată bolnavă ! Căci vorba aceea : *modest-modest, dar vreau să ştie toată lumea ce modest sînt* !!

Ceva vechi, ceva nou, ceva de împrumut şi ceva alb strălucitor

Ceva vechi reprezintă învăţătura tradiţională autentică a textelor sacre.

Ceva nou se referă la învăţătura pe care maeştrii spirituali autentici contemporani o infuzează actualmente omenirii, deoarece discipolii moderni sînt mult mai puţin dotaţi decît cei din vechime sub varii aspecte, printre care amintesc răbdarea, perseverenţa, umilinţa, respectul faţă de Învăţător, devoţiunea, puritatea minţii şi rezistenţa fizică şi morală la testele grele.Această nouă învăţătură este deci adaptată nevolniciei noastre şi îmi pare că reprezintă un act de compasiune divină, mai cu seamă în vremurile apocaliptice.

Ceva de împrumut se referă la adăugirea unor tehnici aparţinînd altor tradiţii spirituale decît cea din care face parte discipolul, pentru ca în epoca noastră decăzută spiritual fiecare să poată alege modalitatea care-i place sau cu care rezonează cel mai mult.

Ceva alb strălucitor în aura discipolului arată înzestrările acestuia pentru Calea spirituală.Cu cît este mai mult, cu atît discipolul este mai avansat.

Titlul articolului este o parafrază din obiceiurile de nuntă, unde ultima cerinţă este „ ceva albastru”.Aici am dat altă interpretare din anume motive.

N-am idee dacă ceea ce voi spune acum este propria-mi găselniţă, oricum n-am preluat-o de la nimeni la modul conştient.Văzînd o nuntă într-un film, mi-a venit ideea că nunţile s-ar putea să fi simbolizat la începuturi unirea yinului cu yangul, a masculinului cu femininul, respectiv realizarea androginiei la nivel interior, întrucît calea spre realizarea stării androginale în corpul fiecăruia era ocultată şi accesibilă doar discipolilor spirituali perseverenţi şi plini de răbdare.Oamenii obişnuiţi realizau un ritual exterior, lumesc, a ceea ce discipolii spirituali realizau în interiorul fiinţei lor prin tehnici specifice, unele foarte secrete.

Cu acest prilej se poate observa încă o dată cum profanul copie sacrul sau altfel spus, profanul este alcătuit dintr-o multitudine de acţiuni care la origini au fost sacre, dar încetul cu încetul ele au decăzut din mai multe motive.Dacă am înţeles corect, se pare că aceste motive de decădere sînt inerente, cel puţin pe această

planetă albastră, datorită poziţionării sistemului solar în raport cu centrul spiritual al galaxiei.Cu cît soarele nostru se îndepărtează de centrul galaxiei, cu atît lumina şi înţelepciunea divină scade, ceea ce are drept consecinţă nu doar încarnarea repetată a multor suflete aflate în primele stadii ale întrupării - deci primitive – ci şi întruparea unor entităţi malefice din zonele inferioare ale astralului, pre cîte îmi dau eu cu presupusul.

Sigur că pînă în urmă cu vreo sută de ani, căsniciile durau toată viaţa, divorţurile fiind foarte rare, oricare ar fi fost sentimentele dintre cei doi soţi. Pentru ideea acestui articol, exclud căsătoriile aranjate din motive materiale sau politice ori cine ştie ce alte interese.Şi le exclud, fiindcă în acele cazuri numai de simbolistică androginală nu putea fi vorba !

Apoi urmează divorţul în cele mai multe cazuri.Cred că am reţinut corect că în zilele noastre sînt mai multe divorţuri, decît nunţi şi aici este un paradox nu prea greu de înţeles ! La primul nivel, chiar există mai multe divorţuri decît nunţi, iar la al doilea nivel, aceste divorţuri prea multe semnifică ruperea de armonia originală, care se realizează doar prin integrarea armonioasă a masculinului cu feminului, a yangului cu yinul, a raţiunii cu intuiţia, a minţii cu inima.

Acest fapt poartă numele de **alienare** sau *înstrăinare* de Sursa Divină, respectiv de starea androginală glorioasă pe care o avea Omul la începuturi, înainte ca Eva să fie separată din coasta lui Adam.Alienare care s-a produs gradat, pe durate de timp foarte mari, probabil milioane de ani. De ce s-a petrecut această separare a sexelor ? este o întrebare la care nu mă încumet să răspund acum, pentru că nici eu nu ştiu.Mai ales că pe alte planete există sigur fiinţe androgine, deşi nu toate acele civilizaţii sînt avansate spiritual, după cum am aflat din unele lecturi, dar aceste informaţii sînt nesigure. Adică neputînd să le obţin direct prin clarvedere (deocamdată), doar le menţionez în treacăt.

Aş putea să-mi dau cu presupusul că separarea sexelor s-a făcut pentru a experimenta în corp fizic ceva ce nu putea fi experimentat altfel, însă trebuie că vor fi existat şi nişte motive foarte temeinice, foarte precise, pe care mi-ar place să le cunosc cîndva.Mă refer la motivele reale iniţiale, ci nu la speculaţiile unora, oricît ar fi ele de seducătoare.

Ceea ce Ghidul spiritual al şcolii româneşti de yoga a predat acelora care urmează cursurile lui, respectiv condiţiile esenţiale pentru autodesăvîrşire atît individuală, cît şi în cuplu polar opus, care condiţii le enumăr pentru cei care nu frecventează acest curs : iubirea, consacrarea acţiunilor către Dumezeu Tatăl (sau către Marile Puteri Cosmice ori către Shiva), transfigurarea şi auto-transfigurarea, practica spirituală propriu zisă individuală sau fuziunea amorosă, în cazul cuplurilor care se iubesc reciproc, apoi meditaţia de sublimare a energiilor rezultate în urma practicii ori a fuziunii amoroase, respectiv relaxarea finală, reprezintă coloana vertebrală a tuturor învăţăturilor spirituale ce au drept scop întoarcerea fiilor sau fiicelor rătăcitoare la Tatăl Divin.Altfel spus, sacralizarea vieţii, fiindcă decăderea spirituală a omenirii actuale se datorează, cum am spus, desacralizării majorităţii acţiunilor noastre.

Doamna Învăţătoare, care este una din colegele noastre de curs, de la care am învăţat şi continui să învăţ multe aspecte la care eu personal încă n-am avut acces, îmi spunea zilele trecute că acel desfăşurător mai sus enunţat, dacă este pus în practică aşa cum se cuvine de cît mai mulţi oameni, va face ca acei practicanţi să devină relee ale unor energii divine în lumea noastră profană, elevînd ambianţa subtilă planetară şi contribuind la trezirea spirituală gradată a semenilor noştri.

Aşadar, iată că nunta în Epocile Întunecate este un obicei lipsit aproape cu totul de semnificaţie spirituală, minus momentul în care mirii realizează taina căsătoriei în biserică, unde unii dintre cei ce se căsătoresc, îndeosebi partea feminină, este posibil să simtă influxul subtil divin ce se transmite în acel moment, din care motiv se şi spune că este o taină.

Se va fi observat de unii că Epocile Întunecate debutează prin ocultarea învăţăturilor spirituale autentice şi se încheie prin revelarea gradată a acelor învăţături celor puţini, cu inima curată, într-un flux şi reflux ce pare să se repete pe durate mari de timp, dar nu îndrăznesc să sugerez că ar fi veşnic, deoarece există planete foarte avansate spiritual în universul fizic care nu se confruntă cu aceste fluctuaţii ciclice.

Probabil caracteristica cea mai evidentă a vremurilor pe care le trăim acum este **orbecăirea** celor mai mulţi dintre noi oamenii într-un ocean de confuzii, pretenţii, aşteptări şi speranţe mai mult sau mai puţin fantasmagorice.Puţini sînt cei care ştiu

că au impurităţi mentale şi fac efortul să le elimine, fiindcă cei mai mulţi, chiar dacă sînt cursanţi yoga, nu numai că nu cred, dar nici nu acceptă că minţile lor ar fi pline de tot felul de erori, prejudecăţi, închistări şi îndoieli.Există o anumită categorie de oameni, chiar şi printre cei ce frecventează cursurile de yoga, atît de îmbîcsiţi cu tot felul de teorii aiuristice, încît îţi stă mintea în loc cînd îi asculţi.E de-a mirărilea că deşi teoria tehnicilor yoghine este foarte clară, iar îndemnurile de a pune în practică învăţătura primită se face adeseori, unii dintre noi o lălăim ani de zile, practicînd puţin şi rar, iar dacă aţi mai auzi şi pretextele expuse, aţi crede că respectivele fiinţe aparţin oligofrenilor.Această afirmaţie este valabilă şi pentru discipolii altor căi spirituale, nu doar pentru cursanţii yoga.

Sigur că simbolismul nunţii este cu mult mai bogat în semnificaţii decît ceea ce am prezentat aici, numai că intenţia mea n-a fost să epuizez toate încrengăturile acestuia, ci doar să atrag atenţia asupra unui aspect care ar putea fi asemănat cel mai bine cu aşa numita *deplasare spre roşu.*Se crede că la origine universul fizic s-a născut dintr-un singur punct de materie, iar odată cu trecerea timpului, galaxiile s-au tot îndepărtat unele de altele, tendinţă ce pare a continua şi în prezent.La fel se petrece şi cu sufletele noastre, care de-a lungul eonilor de timp s-au îndepărtat de Creatorul Divin, prin repetate divorţuri, altercaţii, violenţe, dizarmonii, erori de judecată şi alte păcate.Pentru cei cu Sufletul Treaz, nunta reprezintă un simbol al uniunii mistice dintre Pămînt şi Cer, dar pentru cei adormiţi este doar un prilej de desfrînare legalizată.

Cum cel treaz de astăzi este adormitul de alaltăieri, la fel inconştientul de azi va fi trîmbiţaşul de mîine sau de săptămîna ori luna viitoare.Gestul meu se aseamănă cu zgîlţîirea uşoară de umeri a cuiva pentru a-l trezi din somn, însă e posibil să-mi arog o importanţă mai mare decît sînt îndreptăţit a avea, fiindcă asta ar presupune ca eu însumi să fiu treaz, lucru de care nu sînt deloc sigur.Trezirea presupune ceva mai mult decît a citi nişte cărţi sau cursuri de yoga şi a da sfaturi altora în conformitate cu cele citite.Ea este o stare de spirit care mi s-a arătat parţial, dar nu intru în amănunte aici.Mai constructiv ar să se analizeze fiecare dintre cititorii acestui text cu onestitate dacă el sau ea este cu adevărat treaz ori trează spiritual, numai că ar fi o eroare să se considere simpla frecventare a cursurilor de yoga (sau a bisericii) drept semn sigur de trezire spirituală !

Orice ai face, este bine pentru mine !

Leibniz a spus că trăim în cea mai bună dintre lumile posibile şi la început pare greu de crezut că e corectă afirmaţia sa, dacă nu înţelegem necesitatea suferinţei în evoluţia sau trezirea spirituală a fiecărui om în parte.Una dintre cele mai banale observaţii pe care o poate face fiecare fiinţă umană sănătoasă la minte în viaţa de zi cu zi este că cei mai mulţi dintre noi, atunci cînd trecem prin crize existenţiale, cînd sîntem stresaţi, supăraţi, frustraţi, comportamentul nostru devine iritabil, nervos, ba chiar violent, cu toate gradele sale intermediare, pînă la manifestări foarte distructive, atît pentru cei din jurul nostru, cît şi pentru noi înşine.

Această REACŢIE dizarmonioasă vizavi de provocările aparent exterioare fiinţei noastre arată că noi nu am înţeles încă DARUL care ni se face prin intermediul acelei provocări.Cei mai mulţi dintre noi tind să dea vina pe ceilalţi, într-o primă etapă cel puţin, dar dacă am analiza cu mai multă luciditate şi detaşare respectiva situaţie stresantă, nedorită, frustrantă, s-ar putea să ni se aprindă mai multe beculeţe lămuritoare.Iar în cazul în care nu sîntem capabili să descîlcim singuri iţele prea încurcate ale unei probleme, e de dorit să cerem ajutorul cuiva mai priceput decît noi, ceea ce unii fac, dar alţii nu fac, fie din orgoliu, fie din motive “scorpioneşti”, şi le numesc “ motive scorpioneşti” pentru că doar acestei zodii, din cîte cunosc personal, îi sînt caracteristice comportamente ale căror cauze se pierd în cele mai obscure şi insondabile abisuri de învîrtoşare motivaţională, de neînţeles pentru minţile umane obişnuite, şi pe care le pot pricepe doar fiinţele foarte intuitive, în afara Ghidului Spiritual, care, precum se ştie, avînd acces permanent la cunoaşterea divină, diagnozele sale sînt pentru fiecare dintre noi infailibile.

Pentru că mă confrunt de vreo zece luni cu o criză existenţială, ale cărei multiple faţete, după cum am spus şi în altă parte, încă le analizez întru înţelegere, socotesc astăzi că am mai făcut un pas spre o viziune ceva mai cuprinzătoare a propriei fiinţe şi prezint aceste înţelegeri sub această formă, poate vor folosi şi altor oameni.

Dacă unii dintre noi, şi nu contează că sîntem mulţi ori puţini la număr, au luat obiceiul prost să dea vina pe ceilalţi aproape de fiecare dată cînd s-au confruntat cu situaţii stresante, inacceptabile, nedorite, frustrante, etc., şi într-o primă fază au

reacţionat negativ la acea povocare, criticînd cel mai adesea fiinţa prin intermediul căreia s-a produs acea neplăcere (şi oricare altă reacţie negativă, cum ar fi chiar violenţa verbală sau fizică), e necesar să-şi schimbe total comportamentul, adică să nu mai REACŢIONEZE la provocările Destinului, CI SĂ ACŢIONEZE într-un mod exact opus, precum este cel sugerat de titlul acestui articol.

Sigur că există limite ale acelui " orice ai face ", fiindcă dacă cineva ne agresează fizic, e natural să ne apărăm.Reformulat, ar suna cam aşa : orice ar face ceilalţi oameni, cu excepţia agresiunilor fizice, este înspre folosul nostru spiritual, ba e posibil ca uneori chiar şi agresiunile fizice să ne fie de folos, fiindcă pe lîngă faptul că le meritäm, au şi ele rostul lor, altminteri nu s-ar fi produs . Afirm aceasta din perspectiva enunţului Marelui Model Divin Iisus Christos, care a spus că " nici un fir de iarbă nu se mişcă fără voia Tatălui Ceresc", deci cu atît mai mult dacă unor oameni li se petrece aşa ceva, înseamnă că există o cauză certă care a dus la un asemenea efect.

Cel puţin în ce mă priveşte, îmi propun ca de azi înainte, pînă nu voi uita această idee, să privesc şi să primesc darurile vieţii, comportamentul şi vorbele semenilor mei din această perspectivă, care este mult mai rodnică prin înţelegerea oferită. Reamintesc acest citat prea adesea uitat al Mentorului nostru spiritual :

" Întotdeauna, când cineva te jigneşte sau te răneşte sufleteşte, priveşte-l plin de transfigurare, consideră-l învăţătorul tainic şi binevoitor care-ţi arată, prin lecţia potrivită, calea eliberării spirituale şi consideră că merită tot respectul din partea ta. "

Altfel spus, orice ar face iubita mea, mama mea, iubitul meu sau oricare ar fi relaţia dintre mine şi tine, este înspre folosul meu spiritual, chiar dacă unele alegeri ale tale s-ar putea să nu fie tocmai benefice nici pentru tine (nu doar pentru mine, fiindcă mă fac să sufăr) ! Şi spun că s-ar putea să nu fie benefice nici pentru tine acele acţiuni care mie îmi produc suferinţă ori discomfort psihic, ori frustrare, dat fiind faptul că şi tu trebuie să evoluezi spiritual, că şi tu ai propriile limite şi neajunsuri care trebuie conştientizate şi depăşite.Că tu s-ar putea să crezi că procedezi corect atunci cînd mie mi se pare că ai greşit, nu este doar o chestiune de perspectivă ori de karmă - în sensul că eu merit tratamentul acesta inadecvat din motive karmice, pentru că îmi plăteşti o suferinţă pe care eu ţi-am produs-o ţie sau

altcuiva în trecut. Cred că este o chestiune de discernămînt şi înţelegere, dar posibil să fie cu mult mai mult de atît, cu mult mai profund şi care nouă ne scapă deoacamdată.

Aşadar, dacă tu, oricare ar fi relaţia dintre mine şi tine, mă jigneşti sau îmi produci vreo suferinţă oarecare, trebuie să devii cît mai repede conştient(ă) dacă şi pentru tine acel comportament dizarmonios al tău este acţiunea potrivită, alegerea potrivită PENTRU TINE care te ajută să ÎNVEŢI LECŢIILE NECESARE **PROPRIEI** ELIBERĂRI SPIRITUALE !

Să recunoaştem că atunci cînd jignim sau îi facem să sufere pe semenii noştri, nu este alegerea cea mai bună pentru propria evoluţie spirituală, drept pentru care ne şi cerem iertare unii dintre noi , dar există atît de multe şi variate modalităţi de a provoca suferinţă semenilor noştri, adeseori fără să intenţionăm aceasta la modul conştient, încît nu doar că este imposibil să le prevedem spre a ne apăra de ele, ci şi să le inventariem, pentru a recomanda soluţii eficiente pentru fiecare în parte.

Probabil cea mai des întîlnită situaţie este cea numită "rana de respingere", în care el sau ea refuză să se angreneze într-o relaţie de cuplu cu noi, ori refuză să se deschidă afectiv şi erotic mai mult decît a făcut-o la un prim contact sau la începutul relaţiei noastre cu acea fiinţă.

Dincolo de irepetabilitatea fiecărui destin uman în parte, dincolo de lecţiile specifice pe care noi toţi le avem de asimilat cu ajutorul şi prin intermediul celor apropiaţi nouă şi dincolo de aserţiunile la îndemîna oricui cum că fiecare este liber să acţioneze după îndemnul inimii şi minţii sale; deci dincolo de toate acestea, se pune întrebarea DACĂ TU CHIAR EŞTI CONŞTIENT(Ă) DE PROVOCAREA UNOR SUFERINŢE REPETATE SEMENILOR TĂI, la modul general vorbind, şi mie în particular ?

Uneori pari a fi conştient(ă), alteori nu dai această impresie şi atunci oare n-ar trebui ca şi tu, la rîndul tău, nu doar să devii conştient(ă) de efectele dureroase ale unora din acţiunile tale, ci chiar să urmăreşti a înţelege propriile mecanisme perturbatoare, care te îmboldesc să te comporţi mai mereu dizarmonios !

Sigur că tu, oricine ai fi tu, e posibil să nu deţii momentan capacitatea mentală şi nici maturitatea afectivă necesară, care te-ar ajuta să-ţi înţelegi propriile imbolduri

dizarmonioase, ba chiar nici să nu fii interesat(ă) de o astfel de înţelegere, pentru că nivelul tău de conştiinţă este pe moment foarte gregar sau pur şi simplu pentru că te complaci în stări penibile de conştiinţă ! Dacă aşa stau lucrurile, să nu te mire atunci că alţii, îndeosebi cei la care ţii cel mai mult, te vor răni sufleteşte, iar dacă eşti incapabil(ă) să pricepi pînă şi acest fapt elementar de cauză şi efect, atunci să nu te miri de ce nu te miri, ci doar suspini şi suferi lîngă florile de nuferi (!), iar viaţa şi fiinţa ta le apare celor lucizi din jurul tău ca fiind un mic iad sau stăpînită de Necuraţi !

Dacă vei fi înţeles CU ADEVĂRAT aceste îndemnuri, poate vei acţiona în conformitate cu ele cîndva în viitor, mai devreme sau mai tîrziu, dar dacă nu le-ai înţeles, trebuie să ştii că indiferent ce ai face în interacţiunile cu mine, este înspre folosul meu spiritual, atît timp cît nu-mi deteriorezi grav integritatea fizică ! Că doar se spune, şi pe bună dreptate : ceea ce nu ne omoară, ne face mai puternici !

Eu unul voi BIRUI, ORICARE AR FI SUFERINŢELE PROVOCATE DE TINE, DAR OARE TU VEI REUŞI SĂ BIRUI ASPECTELE TALE INFERIOARE CARE MĂ FAC SĂ SUFĂR UNEORI ŞI PE MINE ?

Şi să nu-mi repeţi proverbul cu prostul care moare de grija altuia, fiindcă atîta timp cît noi oamenii provocăm suferinţă semenilor noştri, fără intenţie, dar mai ales pe cele de care sîntem cît de cît conştienţi, înseamnă să ne provocăm suferinţă nouă înşine în mod sigur, (deci am motive întemeiate să doresc ca şi tu să devii armonios sau armonioasă), iar ieşirea din acest cerc vicios aparent nesfîrşit, are drept soluţie înţelegerea şi mai ales într-ajutorarea dintre noi, dar dacă tu, oricine ai fi tu, nu eşti capabil(ă) să înţelegi necesitatea într-ajutorării, nici a evoluţiei spirituale, e grav ! Există soluţii constructive şi în cazul tău, numai să le aplici, deşi precum se vede, sînt atît de mulţi oameni care dorm somnul inconştienţei cvasi-totale în aceste vremuri întunecate, încît nu e de mirare de ce avem parte de atît de multe suferinţe.

În final, îmi cer iertare de la toţi cei pe care i-am jignit sau i-am făcut să sufere şi îi iert la rîndul meu pe toţi cei care mi-au produs suferinţă cu sau fără voie !

M e n i r e a n o a s t r ă

Generalităţi

După cum văd eu lucrurile deocamdată de la nivelul meu actual de înţelegere mai mult sau mai puţin limitat, spiritele însufleţite au trei necesităţi, trei funcţii principale, trei nevoi :

- Simţirea
- Înţelegerea sau conştientizarea
- Expansiunea sau contracţia

Fără **simţire** nu putem trăi, fără **înţelegere** nu pricepem ce simţim, iar fără **expansiune**, nu putem evolua.**Prea multă simţire** şi **prea puţină înţelegere** crează un haos de fiţoşenii contradictorii fără de sfîrşit sau un uragan de instincte gregare dezlăunţuite, care pe lîngă faptul că sînt perturbatoare pentru noi înşine şi pentru alţii, mai arată şi penibil.

Prea multă înţelegere în dauna **simţirii,** crează sterilitatea intelectuală, mentalizarea excesivă şi ne menţine într-o imaturitate jenantă.

Evident că **lipsa expansiunii** pe nivele superioare ale Creaţiei Divine, înseamnă contracţia noastră, **egoismul** nostru, cu diversele sale grade de compactare, dar care este doar temporară, fiindcă nu ne putem opune prea mult timp curentului evolutiv general, inerent oricărui atom spiritual.

A **discuta** unii cu alţii, ajută la **înţelegere**.A **inter-acţiona** afectiv şi amoros unii cu alţii ajută la **simţire**.A IUBI NECONDIŢIONAT toate aspectele Creaţiei Divine ajută la **expansionarea** noastră la nivele superioare de Conştiinţă !

Toate fiinţele umane caută FERICIREA, fără excepţie, doar că fiecare dintre noi are acces numai la fericirea pe care o ÎNŢELEGE şi o MERITĂ !

Fericirea Supremă, adică UNIUNEA cu Dumnezeu Tatăl, este asemenea unui pisc foarte înalt şi greu de atins.Dar oricare ar fi „chipul ” FERICIRII pentru fiecare dintre noi în parte, că numim UNIUNE MISTICĂ sau Uniune trupească amoroasă sau doar satisfacerea unor instincte josnice, fie sexuale ori de asuprire a

celorlalţi şi acapararea cît mai multor obiecte materiale, acel ţel al nostru se află undeva într-un tărîm necunoscut nouă la începutul aventurii noastre.

Lumea, fie că este vorba de lumea fizică, eterică, astrală, mentală sau cauzală, reprezintă „TERENUL ” încă necunoscut Sufletului - dacă ne referim la aspectul din noi care **fiinţează** în lumile superioare, şi Egoului sau Personalităţii noastre efemere - dacă ne referim la aspectul de care sîntem noi **conştienţi** în lumea fizică.

„ HARTA ” este reprezentată de toate învăţăturile Divine sau umane, primite de la cei cu care inter-acţionăm pe parcursul vieţii.

Dar, precum se ştie, HARTA NU ESTE TOTUNA CU TERENUL !

HARTA oferă indicaţii, nu soluţii !

TERENUL (Lumea) oferă experienţe sub cele două aspecte polar opuse, de **simţire şi înţelegere , care integrate armonios crează Expansiunea pe nivelele superioare ale Conştiinţei, pentru că, în ultimă instanţă nu există decît CONŞTIINŢA sau SPRITUL SUPREM NEMURITOR ETERN BEATIFIC !**

Învăţămintele, fie ele de sorginte Divină sau umană, ne sînt date în lumile superioare de Îngeri, Arhangheli, sau Ghizi spirituali necunoscuţi, iar în lumea fizică aceste învăţăminte ne sînt oferite de către un Maestru Divin - dacă ne aflăm pe o cale spirituală - sau de către profesori, familie, preoţi, prieteni şi ne-prieteni - dacă nu ne-am asumat încă o evoluţie rapidă şi cît mai conştientă.

Există 4 arhetipuri masculine şi 4 feminine ale Sufletului.

Există 12 tipuri ale personalităţilor din perspectivă astrologică sau 9 tipuri din perspectiva eneagramei şi 3 tipologii din perspectiva ayurvedică.Oricare ar fi perspectiva sau catedra de la care ni se oferă acele viziuni, ele sînt HĂRŢI, adică indicii spre ÎNŢELEGEREA TERENULUI şi nu doar înţelegerea terenului, ci şi înţelegerea noastră şi a celorlalţi oameni, la nivelul cel mai de jos, al personalităţii noastre, a Egourilor noastre, într-o primă etapă, pentru ca ulterior, acea înţelegere să se extindă asupra structurilor subtile superioare; trezire şi dinamizare tot mai accentuată ale acelor învelişuri subtile.

Pentru cei aflaţi pe o Cale spirituală autentică, Ghidul acelei Căi reprezintă Farul Călăuzitor, iar pentru cei care nu se află pe o Cale spirituală autentică, o fiinţă oarecare, fie rudă, fie prieten, fie profesor sau reprezentatul unei religii oficiale,

poate juca rolul de Far călăuzitor o anume perioadă de timp, pe o anume porţiune de drum.

HĂRŢILE, adică învăţăturile, nu sînt sufieciente pe unele porţiuni de teren mai accidentate, întunecoase ori de neînţeles pentru noi şi atunci ne sînt daţi ÎNSOŢITORII sau ÎNSOŢITOARELE.

Cu ei sau cu ele am parcurs Calea şi cu alte ocazii, în alte vieţi.Însoţitorii sînt învăţătorii noştri umani sau învăţătoarele noastre umane.A le refuza ajutorul pe motiv că fiinţele respective nu ne plac pentru că au burtă, nasul borcănat şi merg crăcănat, ţine de liberul nostru arbitru, dar denotă evident inconştienţă din partea celor care procedează aşa. Ba mai mult, aş zice că este un act contra-productiv, deoarece noi îi atragem pe ceilalţi în funcţie de anume rezonanţe şi nevoi, spre conştientizarea (înţelegerea) propriilor rezonanţe şi etape în care ne aflăm.

Oricare ar fi natura relaţiei concrete pe care o avem cu o altă fiinţă umană – îndeosebi – avem de primit şi de oferit ceva.Primim desigur şi „lucruri" de care nu avem neapărată nevoie, cum ar fi etichetele limitatoare, după cum oferim la rîndul nostru „ lucruri" de care ceilalţi nu au neapărată nevoie, cum ar fi judecăţile critice prea aspre sau injurioase sau lipsite de tact !

Noi toţi, cu excepţia Avatarilor Divini, sîntem împovăraţi cu tot felul de poveri, mai mici sau mai mari, alcătuite din prejudecăţi prosteşti, din erori de judecată, din insensibilităţi mai mici sau chiar foarte mari la unele capitole, din atitudini dizarmonioase, revanşarde, păgubitoare pentru noi şi pentru ceilalţi, din incapacităţi de înţelegere şi simţire sau alte şi alte neajunsuri, prea multe pentru a le putea enumera pe toate !

Atît însoţitorii (sau însoţitoarele) , precum şi experienţele prin care trecem au rolul de a ne mai uşura acel bagaj karmic foarte împovărător, DACĂ ŞI NUMAI DACĂ noi înţelegem necesitatea debarasării de acel bagaj ! Fără o înţelegere adecvată (conştientizare), nu există expansiune pe nivele superioare celui în care ne complacem deocamdată.

Există o mulţime de fiinţe umane pe această planetă, foarte obtuze, răuvoitoare şi încăpăţinate, care nu înţeleg nicidecum necesitatea de a progresa spiritual una sau mai multe existenţe la rînd.Le-am putea include în categoria fiinţelor demoniace ori satanice, care s-au împotmolit atît de mult în mîlul halucinaţiilor proprii, încît evoluţia lor este aproape inexistentă pe eoni de timp, dar consideraţiile acestea nu le sînt adresate lor în nici un caz !

O categorie intermediară ar fi aceea a fiinţelor debusolate, care adică nu ştiu în ce direcţie este mai bine pentru ele să meargă, adică spre Lumina Divină ori spre tentaţia adîncurilor întunecate.Această categorie ascultă mai mult de impulsurile proprii, decît de învăţătura benefic orientată şi doar după multe vieţi de suferinţă, aceste fiinţe devin gradat receptive la ceea ce le este folositor spre evoluţia sau expansiunea pe nivele mai înalte de Conştiinţă.

Cea de a treia şi ultima categorie este şi cea căreia i se adresează articole cum este cel de faţă, anume a fiinţelor care au experimentat tot felul de suferinţe şi sînt deschise acum către alte moduri de a simţi sau fiinţa, mai armonioase, mai blînde, mai prietenoase.

Ca o concluzie provizorie, menirea noastră necesită SIMŢIRE, ÎNŢELEGERE şi EXPANSIUNE pe nivele superioare, oricare ar fi scopul concret pe care Sufletul şi l-a propus în această viaţă !

Deocamdată chiar şi atît dacă înţelegem, facem un prim pas.Vor urma şi alţii, pe rînd.

M e n i r e a n o a s t r ă (2)

Particularizări

Maestrul Spiritual este precum soarele care impărtăşeşte lumina înţelepciunii divine tuturor celor receptivi, iar învăţăceii săi sînt asemeni lentilelor care absorb acea lumină şi apoi o reflectă în exterior, mai mult sau mai puţin fidel, în conformitate cu particularităţile unice ale fiecărei lentile în parte.De puritatea lentilei, respectiv a discipolului, depinde acurateţea percepţiei luminii, şi cu cît acea lentilă este mai puţin pură, cu atît lumina, respectiv învăţătura, este mai distorsionată.

Acest gen de aserţiuni sînt de o banalitate aş spune plictisitoare, dar ele trebuie precizate din cînd în cînd, nu doar pentru a ne clarifica poziţiile de la care plecăm într-o nouă excursie ideatică, ci mai ales pentru ca cititorii să ştie şi ei de la ce premise iniţiem dialogul.

Eu unul tind să cred că uneori (sau poate chiar mai des decît bănuim), prin noi cei care ne aflăm pe o cale spirituală şi dorim cu oarece tărie să ne autodepăşim, se manifestă Ghidul nostru spiritual, desigur în acţiunile noastre benefice, fiindcă în caz contrar, se manifestă piticuţii negri şi aceasta în conformitate cu rezonanţele noastre! Această manifestare a Ghidului spiritual este foarte vizibilă la instructorii noştri de curs, în timpul cursului, dar ea există şi la cursanţii obişnuiţi atunci cînd interacţionează unii cu alţii.

De luciditatea şi discernămîntul fiecăruia în parte ţine capacitatea de a decela segmentele de înţelepciune provenite de la mentorul nostru spiritual transmise prin noi înşine către ceilalţi, în varii ocazii, precum şi deschiderea noastră spre acele sclipiri divine, adică receptivitatea care face posibilă punerea lor în practică, dacă e vorba de sfaturi şi sugestii, sau clarificarea unor eresuri, dacă e vorba de idei.

În ce măsură, de pildă, Mentorul nostru Spiritual se manifestă prin mine în scrierea acestor articole, e un aspect pe care fiecare cititor sau cititoare îl va stabili în conformitatea cu propria-i capacitate de discernere.Mai precizez cîteva lucruri arhiştiute, care este bine să fie şi mai cunoscute ! Aşa cum fiecare copac şi cîine sau gard are umbra lui, la fel, fiecare autor are cititorii lui, dar acest gen de afirmaţie ar fi, de asemenea, o crasă banalitate, dacă nu s-ar face şi precizarea că cititorii apreciază mai mult un anume autor pentru că au nevoie de **înţelegerea** oferită de acel autor, spre deosebire de înţelegerea pe care un alt autor sau înţelept o oferă altei categorii de cititori sau receptori.

În anumite etape ale evoluţiei noastre spirituale îl apreciem foarte mult pe Osho, apoi fascinaţia pentru acesta scade treptat din motive mai mult sau mai puţin clare pentru noi şi devenim atraşi de E. Tolle, de Nisargadatta sau de alţii şi alţii.

Noi avem nevoie de înţelegerea pe care un Maestru Divin ne-o oferă şi acest adevăr este o altă banalitate crasă, dar avem nevoie şi de anume experienţe emoţionale spre împlinirea noastră sufletească, experienţe care la o primă vedere n-au nimic de a face cu aspiraţia noastră spre îndumnezeire, şi mă refer evident la cei aflaţi pe o cale spirituală autentică.

Dacă în anumite etape ale evoluţiei noastre spirituale, unii dintre noi îşi doresc foarte mult să experimenteze împlinirea sufletească prin intermediul unei relaţii de cuplu polar opus, fiind mai mult preocupaţi de soarta fiinţei iubite, decît de aspiraţia către Divin, înseamnă oare că am decăzut spiritual ? Este oare cazul să ne alarmăm fiindcă ne gîndim mai mult la fiinţa iubită decît la Dumnezeu ? Şi prin fiinţa iubită înţeleg nu doar partenerul sau partenera din relaţia de cuplu, ci şi copilul nostru sau părintele nostru, adică oricine ar fi acela sau aceea care ne acaparează gîndurile preponderent, în detrimentul Divinităţii.

Poate că unii ar spune că este o decădere, poate că alţii s-ar abţine şi poate puţini ne-ar încuraja în direcţia pe care noi am ales-o, dar exceptîndu-l pe Ghidul spiritual direct a cărui învăţătură o urmăm, orice altă fiinţă umană obişnuită, n-are cum să ştie ce ne este nouă mai trebuincios spre evoluţia noastră spirtuală.De aceea eu mi-s de părere să ne urmăm impulsurile inimii, desigur cele care nu fac

rău nimănui, nici chiar nouă (dar aici problema e mai delicată, fiindcă n-avem de unde şti cu anticipaţie cît rău ne poate face angrenarea într-o relaţie de cuplu sau cît bine, în final)!

Îmi amintesc că la o conferinţă, vorbitorul spunea despre zaţurile pe care le tot purtăm în noi ani în şir şi dacă nu le eliminăm la un moment dat, greutatea lor va creşte, astfel că aproape ne vor elimina ele pe noi de pe Calea spirituală ! Sigur că am redat cu ale mele cuvinte ideea conferenţiarului, ba chiar e posibil să nu mai fi rămas mai nimic din ideea iniţială, dar important este să se înţeleagă că ignorarea rezolvării unor necesităţi sufleteşti nu poate fi amînată prea mult timp, pe de o parte, iar pe de altă parte, nici nu e de dorit aşa ceva.

De pildă, Drumvalo Melchizedec, o fiinţă umană cu un înalt nivel spiritual, despre care totuşi nu pot afirma sigur nici măcar că ar avea Sinele Divin pe deplin revelat, darmite să fi atins Eliberarea spirituală ultimă, predă nişte învăţături foarte foarte interesante despre Merkaba, corpul subtil de lumină, cu ajutorul căruia, dacă l-am avea trezit pe deplin, am putea să ne teleportăm în orice loc din planul fizic, eteric sau astral instantaneu, fără a mai fi nevoie de nici un alt mijloc de transport , cum ar fi OZN- urile, fiidcă am auzit că acestea pot accesa şi planul eteric (că în planul astral n-am ştire să existe ozeneuri)!

El spune că aproape jumătate din participanţii la cursurile sale puteau accesa spaţiul sacru al inimii imediat, iar cealaltă jumătate nu reuşea, şi una din cauzele acelei nereuşite erau traumele emoţionale.

De bună seamă, cauzele traumelor emoţionale sînt multe la număr, totuşi ele pot fi grupate pe categorii, dar probabil cea mai des întîlnită categorie este cea numită „ rana de respingere şi/sau abandon ”.

Aşadar, dacă unii dintre noi, într-o anume etapă a evoluţiei noastre spirituale, vrem să ne vindecăm traumele emoţionale şi ne preocupăm preponderent de rezolvarea concretă a acestei chestiuni, să însemne oare că am decăzut spiritual ?

Evident, răspunsul la această întrebare poate fi dat doar de Mentorul spiritual.Oricine altcineva nu are căderea să se pronunţe, iar în afara sa, doar propria noastră simţire este suverană.Dar şi acestea sînt deja banalităţi

arhicunoscute, numai că uneori ne facem o mulţime de reproşuri că acţionăm într-un fel, în loc să facem în alt fel, aşa cum spune teoria sau vreun înţelept din cărţi !

De pildă, că ar **trebui** să ne gîndim mai mult la Dumnezeu, decît la fiinţa iubită.Îmi amintesc că într-una din Evangheliile lui Ioan , Iisus spune că pe Calea spirituală nu există <trebuie> ! Cititorul **trebuie** (!) să înţeleagă că în acest context nu vreau să scuz lenea, larvaritatea, lipsa de aspiraţie, delăsarea sau comoditatea, pe motiv că fiinţa în cauză vrea să-şi rezolve nu ştiu ce traumă emoţională ori suferă de pe urma ei ! Ar fi prea simplu aşa ! Asta ar dovedi doar că ne minţim pe noi înşine, fiindcă pe Dumnezeu niciodată nu-L putem păcăli, precum ştiu cei ce cred în El, fiindcă ateii sau sataniştii nu-şi pun aceste probleme.

Mai concret, în cazul meu, dacă în ultimele şapte luni m-am gîndit mai mult la femeia pe care o iubesc, decît la Dumnezeu, n-aş zice că am decăzut spiritual, din simplul motiv că nici n-am avut în viaţa asta vreo realizare spirituală prea înaltă de unde să cad ! Mai ruşinos este că am redus orele de practică spirituală din pricina acestei obsesii ori preocupări excesive, însă omenirea în Kali yuga este slabă, prea slabă, adică tare nevolnică în marea ei majoritate ! Sau în cazul altor persoane cu un servici foarte solicitant, care abia dacă mai au timp două-trei ore pe zi pentru multiple alte activităţi, cum ar fi prepararea hranei, spălatul rufelor, îngrijirea vreunui copil sau părinte, ca în final să le rămînă o oră liberă pentru practică spirituală.

Atunci aceste persoane ce **trebuie** să facă pentru a-L pune pe Dumnezeu pe primul loc ?

Karma fiecăruia dintre noi este aşa cum este, mai uşoară sau mai dificilă, aspiraţia spirituală este mai intensă ori mai palidă, adică avem ingredientele karmice pe care le meritǎm, şi tot ce ne rămîne de făcut este să facem o „ mîncare ” cît mai comestibilă cu ele, în deplină sinceritate şi onestitate faţă de scopul propus, fiindcă aşa cum spune Nisargadatta, nu efortul este esenţial, ci sinceritatea din spatele efortului ! Repet invers**, sinceritatea este esenţială**, nu efortul sau mărimea lui ! Probabil că mai simplu ar fi fost spus **aspiraţie spirituală**,

în loc de sinceritate, dar aşa s-a pronunţat acest mare Învăţător şi n-aş vrea să se creadă că îmi îngădui să corectez un Învăţător Divin, ci am făcut acea precizare pentru unele minţi mai tulburi, care abia aşteaptă un cît de mic prilej spre derapaje semantice !

Spre o recapitulare succintă, dacă **simţirea, înţelegerea şi expansiunea** sînt necesare sufletului întru evoluţie spirituală tot mai înaltă, dacă avem nevoie de HĂRŢILE învăţăturilor divine sau umane, de însoţitori sau însoţitoare pe drumul nostru spre ţelul propus, dacă unii dintre noi sînt mai harnici, mai perseverenţi, iar alţii mai receptivi la modul elevat, dacă unii dintre noi au stări spirituale model mai des decît alţii care nu au deloc sau foarte rar asemenea trăiri de excepţie, atunci menirea noastră se apropie de împlinire cu fiecare pas, fie el şi greşit, în măsura în care observăm la timp greşeala.

Sînt multe cerinţe pe Calea spirituală foarte-foarte importante, cum ar fi Umilinţa, Aspiraţia spirituală, Sinceritatea, Perseverenţa, şi altele, dar dacă avem cîte puţin din cele mai sus enumerate, înseamnă oare să abandonăm Calea numai pentru că nu sîntem înzestraţi cu suficiente atuuri spre biruinţă ?

Eu tind să cred că în lipsa calităţilor mai sus pomenite sau avîndu-le într-o mai mică măsură, ne este foarte utilă o altă calitate, anume LUCIDITATEA întru auto-obiectivare, fără de care există riscul să ne rătăcim pe drum, amăgindu-ne pe noi înşine şi pe alţii, uneori.În acest sens, ar fi de dorit ca mai mereu cînd cineva ne critică ori ne face observaţii neconvenabile egoului nostru, prima noastră reacţie să fie introspecţia atentă a fiinţei noastre, întrebîndu-ne în ce măsură spusele celuilalt sînt corecte ? Dacă sînt cît de cît corecte, poate ne vom corija, iar dacă sînt greşite, cred că n-ar fi benefic să ne lăsăm afectaţi de acele calomnii sau neadevăruri.

Sigur că aceasta e o recomandare teoretică, pentru că în practică fiecare reacţionează cum poate, pe măsura auto-controlului de care dispune.Umilinţa, aspiraţia spirituală, sinceritatea, perseverenţa, dacă le posedăm într-o mică sau insuficientă măsură, nu ni le poate dărui nimeni din afara noastră, din planul fizic, mă refer, (fiind posibil totuşi să ni se exemplifice aceste stări model de către Ghidul nostru spiritual, dar asta nu înseamnă că acele calităţi devin un bun al

nostru pe care îl putem folosi oricînd).În schimb, luciditatea poate fi dobîndită cu mai multă uşurinţă, cred eu, prin discuţii sincere cu cei în care avem încredere şi despre care ştim că au mai multă experienţă spirituală decît noi.

Dacă reuşim să ne obiectivăm cît de cît corect etapa în care am ajuns, ori starea în care ne aflăm, atunci putem evita mai uşor derapajele, călcatul în gropi sau pe bătătura altor orgolii, iar dacă nu reuşim să ne obiectivăm, ar fi de dorit să avem curajul de a-i întreba pe cei mai avansaţi pe Cale, din cînd în cînd, ce cred ei despre noi ? Altfel spus, ce credeţi voi despre mine ?

Zgîlţîiala metafizică

Atunci cînd ni se oferă o experienţă iluminatorie, o revelaţie sau intuiţie care ne ajută fie şi numai pentru cîteva fracţiuni de secundă să ne depăşim limitele minţilor noastre înguste, este ca şi cum ni s-ar fi dat un cristal cu mai multe faţete, să zicem un icosaedru.Experienţa iluminatorie, revelaţia sau intuiţia permite fiinţei noastre să vadă, să înţeleagă instantaneu toate faţetele adevărului primit sau, în analogia mai sus utilizată, să perceapă toate feţele icosaedrului simultan.Ochii fizici, cum se ştie, pot percepe doar ceea ce este vizibil privirii, pe cînd ochii spirituali văd totul simultan, faţă-spate, sus-jos, stînga – dreapta, adică percep sferic totul !

Mai apoi, după ce ecourile înţelegerii iluminatorii s-au stins, mintea noastră caută să pună în cuvinte înţelegerea dobîndită în urma acelei experienţe şi în această etapă apare frustrarea sau neputinţa, deoarece mintea, asemeni ochilor fizici, nu mai este capabilă de „vedere” şi înţelegere sferică integrală.Mintea va defalca pe bucăţele separate ceea ce iniţial era un tot inseparabil.Este ceea ce se va strădui să realizeze mintea mea pentru cititorii sau cititoarele acestor rînduri, urmărind totodată să redea cît mai plastic înţelegerile dobîndite.

Fără a intra în amănunte concrete, care fiind ele prea concrete, nu pot fi generalizate, voi spune că puţin înainte de aniversarea zilei mele de naştere în care împlineam frumoasa vîrstă de 5,5 ani (!), am luat anumite hotărîri.Astrologii recomandă ca la meditaţia făcută cu prilejul revoluţiei solare, să cerem Divinului o calitate, să renunţăm la un defect al fiinţei noastre şi să cerem împlinirea unei dorinţe materiale.Calitatea pe care am cerut-o a fost dinamizarea plenară a lui ajna chakra, defectele pe care vreau să le elimin sînt inconsecvenţa, nehotărîrea, lenea, delăsarea şi pentru aceasta trebuie să mă angrenez perseverent în practica spirituală.

Cea mai importantă hotărîre era separarea de o anumită fiinţă (care îmi întreţinea rezonanţele cu sferele demoniace ale Creaţiei Divine), fie temporar, dacă acea fiinţă va face efortul de a se debarasa ea însăşi de rezonanţele malefice, fie definitiv, dacă se va menţine în actuala stare.N-am apucat să mai fac meditaţia de

ziua mea, fiind prea obosit, dar am consacrat în prealabil intenţiile mele Divinului la modul global, urmînd ca ulterior să consacru fiecare acţiune în parte spre realizare.Am primit răspunsul la consacrare şi ulterior am mai adăugat un canon, anume acela de a-mi purifica stomacul în fiecare dimineaţă printr-o tehnică yoghină specifică timp de 49 de zile la rînd, ceea ce pentru unii s-ar părea că nu este cine ştie ce realizare, însă pentru mine chiar constituie o realizare destul de importantă, trebuind să-mi depăşesc o anume repulsie faţă de acea acţiune.

Doamna Învăţătoare susţine că datorită hotărîrilor luate, a seriozităţii şi onestităţii mele, Divinul mi-a arătat ceea ce urmează să povestesc, experienţă care m-a zguduit, m-a cutremurat atît de tare, încît m-am rugat mult să o pot duce la bun sfîrşit ! Titlul acestui articol ar părea că este o băşcălie faţă de seriozitatea temei tratate, dar doresc să se ştie că a fost ales intenţionat astfel, nu pentru a diminua în vreun fel oarecare gravitatea trăirii şi înţelegerii la care am avut acces parţial, ci i-am ataşat în subtext o intenţie jucăuşă din motive care se vor înţelege puţin mai tîrziu.

Ci rugîndu-mă la Dumnezeu destul de intens şi insistent să mă ajute să mă desăvîrşesc spiritual aici şi acum, îmi amintesc că Îi argumentam că El poate să facă TOT în atotputernicia Sa, deci inclusiv să mă ajute pe mine să devin aşa şi pe dincolo, iar formularea mea la fiecare rostire era uşor diferită, dar în esenţă cam aceeaşi.Se pare că pentru un timp oarecare atenţia mea s-a diminuat, de parcă aş fi aţipit, deşi nu cred să fi aţipit sau de parcă s-ar fi produs o obnubilare a conştiinţei, pentru că mai apoi a apărut ceea ce în limbaj consacrat se numeşte o stare modificată de conştiinţă, în care specific este faptul că avem o sensibilitate subtilă neobişnuită.

S-a instaurat o stare generală de slăbiciune, în care capacitatea de a-mi controla propriul corp fizic s-a diminuat destul de tare.A apărut necesitatea de a-mi goli intestinele urgent, dar cum nu prea aveam control asupra corpului fizic, m-am rugat intens să fiu ajutat spre a coborî scările de lemn destul de abrupte de la camera mea, ceea ce s-a şi realizat după mai multe minute, cînd am cerut în mod repetat să-mi recapăt controlul integral asupra întregii fiinţe.Starea de slăbiciune a continuat mai mult decît prevăzusem.A durat mai mult de patru ore şi în acest interval de timp s-a petrecut experienţa care m-a bulversat destul de tare, ca să nu

spun mai mult, că nici nu am chef să exagerez numai de dragul de a-i impresiona pe alţii.

Privindu-mi chipul în oglindă, am văzut cum acesta îşi modifică uşor trăsăturile.Urechile se ascuţeau, faţa se rotunjea, iar expresia ochilor devenise rece, tăioasă, dură.Deşi Divinul doar îmi SUGERA prin modificările faciale ceea ce am fost, Îi mulţumesc şi acum în mod public că a avut bunătatea şi delicateţea de a nu-mi arăta acele imagini mai concret sau prea clar, fiindcă atît mi-a fost de ajuns ca să înţeleg că am slujit cîndva Forţelor Întunericului ! Cei mai mulţi dintre noi ştim teoretic că am făcut multe păcate în trecut, iar noţiunea de *păcat* este atît de generală şi inofensivă, încît nu e de mirare că ea s-a banalizat, pînă la a nu mai transmite mai nimic.Chiar şi termenul ceva mai precis de *nemernicii* este destul de vag, dar cînd ţi se arată prin imagini, fie ele şi abia sugerate, care imagini sînt însoţite de o anume trăire indubitabilă, atunci noţiunea de *nemernicie* capătă un sens şi o greutate devastatoare !

Mintea şi implicit limbajul discursiv este obligat să reproducă secvenţial experienţa avută, însă reamintesc că înţelegerea acestui micuţ fragment, a acestei firmituri infinitezimale din adevărul cu mult mai mare care este fiinţa mea în ansamblu, s-a făcut sferic în momentul acelei experienţe prin *trăire directă*, ci nu teoretizare a unor adevăruri cunoscute în general.

Cu mai bine de şapte ani în urmă, am mers la Ghidul nostru spiritual, exprimîndu-mi intenţia de a scrie despre vieţile mele trecute o carte care ar fi fost foarte utilă multor oameni, dacă aş fi reuşit să am percepţii clare şi amănunţite despre năzdrăvăniile mele.Răspunsul lui a fost pe cît de lapidar, pe atît de criptic : „ Nu putem forţa ! ” Am înţeles parţial la ce făcea aluzie, dar abia recent am simţit cu adevărat profunzimea avertismentului său !

De aici înainte am să redau experienţa mea sub o altă formă şi-i rog pe cititorii sau cititoarele grăbite să aibă răbdare şi să citească aceste rînduri pînă la capăt, dacă vor să depăşească superficialitatea inerentă minţilor care sînt supuse egoului şi erorilor de tot felul.

Chiar înaintea începerii acestei experienţe, la consacrare, cerusem Divinului să anihileze sau măcar să facă o breşă în cuirasa opacizantă care înconjoară fiinţa mea, cuirasă datorată celor multe şi grele nemernicii comise de mine în alte vieţi,

care mă menţinea de mai bine de douăzeci de ani, de cînd mă aflu pe această cale spirituală autentică şi sub ghidarea unui Învăţător Divin, pe nivele inferioare de conştiinţă.Pentru că mintea n-are ce face sau este îmboldită de cei Necuraţi spre a face tot felul de comparaţii în detrimentul propriei fiinţe.Ne comparăm cel mai adesea cu cei mai evoluaţi spiritual decît noi, mai avuţi, mai realizaţi într-un domeniu sau altul, mai împliniţi afectiv şi erotic, mai înţelepţi ori mai inteligenţi, mai dotaţi la capacitatea afectivă sau sub aspectul virilităţii şi controlului energiei sexuale, şi aşa mai departe.Lista aproape că nu are sfîrşit.Şi aceste comparaţii cu semenii noştri, cei superiori nouă, e de natură să ne amărască sufletele, să ne tehuiască minţile şi aşa vai de capul lor ! Iar comparaţia cu cei pe care îi socotim inferiori nouă, ne amplifică orgoliul, mîndria, fudulia, vanitatea şi mai ales orbirea spirituală !

Deci comparîndu-mă cu Doamna Învăţătoare, cu alte şi alte fiinţe mult superioare mie la nivel spiritual, am tot cerut cu insistenţă ca Divinul, în atotputernicia Sa totală, să mă ajute şi pe mine să devin aşa şi pe dincolo AICI şi ACUM ! Ştiţi cum se poate scoate o maimuţă prin gîtul unei sticle fără să o faci zob sau cum extragi un tanc sovietic prin gaura cheii dintr-o cameră închisă ermetic, fără să pulverizezi camera sau tancul ???

Cum a ajuns maimuţa în interiorul unei sticle de doi litri sau tancul sovietic într-o debara închisă ermetic, este o cu totul altă poveste, puţin mai complicată şi greu de explicat minţii raţionale, dar sper ca cititorul intuitiv să fi înţeles că ceva similar îi ceream eu lui Dumnezeu !

Spre a utiliza tot comparaţiile mai sus folosite, e posibil să scoţi maimuţa din sticlă sau tancul din debara, păstrîndu-le integritatea, *prin ridicarea nivelului de vibraţie* ! Este ceea ce a făcut Divinul cu mintea şi simţirea mea, arătîndu-mi mai întîi latura întunecată a fiinţei mele, de care eu nu eram conştient decît foarte-foarte vag.După ce mi s-a arătat ce podoabă demoniacă am fost cîndva, pasul următor era uşor de anticipat şi venea chiar şi din mintea mea limitată, anume de a-I cere Divinului să mă ajute să mă accept şi să mă iubesc exact aşa cum sînt în prezent, integrînd într-un mod armonios acele faţete întunecate ale fiinţei mele subconştiente.Prin integrare armonioasă, subînţeleg alchimizarea, adică transmutarea şi sublimarea întunericului din fiinţa mea în iubire divină pură, în

compasiune şi iertare deplină pentru mine însumi şi pentru toţi semenii care mă oglindesc.

Ci văzînd fie şi foarte vag faţa aceea şi mai apoi trupul care sugera la nivelul mîinilor şi al picioarelor forme non-umane, se va înţelege de ce am pus titlul acestui articol cu intenţie jucăuşă, iar dacă nu s-a înţeles de către unele minţi, voi spune clar că una dintre modalităţile de ridicare a nivelului nostru de vibraţie, indicată de Ghidul nostru spiritual, pe lîngă *vizualizarea curentului subtil alb strălucitor* şi a *amorului* cu iubire reciprocă între cele două fiinţe de sex opus, transfigurare, continenţă sexuală deplină, plus consacrarea respectivei fuziuni amoroase Supremului Creator, este UMORUL !

Pentru că nu putem avea acces, cei mai mulţi dintre noi, la starea de iubire divină atoate iertătoare doar prin simpla formulare mentală a acestei doleanţe, dar ne este relativ uşor să facem haz de necaz, să tratăm cu umor situaţiile stresante, fie el şi numai abia întrezărit în titlul unui articol care vorbeşte despre şocul avut la trăirea faţetelor mele întunecate din trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat.E posibil ca vreun *sfătuitor scripturistic* din cei ce se găsesc cu duiumul pe la cursul de yoga, dar şi în afara lui, să-mi spună, aşa cum fac toţi eroii care se dau viteji *după* război, că dacă aş fi trimis iubire către acele imagini sau chiar direct mie însumi, aş fi trecut mai uşor prin acea experienţă.Care iubire, de unde iubire ???

Şi aşa ajungem la o altă faţetă a experienţei iluminatorii, dar pe aceasta doar o amintesc, fără să intru în amănunte, fiindcă ar fi mai multe de spus, chiar dacă subiectul despre cît de puţin ne iubim noi pe noi înşine este destul de cunoscut.Oricît de banal ar fi subiectul, aici se află cauza probabil cea mai importantă a rătăcirii şi orbirii noastre actuale, a celor mai mulţi dintre noi, anume lipsa aproape completă a iubirii divine autentice pentru propria fiinţă, aşa cum este ea la momentul actual !

Cu această ocazie am înţeles că eu nu mă iubeam pe mine însumi din pricina stărilor sau vieţilor abjecte pe care fiinţa mea le-a traversat cîndva, expresii ştiute la nivel subconştient.După această experienţă îmi este ceva mai uşor să integrez acele expresii întunecate, să le accept măcar, ba chiar să le infuzez oarece afecţiune, care se va mări treptat în viitor – nu am nici o îndoială în privinţa asta !

Dar prima înţelegere pe care am trăit-o la începutul acelei experienţe a fost că este o imensă greşeală să cerem cu insistenţă o realizare spirituală sau chiar materială care depăşeşte puterile noastre prezente.Cum ne putem da seama dacă obiectul cererii noastre ne depăşeşte vasul îngust al minţii şi simţirii noastre ? Destul de simplu. Văzînd cam cît timp se scurge între formularea dorinţei şi îndeplinirea ei.Dacă acel timp este de doar cîteva zile sau cîteva luni, înseamnă că se cuvenea să ne fie împlinită acea dorinţă, că eram pregătiţi pentru acea împlinire, dar dacă timpul scurs între cerere şi ofertă depăşeşte mai mult de un an, adică doi-trei-cinci-zece sau douăzeci de ani (cum este cazul la mine cu dorinţa de a avea propria locuinţă şi o iubită compatibilă la toate nivelele sau mai ales *dorinţa de a iubi dumnezeieşte totul*), atunci înseamnă că noi nu sîntem nici pe departe pregătiţi pentru îndeplinirea acelei sau acelor dorinţe ori aspiraţii spirituale, oricît de elevate ar fi ele.Şi cînd spun că nu sîntem pregătiţi, vreau să se înţeleagă foarte clar că într-adevăr *nu sîntem pregătiţi încă* pentru ceea ce solicităm, fie că înţelegem acest fapt cu mintea sau doar intuitiv.

Şi înţelegînd eu cît de cît acest aspect, m-am rugat la Dumnezeu Tatăl, la Mama Divină, la Ghidul spiritual, să-mi dea doar ceea ce *merit acum*, ce sînt pregătit să *primesc acum*, în conformitate cu înţelepciunea divină eternă şi infinită.Am realizat totodată (vezi multiplele faţete ale icosaedrului) cît de îngustă, cît de fantastic de îngustă este mintea, egoul, simţirea noastră conştientă ! Egoul şi mintea şi simţirea noastră actuală, a celor mai mulţi dintre noi, s-ar putea asemăna cu o căniţă mititică şi aia spartă, iar în orbirea noastră, unii dintre noi cerem să primim oceanul în ea !

Prostia minţii oamenilor obişnuiţi este de a crede că ea, mintea, poate să absoarbă imensitatea oceanului în vasul anemic care este egoul nostru, cînd procesul, după cum bine se ştie, dar cel *mai adesea doar teoretic,* este exact invers, nu de a primi, ci de a ne dizolva în oceanul iubirii divine infinite! (În paranteză fie spus, cu riscul de a lungi acest articol mai mult decît răbdarea unor cititori, menţionez un amănunt semnificativ.Ca răspuns la întrebări, Mentorul nostru vorbeşte despre rolul jucat de anunnaki, respectiv rasa reptiliană care, conform tăbliţelor sumeriene traduse de Zaharia Sitchin, a creat homo sapiens prin inginerie genetică între homo erectus, adică maimuţa cea mai evoluată a acelor vremuri, şi rasa extraterestră a anunnakilor, deşi de fapt au contribuit mai multe rase extraterestre la crearea omului pămîntean.Argumentul, spunea Maitre, este că

oamenii de ştiinţă n-au descoperit nici o verigă de legătură între maimuţă şi om.El a continuat, repetînd şi nuanţînd subiectul, dar la un moment dat a făcut ceea ce pare a fi la prima vedere o greşeală, zicînd că trecerea de la *om la maimuţă* a fost bruscă în termeni cosmici...etcaetera, şi argumentaţia lui a mers mai departe, însă puţini ascultători au sesizat acea aparentă greşeală, iar dintre cei care au observat-o, probabil nu i-au acordat nici o semnificaţie ! Aici doar semnalez acest fapt foarte semnificativ pentru mine şi nu cred că mai este necesar să-l şi explic, fiindcă se vede starea jalnică a umanităţii actuale de către toţi cei cu o minimă luciditate !).

Însă de departe cea mai expresivă faţetă a experienţei mele iluminatorii o constituie înţelegerea fie şi parţială a unui aspect despre care n-am auzit vorbindu-se niciodată pînă acum, n-am citit nimic scris în acest sens, cel puţin nu la modul în care mi s-a aratat mie.Este vorba de IMPORTANŢA EXTRAORDINARĂ A FIECĂREI FIINŢE DIN IMEDIATA NOASTRĂ APROPIERE PENTRU FIECARE DINTRE NOI ! Mă refer în primul rînd la fiinţele umane, dar nu numai ele, fiindcă aproape la fel de importante pentru noi sînt şi fiinţele non-umane, respectiv animalele care convieţuiesc alături de noi un timp mai lung sau mai scurt.

Cei mai mulţi dintre noi cei care ne aflăm în trupuri de bărbaţi, ne-am *obişnuit a crede* că femeile sînt pentru noi fie obiecte ale plăcerilor carnale, fie servitoarele noastre întru facerea mîncării, întru curăţenia hainelor şi a ambientului unde locuim.Iar cele dintre noi care se află în trupuri de femei s-au *obişnuit a crede* că bărbaţii din viaţa lor sînt acolo fie pentru plăceri carnale, fie pentru pază şi protecţie sau ca vacă de muls bani ori pentru repararea cine ştie cîtor chestii defecte din casa şi viaţa lor ! Aceasta este o viziune pe cît de superficială, pe atît de păgubitoare prin deprecierea inerentă pentru ambele sexe !

Deşi nu mi s-a arătat la modul concret şi foarte specific în ce constă uriaşa importanţă a fiecărei fiinţe din viaţa mea, totuşi am înţeles că fiecare fiinţă, fiecare lucru, fiecare conjunctură destinică îşi are importanţa sa excepţională ! Eu însemn ceva *foarte important* pentru tine, oricine ai fi tu şi oricare ar fi relaţia dintre noi doi, iar tu însemni ceva *foarte important* pentru mine, oricine aş fi eu în raport cu tine şi oricare ar fi relaţia dintre noi doi, fără excepţie !

Rostul tău, menirea ta pe lîngă mine şi reciproc, rostul meu, menirea mea pe lîngă tine, oricare ar fi relaţia noastră actuală, oricît de redusă temporar sau sentimental, este ceva ce nu poate fi realizat de nimeni altcineva în afară de tine pentru mine şi de mine pentru tine.Chiar dacă tu în momentul de faţă eşti încarnată în trup de femeie şi ai un iubit care te împlineşte afectiv şi erotic, adică face amor cu tine în deplină continenţă sexuală trei ore în fiecare zi, iar eu sînt pentru tine doar un coleg de curs ori un om de pe stradă oarecare, chiar dacă doar am schimbat cîteva cuvinte sau nici unul, cu toate acestea eu sînt extraordinar de important pentru tine şi reciproc, deşi nici tu nici eu nu sîntem pe deplin conştienţi în ce anume constă această covîrşitoare importanţă ! Tu doar trebuie să mă priveşti şi să meditezi puţintel la semificaţia condiţiei mele trupeşti infirme pe lîngă condiţia ta fizică mai mult sau mai puţin sănătoasă şi s-ar putea să ai niscai revelaţii, dar s-ar putea şi să nu simţi nimic, ceea ce nu înseamnă totuşi că se reduce importanţa mea pentru tine.

Am înţeles intuitiv că importanţa aceea covîrşitoare se află în legătură cu lecţiile pe care fiecare le are de asimilat în viaţa sa de zi cu zi, pe de o parte, iar pe de altă parte este legată de ajutorul pe care fiecare dintre noi ni-l oferim unul altuia întru evoluţie spirituală ! *Sfătuitorii scripturistici* vor sări imediat în sus, zicînd că *tantra* înseamnă *ţesătură*, că fiecare este interconectat cu fiecare prin fire invizibile, dar astea sînt abureli, cîtă vreme nu au fost trăite în inimă, ci nu doar repetate papagaliceşte după alţii ! După ce avem o trăire şi înţelegere a înţelepciunii divine, fie şi doar foarte infimă, aşa cum mi s-a oferit mie, atunci devii cu adevărat umil, chiar dacă numai pentru cîteva ore sau pentru o singură zi.

Nu sînt capabil să detaliez mai mult acest subiect şi e probabil că această nuanţare o va face Divinul pentru fiecare fiinţă umană în parte la momentul oportun, în conformitate cu aspectele noastre concrete, cu aspiraţiile şi dorinţele noastre.În ce mă priveşte, am înţeles că fiecare fiinţă umană a apărut în viaţa mea cu un rost bine definit, clar şi precis, chiar dacă la vremea respectivă în unele cazuri mintea mea ori n-a acordat importanţă acelei fiinţe, ori a dispreţuit-o.Mai ales fiinţele din familia noastră pămînteană au un rol covîrşitor; părinţii, fraţii, soţii, soţiile, iubiţii şi iubitele noastre.La modul general ei ne oglindesc anumite tendinţe întunecate subconştiente, dar cei mai mulţi dintre noi sînt puşi pe harţă, pe critică, judecîndu-i, condamnîndu-i, respingînu-i cel mai adesea pentru defectele lor, fără să înţelegem că ei sînt într-o *anumită măsură* oglinda mai ales a defectelor noastre ! Acesta este un fapt prea bine cunoscut celor care se află pe o cale spirituală autentică şi

aproape necunoscut poporului de rînd, care judecă, bîrfeşte şi critică sau condamnă semenii lor aproape zi de zi, ceas de ceas !

Desigur că fiinţa cea mai importantă pentru cei angrenaţi pe o cale spirituală autentică este tocmai Ghidul spiritual, dar despre acest subiect s-a vorbit destul de mult şi în lipsa unei trăiri proprii pentru lectorul acestui text, n-aş face decît să adaug alte cuvinte la cele existente deja.

Am înţeles că trebuie să-i mulţumesc mamei mele pămîntene chiar şi pentru boscorodeala ei zilnică referitoare la lenea mea, la slugăritul ei pentru mine şi pentru feciorii ei, care nu mai pleacă odată de la casa ei şi aşteaptă să fie slugăriţi pînă cînd ea va pune mîinile pe piept ! Şi nu doar să-i mulţumesc, ci chiar să-i sărut picioarele pentru că a acceptat cu atîta umilinţă şi dăruire să mă crească, să mă hrănească, să mă „slugărească", cum spune ea.E adevărat că de multe ori m-au durut cuvintele ei care mi s-au părut prea aspre sau dure, însă recent am înţeles că toate acestea fac parte dintr-un tot mult mai mare, mai profund, şi pe care noi îl numim cu termenul generic de DESTIN, dar ca toate cuvintele, şi acesta este mai mult o etichetă mentală, decît o trăire a inimii.E adevărat că şi mama mea pămînteană are propriile lecţii de asimilat, dar rostul ei pe *lîngă* mine şi rostul meu pe *lîngă* ea este de a ne ajuta să accesăm nivele din ce în ce mai profunde ale fiinţelor noastre ! Aşa zisa iubire umană este limitată şi condiţionată, cum bine se ştie de către aspiranţii aflaţi pe o cale spirituală, dar iubirea divină este nu doar pe deplin integratoare a tuturor aspectelor contrarii, ci din ce în ce mai profund iluminatoare, în sensul că oferă ÎNŢELEPCIUNE atotcuprinzătoare, care apare treptat-treptat, fiindcă pînă la transcenderea definitivă a egoului nu putem primi decît picături de înţelepciune divină !

Am înţeles de ce în primii 33 de ani am fost atît de iritabil, nervos, orglios, indiferent sau chiar hulitor al celor sfinte ! De ce fiinţa mea a fost respinsă în primul rînd de cei din familia mea, apoi de cei din anturajul meu, dar mai ales de femei, de aproape toate femeile pe care le-am întîlnit şi mi-au plăcut şi aş fi dorit tare mult să fac dragoste cu ele ! Toate acestea şi multe altele pe care nu le mai pomenesc, aveau legătură cu trecutul meu întunecat, cînd am slujit pe Cel Rău de o manieră aş zice abjectă, ca să nu spun bestială !

Ştiu ce am de făcut şi cu ajutorul Divinului Creator, voi reuşi să mă accept şi să mă iubesc integral aşa cum sînt acum, numai că asta necesită oarece timp, de aceea am rugat-o pe mama mea pămînteană să mai aibă îngăduinţă cu mine. Ea tot a boscorodit ceva despre cîtă răbdare să mai aibă ?... dar a doua zi tonul ei a fost vizibil mai îngăduitor şi tolerant faţă de mine ! Desigur că aceeaşi rugăminte o adresez tuturor celor care mă cunosc în carne şi oase, mai cu seamă celor apropiaţi sufleteşte, să mai aibă îngăduinţă doi-trei ani, fiindcă sînt foarte hotărît să elimin definitiv orice rezonanţă malefică din fiinţa mea, iar dacă această operaţiune va dura mai mult de doi-trei ani, înseamnă că nu se poate forţa prea mult.

Am mai înţeles că tendinţele mele criticiste aveau mai puţin de a face cu ceilalţi, cît cu propriile-mi faţete întunecate.Nu puteam accepta la alţii ceea ce eu însumi manifestam la modul subtil, dau nu numai ! Şi acest spirit criticist este el însuşi o moştenite demoniacă, însă acum voi urmări să-l diminuez, să-l îndulcesc, să-l orientez pentru a construi, ci nu doar pentru a demola, cum procedam în trecut.Confruntarea autentică sau „faţă către faţă" cu propriile reprezentări întunecate ale noastre, ne face să fim mult mai îngăduitori cu defectele semenilor noştri.

Am înţeles că tot ce ni se oferă în viaţă, începînd cu cele mai mărunte lucruri, trecînd prin împlinirea dorinţelor noastre presante şi terminînd cu cele mai importante aspecte de natură spirituală, se petrece în conformitate cu legile spiritului, care sînt inviolabile şi cu neputinţă de ocolit sau de fentat.Primim tot ceea ce avem nevoie la timpul cuvenit, nici mai devreme, nici mai tîrziu, chiar dacă mintea şi egoul nostru crîcnesc adesea, cel puţin la unii dintre noi.

Am înţeles că tot ceea ce putem face, dacă ne aflăm pe o cale spirituală, este să ne realizăm practica spirituală cu atenţie şi consecvenţă zilnic, lăsînd roadele acţiunilor noastre strict în seama Divinului, iar noi să nu ne mai tulburăm minţile şi sufletele cu calcule meschine despre data probabilă a apariţiei nu ştiu cărui miracol în viaţa noastră mai mult sau mai puţin mulţumitoare ori chiar anostă.Iar dacă nu sîntem pe o cale spirituală, atunci cu siguranţă nici nu citim astfel de articole, pentru că avem alte preocupări sau dorinţe sau obsesii şi este bine şi aşa.Toate la timpul lor pentru fiecare fiinţă umană sau non-umană în parte.

Cine vrea lumina divină, o cere, cine nu o vrea, piere ! Şi nu mă refer la esenţa noastră ultimă, care oricum este eternă şi nepieritoare, ci la aparenţele pe care fiecare dintre noi le ia de la o încarnare la alta.Rămîn desigur experienţele, dar dacă sfîrşim prin a înţelege cu adevărat că pînă şi cele mai neplăcute experienţe au fost doar nişte etape efemere în evoluţia noastră, şi le integrăm de o manieră divin iubitoare în totalitatea sinelui nostru superior, atunci sîntem salvaţi, dacă nu, cei dintre noi care n-au înţeles încă aceste adevăruri, vor mai rătăci o vreme oarecare prin bezna întunericului şi a răutăţii, pînă cînd le va veni vremea, după îndelungi suferinţe, să facă alegerile cele mai bune.

Am înţeles de ce am trăit atîtea dureri şi suferinţe, am înţeles că este o mare greşeală, ba chiar o imensă prostie să ne sinucidem, pentru că pe lîngă faptul că nu ne-am învăţat lecţiile pentru care am venit în această lume, mai adăugăm alte şi alte suferinţe atît nouă înşine, cît şi celor apropiaţi, dacă recurgem la acest gest nesăbuit, şi mai ales am înţeles de ce trebuie să scriu despre toate acestea, pentru că aceste mărturisiri nu sînt făcute spre creşterea importanţei de sine, ci spre diminuarea ei ! În trecutul meu întunecat mi-am îndemnat semenii spre rău, acum e necesar să compensez acel trecut, îndemnîndu-mi semenii spre lumina divină, spre iubire, spre acceptare, toleranţă, armonie şi iertare a celorlalţi, dar mai ales a propriilor fiinţe.

Şi să avem curajul măcar din cînd în cînd, dar cît mai des, de a ne privi semenii în ochi şi a le spune cu toată sinceritatea de care sîntem capabili cît de importanţi sînt ei pentru noi, cît de mult ne ajută ei pe noi să ne cunoaştem, să ne preţuim şi să ne iubim pe noi înşine, pentru a-i cunoaşte, a-i preţui şi a-i iubi pe ei înşişi aşa cum se cuvine, adică la modul cel mai produnde necondiţionat de care sîntem în stare deocamdată !

Dacă vom aplica practic acest „exerciţiu” de mulţumire, vom deveni treptat fiecare dintre noi tot mai mulţumiţi de viaţa noastră, de noi înşine, oricît de grele ar fi pentru unii actualele condiţii de trai.Altfel spus, lumina înţelegerii, a iubirii şi acceptării va lumina şi părţile noastre care încă se mai află în slujba întunericului.Doar că trebuie să fim atenţi şi să ne amintim mereu cît de importanţi sîntem unii pentru ceilalţi ! *Copleşitor de importanţi* şi nu arunc vorbe în vînt de dragul efectelor retorice ieftine.Unii dintre cititori sau cititoare se vor convinge de

acest adevăr prin trăire directă, alţi poate că numai la nivel mental, dar chiar şi aşa, tot înseamnă mai mult decît nimicul orbirii spirituale !

Am mai înţeles că toate fiinţele pe care destinul mi le-a scos în cale, dar care mie nu mi-au plăcut, etichetîndu-le ca tamasice ori demoniace, aveau nu doar rolul de a-mi oglindi propriile defecte, ci de a mă ajuta să mă iubesc pe mine însumi prin iubirea pe care am simţit-o pentru ele, faţă de unele mai mult, iar pentru altele mai puţin.

*

Cuvintele fără sentimente înălţătoare sînt ca florile fără miros, ca mîncarea fără gust sau ca glumele fără haz ! Iar atunci cînd e vorba de înţelegere adevărată, un fior al inimii valorează mai mult decît taifuniri sau valuri nesfîrşite de analize mentale !

În după-amiaza zilei cînd am terminat de consemnat în scris *zgîlţîiala metafizică*, spre orele ceaiului englezesc, am simţit la orizont cum vine- vine-vine, calcă totul în picioare, o spaimă mult prea mare ! Era parcă şi nu era, că mai mult se pre-simţea ! Am plecat la sala de curs cu două ore mai devreme decît trebuia, numai pentru a mă afla sub aripa protectoare a Învăţătorului Divin a cărui cale o urmez acum.Am început să mă rog, să mă rog şi iar să mă rog la Domnul Cel Atotputernic să mă ajute să trec cu bine testul ce va să vie, care era sau mă-ncolţea ! Îmi era atît de frică, încît mă rugam pînă şi să pot trece cu bine strada, care taman în acel moment se vădea a fi prea aglomerată...

Cum spune şi poetul popular :

Foaie verde de-orice plantă

Sînt fiinţă redundantă,

Că mă rog mereu-mereu

Să m-ajute Dumnezeu !

La sală încă erau cursuri şi am încercat să ascult măcar o parte din lecţia teoretică la unul dintre ani, doar-doar îmi mai abat mintea de la spaima pe care o

simţeam ca un cal nărăvaş într-o grădină cu flori alese!...De ascultat era mai uşor, dar cînd s-a trecut la meditaţie, am ieşit pe coridor mai întîi, apoi afară, fiindcă n-aveam linişte interioară..Frica mă cotropea ca stafiile podul caselor bîntuite şi atunci m-am aşezat chiar la mijloc, pe pragul dintre afară-înăuntrul sălii de curs, zicîndu-i maestrului să mă proteguie, fiindcă mă plasasem chiar sub aripa sa şi să nu mă abandoneze, să nu mă lase pradă încornoraţilor !...Frica, spaima sau neliniştea parcă nu erau foarte mari, dar dădeau impresia că se vor mări pe clipă ce trece, dădeau impresia că se vor amplifica, iar acum nu ştiu dacă rugăciunea insistentă- persistentă fusese zid sau barieră în calea acelei năvăliri spăimoase sau doar mi se insinua iminenţa unei uriaşe nimiciri !...

Am cerut să vorbesc cu un instructor, căruia i-am spus că apelez la el ca la un frate spiritual, descriindu-i pe scurt ce simt, plus faptul că-mi văzusem chipul în oglindă în ziua anterioară cum căpătase trăsături demoniace, iar el mi-a spus că operasem cu energia fricii în trecut, în alte vieţi, că trebuia să închid definitiv acea uşă şi îmi recomanda să lucrez cu Marea Putere Cosmică a curajului, Chinnamasta.

Cea de a doua persoană consultată a fost Doamna Iubirii, adică Florica Steva, căreia i-am relatat cam aceleaşi detalii ca şi primului instructor.Am adăugat faptul că frica mea părea să aibă două cauze, deşi nu ştiu dacă motivele mele erau reale sau doar inventate de o minte care nu suportă să fie înspăimîntată fără motiv, anume că mi-era frică să nu fac pe mine în public, dar ceea ce era şi mai grav, îmi era frică să nu-mi pierd minţile !

Doamna Iubirii s-a uitat spre mine şi pe lîngă mine şi m-a asigurat că n-am să-mi pierd minţile, precizînd că frica era indusă de cei mici şi negri, că doar atît pot să ne facă ei, să ne inducă stării de frică iraţională (pentru a ne îndemna să facem gesturi necugetate- adaug eu).

Cel de-al doilea instructor întrebat a fost de părere că imaginea demoniacă din oglindă fusese doar o proiecţie a minţii mele şi nu ceva real din trecutul meu, fie şi îndepărtat, iar la întrebarea mea de ce era aşa de sigur de afirmaţia sa, răspunsul lui a fost doar un zîmbet înţelegător sau încurajator, recomandîndu-mi să cobor în inimă, sugestie care pentru mine la acel moment nu însemna nimic, întrucît în zona indicată nu simţeam decît gol.

Ci relatîndu-i Doamnei Învăţătoare aceste detalii a doua zi, ea mi-a spus ceva ce mi-a produs o şi mai mare nedumerire, anume că toţi trei aveau dreptate ! Dar şi ea, asemenea Doamnei Iubirii, mi-a dat asigurări că n-am să-mi pierd minţile, ceea ce ar fi trebuit să fie o uşurare, dacă aş fi crezut în acel moment vorbele ei !

Frica a venit într-o zi de marţi, iar a doua zi, respectiv miercuri, am plecat de acasă, fiind cu totul incapabil să-mi realizez practica spirituală (tapasul), pe de o parte, dar şi pentru că m-a trimis mama să rezolv o treabă în oraş.Cum nu mai venea autobuzul să mă întorc acasă, tot aşteptînd, m-a cuprins o altă frică, aceea de a nu-mi băga cuţitul în mine, aşa că am plecat spre serviciul Domnei Învăţătoare, într-un alt cartier, însă pe drum m-am răzgîndit şi am mers la o altă colegă.Abia pe la şase seara, după ce am trecut şi pe la Doamna Învăţătoare, am ajuns acasă, cînd frica de sinucidere se diminuase în suficientă măsură, ca să nu mă mai simt în pericol.

După mai mult de o lună de la cele petrecute, recitind acest text, am sentimentul că parcă nu eu aş fi trăit cele relatate.Am uitat cu totul sentimentul de fragilitate al fiinţei sau al egoului meu în timpul acelui test ; o fragilitate atît de mare, încît dădea impresia că mă voi spulbera în cele patru zări dacă intensitatea fricii ar fi fost o ţîră mai mare.

Acum mă simt stăpîn pe mine, pe corpul meu şi pare că îmi controlez suficient de bine felia de viaţă, fiindu-mi greu să cred că am trăit momente de slăbiciune atît de mare, încît nu ştiam dacă voi reuşi să cobor scările întreg pînă la baie ! Ci recitind cartea lui Radu Ionescu Heroiu despre agonia încercărilor spirituale, e evident că testul meu a fost doar o zgîlţîială pe lîngă durerile atroce prin care a trecut acel om mai mult de un an, zi de zi aproape, însă cum eu nu am avut încă în această viaţă nici pe departe realizările sale spirituale, de le voi avea totuşi, nu este exclus să am şi eu parte de teste mult mai dure.Spun aceasta nu pentru a mentaliza negativ, ci pentru a fi pregătit *şi* pentru această posibilitate, fiindcă naivitatea unora dintre noi este mai mare decît ignoranţa.Altfel spus, dacă pornim într-o aventură pe un teren necunoscut şi ne aşteptăm la apariţia unor situaţii neplăcute, desigur că vom fi prudenţi şi întrucîtva mai pregătiţi, decît dacă am merge cu ideea naivă că nimic rău nu ni se poate petrece.

Pro - misiuni uitate

Există aspecte care trebuie reamintite periodic, chiar dacă unele minţi pretind că le ştiu ori că sînt chestii prea banale spre a merita discuţii în plus.Tema acestui articol e mult prea importantă ca să fie lăsată doar la voia capriciilor unor minţi grăbite şi superficiale.Iar dacă cele mai multe fiinţe umane nu înţeleg importanţa promisiunilor făcute în viaţa dintre vieţi, adică cele pe care şi le-a asumat sufletul fiecăruia dintre noi înainte de a coborî în lumea fizică, arată nu doar imaturitate spirituală, ci chiar mai mult decît obtuzitate, şi scuza că nu-şi amintesc la modul concret acele promisiuni e doar o modalitate penibilă de a se debarasa de responsabilitatea propriei transformări spirituale.

Aproape fiecare fiinţă umană este îndrumată într-un fel sau altul, fie prin glasul inimii, fie prin intermediul viselor, fie prin cei apropiaţi, dar mai ales de către Ghidul spiritual al căii pe care o urmează asupra modalităţilor benefice pe care ar fi de dorit să le aplice în viaţa prezentă, deşi majoritatea covîrşitoare a omenirii actuale ignoră de obiecei aceste îndrumări şi se afundă tot mai adînc în larvaritate şi inconştienţă.

Chiar dacă aceste articole sînt citite doar de un foarte mic număr de oameni, în orice caz nu de cei cărora li se adresează în mod special, trebuie să-mi expun opiniile, fie şi cu riscul de a striga în pustie, sperînd totuşi că Bunul Dumnezeu va găsi o modalitate de a face cunoscut acest text cui trebuie şi cînd trebuie !

Ca şi în alte ocazii, şi acum mă refer îndeosebi la fiinţele care se află pe o cale spirituală autentică sau măcar îşi pun problema propriei desăvîrşiri spirituale în mod conştient.Mai concret, mă refer la aspiranţii yoghini, deşi nu numai la ei.

Doamna Învăţătoare este de părere că majoritatea cursanţilor yoga (iar autorul acestui text face precizarea că toţi cei care sînt orientaţi benefic, ci nu cei care fac jocul Forţelor Întunericului conştient !), au avut acces pe această cale şi sub îndrumarea unui Ghid Spiritual autentic în urma unor acţiuni bune din trecut, deci le-a permis karma pozitivă, dar şi pentru că acele suflete au făcut un legămînt de a ajuta umanitatea să acceseze un nivel superior de conştiinţă, altfel spus să ajute la trecerea cu bine din Epoca Întunericului, în Epoca Adevărului Divin a omenirii,

prin exemplul oferit de transformarea propriilor fiinţe, prin desăvîşirea propriilor suflete !

Numai că odată încarnaţi în această lume grosieră şi ajunşi la cursul de yoga, destul de multe fiinţe au uitat pro-misiunile sau legămintele asumate de către propriile suflete în Ceruri, şi fie frecventează cursul ca pe un club mai mult sau mai puţin select sau merg la curs ca la servici, fie abandonează acest curs, furaţi de alte miraje materiale.

Bineînţeles că fiecare are liber arbitru şi face ce vrea cu viaţa sa, numai că aici vreau să mai fac o precizare spre a nu se spune că sufletele n-au fost avertizate, şi mă refer la cei puţini care vor citi totuşi aceste rînduri.

Anume că nerespectarea promisiunilor sau legămintelor asumate de noi în Ceruri ne va produce nouă celor care ne aflăm în această situaţie o suferinţă şi un regret atît de covîrşitor, atît de devastator, încît ar fi de dorit să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a evita acel regret cumplit !

Cine are urechi de auzit şi minte pentru a înţelege, binecuvîntat va să fie !

Rolul şi rostul

Ceea ce urmează mai departe sînt doar părerile mele, de aceea dacă greşesc pe undeva, rog să fiu corectat.N-am apucat să dezbat acest subiect cu altcineva, deoarece Doamna Învăţătoare, care mă ghida spiritual cînd mă poticneam, m-a trecut în carantină pînă la Sfîntul...arbatel, adică pînă la sărbătorirea respectivului sfînt în micul calendar yoghin !

Subtitlul acestui articol ar putea fi : Karma şi dharma.

Urmează expunerea opiniilor mele.

Ideea principală este foarte scurtă, anume că **rolul** aparţine egoului sau personalităţii noastre, pe cînd **rostul** sau **menirea** noastră aparţine sufletului nostru.Sigur că unora le era clar acest fapt, dar nu tuturor, de aceea mă încumet să-mi dau cu părerea despre acest subiect.

Rolurile personalităţilor noastre sînt inter-schimbabile, fiindcă la servici jucăm un rol, acasă un alt rol, în timpul liber alt rol.Pe cînd menirea noastră, aparţinînd sufletului nostru mai mult sau mai puţin adormit, se întinde pe parcursul întregii vieţi, ba chiar e posibil să dureze mai multe încarnări, în cazul repetenţilor.

Cu vreo 16 ani în urmă, o colegă de servici mi-a povestit mai multe vise de-ale ei despre vieţile trecute şi în toate acele vise tema era una şi aceeaşi, anume gelozia.Mi-a spus că avusese 30 astfel de vise, iar mie a apucat să-mi povestească doar vreo opt , parcă ! Din ele îmi amintesc unul singur, pe care îl redau aici :

Se făcea că se afla într-o oază din deşert, împreună cu o caravană. Era a patra soţie a unui şeic arab, cel care conducea caravana.Spăla rufe, dar era supărată, invidioasă şi geloasă pe celelalte neveste ale şeicului, care nu făceau nimic altceva decît se îngrijeau de propriul corp, cu sulemeneli şi alte farafastîcuri.Pesemne că erau mai tinere decît ea, de vreme ce ea ducea greul muncilor casnice.Oricum, s-a întins spre un arbust ţepos să pună rufele la uscat, însă din cine ştie ce motiv, s-a dezechilibrat şi a căzut cu ochii în ţepii acelui arbust, orbind pe loc ! Şeicul a lăsat-

o în acea oază, promiţînd că va trimite pe cineva s-o ia, şi a plecat cu toţi însoţitorii săi, abandonînd-o pur şi simplu pe biata femeie în acel loc pustiu ! Ea s-a tîrît orbeşte mai multe zile la rînd prin deşert, pînă a avut şansa să fie găsită de o altă caravană, condusă de o femeie, care a luat-o cu ea în oraş.Acea femeie de atunci, în actuala încarnare i-a fost cea mai bună prietenă în şcoala generală şi probabil mai tîrziu.

Deşi îmi amintesc doar acest vis, rog cititorul să mă creadă pe cuvînt că şi celelalte vise aveau exact aceeaşi temă, anume gelozia ca test la care sufletul acestei femei se împiedicase sau se împotmolise, circa treizeci de încarnări ! Ori poate să fi fost doar cinci-şase încarnări, ea avînd mai multe vise pe aceeaşi temă dintr-o viaţă.Chiar şi în actuala încarnare avea aceeaşi problemă ! Asta da consecvenţă sau încăpăţinare, neicusorule ! Ba nu, mai bine zis, ăsta da catîrism, pentru că numai un catăr poate să fie atît de catîr încît să nu se mişte din loc, oricîte bice ar primi pe spate şi peste picioare !

Prin primii ani de curs m-am întrebat mai multe zile la rînd, cred, de ce nu evoluăm noi oamenii de-a dreptul spre ţinta propusă, respectiv uniunea plenară cu Dumnezeu ? De ce durează atît de mult călătoria ? Şi aşa cum se petrece cel mai adesea cînd avem vreo nedumerire importantă, ni se răspunde fie prin intermediul unei fiinţe elevate, fie în meditaţii sau chiar în vise.Răspunsul la acele întrebări a fost extrem de edificator pentru mine şi nu numai, după cum se va vedea !

Se făcea că eram condus de o prezenţă nevăzută printr-un bloc terminat de construit, dar nefinisat, fiindcă erau mai multe mormane de nisip pe alocuri, schele părăsite, scînduri şi multe alte obiecte.Adică urcam cîţiva metri, apoi ne întorceam din drum, mergînd alţi cîţiva paşi pe orizontală, pe sub schele, ocolind mormane de nisip sau alte bucăţi de mortar,reluam urcarea cumva oblic,iar ne întorceam, luînd-o spre o altă direcţie decît cea direct în sus, apoi iar un pic de urcare, urmată de alte ocolişuri şi întoarceri, cînd într-o parte, cînd în alta, cînd drept, cînd oblic sau chiar întoarceri din drum mult în urmă ! Toate aceste căutări au durat multă vreme, pentru ca în final să ajung la cel mai înalt nivel al clădirii, care era asemeni naosului unei biserici, cu o cupolă semirotundă, destul de

înaltă, şi desigur, complet finisată, în care cîteva fiinţe meditau sau se rugau în linişte.

La trezire am înţeles că acel bloc nefinisat reprezenta sufletul meu, că mormanele de nisip şi zgură,precum şi celelalte obiecte simbolizau prejudecăţile şi închistările mele, erorile de judecată, adică zaţurile minţii mele ce trebuiau purificate, dar ceea ce este mai important, ceea ce este esenţial, se vădea a fi parcursul în sine, plin de sinuozităţi şi ocolişuri şi întoarceri neaşteptate, care toate la un loc simbolizau karma, ideea de karma individuală a fiecăruia dintre noi.

Am înţeles că drumul spre Eliberarea Spirituală Supremă nu este asemeni celei mai scurte linii dintre două puncte, ca în algebră, decît poate doar în cazuri excepţionale, cum a fost Nisargadatta Maharaj, care a atins realizarea ultimă în trei ani ! Majoritatea aspiranţilor spirituali au multe slalomuri de făcut printre obstacole, limitări proprii şi datorii karmice faţă de fiinţe din alte vieţi, pe care acum le reîntîlnesc sub alte măşti.Acele ocolişuri în visul meu sugerau că dacă, spre exemplu, am urcat în maşină cu intenţia de a merge de la Dagîţa la Hălăuceştii din Vale, pe drum e necesar să facem nu ştiu ce abatere prin Străpungerea Peşterii, ca să-l luăm de acolo pe cutare sau cutărică, apoi avem o pană şi înnoptăm la o familie care ne este, să zicem datoare din altă viaţă şi acum ne ospătează, apoi avem alte şi alte peripeţii, întîlnind fel de fel de oameni, cărora le sîntem datori cumva, ori ei ne datorează ceva, învăţînd de la unii şi de la alţii ceea ce trebuie pentru a avansa pe Cale.

Sigur că nu toţi învaţă, nici chiar din cei care sînt pe o Cale spirituală autentică şi sub ghidarea unui Mentor Divin, fie din lene, din inerţie sau pur şi simplu pentru că nu-i ajută mintea să înţeleagă lucruri elementare, cum ar fi acela că dacă nu facem eforturi suficiente să progresăm spiritual, atunci regresăm, fiindcă stagnarea e de scurtă durată şi mai degrabă aparentă.Ba aş îndrăzni să spun la unison cu mulţi alţii înaintea mea, că pe această planetă se află probabil cel mai mare număr de repetenţi din întreaga galaxie, deci fiinţe care multe existenţe la rînd au refuzat să-şi împlinească menirea, au ratat menirea ori s-au complăcut în experienţe contra-productive, cum sînt cei demoniaci şi satanici !

Ce să mai zicem atunci de cei care nu se află pe o cale spirituală autentică ? De cei care nu sînt interesaţi de evoluţie spirituală conştientă.Aceştia avansează foarte lent de la o viaţă la alta, ca femeia mai sus pomenită, repetînd multe vieţi acelaşi test.Deşi din auzite se spune cum că gelozia ar fi testul cel mai greu de trecut, după părerea mea Orgoliul deţine primul loc în acest top.

În ce priveşte subtitlul Karma şi Dharma, cea din urmă este echivalentul menirii sau rostului oricărei fiinţe vii, iar cea dintîi reprezintă acţiunea şi reacţiunea la acţiunile noastre.Rolul nostru este urmarea unor acţiuni trecute, gînduri, dorinţe şi intenţii.Acestea sînt lucruri prea cunoscute şi mai spun doar un fapt care n-ar trebui uitat.Anume că e de dorit să acţionăm, ci nu să reacţionăm.Altfel spus, dacă fiinţa de lîngă noi se dedă la acţiuni violente, e de dorit să acţionăm blînd şi compasiv, ci nu să intrăm în rezonanţă cu nevricalele ei, devenind şi noi violenţi sau nervoşi sau dizarmonioşi.Ei, asta dacă am învăţat să ne controlăm reacţiile minţii, dacă nu, atunci vom învăţa încetul cu încetul, pînă devenim noi stăpînii karmei şi ai gîndurilor noastre, ci nu sclavii lor.

Acum, precum se ştie, e uşor de dat sfaturi altora, pe care aproape nimeni nu le ia în seamă, şi e posibil ca noi înşine să nu le aplicăm, fie că le uităm, fie că ne ia valul cu prima ocazie ! Dar ce ne facem cînd ne ia vîltoarea amărăciunilor ? întreb în finalul acestui articol.Fie că e vorba de amărăciunea produsă de comportamentul demoniac al cuiva apropiat nouă, fie că se instaurează în urma unor frustrări repetate ori din alte pricini.Şi mă refer la amărăciuni adînci, care ne otrăvesc sufletul îndeosebi, ci nu la cele superficiale şi repede trecătoare.

Ei, dacă ar fi să-l ascultăm pe Ekart Tolle, se găseşte soluţia la toate. Uneori, sfaturile acestui înţelept dau rezultate, alteori nici un sfat, oricît de înţelept nu dă nici un rezultat şi atunci ce ne facem ? Drept să spun că nu ştiu altceva în afara rugăciunii, dar există multe situaţii cînd nici aceasta nu dă rezultate şi atunci n-avem altceva mai bun de făcut decît să ne străduim a înţelege de ce se petrece ceea ce se petrece.

L’ autre chose

Folosesc acest titlu pentru că îmi place cum sună, ci nu ca să epatez, deoarece o spun cu voce tare : oricum nu cunosc nici o limbă străină !

În 2007 Drumvalo Melchizedec, împreună cu un grup de oameni din mai multe ţări, au realizat un transfer, mai întîi la nivel eteric, apoi în plan fizic, al Puterii de la BĂRBAT la FEMEIE.Ritualul a fost descris în cartea “Şarpele de lumină”, care vorbeşte despre energia Kundalini a Terrei, ce şi-a schimbat locaţia din munţii Himalaya, după un parcurs care a durat mai multe zeci de ani, începînd cu 1949, dacă îmi amintesc bine, şi a trecut prin mai multe ţări, în drumul ei spre Chile.

Deci din acel an, FEMEILE deţin Puterea pe planeta noastră, chiar dacă acest fapt este cunoscut de foarte puţini oameni.Altfel spus, cel puţin la nivel subtil, s-a reinstaurat Epoca matriarhală, bărbaţii pierzînd gradat Puterea, iar peste nu mai mult de cinci-şase ani, acest fapt va fi foarte vizibil tuturor, după cîte presupune cel care scrie acest articol.

Aceasta înseamnă că se va trece la o eră mai blîndă, paşnică, afectuoasă, fără violenţă şi războaie.Următoarele informaţii sînt date pentru cei care nu frecventează calea spirituală pe care mă aflu eu împreună cu alte cîteva mii de fiinţe, de aceea îmi cer scuze faţă de cei care le cunosc deja.

S-a observat de-a lungul vremii că bărbaţii trăiesc mai puţin decît femeile, statistic vorbind, dar nu ştiu ca ştiinţa oficială să fi găsit vreun răspuns la acest fapt. De asemeni, se ştie că bărbaţii sînt mai longevivi sexual, decît femeile, iar din altă perspectivă, există mai mulţi bărbaţi creatori, oricare ar fi arta în discuţie, decît femeile.Toate acestea au o cauză subtilă, care cred că e bine să fie ştiută de cît mai mulţi oameni şi astfel îşi vor putea explica unele aspecte.

Cauza este polaritatea corpurilor, începînd cu cel Fizic şi terminînd cu cel Mental.

La bărbat, corpul Fizic este yang, solar, emisiv sau plus.

Corpul Eteric la bărbat este yin, lunar, receptiv sau minus.

Corpul Astral la bărbat este yang, solar, emisiv sau plus.

Corpul mental la bărbat este yin, lunar, receptiv sau minus.

La femei este exact invers.

Adică femeile au corpul fizic yin, corpul eteric yang, corpul astral yin, receptiv (de asta sînt atît de emotive), corpul mental yang, din care pricină sînt emisive mental şi reuşesc mai repede decît bărbaţii să-şi împlinească visele şi dorinţele.

Structura de tip yang este evident mai rezistentă decît cea de tip yin, deci corpul eteric al femeii fiind yang, dă mai multă rezistenţă şi longevitate, întrucît corpul eteric este cel care menţine structura fizică în viaţă sau altfel spus, corpul eteric deţine controlul funcţiilor vitale.(Aşa se explică un alt fenomen, anume anestezia în timpul operaţiilor chirurgicale, în care corpul eteric este separat pe cale chimică de corpul fizic.Spun aceasta, deoarece într-un vis mi s-a arătat că deşi am avut vreo 13 operaţii, durerea era prezentă undeva în plan subtil, chiar dacă am fost anesteziat de fiecare dată ! Tot astfel se explică o altă ciudăţenie, anume că în lume există cîteva sute de mii de cazuri de fiinţe care n-au putut fi anesteziate, deci au trăit pe viu durerea din timpul intervenţiilor chirurgicale şi aceasta evident din motive karmice, adică trebuiau să compenseze suferinţa produsă altora prin suferinţă proprie !)

Pe cînd la bărbat, corpul fizic fiind yang, are un potenţial sexual mai lung ca durată decît la femeie.Corpul eteric fiind yin la barbaţi face ca ei să fie mai puţin rezistenţi la durere decît femeile, exceptîndu-i pe cei care se antrenează special în acest sens.Corpul astral al bărbatului este yang, adică emisiv, creînd acea aparentă insensibilitate la mulţi bărbaţi, din care motiv unele femei îi etichetează pe unii bărbaţi ca „ măgari” ! Corpul mental al bărbatului fiind yin, adică receptiv la inspiraţia venită din Sferele Superioare ale Creaţiei Divine, de la Îngeri, Arhangheli şi alte Entităţi de lumină.Din această pricină sînt mai mulţi bărbaţi

artişti, scriitori, poeţi, muzicieni, pictori etc.(Inspiraţia poate parveni, desigur, şi din sferele întunecate, în funcţie de rezonanţele receptorilor.)

Aşadar, privind polaritatea alternantă a corpurilor grosiere şi subtile, se explică de ce bărbaţii sînt mai înzestraţi în anumite direcţii, iar femeile sînt mai înzestrate în alte direcţii.Corpul astral, numit şi corpul emoţiilor, fiind yin la femei, le oferă acestora o receptivitate subtilă cu mult mai mare decît bărbaţilor, la modul general vorbind, fiindcă există şi bărbaţi care şi-au dezvoltat această receptivitate în alte vieţi.Iar receptivitatea femeilor, dacă mai este şi rafinată în oarece măsură, le conferă acea intuiţie specifică, mult laudată pe bună dreptate.Precizez necesitatea rafinării receptivităţii, nu pentru că intuiţia se naşte din receptivitate, oricît de rafinată, ci intrucît, dacă acea receptivitate nu este cît de cît rafinată, atunci intuiţiile se „pierd" în zgomotul de fond pe care vorbăria minţii îl produce aproape fără încetare.Adică putem avea intuiţii, dar nu le recunoaştem ca atare sau nu le dăm crezare !

În mod evident pentru oricine, este de dorit să ne dinamizăm ambele polarităţi, să le rafinăm şi elevăm pînă la potenţialul lor maxim şi aceasta se realizează pe parcursul mai multor încarnări în care luăm corpuri diferite ca sex de la o viaţă la alta, dar mai ales dacă urmăm o Cale spirituală autentică.

Sigur că pe lîngă polaritatea alternativă a corpurilor, mai intră şi alţi factori în discuţie, din care cel mai important este gradul de spiritualizare al respectivei fiinţe umane.Dacă este o fiinţă elevată sau foarte elevată spiritual, atunci dinamizarea sau trezirea corpurilor subtile şi grosiere este cu mult mai mare, comparativ cu o altă fiinţă aflată la primele încarnări umane, din care motiv aceasta din urmă este numită <primitivă> .(Un alt factor este planeta de origine a sufletului încarnat, fiindcă unele suflete actuale provin de pe planete mult mai evoluate decît omenirea actuală, însă presupun că nu e necesar să încărcăm prea mult textul acestui articol cu informaţii peste informaţii, care complică lucrurile.)

Din ce motiv Creatorul Suprem a hotărît ca pe planeta noastră să existe alternanţa a patru Epoci sau Yuga este o taină doar de El ştiută, cînd pe alte planete, din informaţiile pe care le deţin deocamdată, nu există aşa ceva, dar se poate remarca un fapt vizibil cu ochiul liber, anume că în Epocile decăzute

spiritual, cum este cea actuală, numită Epoca de fier sau Epoca întunericului, sînt trimise spre încarnare pe planeta noastră foarte multe fiinţe aflate la primile încărnari în lumea grosieră, din care motiv şi există atîta beligeranţă şi reavoinţă.

Posibil ca şi pe alte planete să fi existat iniţial acea alternanţă a Epocilor, asemeni anotimpurilor, care alternanţă va fi dispărut odată cu saltul conştiinţei tuturor fiinţelor de pe acea planetă de la nivelul Egoului, la unul superior.Altfel spus, se trece la nivel de specie de la nivelul lui manipura chakra, la nivelul lui anahata chakra.Nu mai explic trăsăturile celor doi centri de forţă, deoarece acest tip de informaţii este uşor de găsit pe internet, pentru cei care nu le cunonsc încă. Spun doar atît, că nivelul pe anahata înseamnă că acele fiinţe se iubesc unele pe altele în mod total NECONDIŢIONAT, adică îndemnul pe care marele model divin Iisus Christos l-a făcut la începutul Erei Peştilor pentru pămînteni este realizat pe alte planete deja !

Tot cu ochiul liber se observă de cei care sînt atenţi că în ultimii 20-30 de ani au fost trimise spre încarnare fiinţe cu potenţialităţi rareori văzute înainte, numiţi <copiii indigo>. În anii ce vin, ponderea copiilor paranormali va fi din ce în ce mai mare, pînă se va ajunge că nu va mai exista nici o fiinţă <primitivă > pe Terra sau foarte puţine, comparativ cu situaţia actuală.

Probabil peste o mie de ani, rasa umană va deveni telepată şi va călători cu ozeneurile pe care acum le vedem ca aparţinînd altora, spre alte stele sau galaxii, dar nu tehnologia este importantă, cum cred majoritatea oamenilor materialişti, ci realizările spirituale ale acelor oameni viitori şi care, de fapt, vom fi NOI ÎNŞINE ÎN URMĂTOARELE ÎNCARNĂRI !

Acele realizări sînt mai presus de ceea ce poate înţelege mintea obişnuită actuală.Una dintre ele va fi capacitatea de trăi CONŞTIENT în toate corpurile subtile : eteric, astral, mental, cauzal, care în momentul prezent abia dacă sînt vag dinamizate la cei mai mulţi dintre noi.Prin TRĂIRE CONŞTIENTĂ ÎN CORPURILE SUBTILE ŞI ÎN LUMILE SUBTILE AFERENTE ACESTOR CORPURI, se înţelege că ceea ce acum ni se par vise ale nopţii, inconsistente şi incongruente, atunci va fi o REALITATE de sine stătătoare , paralelă faţă de alte realităţi la fel de REALE, dar în

lumi mai subtile sau mai înalte ca nivel de vibraţie.Asta se mai numeşte trăire conştientă interdimensională.

Nici aici nu intru în amănunte, mai ales din pricină că nu stăpînesc prea bine acest subiect, dar şi pentru că a vorbi orbilor despre lumina diafană a Paradisului, e la fel de inutil ca încercarea de a ne menţine în viaţă cu tocăniţă de pietriş ! Cum spun extratereştrii despre umanitatea actuală, care este incapabilă să înţeleagă anumite concepte ce ţin de fantastic, anume că noi n-avem funcţiile mentale necesare acelei înţelegeri. Posibil însă, din pricina memoriei mele nu tocmai perfecte, să nu fi reţinut corect citatul prezentat mai sus, dar cred că aceasta era ideea.

Din perspectivă metafizică, bărbatul reprezintă CONŞTIINŢA şi TRANSCENDENŢA, iar femeia reprezintă ENERGIA şi IMANENŢA.Cele două polarităţi se manifestă doar predominant în lumea fizică, fiindcă, pre cîte am aflat, în lumile superioare, putem lua orice înfăţişare, respectiv polaritate, la voinţă.

Din motive probabil cu mult mai complicate sau misterioase pentru mine, în Epocile patriarhale, care alternează cu cele matriarhale, femeile sînt ţinute se pare intenţionat într-o condiţie existenţială inferioară bărbatului.Presupun că prin educaţie sistematică defavorizantă iniţial, apoi subconştientul colectiv devine o barieră foarte puternică pentru eliberarea din anume tradiţii limitative.

Cel puţin în prezent, ca să nu spun de vreo patru mii de ani încoace, forţele întunericului au menţinut sclavia femeii sau inferioritatea ei la statut de lege cvasi-universală.Poate că aşa trebuia să fie, poate că acesta este Jocul Divin, nu ştiu.Ceea ce se ştie este că odată cu transferul Puterii de la bărbat la femeie, aceasta îşi va asuma din nou rolul de Far Călăuzitor pentru întreaga rasă umană în decursul următoarilor mii de ani, dacă ne raportăm la partiţia mayaşă a timpului, în celebrul lor calendar.

Deci în prezent, femeile sînt menţinute intenţionat în stare de ignoranţă vizavi de potenţialul lor real de Putere de către forţele întunericului şi educate să se ocupe în general mai mult de zorzoane şi alte fleacuri, decît să-şi împlinească dharma lor, adică menirea pentru care au fost create de Dumnezeu Tatăl-Mama.

Puterea femeilor constă tocmai în trezirea şi manifestarea din plin a acestei meniri, care este HRĂNIREA mai întîi fizică, dar în realitate mai mult subtilă la nivel emoţional a familiei sau a celor pe care ele le iubesc.HRĂNIREA şi SUSŢINEREA EMOŢIONALĂ a familiei pentru fiecare femeie în parte şi a rasei umane, pentru toate femeile luate la un loc, aceasta îmi pare a fi cu adevărat atît dharma femeii, cît şi izvorul ei de Putere !

Cum spuneam în **Menirea noastră 1,** există trei nevoi umane generale : **simţirea, înţelegerea** şi **expansiunea** pe nivele superioare de conştiinţă sau **contracţia**, la atomii spirituali care refuză anumite perioade de timp mai mici sau mai mari să evolueze.

Arhicunoscuta aserţiune printre yoghini : Shiva (bărbatul) fără Shakti (femeie) este shava (cadavru) se traduce prin : Conştiinţa fără Energie înseamnă non-manifestare, fiindcă Energia crează toate lumile grosiere sau subtile.

Femeia manifestă **preponderent** aspectul de Energie, bărbatul pe cel de Conştiinţă sau în termenii mei, femeia manifestă preponderent aspectul de **simţire**, pe cînd bărbatul pe cel de **înţelegere** sau **conştientizare** !

Motivele pentru care actualmente atît bărbatul, cît şi femeia dorm încă, adică îşi ignoră în mare măsură potenţialităţile fabuloase sînt cunoscute în general, iar aici am să mă refer la un singur aspect cu osebire.Sigur că prima cauză este Ignoranţa generalizată , prostia şi educaţia orientată spre non-valoare de sorginte reptilo-masonică în vremile noastre întunecate, dar buba cea mai mare o constituie în acest context ORGOLIUL rasei umane , după părerea mea !

Orgoliu, mîndrie, vanitate, fudulie... toate acestea fiind mai mult sau mai puţin susţinute de rezonanţa cu sfere de forţă demoniace şi satanice, ne alimentează ORBIREA spirituală cu preocupări care de care mai efemere, deşarte şi lipsite de importanţă, cărora noi le dăm o mare importanţă ! (Că doar nu degeaba se spune că dacă vrei să pierzi un om, mai întîi îi iei minţile !)

De-a lungul timpului, multe minţi obtuze au tot încercat să justifice supremaţia unuia asupra celuilalt dintre sexe.Deşi ele nu sînt egale, aşa cum susţine un maestru divin contemporan, ele sînt după părerea mea egale ca importanţă, adică

nu cred că se poate susţine că simţirea ar fi mai importantă decît înţelegerea sau invers !

Din cîte percep eu în momentul de faţă, tind să cred că femeia este mai puternică în ansamblu decît bărbatul şi mă refer la puterea subtilă, nu la cea fizică.Tocmai pentru că ea este cea care ne hrăneşte şi ne susţine emoţional pe noi cei care meritǎm aceasta, fiindcă există şi bărbaţi care nu merită şi atunci e vai de pielea lor ! Există mai multe consideraţii care se pot face pe marginea acestui subiect, însă articolul deja a depăşit trei pagini, limita suportabilităţii pentru unii cititori ! De aceea trec la concluzii.

Dacă femeile îşi vor depăşi ORGOLIILE şi îşi vor trezi cît mai mult sufletele, adică vor acţiona de la nivelul Sufletului trezit în mare parte, atunci Puterea lor se va manifesta din plin şi vom beneficia cu toţii de trăiri împlinitoare, ba chiar fericite ! Pînă atunci le sugerez să devină pe zi ce trece tot mai conştiente că nu egoismul şi fiţoşeniile lor actuale le aduc mult rîvnita pace şi siguranţă interioară, ci dăruirea şi afectivitatea plenar impărtăşită tuturor, fără excepţie !

Fals tratat de divinaţie

(sau cum să Baţi Cîmpii cu graţie !)

Dacă sufletul meu a jucat rolul lui Alexandru Odobescu pe scena lumii pămîntene într-una din vieţile trecute, nu pot fi sigur încă, dar mi-a plăcut comentariul lui Călinescu la opera celui dintîi, anume „ că bate cîmpii cu graţie ! ” Pornind de la acea butadă, iată Falsul meu tratat de divinaţie:

De vreme ce încă nu am nivelul să mi se arate pagini semnificative din existenţele mele trecute, poate pentru că m-ar afecta mult prea tare propriile năzdrăvănii, atunci aş putea să acoper acel gol cu unele deducţii.

E posibil să fi fost cumva prin apropierea carului de luptă a lui Arjuna, în timp ce Domnul Krişna îi oferea divinele Sale învăţături consemnate în Bhagavad-Gita conducătorului acelui car şi spun aceasta în urma unei deducţii pe cît de simple, pe atît de irefutabile, dar înainte de a prezenta acea deducţie, trebuie să precizez pentru unii dintre cititorii care poate nu ştiau, că celebrul yoghin Yogananda, autorul nu mai puţin celebrei sale Autobiografii, susţine că el a fost Arjuna într-una din încarnările sale trecute.

Cum însuşi Domnul Krişna, ca Avatar a lui Vişnu, era vizitiul acelui car de luptă şi cum este cu totul imposibil să fi fost o spiţă la una din roţile carului, pentru că n-aş fi avut timp să ajung la stadiul de om în doar cei şapte mii de ani cîţi se presupune că au trecut de atunci, mai rămîne posibilitatea ori să fi fost unul din valeţii lui Arjuna, dar cel mai probabil chiar unul din caiii acelui car, pentru că în acest fel s-ar explica de ce mintea mea bate cîmpii cu atîta osîrdie taman în timpul meditaţiilor sau al practicii spirituale, adică exact cînd ar trebui să fie cît mai liniştită !

Sau poate voi fi fost unul din cîinii de vînătoare favoriţi a lui Arjuna, care se va fi aflat chiar la picioarele vestitului erou în timp ce divinul Krişna îi revela sublimele Sale învăţături ! Deduc aceasta în urma unei alte informaţii pe care puţini cititori o ştiu, anume că entitatea primeşte suflet individual - ci nu colectiv cum au majoritatea necuvîntătoarelor - în ultima încarnare ca animal, înainte de a

deveni om, fie de cal, cîine, delfin sau căprioară, după spusele unui alt faimos avatar divin contemporan, al cărui nume nu e necesar să-l precizez, deoarece cititorul teligent ştie la cine fac aluzie ! Şi fac această deducţie fiindcă numai astfel s-ar explica de ce în actuala încarnare am făcut sluj în faţa femeilor frumoase care au cadadicsit să mă mîngîie fie şi pentru cîteva clipe la ego ! Ba mai mult, m-am gudurat înaintea lor, dînd din coada ochilor cu destul de mare insistenţă înspre trupurile lor splendide, doar-doar îmi vor arunca şi mie un ciolan de atenţie şi culmea este că le-am adorat şi le ador în continuare, chiar dacă cele mai multe dintre ele m-au tratat ca pe un cîine de pripas, m-au bătut sau m-au ignorat pe deplin, înfometîndu-mă cu lipsa lor de interes sau atenţie faţă de condiţia mea trupească actuală !

Recunosc că uneori am mîrîit spre ele, ba poate voi fi muşcat pe careva, că nu mi-am transcens cu totul tendinţele inferioare, dar n-am avut şi nu am resentimente faţă de nici o femeie, în pofida figurii mele aparent severe !

Fiindcă numai un cîine este capabil de atîta afecţiune necondiţionată încît să se întoarcă la aceeaşi fiinţă care l-a bătut ori i-a otrăvit zilele, aşa cum procedează unele fiinţe umane din Epoca Întunericului sau să aştepte un semn de iubire din partea celei care l-a răsplătit doar cu mizericordii aproape la fiecare întîlnire !

Şi trebuie să am o răbdare de cîine spre a aştepta un semn de iubire din partea cuiva compatibil mie la toate cele patru nivele esenţiale ale fiinţei, iar pînă atunci, ca cititoarea şi cititorul să nu se plictisească, mai adaug că dacă n-am fost nici cal, nici cîine la carul vestitului Arjuna, atunci poate voi fi fost unul din duşmanii săi răpus în acea luptă chiar de sabia sa ! Deduc aceasta din aceea că multe vieţi la rînd am întors spatele Creatorului Celest, fiindcă cine putea fi duşmanul lui Arjuna, care era pe atunci discipolul model al unui avatar divin numit Krişna ? Altfel spus, numai cineva care întoarce spatele Luminii Divine este „ duşmanul” unui Maestru Divin, oricare i-ar fi numele sau forma de-a lungul vremii !

Dar poate că n-am fost nici cal, nici cîine, nici duşman răpus de Arjuna, ci doar un scrib oarecare, (rămas anonim, după cum se ştie, din pură modestie !), aflat cumva prin apropiere şi care a auzit divina înţelepciune a lui Krişna către favoritul său Arjuna, consemnînd în scris acele învăţături, probabil mai tîrziu, fiindcă în acel momet trebuia să fiu atent să nu-mi reteze careva capul sau vreun alt mădular

preţios ! Deduc aceasta în urma faptului că mi-ar face o imensă bucurie să mă inspire Divinul Tată Ceresc pentru a scrie o carte cît mai groasă şi frumoasă despre actualul meu Ghid spiritual; mai cu seamă despre misterioasele sale acţiuni pentru salvarea acestei planete şi ale unei umanităţi incredibil de adormite în aceste vremuri apocaliptice !

Poate că dacă voi cere cu umilinţă, cu încredere în Graţia Divină, dar mai ales dacă voi reuşi să-l iubesc pe deplin, fără nici o secundă de întrerupere, pe Învăţătorul meu Divin actual, voi putea să contribui şi eu, un modest şi anonim scrib contemporan, la uimitoarele transformări planetare care se întrezăresc la orizont !

Aşadar, mă rog Ţie Doamne să Te manifeşti prin umila mea fiinţă cumva, cum crezi Tu că este mai bine, spre a fi de folos semenilor mei după puterea şi priceperea mea, întru tainică şi trainică bucurie, atît a lor, cît şi a mea ! Facă-se doar Voia Ta... Amin !

Misiunea spirituală

Dacă Rolul este circumscris Personalităţii, adică Egoului,iar Menirea aparţine Sufletului, atunci Misiunea este marca distinctă a Spiritului Divin pe deplin revelat şi Eliberat de Maya.Este de-a dreptul jenant să se vorbească de misiune spirituală, după părerea mea, la fiinţe care nu şi-au transcens Egoul !

Cele care procedează astfel, dovedesc necunoaştere, pe de o parte, şi orgoliu, pe de altă parte.Sigur că şi acest aspect este cunoscut de anumiţi aspiranţi pe calea spirituală şi necunoscut de alţii.Poate veţi fi observat că unele subiecte ni se par mai mult sau mai puţin banale, pe cînd altele sînt complet inedite pentru noi.

Motivul este că asupra subiectelor întrucîtva cunoscute am meditat şi noi înşine ori le-am dezbătut cu altcineva; cel puţin anumite faţete ale subiectelor respective, în conformitate cu interesele, aspiraţiile, gusturile sau priorităţile noastre.Pe cînd în cazul subiectelor inedite ori ale unor abordări inedite vizavi de subiecte mai mult sau mai puţin cunoscute, este evident că noi înşine nu ne-am gîndit din acea perspectivă şi nici n-am vorbit cu alţii, analizînd acel subiect sub unghiul inedit care ni se prezintă de către altcineva.

Acel inedit este numit îndeobşte ORIGINALITATE, fiind amprenta distinctă şi evident unică a unui autor, artist, meşteşugar, etcaetera.Amprentă distinctă ce aparţine Sufletului, aş zice, ci nu Egoului sau Personalităţii noastre.Observăm în acest context că, fără nici o tăgadă, cu cît Sufletul unei fiinţe umane este mai treaz, cu atît acea fiinţă este mai originală, mai aparte faţă de turma informă a Egourilor gregare.Un exemplu celebru este Gabriel Garcia Marquez în literatură ori Salvador Dali, în pictură, dar exemple de acest fel sînt nenumărate şi cunoscute de cei mai mulţi dintre noi.

Misiunea spirituală este realizată de fiinţe umane care şi-au transcens Egoul şi precizarea mea urmăreşte să elimine confuziile care se fac actualmente între spiritualitate şi intelect sau între spiritualitate şi religie.De-a lungul vremii, mai ales această „ cacofonie cosmică ” numită Biserica Catolică a avut misionari în

diverse colţuri ale lumii, dar nu numai ea, bine înţeles, scopul fiind doar o acoperire pentru jafuri şi dominare politică, chiar dacă misionarii în sine vor fi fost, măcar unii dintre ei, bine intenţionaţi.

Spiritualitatea este o ştiinţă a Sufletului care urmăreşte desăvîrşirea spirituală a fiinţei umane, **fără să forţeze pe nimeni**, pe cînd Religia este un set de dogme fixe şi moarte în cea mai mare parte, care doar tangenţial oferă îndemnuri spre autodesăvîrşire, scopul principal fiind de a menţine o anume elită sacerdotală la putere.Că aşa stau lucrurile se poate proba, dacă mai este nevoie de probe pentru unii naivi, printre altele, prin punerea în discuţie la modul oficial a comportamentului imoral a unor înalţi clerici şi apoi să se observe reacţia respectivilor, pe de o parte, şi a Bisericii, prin şefii ei, pe de altă parte.

Sau prin cît de mult bine fac aceste biserici oaemnilor nevoiaşi ai lumii, cît ajutor dau ei suferinzilor, în fapte, nu în vorbe ? Dar tema aceasta e prea vastă şi nu intră în subiectul articolului de faţă, ca să nu spun că mai este şi mult prea derizorie !

Spre a nu crea confuzie în mintea unor cititori, precizez că fac distincţie între Biserică, oricare i-ar fi denumirea, şi învăţătura divină care a stat iniţial la baza înfiinţării acelei Biserici. (Dar se ştie că există biserici ale căror fondatori n-au atins cea mai înaltă treaptă de realizare spirituală, ba chiar unii dintre acei fondatori sînt de fapt satanici !). Respectiv fac distincţie între Creştinism cu ambele orientări principale, şi învăţătura lui Iisus Christos care a fost, este şi va fi mereu vie pentru unii aspiranţi spirituali.

Atît cît s-a mai păstrat din învăţătura lui Iisus Christos, este şi va rămîne cel puţin cît va exista această planetă, o învăţătură perenă, mereu vie, din simplul motiv că spiritul celui care a animat acea învăţătură era viu la data răspîndirii ei în lume şi este viu şi acum şi în viitor, dat fiind că întreaga Planetă Albastră este înglobată permanent în aura Sa ! (Dar să decimezi populaţii de milioane de oameni, cum au procedat spaniolii în cele două Americi invocînd numele lui Christos, nu poate fi pentru nici o minte raţională şi de bun simţ numită misiune spirituală, decît dacă eşti frate cu Necuratul şi atunci pentru tine minciuna şi

perversitatea ţin loc de adevăr, aşa cum procedează actuala Elită ocultă malefică !)

Reamintesc că spiritualitatea este o modalitate sau un imbold spre autodesăvîrşire, spre îndumnezeirea fiinţei noastre, cu acordul deplin al neofitului, pe cînd religia s-a impus adeseori cu forţa unor naţiunii străine sau grupuri etnice de altă orientare decît cotropitorii, şi este cel mai adesea un amestec de învăţături divine cu cele umane, ale unor personaje care au avut interese întrutotul străine de uniunea fiinţei individuale cu Dumnezeu Tatăl.

Privite astfel lucrurile, socotesc că este corect a spune că nici construirea templelor sau bisericilor nu are legătură decît tangenţial cu spiritualitatea.Adică eu unul nu aş numi construirea unei biserici un act de spiritualitate, ci doar o acţiune arhitectonică, în incinta căreia se intenţionează realizarea unor acţiuni spirituale.

Mai delicată este însă o altă faţetă a subiectului dezbătut şi aici mi-ar prinde bine ajutorul altor minţi mai luminate sau intuitive decît mintea mea.Anume cum este corect să încadrăm iniţierea unor cursuri cu evidente intenţii spiritualizante, de către fiinţe care nu sînt Eliberate spiritual, ba poate că nici nu şi-au revelat plenar Sinele Divin Atman la data cînd au început predarea acelor cursuri ? În aceste cazuri vorbim de misiune spirituală sau de menire ?

În conformitate cu teza principală a acestui articol, corect ar fi să numim **menire** iniţierea acelor cursuri cu intenţii spiritualizante, fiindcă fiinţele respective nu şi-au transcens Egoul, adică aspectul iluzoriu care le menţine încă în sclavia lui Maya, dar dacă greşesc, rog să fiu corectat.

Pe de altă parte, iniţierea unor cursuri de către o fiinţă care n-a atins încă Eliberarea spirituală ultimă, dar se află sub ghidarea unui Maestru Divin, presupun că ar fi corect s-o încadrez ca misiune spirituală a respectivului Maestru Divin, chiar dacă la modul formal, unul din discipolii săi avansaţi a iniţiat acel curs de shivaism, să zicem, sau de ayurveda, fiind inspirat – cred – de respectivul Maestru Divin şi – cu siguranţă – susţinut acel curs în mod subtil de către Maestru.

Aştept opiiniile voastre pe adresa http, care înseamnă Harul Total al Tatălui să Pogoare prin voi asupra mea spre limpezirea acestor aspecte ! Pînă atunci, să purcedem la concluzii.

Sintetizînd, putem spune că *Rolul* implică acţiuni mai mult sau mai puţin benefice în slujba Egoului, care cel mai adesea ne menţin în sclavia Iluziei cum că nu se află nimic mai presus de simţurile şi mintea noastră.

Menirea implică acţiuni realizate întru trezirea şi purificarea noastră sufletească şi aparţin celor care au **înţeles prin experienţă directă** că aparţinem cu toţii unei comunităţi mai vaste de suflete, ci nu sîntem insuliţe separate de egoism în jungla sălbatică a instinctelor de posesiune şi supravieţuire proprii.

Misiunea implică acţiuni numai şi numai benefice pentru evoluţia spirituală a umanităţii, realizate de Fiinţe umane pe deplin îndumnezeite şi aceasta din simplul motiv că numai astfel de fiinţe pot face întru totul Voia lui Dumnezeu Tatăl, fiind evident pentru orice minte limpede că trăind încă la nivelul Egoului, nu facem decît arareori Voia Celui de Sus.

În final, doresc să fac unele precizări, care cel puţin aparent, nu au legătură cu subiectul acestui articol.Poate ar fi instructiv să ne punem întrebarea, cei dintre noi care ne folosim mintea şi la introspecţie, nu doar la circumspecţie (cum sînt fiinţele închistate şi suspicioase):

Ce anume este al nostru ?... Ce este al meu sau al tău ?

Ce ne aparţine nouă ?...Ce-mi aparţine mie sau ţie ?

Dacă vom analiza atent, vom vedea destul de surprinşi – unii dintre noi – că nu ne aparţin nici casele, nici banii, nici orice alte obiecte materiale.Nu ne aparţin nouă nici iubiţii sau iubitele, copiii sau rudele, pentru că asemeni posesiunilor materiale, nu le putem lua cu noi după ce părăsim această lume definitiv prin aşa zisa moarte.Nici gîndurile noastre, în cea mai mare parte nu ne aparţin, fiind ele inspirate de unii sau alţii, din lumea aceasta sau din alte lumi superioare ori inferioare.După cum cei mai mulţi ştiu deja, doar experienţele ne aparţin, dar aici vreau să fac o precizare care poate fi rodnică şi pentru alţii.

De fapt ceea ce ne aprţine nouă şi numai nouă, sînt REZONANŢELE, doar acestea sînt ALE NOASTRE ! Termenul este puţin cam tehnic şi posibil restrictiv pentru gîndirea unora, însă dacă este înţeles în amploarea sa macrocosmică, atunci deschide perspective uimitoare !

Simţirile sau experienţele noastre pot fi uitate de către partea conştientă a fiinţei noastre, gîndurile se schimbă de la o zi la alta, concepţiile noastre de asemeni suferă schimbări importante, ba chiar radicale în decursul unei singure vieţi, darmite pa parcursul mai multor vieţi, gusturile şi intenţiile noastre suferă aceleaşi transformări imprevizibile, dar ceea ce este al nostru şi numai al nostru, chiar dacă se modifică în timp sub aspect calitativ, sînt REZONANŢELE NOASTRE, oricare le-ar fi orientarea momentană !

Fie că sîntem inconştienţi, cum este cazul celor mai mulţi dintre noi în actuala Epocă Întunecată, fie că abia începem să devenim conştienţi sau unii dintre noi chiar hiperconştienţi, cu toţi avem ca proprietate unică şi nepieritoare propriile rezonanţe care ne conduc, că vrem sau nu vrem, acolo unde meritǎm !

Aşadar care este menirea NOASTRĂ ? La această întrebare, cititorul sau cititoarea inteligentă îşi va răspunde singur(ă) ! Din păcate am cunoscut şi fiinţe care, deşi se află pe o cale spirituală de ani buni, nu-şi pun această întrebare elementară, fie că nu le ajută mintea, fie că au alte priorităţi, cum ar fi cea a unui servici care le stresează în asemenea măsură, încît nu se mai pot gîndi şi la altceva, decît cel mult la un mod superficial.Adică intră în categoria cursanţilor, păşind uneori şi în categoria opozanţilor, într-un fel de dans straniu, asemeni celor care se află cu fundul în două luntre ! Pînă să intre în categoria aspiranţilor, aceste fiinţe au nevoie de înţelegerea directă pe care le-o oferă suferinţa, pentru că deocamdată nici cursurile, nici conferinţele nu le pot lumina mintea, fiindcă despre practică spirituală, nici pomeneală să realizeze altfel decît la curs, fiind ele, cum am spus, prea stresate de servici sau de orice altă situaţie tensionată din viaţa lor !

Acestor fiinţe inconştiente le fac precizarea că orice ar realiza, mai ales tîndăleala sub varii pretexte, ea crează tot **rezonanţe,** reprezintînd singura lor „proprietate personală” care le vor transporta în lumile pe care le merită şi în

experienţele pe care le pot asimila ! Dar, evident, toate se învaţă pe propria piele, ci nu lecturînd astfel de articole, admiţînd în cel mai bun caz că le-ar citi vreodată !

Şi închei spunînd că Rolul, Rostul şi Misiunea spirituală sînt secvenţe de drum din Marea Aventură a SPIRITULUI UNIC TRANSCENDENT care este Creatorul Suprem, ÎN IPOSTAZELE SALE MULTIPLE DE ATOMI SPIRITUALI INDIVIDUALI din cadrul Manifestării Divine !

Glorios final, nu-i aşa ?

(Omul ăsta faţe ţe faţe

Şi ajunge tot la Domnu' în braţe !

- Ce, parcă sînt alte braţe ???)

G l a m o r e n e l e

Dacă s-ar aduna toate trăsăturile pozitive de caracter de la pisicuţe, căţeluşi, iepuraşi, ursuleţi şi răţuşte, ar rezulta o glamorenă.Acest animăluţ de origine extraterestră, care va fi cunoscut de umanitate abia peste cîţiva ani, trăieşte deocamdată în cîteva zone greu accesibile ale planetei noastre, anume în acele locuri de taină pe unde fraţii noştri benefici întru raţiune din Cosmos şi-au construit adăposturi ferite de ochii răuvoitori ai Hlăpăilor, care, aşa cum spuneam altă dată, se constituie într-o Elită Ocultă malefică, fiind instrumentul Necuraţilor pe Pămînt.

Glamorenele au dimensiunea unei pisicuţe, au blăniţă de diferite culori şi o codiţă foarte stufoasă, dar ceea ce nu poate fi transpus în cuvinte este drăgălăşenia lor.Pur şi simplu trebuie văzută o glamorenă pentru a te convinge că sînt animăluţele cele mai frumoase, mai drăgălaşe, mai afectuoase, mai simpatice, mai plăcute, mai inteligente, mai pisi-căţe-iepu-ursu-răţuşcoase minunăţii care vor fi existînd oriunde în Universul cunoscut !

Creatorul Divin s-a întrecut pe sine în crearea acestui animăluţ super-arhi-afectuos ! Dacă unei fiinţe umane i s-ar arăta această splendoare de afectivitate şi drăgălăşenie, şi ar rămîne stană de piatră lîngă el, atunci acel om cu siguranţă face parte din rasa reptilienilor, avînd doar o formă umană, fie dobîndită prin experimente genetice secrete şi necunoscute încă umanităţii, fie că este doar o proiecţie holografică a unei creaturi reptiliforme !

Rolul glamorenelor este cel de a-i pune pe oameni, oricare ar fi proveniența lor - terestră sau extraterestră – în rezonanţă cu Maha-anahata cosmică, respectiv Centru Iubirii Macrocosmice.Trebuie precizat din capul locului că glamorenele parcă întrupează nu doar iubirea Macrocosmică, ci şi delicateţea, gingăşia şi tandreţea pe care toate animăluţele drăgălaşe de pe planeta noastră enumerate la început, le manifestă cu vîrf şi îndesat.

Asta vrea să însemne că nu te-apuci să rupi o glamorenă în două, cum se spune despre pisici, nici să călăreşti glamorena ca pe căţeluşi, nici să o storci ca pe o răţuşcă, aşa cum mai procedează unii copii rîzgîiaţi sau proşti ai rasei umane.Dacă îi faci cel mai mic rău unei glamorene, ea scoate un scîncet atît de sfîşietor, încît este cu putinţă nu doar să te impresioneze pînă la lacrimi, ci chiar să te obsedeze cîteva zile la rînd, producîndu-ţi remuşcări sfîşietoare !

Chiar nu e de glumit cu umorul negru la glamorene ! Ele au răbdare cu fiinţa în preajma căreia trăiesc, îi suportă hachiţele sau fiţele, dar dacă omuleţul care a avut graţia să primească o glamorenă în dar, nu a ştiut să o preţuiască, şi i-a produs repetate suferinţe, cu voie sau fără voie, atunci ele pur şi simplu părăsesc acea fiinţă umană, nefiind ataşate precum căţeluşii de cel care i-a crescut şi hrănit o vreme.

O altă caracteristică a glamorenelor este empatia faţă de prietenul sau prietenii lor umani, deoarece termenul de stăpîn este cu totul impropriu în interacţiunile cu aceste creaturi minunate.Ele par să citească gîndurile oamenilor şi să se conformeze unor dorinţe nerostite ale acestora.De pildă, pot lua o anume poziţie foarte jucăuşă minute în şir, cum ar fi aceea de a sta întinse pe spate cu cele patru lăbuţe răsfirate pe laterală, ca şi cum ar realiza Relaxarea yoghină completă.Mai mult, dacă omul din preajma lor practică yoga sau orice alt tip de gimnastică, atunci glamorenele adoptă acele posturi de o manieră atît de irezistibil de simpatică, încît oricît de leneş ar fi practicantul şi tot ar fi impulsionat să-şi facă exerciţiile yoghine în mod consecvent, pe care unii dintre noi parcă au uitat a le mai realiza altă dată decît la sala de curs!

Din această pricină s-a dedus că sînt inteligente, o inteligenţă a inimii, mai degrabă, decît a minţii, ar spune unii, dar după părerea autorului, aceea este inteligenţa adevărată ! Glamorenele par să ştie intuitiv **că în domeniul sporirii afectivităţii la oameni, prea mult nu este niciodată destul** ! Şi cum oamenii de astăzi, inclusiv povestitorul, sînt anemici în plan afectiv, cu atît mai mult ar fi de dorit glamorenele la casa fiecăruia dintre noi, ceea ce foarte probabil se va realiza în viitor.Pînă atunci însă, pînă să meritǎm acest Dar Divin, tot ce putem face este să vorbim despre ele, poate că dorindu-ne compania lor şi mentalizîndu-le cu cît

mai multă putere, le vom atrage mai repede în această lume sumbră, unde cei mai mulţi dintre noi avem nevoie de astfel de animăluţe neînchipuit de afectuoase şi drăgălaşe !

Datorită rezonanţei lor cu Centrul Iubirii Universale, glamorenele au fost sau vor fi folosite cu deosebire în cazurile disperate ale oamenilor care şi-au pierdut o fiinţă iubită şi sînt devastate de suferinţă, în cazul mamelor care şi-au pierdut copiii sau a copiilor care şi-au pierdut ambii părinţi ori numai unul dintre ei, adică rolul lor terapeutic la nivel psihic este indubitabil cel mai important ! Ba chiar sînt de folos şi în cazul bolilor fizice, aducînd alinare sau vindecare, dar asta numai dacă fiinţa umană în cauză îşi trezeşte realmente puterea de a iubi din ce în ce mai intens, pentru că, aşa cum se ştie, **izvorul tuturor tămăduirilor este Iubirea Divină Totală şi Necondiţionată** !

Se vede treaba că umanitatea nu merită încă Darul iubirii necondiţionate pe care ni-l oferă glamorenele şi, de altfel, atmosfera, atît fizică, precum şi cea subtilă, e mult prea otrăvită în acest veac pentru ca glamorenele să poată supravieţui acum şi aici, pe această planetă lugubră ! Poate că peste doi- trei ani, după ce va fi anihilat răul instituţionalizat de pe Pămînt, prin Graţie Divină, glamorenele ne vor însoţi mai mereu pe cei mai mulţi dintre noi în această Mare Aventură care este Viaţa de pretutindeni înspre Glorificarea ei supremă în Absolutul Divin !

Un fluture pe flaut

Să mă văd pe mine însumi copil la şapte sau mai bine la nouă ani mergînd printr-un lan de grîu care aproape îmi ajunge pînă la bărbie, ţinîndu-l de mînă pe cel care în viaţa aceasta îmi este Maestru , iar atunci în viitor va juca acelaşi rol de ghid spiritual pentru mine, şi nu doar pentru mine.Să mă văd pe mine însumi copil uimit nu doar de imensitatea Cerului şi a Pămîntului, ci şi de imensa cunoaştere a celui care mă ţine de mînă şi mă conduce printr-un lan de grîu spre o destinaţie necunoscută mie.Să mă aud pe mine însumi punînd întrebări copilăreşti celui care îmi este şi tată şi mamă şi lumină călăuzitoare şi braţ puternic de sprijin cînd paşii mei şovăielnici mai calcă pe de lături ori se împiedică de nevăzutele denivelări ale drumului.Să simt în palma mea de copil de şapte sau mai bine de nouă ani, palma puternică a celui căruia nici eu nu voi şti atunci de ce voi tot simţi imboldul să-i cuprind picioarele cu o îmbrăţişare de copil care se abandonează cu încredere deplină călăuzitorului său.

Călătoria aceea înspre o ţintă misterioasă poate că a fost cu mult mai scurtă decît a reţinut-o memoria mea viitoare de copil, pentru că s-au petrecut atît de multe lucruri importante pentru mine, deşi mărunte pentru oricine altcineva, cum ar fi acela de a dormi într-o şură de paie alături de mentorul meu drag şi mult iubit.Sau faptul de a mă lua în spate pe porţiunile mai dificile ale urcuşului prin locuri pe unde eu unul, cu mintea mea de copil, n-aş fi crezut că este vreun drum practicabil.Sau căţăratul prin copacii roditori pentru culegerea unor fructe care de care mai gustoase şi necunoscute mie.

Şi să observ cu o uimire din ce în ce mai intensă un simţămînt profund de protecţie atoate-iubitoare ori de cîte ori mă apropiam de maestrul meu drag, iubire protectoare pe care n-o mai percepeam dacă mă îndepărtam de el mai mult de trei-patru paşi.Drept pentru care, spre a verifica justeţea acelei simţiri, ba mă îndepărtam, ba mă apropiam de el, iar el ştia de ce fac sau voi face ceea ce voi face şi zîmbea - va zîmbi îngăduitor, mai mult din sclipirea ochilor decît din colţul buzelor.

Deşi pe atunci voi fi doar un copil de şapte sau mai bine de nouă ani, voi fi avînd un spirit de observaţie la fel de, dacă nu cumva cu mult mai dezvoltat decît cel din actuala viaţă, desigur în urma exersării acestui spirit în actuala încarnare.De aceea cititorul nu trebuie să fie mirat de acel spirit de observaţie al unui copil de doar nouă ani, fiindcă explicaţia nu rezidă doar în dobîndirea unei aptitudini mai de mult cultivate, cît în importanţa fiecărui gest şi a fiecărui cuvînt pe care Maestrul mi-l împărtăşea, dar nu exclud nici posibilitatea ca tocmai el să-mi înlesnească această acuitate perceptivă în moduri misterioase de care numai fiinţele pe deplin îndumnezeite sînt capabile.

Să ştim cu o credinţă indubitabilă că totul este important pentru noi, chiar dacă nu ştim de ce, iată o afirmaţie pe care nu mai simţim nevoia s-o argumentăm.

Este ca acum, în această viaţă plină de nefericire şi frustrare pentru mine, ca acum cînd îmi întîlnesc iubita pe care cu o uimire tot mai mai mare simt că o iubesc, deşi îmi pare că nu sîntem nicicum făcuţi unul pentru altul, adică ne împăcăm precum şoarecele cu pisica…deci să simt cum fiecare părticică a trupului ei are o mare importanţă pentru mine, ba chiar o misterioasă fascinaţie, deşi nu sînt cîtuşi de puţin capabil să explic în cuvinte în ce constă acea importanţă !

Numai că atunci, poate pentru că voi fi fiind doar un copil foarte impresionabil, toate cele din jurul meu, şi mai cu seamă gesturile şi cuvintele, ba chiar şi tăcerile Maestrului meu mult iubit vor fi avînd o importanţă covîrşitoare pentru mine.Să nu mi se ceară să spun de ce, pentru că nici eu nu ştiu de ce va fi aşa şi nu altfel.

Dar pentru cititorul vremurilor noastre a pune în cuvinte inefabilul, este ca şi cum ai vrea să asculţi cu urechile corpului fizic muzica pe care un înger o prefiră la o harfă de lumină.

Cînd în cele din urmă vom fi ajuns la destinaţie, dacă aceea va fi fost destinaţia, Maestrul mă va lăsa / m-a lăsat într-un fel de colibă de paie şi mi-a cerut să intru în meditaţie pînă se întoarce el.Mi-a spus să nu-mi fac griji de hrană, pentru că cineva îmi va aduce mereu mîncarea atunci cînd îmi va fi foame şi tot ce trebuia să fac eu era să meditez în modul în care îmi indicase déjà pe drum.Ca variaţiune, îmi lăsa şi o carte, pe care tot el mă învăţase să o citesc, dar important, cel mai

important era să-mi realizez meditaţia zilnic, de dimineaţa pînă la apusul soarelui, cu o pauză sau două necesară pentru nevoile trupului.

Că nu departe de acea colibă se afla o pădure misterioasă, iar într-un plan ceva mai depărtat se vedeau ceva ce mai tîrziu am aflat că erau munţi, poate că nu are prea mare importanţă pentru cititor, ci doar pentru mine cel din viitor.Pentru că muntii aceea mi se pare că i-am văzut într-un vis recent, dar deşi nici acest aspect nu are importanţă pentru cititor, îi menţionez dintr-un motiv care într-adevăr are importanţă pentru oricine înţelege ceea ce vreau să spun.Anume că munţii aceia despărţeau două tărîmuri nu spaţiale, ci temporale ! Altfel spus, munţii aceia separau o stare de spirit prezentă, de una viitoare, despre care în prezent nu pot da alte detalii în afară de ineditul situaţiei.

Noi, oamenii actuali, credem că fiecare dintre noi ne trăim viaţa aşa cum ne place sau cum sîntem obligaţi de trecutele noastre fapte bune ori rele, dar poate că situaţia este exact pe dos, adică viaţa ne trăieşte pe noi în moduri nu doar unice, ci indescriptibile sau care abia pot fi sugerate printr-o imagine plastică diafană, cum ar aceea a unui fluture pe un flaut, al cărui vers tăcut este pauza dintre două gînduri, dintre două cuvinte sau, şi mai bine, dintre două suspine !

Inconsecvenţa

Nehotărîrea, inconstanţa, inconsecvenţa definesc aproximativ aceeaşi stare de lipsă a fermităţii în ducerea la bun sfîrşit a unei intenţii sau acţiuni.Dacă fermitatea impune continuitatea unei singure alegeri sau opţiuni ce trebuie respectată pînă la obţinearea rezultatelor scontate, inconsecvenţa îşi motivează oscilaţia la nivel subconştient prin iluzia unei palete mai largi de alegeri, de preferinţe, pe care nehotărîtul ar vrea să le urmeze.Este iluzia diversităţii şi a divertismentului, în raport cu monocromia unei singure direcţii.

Poate că nu toate drumurile duc la ţintă şi mai e posibil ca mulţi dintre inconsecvenţi să nu deţină un discernămînt tocmai suficient pentru a face alegeri corecte din perspectiva evoluţiei spirituale proprii. Or mai fi fiind şi alte cauze ale inconsecvenţei, mult mai multe decît pot fi intuite de mintea obişnuită a celui care îşi bate capul cu atare limitare, dar ceea ce mi se pare mie a fi necesar este să înţelegem cît mai profund de ce noi cei care ne confruntăm cu această situaţie, încă nu reuşim să fim consecvenţi în hotărîrile luate.

Pre cîte văd eu cu ochii mei aproape orbi, bîjbîind prin întunericul ignoranţei şi limitărilor mele, inconsecvenţa are drept cauză profundă unele tendinţe inferioare, grosiere, care se cer exprimate, manifestate şi implinite.Acum îmi este ceva mai clar de ce mai multe existenţe la rînd am tot refuzat să evoluez spiritual, ba chiar şi în actuala încarnare manifestam mai multă rezistenţă la urcuş, decît avînt compensatoriu.

Văzînd, de pildă, dorinţa de a fi împlinit afectiv şi amoros de fiinţa pe care o iubesc, constat cu stupoare încăpăţinarea cu care tot insist să relizez acest deziderat, în pofida refuzului aproape la fel de încăpăţinat al fiinţei iubite de a-mi satisface dorinţele de împlinire afectivă şi erotică.Este o încăpăţinare care pe mine mă lasă *bujbe*, ca să folosesc un franţuzism drag inimii cuiva drag !

Acesta a fost doar un exemplu, însă există foarte multe dorinţe inferioare care ne trag în toate părţile, care de care mai presante sau obsesive.Unii dintre noi iau hotărîri pentru a-şi depăşi aceste impulsuri grosiere, însă după nu prea mult timp

renunţă la aplicarea acelor hotărîri din varii motive.Parcă am vrea şi parcă n-am vrea să scăpăm de acele limitări sau dorinţe inferioare.

Doamna Învăţătoare spune că inconsecvenţa este o dizarmonie de tip yin pe Centrul sexual, iar calitatea polar opusă – fermitatea – se manifestă pe Centrul Volitiv (manipura), fiind un atribut solar.S-ar părea că aceasta este şi cheia pentru eliminarea inconsecvenţelor, adică dinamizarea şi armonizarea lui manipura chakra, pentru cei care practică yoga.Pentru ceilalţi care ar fi eventual interesaţi, există şi alte metode exoterice de eliminare a acestei dizarmonii, *dacă se vrea neapărat* aceasta ! Cel mai greu însă pentru inconsecvenţi este să vrea să fie consecvenţi, că *dacă vor, pot reuşi* !

O sclipire

Doar o imagine din vis a fost suficientă spre a-mi aprinde un sclipici.Era vorba de o femeie care se afla pe capota unei maşini în mers şi nesiguranţa sau vulnerabilitatea acelei poziţii m-a făcut să înţeleg de ce unii sau unele dintre noi au mari probleme în a-şi controla comportamentul în situaţii stresante.

Precum se ştie, mintea este cea care ne conduce în lumea fizică, iar visele în care ne visăm conducînd un vehicol oarecare, arată pe de o parte viteza cu care ne deplasăm sub aspectul evoluţiei spirituale, şi pe de altă parte, indică *modul cum ne conducem* destinul.

Femeia de pe capota maşinii aflată în mers îmi pare că simbolizează în acest caz egoul al cărui instrument principal este mintea, ego plasat în faţă, prea în faţă şi într-o poziţie extrem de expusă pericolelor de tot felul, începînd cu cele mai puţin periculoase, care sînt denivelările drumurilor şi terminînd cu cele realmente periculoase, ca gropile, stîlpii, barierele sau oricare ar fi natura acelor obstacole.

Aşa se face că la cea mai mică denivelare, respectiv la cea mai mică vorbă care nu ne place ori doar ni se pare nouă că este altfel decît am vrea să fie, egoul nostru sare în sus, la unii sau unele mai sus, la altele mai anapoda, adică lateral, precum cutremurul din Chile, despre care se spune că a deplasat Terra cu niscai centimetri de pe axa sa.Dacă la acele presupuse cauze exterioare se mai adaugă şi filtrele minţilor noastre care de care mai îmbîcsite de prejudecăţi ori deformări inerente epocii întunecate în care trăim, atunci nu e de mirare – deşi tot nu mai terminăm a ne mira foarte tare ! – de ce unii sau unele dintre noi îşi pierd controlul într-o asemenea măsură, încît devin isterici sau isterice de-a dreptul (că *de-a stîngul* e partea receptivă) !

Prin filtre sau deformări ale minţiilor noastre subînţeleg în acest context acel *mi s-a părut* că ai spus, *mi s-a părut* că ai gîndit, *mi s-a părut* că ai intenţionat să faci una sau alta...Datorită impurităţii minţilor noastre, cei mai mulţi dintre noi îi suspectează pe ceilalţi de defectele de care noi înşine nu prea sîntem conştienţi, de intenţii nu prea curate care ne aparţin mai mult nouă, decît celorlalţi şi aşa se face că avem vedenii sau auzenii.Aşa se face că unii sau unele dintre noi literlamente

delirează pe swadhisthana, adică nu-şi mai controlează imaginaţia specifică acestui centru subtil de forţă, numit centrul sexual.

Că fiinţele care preferă capota maşinii în mers ştiu că trebuie să ocupe locul de lîngă volan este o banalitate mult prea banală spre a mai trebui spusă mai mult decît o singură dată, respectiv să nu se mai lase controlate de stările inferioare sau fiţele nenumărate ale egoului lor multiplu, pentru simplul motiv că ele vor suferi şocurile destinului la cele mai mici hurducături şi apoi cei apropiaţi lor, fie că e vorba de rude sau prieteni, fiindcă genul acesta de fiinţe îşi descarcă stările proaste asupra primului venit, cunoscut lor, cel mai adesea, şi asta chiar dacă fiinţele respective se află pe o cale spirituală autentică şi ştiu deja suficiente modalităţi de transmutare şi sublimare a energiilor inferioare, dar din lene sau comoditate nu pun în practică cele ştiute.

Exasperarea celor care au de a face mai mereu cu astfel de fiinţe dizarmonioase le poate duce pe ele însele la pierderea controlului şi chiar dacă este o consecinţă karmică şi un test totodată, nu e mai puţin adevărat că unora dintre noi ni se face lehamite de astfel de dezastre comportamentale.Ce este de făcut, mai ales că unele persoane ating sau chiar depăşesc bariera bolilor psiho-mentale, e o chestiune pe care o rezolvă fiecare cum poate şi cît poate, fiindcă nu mă încumet să dau sfaturi altora, mai ales întrucît eu însumi n-am rezolvat încă acest gen de interacţiune toxică.

Semnalez totuşi această situaţie ciudată, recomandînd celor care n-au făcut-o încă, să asculte conferinţa despre *Focul subtil*, şi să fie foarte atenţi de la minutul 65 pînă la 85 a celei de a doua părţi a conferinţei, în care ni se explică de ce trebuie să evităm mai cu seamă relaţiile amoroase cu astfel de fiinţe care îşi conduc destinul de pe capota maşinii !

Partea cea mai neplăcută a tuturor situaţiilor neplăcute este că taman fiinţele care au stringent nevoie să pună în aplicare ceea ce li s-a spus de nenumărate ori să practice în beneficiul lor, fie nu citesc astfel de mesaje, fie le citesc pe sărite, superficial, şi apoi continuă cu acelaşi tip de comportament aberant sau nerodnic pentru propria evoluţie spirituală.

Pînă într-o zi ...

Un vis interesant

Se făcea că zburam deasupra unui parc sau pieţe, cu intenţia de a mă înălţa peste clădirile cu arhitectură tipic americană, unele mai înalte, altele mai joase, fiecare dintre ele reprezentînd un domeniu lumesc - cum ar fi Tribunalul, Şcoala, Firme şi altele.Cred că am depăşit în zbor una dintre ele, apoi am planat uşor pînă aproape de nivelul solului.Un pieton însoţit de o femeie, care părea să mă cunoască, mi-a spus că nu e recomandabil să zbor în văzul lumii, gestul meu putînd fi interpretat ca o sfidare la adresa autorităţilor.

Era ora amurgului şi după acea atenţionare am observat într-adevăr mai mulţi poliţari care mă urmăreau.Pe moment am crezut că dacă îmi continui zborul şi mă înalţ tot mai mult, ei nu mă vor putea prinde, însă am ales altă strategie, anume de a mă tupila la pămînt în speranţa de a trece neobservat odată cu lăsarea întunericului care venise deja.Asta şi pentru că, dacă aş fi continuat să zbor, la un moment n-aş fi avut suficientă energie să mă menţin la o înălţime prea mare un timp suficient de lung, pînă scăpam de toţi urmăritorii, ceea ce ştiam din experienţele dobîndite cu alte prilejuri.

Am fost totuşi descoperit de un poliţar, dar nu-l vedeam fiindcă ţineam faţa lipită de pămînt, şi acela m-a întrebat dacă îmi dăduse cineva bani pentru a îmbrăca acel echipament de zbor ? Se sugera cum că nu eu eram cel urmărit, ceea ce mi-a dat o idee bună de scăpare, şi eliberîndu-mă de acel echipament de zbor dintr-o singură mişcare, am sărit gardul, apoi am tot mituit pe cîte un copil să mă ascundă după un garduţ care a revenit la loc după trecerea mea, şi după tot felul de alte şi alte trape, care de care mai ingenioase.

Din acest moment a urmat partea cea mai interesantă a visului, însă şi cea mai greu de reţinut.Adolescentul din vis care eram deţinea o cunoaştere lumească incredibil de vastă şi precisă despre toate categoriile reprezentative de oameni, despre modul lor de a fi şi a gîndi, despre comportamentul lor tipic, ceea ce făcea aproape imposibil ca acel adolescent să fie păcălit sau prins în vreo capcană.

Cam în acest moment m-am trezit şi am rememorat visul, căutîndu-i înţelesurile tainice.Dacă interpretarea mea este corectă, n-am cum să fiu sigur, dar voi

împărtăşi ceea ce mi s-a părut a înţelege.Clădirile din vis simbolizau puterea lumească pe care cei ca mine, aflaţi pe o cale spirituală autentică, o transcend; altfel spus ne ridicăm deasupra acestei puteri prin aceea că nu putem fi constrînşi să ne limităm la şabloanele mentale impuse de autoritatea lumească prin mass-media, învăţământ şi toate celelalte modalităţi de manipulare arhicunoscute.Precum se ştie, elita ocultă malefică a acestei planete a impus o anume viziune despre lume şi univers în ultimul secol, care tinde să se globalizeze.Nu intru în detalii, pentru că această temă este destul de bine cunoscută, dar precizez şi subliniez totodată că această viziune este extrem de simplistă, ba chiar puerilă, avînd mai degrabă rolul unui văl care ne împiedică pe cei mai mulţi dintre noi să vedem Realitatea aşa cum este ea în realitate !

Adolescentul din vis este nu doar prototipul, ci chiar arhetipul - dacă îmi este permisă extinderea cumva forţată a acestui termen – nativului din zodia Gemenilor; arhetipul în starea lui cea mai pură ori pe deplin manifestată prin cunoaşterea lumească extrem de precisă, de vastă şi chiar profundă la acest nivel; deşi este o cunoaştere doar pe orizontală, ea pare a fi necesară în drumul nostru spre etape din ce în ce mai profunde de autoperfecţionare.Ştiu desigur că arhetipurile aparţin Sufletului cel Viu, pe cînd Tipologiile astrale descriu personalitatea efemeră a fiecărei zodii în parte.

Trebuie totuşi să precizez că trezirea din vis e posibil să fi împiedicat aprofundarea acestuia, în sensul că acea cunoaştere lumească foarte vastă şi precisă ar fi putut fi urmată şi de o cunoaştere metafizică la fel de vastă, dacă nu m-aş fi trezit sau dacă aş fi reuşit să-mi amintesc partea uitată a visului.Probabil însă că în acest caz mi s-a exemplificat doar tipologia Gemenilor ajunsă la apogeu sau asimilarea desăvîrşită a acesteia în straturile profunde ale sufletului meu.

Copii din vis care îmi tot ofereau ascunzători care de care mai ingenioase ar putea fi simbolul unei stări de candoare şi puritate, care dacă este accesată permanent, ne fereşte de orice pericol, de orice rău exterior nouă, fiind o stare invulnerabilă.Poliţarii reprezintă evident nu doar autoritatea lumească, ci şi puterea coercitivă, adică aceea putere care ne constrînge să ne supunem unor reguli, multor reguli care de care mai limitative, înnrobitoare, alienante pentru sufletele noastre, nepermiţîndu-ne să ne cunoaştem şi apoi să ne trezim Sufletul cel Viu, care este etapa sine qua non pentru revelarea naturii noastre divine ultime din adîncul cel

mai adînc al fiinţelor noastre.Sigur că acele reguli care vin din exterior aparent, aparţin de fapt interiorului sau minţilor noastre care de care mai limitate.

Există două trăsături ale adolescentului din visul meu care sînt- alături de cunoaşterea foarte vastă şi precisă – definitorii : adaptabilitatea şi detaşarea exemplare.Eu cel din vis mă adaptam cu uşurinţă în orice condiţii, complet detaşat de orice stare de lucruri aş fi lăsat în urmă.Casa mea era oriunde şi nicăieri, pentru că oriunde mă simţeam ca acasă şi nicăieri nu rămîneam prea mult timp să mă ataşez de acel loc.O asemenea detaşare fenomenală îmi este foarte necesară în realitatea lumii fizice terestre actuale şi e posibil ca aceste calităţi să le pun în aplicare curînd de vreme ce pare că le deţin oricum la nivel subconştient !

Am adormit din nou şi visul a continuat la fel de interesant, numai că la trezire mi-am amintit doar finalul, în care m-am ascuns de alţi urmăritori sub o copertină parcă, undeva unde era lăcaşul unei creaturi imprecise, pe care în vis am numit-o tigru, şi n-am fugit de acea creatură, ci m-am luptat cu ea pînă cînd ea a devenit tigru-OM !

Precum se poate vedea cu ochiul liber, mai am încă unele aspecte inferioare care trebuie alchimizate, ceea ce trebuie să recunosc că este o concluzie sau o morală mult prea insipidă faţă de desfăşurarea extrem de captivantă, interesantă şi inedită a visului în sine !

Dar poate că aceasta este doar „traducerea” simplistă a minţii, visul impregnîndu-mi subconştientul cu multitudinea fascinantă a multiplelor sale faţete pe care le voi accesa cîndva, cînd va fi necesar, adică atunci cînd voi avea acces conştient la nivele tot mai profunde ale fiinţei mele misterioase.

COPILUL SOARELUI

Bărbatul zări copilul doar cînd ajunse foarte aproape de el. Primul impuls a fost să treacă mai departe, al doilea l-a ţintuit pe loc. Copilul părea abandonat sau pierdut nu de multă vreme, fiindcă nu dădea semne de nelinişte. Se afla pe un drum de ţară, între două cîmpuri abia semănate, iar în jur nici ţipenie de om cît vedeai cu ochii.

S-a întrebat cum de nu-l observase mai devreme şi aproape imediat a înţeles că fusese prea absorbit de grija zilei de mîine. Copilul să fi avut poate vreo trei anişori, era îngrijit îmbrăcat şi uimitor de frumos. Bărbatul depăşise patruzeci de ani, fiindcă părul, cît şi barba nerasă începuseră să-i albească, iar hainele lui nu erau nici pe departe atît de curate ca ale copilului. Se oprise la cîţiva paşi după ce trecuse de copil şi îi trebui ceva timp pînă se hotărî să-şi întoarcă faţa spre el. Era un bărbat extrem de mental, cu reacţii cam întîrziate. Nu înţelegea cum putea fi pierdut sau abandonat un copil atît de frumos, departe de orice aşezare omenească. Nu înţelegea de ce un copil atît de mic, nu numai că avea hăinuţele foarte curate, semn că nu se vînzolise deloc, aşa cam fac toţi cei de vîrsta lui, şi nici nu plînsese de dorul părinţilor lui, ba stătea foarte liniştit pe marginea drumeagului. Mai apoi, nu reacţionase nicidecum la trecerea sa, ci avînd capul uşor aplecat într-o parte, făcea semne de neînţeles cu un beţişor în colbul drumului. Bărbatul îl privi o vreme, analizînd inconvenientele situaţiei.

Se hotărî să-l ia cu sine şi să-l lase în grija primei femei întîlnite în cale, care ar fi fost dispusă să-l accepte. Tot privindu-l, realiză că parcă i se opriseră gîndurile. Mai sesiză că un fel de pace interioară pusese stăpînire pe sufletul şi mintea sa, preocupate pînă atunci în mod intens de grija unde îşi va petrece noaptea, ce va mînca şi cînd anume. Nu observase alte amănunte încă sau nu devenise conştient de ele. În visele lui nocturne, copiii prevesteau necazuri mai mari sau mai mici, în funcţie de vîrsta lor şi cu cît erau mai mici, cu atît necazurile erau mai mari, fapt deseori confirmat, deşi nu întotdeauna, dar copilul acesta era atît de frumos, încît părea greu de crezut că va avea neplăceri din pricina lui.

- Vreau să te joci cu mine, spuse copilul cu o dicţie impecabilă.

Ca şi cum nu i-ar fi fost nici foame, nici sete. Ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie şi nici urmă de vreo grijă oarecare.

- Nu pot, răspunse bărbatul. Am treabă.

- Acum nu plouă, spuse copilul fară să-l privească, ci continuînd să facă semne de neînţeles în ţărînă. Acum nu ninge, adăugă el. Hai să ne jucăm !

Bărbatul simţi stupiditatea răspunsului său doar după ce se auzi vorbind:

- Mă grăbesc tare... Trebuie să fac rost de parale... Am neapărat nevoie de parale...

Ca şi cum copilul ar fi trebuit să ştie toate acestea !... Sau ca şi cum posibilitatea găsirii lor s-ar fi aflat în imediata apropiere sau măcar promisiunea de-a -i primi de undeva, de oriunde, l-ar fi obligat să alerge, dar nu era cazul.

Urmă un moment de tăcere. Un moment mai lung de tăcere. Parcă să se disculpe, bărbatul adăugă:

- E deja tîrziu... E trecut de amiază şi cine ştie cînd voi găsi o casă primitoare, barem să ne odihnim trupurile, fiindcă la sărăcia oamenilor de azi, puţine speranţe mai sînt să capeţi şi de mîncare... Eu zic că mai bine ar fi să mergem repede şi degrabă.

Ridicînd privirea spre el, bărbatul avu senzaţia că ochii copilului exprimau lumina clară a înţelegerii şi nu numai a înţelegerii, ci şi a empatizării depline cu frămîntările lui. Surpriza cea mare însă urmă abia după aceea. Luînd copilul în braţe, a fost izbit de intensa puritate pe care o iradia acesta. Era o puritate atît de copleşitoare şi profundă şi, sînt nevoit să repet, atît de intensă, încît avu certitudinea absolută că din acea clipă nu l-ar abandona sub nici un motiv, oricare ar fi fost obstacolele ce i-ar fi apărut în cale. L-ar fi ţinut la piept o veşnicie, fiindcă nu se mai sătura de acea uluitoare puritate, dar mintea lui, tot mintea lui stupidă, găsi un motiv să-l lase jos:

- Trebuie să ne grăbim repede-repede, dacă nu vrem să ne prindă noaptea prin pustietăţile astea...

Acum realiză că îndepărtarea copilului de sine, fie şi doar la cîteva palme distanţă, ducea la lipsa perceperii acelei fenomenale purităţi trăite anterior. Mai observă un fapt care-i produse o incredibil de mare plăcere. Cînd îl luase în braţe, copilul nu numai că nu i se împotrivise cîtuşi de puţin, cum se aşteptase, ba i se dăruise cu toată fiinţa sa, în toată plenitudinea nevinovăţiei şi abandonului şi a încrederii depline, de dincolo de motivaţii şi în afara lumii acesteia.

- Acum vrei să ne jucăm ? întrebă copilul, iar vocea sa era plină de o tainică şi irezistibilă chemare.

- Nu pot, zise bărbatul. Trebuie să ne grăbim.

- Ce încăpăţînat eşti ! observă copilul, fară reproş, ci cu o candoare dezarmantă.

Şocat de maturitatea ce se vădea lesne în spatele cuvintelor lui, bărbatul îşi desprinse involuntar mîna de a copilului. Cîteva clipe nu ştiu ce să răspundă, apoi găsi o scuză întrutotul întemeiată după credinţa sa, care avea drept scop să preîntîmpine orice insistenţă ulterioară în direcţia respectivă.

- Nu ştiu să mă joc...

Copilul făcuse doi-trei paşi în sensul iniţial de înaintare, aflîndu-se cu spatele cînd rosti pe un ton plin de voie bună:

- Am să te învăţ, dacă vrei...

Şi parcă mirarea omului n-avea să se sfîrşească în decursul acelei zile, nici a acelei săptămîni şi poate nici în decursul acelui an, într-atît îi amuţise limba. Îl urmă pe copil, care se oprise doar puţin, pentru a-şi continua mersul sigur pe sine, fără nici cea mai mică ezitare sau clătinare, un mers perfect natural şi firesc, ca de altfel tot ce făcea sau spunea, pentru ca, puţin mai tîrziu, să-i arate printr-un gest ai mînuţei întinsă lateral, ceva aflat în iarba de la marginea drumului. Într-adevăr, acolo, într-o adîncitură nu prea mare a terenului, se aflau, parcă dinadins aşezate, cîteva mere galbene, exact din

acelea care-i plăceau lui cel mai mult, nu numai curate, ci şi intacte, în sensul că nu aveau nici o urmă vizibilă de stricăciune.

Chiar înainte de-a le număra efectiv - i-ar fi plăcut să fie un număr fără soţ -ştiu intuitiv că erau şapte şi numărătoarea i-o confirmă. Îi dărui unul copilului, în timp ce se grăbi să muşte din al doilea, iar pe celelalte le puse în buzunarele hainei. Dacă şi-ar fi putut vedea chipul în acele clipe, el însuşi pe sine însuşi s-ar fi îmbrăţişat cu mult entuziasm.

Părea incredibil ca un rod al pământuiui să aibă un gust atît de dulce, de savuros şi hrănitor totdată, ca acel măr. Chipul său, cel mai adesea prea serios, încruntat sau frămîntat de nenumărate gînduri, exprima acum încîntarea neaşteptată, ba chiar surpriza. De parcă mirarea n-avea să se sfîrşească în decursul acelei zile, simţi cum orice grijă, orice teamă dispare treptat, locul acestora fiind luat de o siguranţă de sine care îi pătrundea pînă în cel mai obscur ungher al fiinţei sale şi doar în treacăt îşi spuse că dacă ar trăi permanent acel sentiment, niciodată nu i-ar mai fi teamă de sărăcie sau de boală. În această stare nu putea înţelege cum de se lăsase pradă temerilor şi îndoielilor de atîtea ori în trecut, ba mai mult, omul care trăise acele spaime cu siguranţă nu era el însuşi.

Deschise ochii nu numai pentru că vocea copilului îl obliga cumva la aceasta, ci şi pentru a vedea cum percepe realitatea înconjurătoare cu acel simţământ deosebit în suflet.

- Mie nu mi-e foame, spuse copilul şi mînuţa lui, oferindu-i cu gingăşie mărul, părea să fi stat de multă vreme întinsă, cu o uimitoare şi neobosită răbdare.

Omul puse şi acel măr în buzunar pentru că nu exista - şi o simţi cu o certitudine indubitabilă - nici o posibilitate de a se împotrivi ofertei. Pe al său îl mîncase deja cu o grabă ce denota că mai toate acţiunile sale le realiza astfel, puţin din teama de a nu le scăpa printre degete, puţin din lăcomia celui care rareori cunoscuse satisfacţia dorinţei împlinite. Conştientizarea acestei grabe şi a lăcomiei, îl făcu să se simtă stînjenit, fiindcă se înroşi vizibil.

- Mi-a fost tare foame, spuse el.

Apoi, după ce rămase puţin pe gînduri, adăugă:

- Ce curios !... Acum nu-mi mai este foame... Am mîncat un singur măr, dar nu-mi mai este foame... Ce curios !...

Nu înţelegea cum de este posibil aşa ceva, el care în mod obişnuit abia se sătura cu două-trei porţii la o singură masă, atunci cînd avea ce să mănînce.

- Acum hai să mergem ! spuse copilul.

Măi să fie ! Bărbatul se obişnuise să creadă că evenimentele trebuie să urmeze un anumit curs liniar, logic, dar copilul acesta era total imprevizibil ! Îl aşeză pe umeri - şi se dovedi a fi mult mai uşor decît se aşteptase, aproape fără nici o greutate, s-ar putea spune - şi porni la drum într-o plăcută linişte interioară.

- Acum vrei să ne jucăm ? întrebă copilul la o vreme.

- De-a ce vrei să ne jucăm ? răspunse bărbatul, gata de această dată să-i facă pe plac.

- Acum eu sînt tatăl şi tu eşti copilul. Tatăl iubeşte copilul şi copilul îl

ascultă pe tatăl, fiindcă ştie că e bun şi drept... Iată, îţi cer să dai deoparte pietrele acelea din drumul tău...

- Pot să păşesc peste ele, zise omul, căruia i se părea fără sens dorinţa celuilalt.

- În urma noastră vin copii mai mici ca mine, care obosesc să tot sară peste bolovani... De fapt, lor nu le plac deloc bolovanii **tăi.**..

- Dar nu sînt bolovanii mei ! se revoltă omul, fără să fi înţeles sensul profund al îndemnului.

Totuşi, îi dădu deoparte cu vîrful piciorului şi mulţumi în gînd Celui de Sus că nu erau prea mulţi, cel puţin nu pe porţiunea aceea de drum.

- Acum cîntă-mi ceva, te rog, îi ceru copilul.

- Ceee?!...

- Nu te preface că n-auzi... Te rog cîntă-mi ceva despre bucurie.

- Ce fel de bucurie ?

- Care vrei tu.

După un moment de chibzuială, bărbatul zise:

- Pot să te întreb ceva ?

- Da.

- Nici trei ani nu pari a avea, atunci cum de vorbeşti atît de clar, de matur ?

Ca şi cum copilul n-ar fi înţeles întrebarea, răspunse ceva ce părea doar o repetiţie:

- Acum eu sînt tatăl şi tu eşti copilul. Copilul ascultă pe tatăl lui pentru că e bun şi drept şi tatăl iubeşte copilul pentru că e ascultător şi cuminte.

- Nu înţeleg nimic...

- Ascultă mai întîi... Vreau să înveţi cum să te joci...

- La ce mi-ar folosi să învăţ cum să mă joc, cînd eu n-am nici de unele ?... Nici casă, nici femeie, nici bani !...

- Ascultă, ascultă !... repetă copilul şi mînuţa lui îi mîngîie protector fruntea şi părul. **Nu scapi de lipsuri dacă te frămînţi mereu din pricina lor** !

Trebuie că mirarea n-avea să se sfîrşească în acea zi, posibil nici în următoarele şi dacă ar fi fost mai atent la impactul clipei prezente, poate n-avea să se sfîrşească niciodată. Bărbatul acela de peste patruzeci de ani în căutarea unei fericiri iluzorii se opri, aşeză copilul pe pămînt dinaintea sa şi privindu-l îndelung, întrebă plin de uimire:

- Cine eşti tu ?

- Ai uitat că ne jucăm acum ?... Eu sînt tatăl şi tu eşti copilul... Ce mai vrei ?

- Nu mai înţeleg nimic ! răspunse el. Nu înţeleg cum de un copil atît de mic poate fi atît de înţelept, atît de curat, atît de blînd, atît de răbdător ! Oare nu visez ?

- Totul este un vis, spuse copilul. Doar că unele vise sînt mai frumoase decît altele, iar unii visători mai curaţi ca alţii.

- Copile, tu nu eşti de pe lumea asta ! exclamă omul, un pic prea intempestiv şi nici măcar el nu înţelegea întrutotul semnificaţia afirmaţiei sale.

Interlocutorul, care făcuse un pas înapoi, zise preventiv:

- Ştii. …Să nu te miri daca uneori n-ai sa mă mai vezi în apropierea ta, atunci cînd comportamentul tău se va dovedi a fi prea repezit sau prostesc... Totuşi, mă voi afla mai mereu în preajma ta, chiar dacă ochii tăi orbi nu mă vor vedea şi inima ta împietrită nu mă va simţi.

Bărbatul se grăbi să strîngă copilul la piept cu mult drag, parcă spre a-şi cere iertare pentru neatenţia sa. În mod curios, copilul iradie - drept răspuns - şi mai multă dragoste, încît nu-ţi venea să te desparţi în veci de el.

Auzi şoptindu-i-se la ureche:

- Acum vrei să-mi cînţi despre bucurie ?

Omul aşează din nou copilul pe umeri, simţind imediat cum sentimentul de dragoste se diminuează , fără a se pierde întrutotul. Doar despre tristeţe ştia el să cînte şi cîntă într-un mod atît de tulburător, încît pînă şi copilul păru să suspine.

- Dacă te-ai juca mai des cu mine, atunci ai învăţa să cînţi şi despre bucurie.

- Dacă aş avea timp, dacă aş avea bani ca să-mi pot permite să am timp, dacă...

O vreme merseră în tăcere, iar cînd bărbatul se adînci din nou în obsesiile sale, uitînd cu totul de copil, acesta îi spuse:

- Rîzi !

- De ceee ?! întrebă el mirat şi răspunsul îl auzi clar doar în inima sa:

"Cînd te macină tristeţea ori supărarea, caută neapărat o pricină de rîs !... Poate să-ţi fie greu la început, apoi, dacă vei fi perseverent, vei găsi totdeauna un motiv de rîs în contextul acelei supărări şi nu uita că trebuie să rîzi din toată inima ta, pînă la lacrimi chiar."

- Dar dacă oamenii mă vor socoti nebun ? întrebă omul, iar răspunsul îl auzi şi de această dată la fel de clar în inima sa, deşi nu înţelegea cîtuşi de puţin cum de era posibil aşa ceva: "Părerea lumii contează pentru tine sau propria-ţi fericire ?... Îţi spun că oriunde ai fi şi orice ţi s-ar întîmpla, chiar în iad de vei ajunge, caută să fii

vesel mereu... Aceasta este adevărata fericire pentru tine, nu alta !"

- Şi dacă nu pot să rîd ?

  Copilul îl mîngîie delicat, atît de delicat încît bărbatului doar i se păru.Răspunsul nu veni, aşa că el reformulă întrebarea :

- Dacă mai degrabă îmi vine să plîng ?...Dacă îmi vine să mă dau cu capul de pereţi ?...Dacă nu pot să fac nimic ?...Ce fac atunci ?...

- Dansează !...Aleargă !...Sari pe loc în sus !...Dar nu lăsa întunericul să-ţi umple sufletul !...Nu lăsa grijile să te mănînce !...Ai venit în această lume, în acest loc, în acest timp pentru a învăţa să alegi corect, pentru a învăţa să iubeşti tot ce te înconjoară, pentru a învăţa să te bucuri de ceea ce ai , nu pentru a dispera după ceea ce nu meriţi !...Iar dacă vrei să ai mai mult din cele lumeşti, ai grijă ce spui, ai grijă ce faci, ai grijă ce gîndeşti !...Cu ce măsură dăruieşti, cu aceeaşi măsură primeşti !...Înţelegi tu oare ce ţi se spune ?... Fiecare fiinţă umană primeşte după cît merită ! ...Înţelegi tu oare această lege divină ?

Peste cîmpii coborî seara, apoi răcoarea nopţii. Pe undeva prin ierburi înalte, omul îşi făcu un culcuş potrivit şi adormi împăcat cu sine. Astfel trecu ziua în care bărbatul acela cunoscu mirarea şi uimirea de dincolo de obişnuinţe, de dincolo de aparenţe, de dincolo de cuvinte.

Iertarea lui Irofte

Mă numesc Irofte, domn cu multe pofte. Odată, într-o cîrciumă de joasă frecvenţă, am băut de-a vinarsuri, pînă mi-am pierdut încălţările sau poate mi s-or fi aprins călcîiele după vreo *vahină*, cine mai ştie, că multe buclucuri se mai petrec cînd eşti în marşuri bahice. Am întrebat de unul, de altul, iar în cele din urmă mi s-a spus că le luase unul zis Ştangă, care locuia nu departe de cîrciumioară. Mi-am recuperat *pampucii*, dar fie că omul mă simpatiza, aşa, dintr-o dată, fie că vreunul din amicii lui, sosiţi între timp, mă cunoştea de pe alte meleaguri, am fost invitat să servesc un pahar de vin şi acceptînd eu cu mare tragere de inimă, îndată s-au scobit prin buzunare după ţechini.

De atîta osteneală, am adormit acolo unde mă aflam, în iarbă, pe marginea drumului, la bună vedere. Cînd m-am trezit, amicii lui Ştangă îmi retezau cu foarfecele cîteva laţe rebele şi-mi aşezau pe faţă o mască de carton, aevea unor ochelari, legată la spate cu elastic. Trebuia să speriem pe cineva, parcă, şi să-i halimosim ceva, mi s-a părut a înţelege. Nu mă puteam împotrivi planului fiindcă eram tare mahmur, iar ei să tot fi fost vreo şase-şapte, chiar dacă trei se vădeau a fi doar nişte copii între opt şi unşpe ani. Cum puteam eu să sperii pe cineva, chiar mai slab şi mai jigărit decît cel numit Ştangă (poreclă dată, vezi bine, în batjocoră !), mi-am dat cu presupusul pe drum şi motivul este mai mult decît hilar, este de-a dreptul şi periculos de neaşteptat, anume faptul că eram cel mai urît dintre toţi, nu numai dintre toţi cei pe care-i văzuseră în carne şi oase, ci şi dintre cei văzuţi prin filme sau aiurea, în altă parte. Dar atunci de ce mi se mai pusese masca aceea ridicolă ?, mă întreb acum, fiindcă la acea vreme cine ştie pe unde îmi umblau minţile.

Pe drum aveam chiar entuziasm, dacă făceam fel de fel de piruiete sprinţare. Şi se dovedi că maimuţăreala mea era doar praf de adormit vigilenţa, fiindcă odată ajunşi la destinaţie, cum-necum, mi-am luat zborul. „Ai să mi-o plăteşti scump, Irofte !", m-a ameninţat şeful bandei, zis Ştangă, sesizînd cum dau bir cu fugiţii. Pînă atunci mai crezusem că e doar o farsă nevinovată, însă tonul ameninţării m-a convins de contrariul.

M -au urmărit toată noaptea şi toată ziua şi săptămîna următoare şi întregul an, cu o tenacitate exasperantă, încît îmi vine să cred că asmuţiseră toată lumea

asupra mea. Erau foarte vicleni, erau diabolic de vicleni şi perfizi. Mi-au întins nenumărate capcane care de care mai şirete, deşi unele dintre ele, probabil intenţionat, erau destul de naive, ca şi cum ar fi vrut să mă testeze sub toate aspectele.

De unele curse m-a scăpat norocul, de altele nevinovăţia mea, poate, însă în cele mai multe am căzut şi amarnic am suferit de pe urma prostiei mele. Presupun că nu avuseseră de gînd să mă distrugă fizic întru totul, în orice caz, am ajuns de multe ori la spital cu oase şi coaste rupte, ba şi la nebuni m-am internat o dată, din disperare de cauză că nu ştiam ce să mai fac. S-au folosit chiar şi de singura fată pe care am iubit-o pînă la pierderea oricărei mîndrii bărbăteşti (care nu ştia ce pretexte să mai inventeze ca să nu se mărite cu mine, spunîndu-mi ba că îmi miroase gura, ba că am s-o bat după nuntă, ba să-i cumpăr trăsură cu cai albi şi alte aiureli romanţioase). Mi-am dat seama că e unealta lor cînd mi-a zis că nu se mărită cu mine fiindcă sînt urît şi dacă aceasta ar fi constituit realmente o piedică în unirea tuturor cuplurilor, ar însemna că mai mult de jumătate din bărbaţii lumii ar trebui să emigreze pe o altă planetă !

În sfîrşit, nu e locul să descriu aici toate tribulaţiile acestor urmăriri, care vor fi avut şi momente de respiro, pentru a-mi adormi vigilenţa sau poate doar pentru a mă feri de vreun rapt psihic, căci vorba proverbului : Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului (sau nebunia lui), ci îndreptarea sa.

Urmăririle au durat pînă cînd cel mai mic dintre copiii fostei bande devenise om cu familie la casa lui şi se rotunjise binişor, lăsînd, vai !, falsa impresie că este cea mai inofensivă dintre tîrîtoarele acestei lumi, şi asemănarea cu băieţii veseli ai Odioşilor nu este deloc întîmplătoare, fiindcă după aceleaşi criterii se racolau şi aceia.

M-au prins într-o biserică şi iată cum :

Obosit de atîta hărţuială, am mers la un preot să mă confesez.I-am spus că sînt urmărit tenace, îndelung şi exasperant de o ceată de bandiţi vicleni, perfizi, diabolici chiar, şi i-am descris cîteva din infamiile lor, pe scurt, subliniind faptul că nu mă ştiam vinovat cu nimic sau cel puţin nu atît de grav ca să merit o asemenea persecuţie.

„CE bandiţi, CARE bandiţi , CUM bandiţi ?!… se arătă mirat preotul din cale afară de tare.” Şi DE CE eşti nevinovat…CUM nevinovat ?!…

Urmă o pauză, apoi izbucni : „Nu există nevinovaţi, ci numai nevinovăţie ! Toţi suntem vinovaţi, altfel n-am fi fost trimişi aici în această Vale a Plîngerii…”
„Pentru ce ? „ întrebă altul în locul meu.”Ca să ne spălăm păcatele, păcătoşilor !”
Ce i-o fi venit preotului să-mi turuie asemenea eresuri,n-am stat să judec, întrucît nu aveam vreme.”Uite unul dintre duşmanii mei, acolo, se roagă !”, am spus, rupînd-o la fugă, în speranţa că nu mă văzuse.Zadarnic, fiindcă deodată, răsărind ca din pămînt, m-au înconjurat toţi cei şapte duşmani de odinioară şi-mi venea să-mi smulg părul din cap de ciudă că mă prinseseră iar în cursă, dacă în acel moment n-ar fi strigat preotul la ei :

„Ierta-ţi-l, oameni buni ! …Nu vedeţi că a venit în lăcaşul Domnului tocmai pentru împăcare ?”

„ L-am iertat de mult, părinte,” spuse cel ce părea a fi Ştangă, ”dar mai avem o vorbă între noi.”

„Pentru aceasta aţi vrut să-l speriaţi pe aproapele vostru ?” întrebă preotul arătînd către o farfurioară pe care se afla o pîine enormă, tăiată felii şi un pumn de sare grunjoasă.”Da”, răspunse şeful, care în mod evident se spovedise înaintea mea, altminteri de unde să fi ştiut preotul socoteala noastră ? „Vă ajunge la toţi ?” mai întrebă omul bisericii .”Se înţelege de la sine ,”spuse vestitul şef al fostei bande, de temut pentru unii.Fără să mai aştept rugăminţi speciale, m-am pus pe înfulecat pîine cu sare şi îndată am halimosit mai mult de jumătate, bînd şi vreo trei pahare cu vin roşu, apărut cine ştie de unde şi cînd.Nu m-a ocărît nimeni pentru lăcomia mea, deşi îmbrîncisem pe unul dintre ei cînd scăpase o bucată de pîine pe jos, şi culmea culmilor ! chiar mă priveau cu vădită afecţiune, întrucîtva amuzaţi de nerăbdarea mea ! Ei abia se atingeau de bucate, de parcă ar fi fost la împărtăşanie, îndemnîndu-mă stăruitor pe mine să iau cît îmi pofteşte inima.La sfîrşitul mesei, fiecare dintre ei mă strînse în braţe cu atîta dragoste frăţească, încît mi-au dat lacrimile, astfel că doar cu greu am înţeles ultimile cuvinte, din cauza emoţiei :

„Irofte, altul mai înţelept ca mine a spus că nimeni nu-ţi este duşman, nimeni nu-ţi este prieten, ci doar Învăţător !…Dragostea noastră te-a convins, cred, că noi te-am iertat ÎNTR-ADEVĂR, de multă vreme, dar acum a mai rămas ceea ce este cel mai greu, poate… anume ca tu însuţi să te ierţi pe tine însuţi şi să te iubeşti exact aşa cum eşti acum !... Mă înţelegi, prietene ? ! ”

Îl înţelegeam parţial, şi pe zi ce trece înţeleg tot mai mult cît de adînc grăia, doar că asta nu-i o realizare de azi pe mîine.Ci îmi pare cu regret să spun că nici

după douăzeci de ani nu-i urmez încă sfatul pentru că mi-e foarte greu să mă iert pe mine din tot sufletul pentru cît de nemernic am fost în alte vremuri !

C I N E E S T E D O M N U L A C E S T A ?

Se zice că bărbatul este bucuria casei, iar femeia este frumuseţea ei.

Aşa zice un proverb de nu ştiu unde; dacă o fi fost un proverb şi nu spusa nu ştiu cui sau dacă o fi cugetarea cuiva şi nu pur şi simplu o invenţie a mea.Dar pe moşia boierului dispăruse bucuria odată cu plecarea feciorului cel mare în lume şi de atunci trecuseră ani buni.Nici măcar capul familiei nu mai ştia nimic de el, dacă e sau nu în viaţă, dacă e sănătos au ba sau orice alt amănunt.De atunci, moşia căzuse într-un fel de lîncezeală.Atît stăpînii moşiei, cît şi slujbaşii ei trăiau ca adormiţii, fără chef, fără vlagă, fără rost.

Sigur, pe dinafară arătau cam ca toată lumea de pe oriunde, dar dacă te uitai mai cu atenţie, se **simţea diferenţa.**Pînă şi pămîntul împreună cu animalele care se mişcau pe suprafaţa lui, parcă îşi pierduseră vlaga.Oameni şi animale se foiau în dorul lelii şi evident că dacă ar fi existat cineva suficient de lucid spre a le spune aşa ceva, ei n-ar fi înţeles despre ce e vorba.Letargia, lenea şi inerţia se insinua în tot şi în toate.Efectele se vedeau asupra grădinii, în trecut atît de înfloritoare şi asupra pomilor roditori…Un nuc de la o margine de drum, care altădată putea adăposti la umbra lui o familie numeroasă la vreme de năduşeală, acum abia dacă mai făcea umbră unei cioari !...Pînă şi lumina zilei parcă îşi pierduse strălucirea !...

Sau aşa ni se părea nouă celor care nu locuiam la moşie, ci veneam doar cînd şi cînd, cu niscai treburi.Ori poate aşa mi se părea mie, fiindcă eram obişnuit să disec mai mereu totul, ca omul care nu are altceva mai bun de făcut decît să le poarte de grijă altora şi să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.Că neavînd nici nevastă, nici copii, trebuia să fiu şi eu bun la ceva, adică băgător de seamă !...Acum desigur că fac haz de necaz…Adevărul este că aş fi vrut să mă bage şi pe mine lumea în seamă, mai ales partea femeiască, însă ele se uitau la mine ca la o umbră, mă refer la cele frumuşele…Parcă nici n-aş fi existat pentru ele, iar cele care păreau să menifeste vreun interes mai aparte pentru mine, fie erau prea urîte, fie prea bătrîne.Eram singur de atît de multă vreme, încît probabil că nici nu mi-aş fi recunoscut părinţii dacă i-aş fi văzut pe undeva şi mă refer mai ales la tatăl meu.Plecasem de acasă cu mulţi ani în urmă, pe cînd aveam vreo paisprezece ani,

iar acum trecusem de cinzeci şi încă nu-mi făcusem un rost pe lumea asta !...Cu tata am avut relaţii reci, ca să nu spun foarte reci.În copilărie, mie îmi apărea ca un străin.De altfel, tocmai această răceală m-a impulsionat să plec în lumea largă.

După cum se va vedea mai tîrziu, aceste amănunte au oarece importanţă.Ci reîntorcîndu-ne la povestea noastră, mai adaug că boierul avea două fete,cea mare trecuse de vîrsta măritişului,dar pentru că nu era ruptă din soare ca frumuseţe, n-o ceruse nimeni de nevastă.Fata mai mică poate să fi avut cel mult doisprezece ani şi foarte probabil n-avea să ducă lipsă de peţitori.

Într-o zi oarecare, spre sfîrşitul unei ierni care părea să nu se mai termine, dar posibil să fi fost una din primile zile cînd am văzut soarele strălucind pe cer după multe săptămîni de absenţă, s-a apropiat de moşie un străin pe care, cum era în firea lucrurilor, cel dintîi l-a simţit cîinele, încă de pe cînd se afla destul de depărtişor, iar bucuria lui era de-a mirărilea !...Că s-a bucurat cîinile e oarecum uşor de descris în cuvinte şi mai poate avea o explicaţie, însă de ce ne-am bucurat noi oamenii la vederea acelui străin, nu doar că nu se poate spune în cuvinte, dar n-aveam nici o explicaţie raţională !...

Era un bărbat înalt şi puternic, cam la vreo patruzeci de ani.Ceea ce urmează a fi relatat de aici înainte e mai mult rodul unor reconstituiri şi presupuneri ulterioare, decît al unor observaţii directe, fiindcă de atunci au trecut mai mulţi ani, pe de o parte, iar pe de altă parte, vizita străinului a avut efecte specifice asupra tuturor celor prezenţi, aşadar dacă aş prezenta doar observaţiile mele, mă tem că povestea ar fi foarte scurtă , cumva seacă şi neîmplinitoare.Se va înţelege îndată la ce mă refer, sper.Mai întîi voi scoate în evidenţă veselia străinului şi îmi cer iertare de pe acum dacă acest aspect va fi amintit şi mai tîrziu.El a intrat pe poartă şi apoi în casă plin de veselie şi poate starea lui ne-a contaminat şi pe noi cei prezenţi.

- Bune să vă fie inimile ! ne-a urat străinul, privindu-ne pe fiecare în parte.

Cred că acestea au fost singurele cuvinte asupra cărora am căzut cu toţii de acord a fi fost rostite de vizitator mai întîi.Pentru că din acel moment fiecare părea să fi auzit în mod cu totul diferit de ceilalţi şi, ceea ce este mai important, pentru fiecare în parte, străinul a reprezentat altceva .

Voi descrie mai întîi experienţa mea şi apoi ce mi-au relatat ceilalţi mai tîrziu.Vizitatorul ne-a îmbrăţişat pe toţi la rînd, începînd cu stăpînul casei, continuînd ca soţia acestuia, apoi fiica mai mare, apoi o rudă, apoi a urmat rîndul meu parcă, apoi fiica mai mică şi cine o mai fi fost pe acolo.Atunci cînd m-a îmbrăţişat pe mine, am simţit trei aspecte distincte.Trebuie să mărturisesc că eu

cred despre mine că sînt un om bun la suflet, dar cînd acel bărbat m-a îmbrăţişat, am simţit că este Bunătatea fără margini ! Altfel spus, bunătatea mea e manifestată cu precădere faţă de cei care îmi plac în oarece măsură, iar faţă de cei care nu-mi plac, mă port ceva mai reticent, dacă nu-i evit de-a dreptul.Deci este o bunătate selectivă, ca să zic aşa, pe cînd bunătatea acelui străin era chiar nemărginită şi fără restricţii de nici un fel !...Era BUNĂTATEA întruchipată, manifestată cu aceeaşi intensitate şi dăruire faţă de toate fiinţele din Univers, oricît de mici sau de mari, oricît de urîte sau frumoase ar fi fost ele şi oricît de inteligente sau neghioabe s-ar fi socotit ele !...Mi se pare că atunci am înţeles instantaneu sau poate că am intuit rapid mesajul ascuns pe care mi-l transmitea acel om şi abia mai tîrziu, dar nu prea tîrziu, am înţeles cu mintea raţională că şi eu trebuia să manifest aceeaşi bunătate faţă de toate fiinţele întîlnite în cale, fără discriminări.

Cel de-al doilea aspect pe care l-am simţit în mod pregnant a fost puterea nemarginită a acelui bărbat.Desigur nu mă refer la puterea fizică, deşi nici aici nu putea fi neglijat, dacă a fost capabil să-l ridice pe stăpînul casei mulţi centimetri de la podea cînd l-a îmbrăţişat, iar boierul avea peste o sută douăzeci de kilograme în greutate.Mă refer la puterea interioară căreia nici un obstacol nu-i putea rezista !...M-am gîndit atunci că el ar fi fost capabil să învingă singur toate hoardele de necuraţi, chiar dacă ar fi tăbărît toţi deodată pe el !...Ca să vă faceţi o idee, un om obişnuit nu-i face faţă nici unui singur demonaş, darmite la o hoardă !...

Dacă şi acest aspect trebuia să-l asimilez cumva, nu mi-a fost prea clar nici atunci, nici mai tîrziu, şi nu din cauză că nu vedeam cum aş fi putut realiza această performanţă magnifică .Totuşi, sentimentul care mi s-a transmis cel mai puternic, estompîndu-le cumva pe cele relatate anterior, a fost cel de paternitate.Eu personal l-am simţit pe tatăl meu în acea îmbrăţişare.Cel mai mult şi mai mult am simţit dragostea imensă a tatălui pentru fiul său preferat, pe care, parcă, nu-l mai văzuse de mulţi-mulţi ani !...Bunătatea şi Puterea lui erau ca un fundal pe care se proiecta intens dragostea filială a unui tată ce îşi regăsise fiul după o lungă absenţă…Probabil că acea dragoste imensă de tată îmi era dăruită drept compensaţie pentru puţina dragoste pe care mi-o oferise tatăl pămîntean sau îmi vindeca rănile produse de cel din urmă…Poate că asta i-a fost intenţia, numai că, din nefericire, parcă s-a terminat prea repede !..A fost un paradox imposibil de explicat raţional, fiindcă într-adevăr e cu neputinţă de înţeles pentru o minte umană obişnuită cum e posibil ca un sentiment să pară că durează suficient de mult şi totuşi să se termine frustrant de repede !...Sigur că mai erau nişte nuanţe de simţăminte pe acolo, despre care poate voi vorbi ulterior, dar ceea ce a fost cel mai important, la atît s-a redus, şi de aceea am spus mai înainte că dacă ar fi să mă

limitez doar la experienţa mea, povestea ar fi parcă neîmplinitoare sau insuficientă.

Străinul nu şi-a spus numele şi nici cu ce treabă venise la boier.Eu cel puţin nu am auzit ceva în acest sens, iar mărturiile culese mai tîrziu, mi-au confirmat percepţia.Deci habar n-am prin ce magie a reuşit vizitatorul să intre pe sub pielea boierului, cunoscut ca un om tare mofturos şi să-i facă un masaj extraordinar de revigorant, după cum s-a dovedit mai tîrziu, atît lui, cît şi soţiei sale, ba chiar şi cîinelui !...

Ce a făcut, ce n-a făcut acel om, e imposibil de stabilit cu precizie, însă ce am văzut noi sau, mai bine, hai să mă limitez numai la ce au văzut ochii mei, a fost o imensă veselie care deborda pur şi simplu din toată fiinţa acelui bărbat minunat !...Nu ne-am fi putut împotrivi veseliei lui, dar şi puterii sale colosale nici dacă ne-ar fi cerut să ne cocoţăm în izmene pe streaşina casei ori în vîrful nu ştiu cărui copac sau mai ştiu eu ce altă năzdrăvănie !..

Era o minunăţie, o comoară, o splendoare de bărbat !...Era atît de viu, încît umplea spaţiul pe mai mult de zeci de metri pătraţi cu vitalitatea sa enormă , care se simţea şi din camerele învecinate, deci fără să-l vezi efectiv !...Noi ne simţeam bine, deşi străinul îl masa pe boier într-o cameră alăturată !...Rectific, *noi ne simţeam foarte bine*, în timp ce omul se afla la nu ştiu cîţi zeci de metri distanţă şi-i făcea masaj boierului !...Puteţi înţelege asta ?...Că eu nu ştiu s-o explic…

Eram exuberanţi cu toţii, şi parcă dintr-o dată ne eram dragi unii altora !..Dalia, fiica cea mare, cred ca l-a urmat peste tot pe străin, dar eu îmi amintesc că la un moment dat s-a aflat în sufragerie alături de noi ceilalţi şi am putut vedea asupra ei efectul vizitatorului…Ea, care de obicei era atît de reticentă cu mine, de data asta îmi spunea ceva cu mult entuziasm, ba chiar m-a ţinut de mînă cîteva minute !...

Ilinca, fiica cea mică, voia neapărat să-mi explice ceva cu multă încîntare, ceea ce a şi făcut, însă mult după plecarea străinului…Pînă şi boierul cel bătrîn, care era foarte mîndru şi distant de obicei, în acel moment părea că ne adoptase pe noi toţi cei care nu aparţineam familiei sale, arătîndu-ne multă afecţiune… Toate aceste manifestări ieşite din comun ni se pareau atunci foarte fireşti şi doar cînd le-am revăzut ulterior cu ochii minţii, ne-am minunat foarte de transformările care se produseseră în noi pe parcursul a doar cîteva ore!...

În camera soţiei boierului, parcă a zăbovit ceva mai mult,apoi străinul a plecat, acordîndu-ne şi de această dată cîte o îmbrăţişare, dar mult mai scurtă.L-am văzut pe fereastră cînd s-a apropiat de nuc, de la rădăcina căruia a luat ceva,

aruncîndu-l cît colo.Mai tîrziu în acel an, nucul s-a înzdrăvenit, coroana sa devenind la fel de bogată ca în urmă cu mulţi ani, dar acesta a fost efectul cel mai puţin important al vizitei străinului.

Cînd boierul şi fetele s-au întors în casă, după ce-l conduseseră pe vizitator o bucată de drum, eu care sînt mai vorbăreţ de felul meu, am prins a le povesti tuturor ce-am simţit după prima îmbrăţişare a străinului.M-au ascultat cu atenţie, iar din felul cum mă priveau, mi-am dat seama că abia în acel moment ei începeau să realizeze că se produsese ceva aproape miraculos cu fiecare dintre ei !...Boierul mi-a spus atunci ca era prima dată de cînd mă cunoştea – şi trecuseră mai mult de treisprezece ani - cînd vorbisem şi eu ceva cu rost !...Deşi buzele schiţau un zîmbet uşor, ochii îi erau totuşi serioşi, ceea ce-mi arăta că glumea doar pe jumătate !

S-a lăsat tăcerea, ca şi cum fiecare rumega pentru sine implicaţiile relatării mele, apoi Dalia ne-a spus că de cum îl văzuse pe acel domn, simţise iradiind dinspre el o iubire atît de intensă, încît nu se mai putea desprinde de el !...Iar cînd străinul a îmbrăţişat-o, a crezut că leşină de fericire, deşi impresia de leşin provenea doar dintr-o parte a minţii sale…La final a adăugat ceva ce m-a amuzat foarte…A spus că în timpul îmbrăţişării îşi dorea cu o intensitate indescriptibilă să fie doar un por de pe pielea acelui bărbat pentru a simţi mereu acea uluitoare iubire supra-omenească !...

- Am simţit şi eu această iubire la a doua îmbrăţişare, deşi poate nu la fel de intens ca tine, am spus la rîndul meu cînd Dalia a tăcut.Spre ruşinea mea, am adăugat, eu n-am fost conştient de acel sentiment decît abia după ce omul a plecat !

A urmat o altă tăcere şi boierul cel mare, privindu-ne cu luare aminte pe toţi, dar ochii lui poposind nu ştiu de ce, în final , doar asupra mea, a vorbit foarte rar, de parcă abia îşi găsea cuvintele, însă cu o asemenea gravitate, încît nu se putea să nu fii mişcat de mărturisirea lui !

- Cînd l-am vazut intrînd în casă, eu am crezut că este feciorul meu !...Nu există nici o asemănare fizică între ei, cu toate astea eu am simţit că era băiatul meu !...Mie mi s-a părut că-mi cere iertare pe un ton foarte smerit că mă făcuse să-l aştept atîta amar de vreme !...Nu ştiu cum a făcut, dar cînd m-a strîns în braţe, mi-a trimis toată iubirea pe care un fiu ar fi trebuit să o simtă pentru tatăl lui, ca şi recunoştinţa faţă de sacrificiile pe care părinţii oricărui copil le fac pentru progeniturile lor !...Apoi cînd mi-a masat trupul acesta bătrîn, cu

fiecare mişcare a mîinilor îmi vindeca o parte din ciuda mea acumulată în decursul vremii pentru că fusesem părăsit de propriul copil fără nici un temei, iar cu altă mişcare îmi spunea să accept drept copilul meu pe orice bărbat mai tinăr ca mine cu douzeci de ani care îmi călca pragul casei !...

Ajuns aici, am înţeles de ce bătrînul mă privea atît de stăruitor ! Era o idee atît de nouă şi ciudată pentru amîndoi, încît ne-am privit în tăcere multă vreme !

-*Şi va* veni şi mîine ? a întrebat Ilinca.Tonul ei avea atîta candoare, atîta nevinovăţie şi spontanietate, că am zîmbit cu toţii la unison, iar mătuşa ei a luat-o în braţe şi a făcut cîteva învîrtituri pe loc, pupînd-o pătimaş pe ambii obraji, ceea ce avu drept efect o înroşire accentuată a copilei.

-Dar tu ce ai simţit cînd te-a luat străinul în braţe ? a întrebat-o mătuşa pe copilă.

-Pe mine m-a făcut să rîd !

-Să rîzi ?

-Oooo !...şi ce-am mai rîs !...Atîta am mai rîs, că era cît pe-aci să mă scap pe mine şi atunci am fugit…ştii tu unde !

Reamintindu-şi scena, s-a pornit din nou pe rîs, apoi s-a desprins din braţele mătuşii, fugind probabil spre acelaşi loc !

Mai tîrziu am aflat de la Dalia că mătuşa lor ar fi spus despre străin că dacă l-ar fi avut drept bărbat, ar fi rupt în fiecare noapte cîte un pat cu el ! Era cel mai frumos, cel mai viril, cel mai splendid bărbat pe care-l văzuse vreodată şi asupra acestui aspect toate femeile care-l zăriseră, erau întrutotul de acord !

Singura persoană care nu se pronunţase vizavi de străin a fost soţia boierului, dar noi nici nu ne aşteptam să o facă în public, fiind ea foarte retrasă de felul ei.Că îi prinsese bine şi ei vizita acelui misterios domn, se vedea de la o poştă, cum se spune.Ea însă puse o întrebare la care nimeni nu se gîndise încă pînă în acel moment :

- Cum de ştiuse străinul durerea fiecăruia ?

-Poate de la cîine ! am spus eu în glumă.Este singurul cu care a stat de vorbă înainte de a veni în casă !

Gluma mea a fost apreciată doar de Ilinca, ceilalţi s-au prefăcut că n-au auzit-o sau n-au priceput-o.Sigur că întrebarea ne depăşea pe toţi, dar i-am înţeles implicaţiile fiecare în felul lui.Într-adevăr nu exista nici o explicaţie raţională a modului în care acel domn ne dăruise tuturor exact ceea ce aveam nevoie mai mult pentru a ne vindeca unele răni de care, poate, nici noi nu mai eram conştienţi.

Mai tîrziu, după ce Dalia a chestionat-o pe maică-sa în legatură cu simţămintele ei avute în timpul acelei vizite magice, femeia i-a răspuns ceva ce nu spusese nimănui pînă atunci, se pare.A spus că ei îi fusese frică dintotdeauna cel mai tare şi mai tare de moarte, că avea o spaimă imensă de moarte pentru că trăise cîndva, de mult, cu un prilej oarecare, un sentiment cumplit de aneantizare.Ei bine, străinul nu doar că a liniştit-o prin cuvinte, ceea ce arăta vădit că ştia de teama ei secretă, dar în plus i-a promis că va fi bine, va fi mult mai bine decît ar putea ea să înteleagă în acel moment.Atunci femeia a avut ceva ce nu era nici trăire efectivă, dar nici doar o sugestie, ci un pic din amîndouă.A simţit că este eternitatea, ca stare şi ca idee.Simţirea ei a fost un pic mai nuanţată, de fapt, pentru că era ca şi cum privea printr-un fel de fereastră prin care vedea doar o beznă fără sfîrşit, deşi nu era chiar fereastră, însă doar acest cuvînt se apropia cel mai mult de impresia avută, iar în stînga şi în dreapta ei, deasupra şi dedesuptul ei existau parcă alte ferestre ale eternităţii, oarecum individualizate, sugerînd variaţiuni pe tema dată, adică eternitatea.

Ca trăire nu fusese foarte puternică acea stare de eternitate, ci îi dăduse totuşi o anume certitudine la nivel mental, anume că este cu adevărat eternitatea ! Numai că acea impresie nu durase prea mult şi mai tîrziu s-a întrebat şi a întrebat-o pe fiică- sa dacă nu cumva bate cîmpii ! Dalia a liniştit-o, spunîndu-i că numai simplul fapt de a-i vorbi despre eternitate era suficient ca să nu se mai îndoiască nicicînd că acele idei nu puteau proveni din propria-i minte.Mama Daliei era o femeie modestă, fără studii prea multe, care abia dacă terminase şapte clase, iar fata crede că pînă în acea zi mama ei nu pronunţase probabil niciodată cuvîntul eternitate !...Veşnicie poate, dar nu eternitate ...Ei, dar să se mai şi simtă ca fiind eternitatea, asta sigur nu putea fi scornit de mintea ei!...

Singura dovadă palpabilă a trecerii străinului prin casa lor o deţinea fata mai mică, Ilinca.Ea primise în dar de la acel om o figurină înfăţişînd un omuleţ pîntecos care emana multă veselie, fiind executată magistral, aş spune.Chiar te făcea să zîmbesti numai privind-o în treacăt, iar mie îmi vine a crede că acest unic dar avea un tîlc vădit, sugerînd familiei să fie cît mai veseli posibil cu toţii, nu doar cea căreia i se făcuse darul.

Cea mai stranie mărturie aparţine Teodorei, o prietenă a Daliei.În noaptea de dinainte, avusese un vis straniu...Se făcea că urcă pe o scară al cărei capăt se pierdea în tăria cerului.Pe acea scară urcau multe fiinţe şi cînd spun multe, mă refer la miriade de fiinţe umane !...De fapt, cele mai multe din acele fiinţe umane mai mult îi încurcau pe alţii, pentru că nici nu urcau, nici nu coborau, altele se fîţîiau în sus şi în jos, şi puţine urcau efectiv, strecurîndu-se cu greu printre cei leneşi sau adormiţii aflaţi pe toate treptele...Visătoarea a reuşit cumva să ajungă după multă trudă la capătul de sus al scării, care s-a terminat la poalele unui munte, apoi Teodora a urcat cu greu şi acel munte, pentru ca în final să se oprească pe vîrful unui pisc foarte înalt, dar odată ajunsă acolo, visul s-a sfîrşit.

La trezire, a simţit dorinţa de a-i povesti Daliei acel vis, însă unele treburi gospodăreşti au reţinut-o acasă o vreme. Ceva mai tîrziu, impulsul de a merge spre moşie a fost atît de puternic, încît a lăsat neterminată treaba din acel moment şi literalmente a zbughit-o la fugă pe drumul cel mai scurt, cu strigătele maică-si în spate.Senzaţia că avea să piardă ceva vital devenise copleşeitoare pe măsură ce se apropia de ţintă.A ajuns totuşi la timp, cînd străinul oferea primele îmbrăţişări.Trăirile ei au fost fascinante din perspectiva mea !...

În timpul îmbrăţişării s-a simţit captivă într-un fel de cilindru, de care a fost foarte nedumerită şi i-a trebuit ceva timp pînă să înţeleagă că acela era corpul ei fizic.Apoi a văzut o lumină în întuneric şi a ştiut că este esenţa ei.De acea lumină s-a apropiat o lumină imensă care a înglobat liminiţa, dar apoi s-a separat de lumina mai mică.Iubirea pe care a simţit-o iradiind din lumina cea mare nu putea fi descrisă în nici una din limbile pămînteşti !...Atunci fata a izbucnit într-un plîns care ne-a uimit pe toţi, pentru că nu-i cunoşteam cauza, dar Teodora, nefiind capabilă de nici o explicaţie, a făcut un gest cu mîna spre a ne da de înţeles că ne va spune mai tirziu şi să stăm liniştiţi, ea retrgîndu-se undeva în altă cameră, unde a rămas mai multă vreme cu ochii închişi, imobilă.

Viziunea ei a continuat astfel ...Cu ochii închişi s-a văzut pe sine însăşi ca o luminiţă alături de multe alte luminiţe, dinspre fiecare emanînd multă iubire.Fiecare luminiţă care dăruia iubire se înălţa şi cobora îndată ce înceta să dăruiască iubire, ca într-un balet cosmic.Apoi a simţit cum iubirea tuturor acelor lumini a contribuit la facerea Pămîntului, cu toate formele de relief, inclusiv a munţilor, a vegetaţiei, apoi crearea animalelor de tot felul, şi toate acestea cu multă – multă iubire iradiind dinspre acele luminiţe fără număr !...Frumuseţea acelei creaţii era, de bună seamă, indescriptibilă !...Bucuria şi armonia şi pacea şi voioşia, dar mai ales iubirea imensă pe care le dăruiau unele altora şi actului creator în sine nu pot fi aproximate nici în cel mai poetic limbaj posibil !...Era cu

atît mai multă iuibire, cu cît fiecare ştia fără nici o umbră de îndoială că ei contribuie la crearea lumii în care aveau să trăiască mai tîrziu în corpuri fizice.

După cum avea să-i povestească Daliei mai tîrziu, acea stare de iubire a durat vreo două săptămîni, adică în acel interval de timp, ori de cîte ori privea un copac, un animal oarecare, o floare sau un peisaj natural în ansamblu, îi trimitea o parte din iubirea pe care o simţise iniţial şi primea înapoi , ca o reflexie, mai multă iubire !...

În zilele şi săptămînile care au urmat, atmosfera de la moşie se schimbase radical, cum era şi firesc.Cei de acolo zîmbeau mai des, fiind vizibil mai afectuoşi unii cu alţii.Sigur că ar fi fost minunat ca această stare de lucruri să continue indefinit, numai că după cîteva luni a venit Urgia cea Mare şi cei mai mulţi dintre cei pomeniţi aici au părăsit această lume, iar Teodora s-a închis într-o mănăstire şi n-am mai auzit nimic de ea.Îmi pare că eu sînt singurul martor rămas în viaţă care să povestească despre ziua în care am aflat că sîntem nemuritori ...De atunci au trecut nouăsprezece ani şi încă mă rog la Dumnezeu să-mi dea şi mie bucuria de a trăi propriile povestiri despre infinit şi nemurire, ci nu doar să le relatez pe cele auzite de la alţii. Dar poate ar trebui să mă consolez cu ideea că şi fiinţele ca mine au un rost pe lume, anume de a face legătura între trăitori şi ascultători, rol îndeplinit mai mult sau mai puţin fidel de povestaşi . Iar povestea aceasta, iată, se apropie de sfîrşit, un sfîrşit care ne reaminteşte de început, pentru că, aşa cum spuneam, bărbatul este bucuria lumii, pe cînd femeia - frumuseţea ei.